

Truyện được sưu tầm tại diễn đàn cung quảng hằng

(C) Minh

editor: miulinh

hanayuki001

Cảnh giới

màu hồng phấn

Ô Sao

Cảnh giới màu hồng phấn

Tác giả: Ô Sao

Độ dài: Gần 600 trang word.

Thể loại: Quân nhân, Sủng văn, Ngọt văn.

Editor: MiuLinh (chương 1-5) và hanayuki001 (Chương 5- hết)

Nguồn edit: Suru Tầm

Nguồn eBook: cungquanghang.com

Type pic: Nhóm Type Cung Quảng Hằng

Bìa: Minhcho

MỤC LỤC

[Cảnh giới màu hồng phấn](#)

[Giới thiệu](#)

[☆ Chương 1: Lấy thân báo đáp? Ha ha.](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[☆Chương 5: Đỡ thêm](#)

[CHƯƠNG 6: Không bay ra khỏi lòng bàn tay](#)

[CHƯƠNG 7: Rượu là sắc môi](#)

[CHƯƠNG 8: Bắt trộm phải bắt tang vật](#)

[CHƯƠNG 9: Bao vây tù nhân trong thành](#)

[CHƯƠNG 10: CHO BIẾT TAY](#)

[Chương 11: Đùa giỡn tim cũng đập](#)

[Chương 12: Công việc trợ lý](#)

[CHƯƠNG 13: Tấm ảnh có từ ba năm trước](#)

[CHƯƠNG 14: Vụ án gián điệp](#)

[CHƯƠNG 15: Chân tướng rất tàn khốc](#)

[CHƯƠNG 16: Cái giá của thù hận](#)

[CHƯƠNG 17: khẩn cấp](#)

[CHƯƠNG 18: Bất cứ chuyện gì của em](#)

[CHƯƠNG 19 Buổi đấu giá trả thù](#)

[Chương 20: Thịt bò kho tàu hôn nhau](#)

[Chương 21 kinh đông](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Hoàn](#)

Giới thiệu

Cứu mạng cô, cô sẽ lấy thân báo đáp? Từ Trạm, anh đừng có đùa !

Cố Du sẽ không tin tưởng cái bẫy này, cô chưa hiểu ra làm sao thì đã kết hôn với người ta, lại không nghĩ rằng, ông chủ Từ Trạm của tập đoàn công nghiệp quân sự xuất thân từ bộ đội đặc chủng này, vũ khí mà hắn am hiểu nhất chính là viên đạn bọc đường !

Cố Du: "Ở trên đường nhặt được một cô gái về liền muốn kết hôn, anh có bệnh à?"

Từ Trạm: "Bệnh tương tư."

Cố Du: "."

Tóm lại, đây là một câu chuyện xưa kể về một người đàn ông độc tài dùng tất cả thủ đoạn để đem một cô nàng kiều kì xinh đẹp chôn vùi trong hạnh phúc vĩnh viễn.

☆ Chương 1: Lấy thân báo đáp? Ha ha.

Edit: Mèo xinh

Beta: MiuLinh

Trong đại sảnh được trang trí xa hoa của tòa biệt thự, có mười mấy người mặc đồ đen lai giả bất thiện. (lai giả bất thiện: đến với ý đồ làm việc xấu)

Một bên vai Cố Du bị hai người áo đen ấn vào bề cá cảnh. Kim Long Ngân Long [1] bơi vòng quanh cánh tay nhỏ mảnh khảnh bị chìm trong nước của cô, trong đó có một con cú tò mò đảo quanh bàn tay cầm súng của cô từng vòng từng vòng.

"Cô đã nói súng không có vấn đề, tôi sẽ cho cô cơ hội chứng minh." Trịnh An Hà cười lạnh bước đến gần, đè lại cánh tay của cô: "Cô nã một phát súng vào trong nước, nếu không nổ thì tôi sẽ bỏ qua."

Cố Du đoán được hấn sẽ gây khó dễ cho mình, nhưng lại không nghĩ đến sẽ bị gây khó dễ đến mức chật vật như thế này. Cô nhếch đôi môi trắng bệch, gương mặt tái xanh, hai vai bị áp chế khẽ run rẩy. Một phát súng này mà bắn ra, cánh tay duy nhất có thể sử dụng để kiếm tiền cực kì có khả năng bị phế bỏ. Cố Du không có tiền vốn để cược một ván này.

Không có vị khách nào dám liếc mắt nhìn một cái. Trịnh An Hà quá đáng sợ, Cố Du lại quá nhỏ bé, người quản lý co rúm ở một bên không dám tới khuyên, cục diện càng ngày càng trở nên căng thẳng.

"Trịnh thiếu, tha cho tôi lần này."

Cô nói nhỏ gần như cầu xin, đôi lại là một chuỗi tiếng cười.

"Cố Du, cha cô còn đang trong tù, cô nghĩ rằng bản thân cô còn có ngày có thể vùng dậy được sao? Khi xưa trong thành phố lão ta phá hỏng biết bao nhiêu vụ làm ăn của tôi, bây giờ cha nợ thì con trả cũng không quá đáng chứ?"

Cố Du tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Cô cũng muốn tiếp tục cầu xin, nhưng chính bản thân cô cũng biết không thể được.

Bây giờ, chỉ còn duy nhất một con đường.

Bắn vào trong nước, nếu nổ thì tàn phế, không nổ thì. . . . Cô cũng không tin Trịnh An Hà sẽ bỏ qua cho cô.

Cố Du cúi đầu, mái tóc dài được cột sau gáy kiểu đuôi ngựa, mặc đồ thể thao bó sát, giống như một học sinh đáng yêu. Trịnh An Hà thấy cô không nói tiếng nào cũng không nổ súng, lại càng đắc ý, nhìn thấy bóng gương mặt xanh xao động lòng người của cô trong nước,

trong lòng dâng lên ý đồ xấu.

"Không thì như vậy đi." Hắn đi qua, một bàn tay không hề khách khí mà thò vào trong áo cô vuốt ve xoa nắn: "Tôi cho cô cơ hội lập công chuộc tội, nhé?"

Cố Du ngẩng mạnh đầu, gương mặt trắng bệch như phấn, thân thể vì bị hắn sờ mà sợ hãi đến cứng ngắc.

Trước mắt bao nhiêu người bị tên hèn hạ này sỉ nhục, Cố Du mất lý trí vùng vẫy thật mạnh, nhưng chỉ uống công vẩy lên một tí bọt nước.

Trịnh An Hà bật cười hà hà, cô quay đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc của hắn, trong mắt đã không còn sự khẩn cầu, chỉ có đờ đẫn.

Tuyệt vọng đến tột cùng, không có đường lui, Cố Du lại bật cười.

Cô cười không hợp thời điểm, khiến cái tay xấu xa của Trịnh An Hà cứng đờ, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

"Tôi nổ súng là được." Giọng nói của cô nhẹ bằng, rơi xuống nhẹ nhàng như lông chim: "Tình cảm của Trịnh thiếu tôi không giám nhận."

Trịnh An Hà không kiềm được cơn giận, nắm tóc Cố Du, tàn nhẫn đập đầu cô vào thành bể cá cảnh.

Một lần, hai lần, ba lần, hắn căm tức không giải thích được, sau khi buông tay còn đá một phát vào sườn Cố Du.

Cố Du vẫn không nhúc nhích, năm ngón tay cầm súng từ từ nắm lại, chốt an toàn được âm thầm mở ra.

Ngay lúc này, giọng nói độc ác gắt gỏng của Trịnh An Hà giống như búng nổ xuyên vào tai cô.

"Con mẹ nó mày là ai? Bớt lo chuyện người khác! Cút!"

Nhìn lướt qua Trịnh An Hà, Cố Du nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn, mà phía sau anh ta hình như chỉ có một người đàn ông trung niên gầy gầy.

Người đàn ông dường như không nghe Trịnh An Hà nói, tầm mắt dừng lại trên người Cố Du.

Cố Du vội vàng muốn buông tay, lại bị ánh mắt của anh ta hấp dẫn mà quên mất ý đồ che dấu.

Hai người im lặng đối mặt dẫn đến ánh mắt hoài nghi của Trịnh An Hà, khi nhìn thấy hòng súng trên tay Cố Du chĩa vào hắn thì nhất thời nổi trận lôi đình.

"Á đù, lá gan cũng không nhỏ nhỉ!" Nói xong, hắn đá một phát vào cánh tay cầm súng của

Cố Du.

Đau nhức như dự kiến không truyền tới, Cố Du sững sốt, nhìn lại thì thấy sắc mặt Trịnh An Hà xanh mét, kêu lên một tiếng rồi đau đớn ngã xuống.

Mười mấy người mặc đồ đen đồng thời xông lên, chỉ chốc lát sau cũng nằm vật xuống đất.

Người đàn ông đứng ở trung tâm mảng bừa bãi hỗn loạn đó, càng trở nên mạnh mẽ.

Anh sửa lại góc áo bị lật lên vì vừa rồi đánh nhau, giống như không có việc gì đi tới cạnh Cố Du.

"Cảm. . . ." Chưa kịp nói ra hai chữ cảm ơn, Cố Du chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người đã bị anh bế lên! Bất ngờ tiếp xúc thân mật khiến tay chân cô luống cuống, nghe tiếng súng rơi xuống đất, anh cũng không cúi đầu nhìn cô, bước nhanh ra cửa.

Khi đi ngang qua người đàn ông trung niên cao gầy, anh lịch sự mở miệng: "Thật ngại quá Đoàn bí thư, lần khác tôi sẽ mời ông ăn cơm."

"Đều là việc nhỏ, khi nào có thời gian cậu cứ gọi điện thoại cho tôi." Đoàn bí thư rộng lượng khoát khoát tay, cười đến vô cùng thân thiết.

Anh cũng không khách sáo, gật gật đầu, không coi ai ra gì tiếp tục ôm cô đi ra.

Đợi đến khi kịp phản ứng, Cố Du đã ngồi vững vàng ở ghế phụ lái trên chiếc Audi A8L.

Cô điều chỉnh thế ngồi thật cẩn thận không để quần áo ướt nhep của mình làm bẩn ghế, nhìn người đàn ông xa lạ vừa giúp đỡ mình, cô trịnh trọng cảm tạ: "Cảm ơn anh!"

Người đàn ông không hề nhìn cô, cười nhẹ không trả lời.

Mặt mày sáng sủa, khí chất bình thản hòa nhã, khi cười lại có chút xa cách, Cố Du không dám nhiều lời nữa. Sự việc vừa rồi diễn ra quá nhanh quá bất ngờ, bây giờ yên tĩnh lại, trên đầu và dưới sườn đau đớn như muốn xé rách cô. Cô im lặng chịu đựng, đây là chuyện mà một năm gần đây cô thường xuyên làm.

Cha nuôi vốn là bí thư thành phố nhưng giờ đang bị giam giữ trong tù hoãn thi hành án tử, em gái lại đang bơ vơ ở nước ngoài không nơi nương tựa. Cố Du bằng vào kinh nghiệm kỹ thuật khi còn sinh sống trong quân đội mà mô phỏng súng ống bán ở chợ đen, thu xếp cho cha sống yên ổn trong tù, cũng chăm sóc em gái đang du học. Trong lúc cha cô còn đang tại chức đã giải quyết qua vô số những vụ án phi pháp, Trịnh An Hà là đại ca của một nửa cái đất Dương cảng, nhất định là chịu không ít liên lụy. Nếu biết khẩu súng này là hàng của thân tín dưới tay Trịnh An Hà, thì nhiều tiền hơn đi nữa cô cũng không dám tiếp nhận làm hàng nhái. Cố tình người kia lại là đồ vô dụng, khi sống mái với nhau lại giấu khẩu súng trong thùng nước, đến lúc mang ra bắn liền hủy diệt một nửa cánh tay.

Việc này không liên quan gì tới cô, là do thân tín của Trịnh An Hà không có đầu óc làm chuyện ngu xuẩn. Cô đã nói rất rõ ràng, trong lòng Trịnh An Hà cũng biết rõ, thế nhưng có cơ

hội gây khó dễ cho cô thì làm sao hẳn có thể dễ dàng buông tha?

Cố Du cúi đầu che dấu nụ cười khô bên khóe môi, người đàn ông trước mắt này chỉ là nhất thời "hành hiệp trượng nghĩa", còn bản thân cô sẽ vẫn tiếp tục trốn đông trốn tây sống tiếp cuộc sống không thấy ánh mặt trời. Còn sống mới là chuyện quan trọng, cô sắp xếp lại suy nghĩ cho dù đầu đang trướng đau, quyết định lát nữa về nhà lấy vài bộ quần áo đơn giản, trước cứ ra khách sạn nhỏ ở nội thành ở mấy ngày để tránh đầu gió.

Không vì đau đớn mà cô thả lỏng cảnh giác, dư quang chú ý người đàn ông này, tầm mắt vẫn chăm chú nhìn hướng đi của xe.

"Từ Trạm." Người đàn ông bất ngờ mở miệng.

Tự nhiên giới thiệu khiến Cố Du sửng sốt, có lẽ ánh mắt cô có chỗ nào khiến Từ Trạm phát hiện. Vì che dấu sự đề phòng, cô thân thiện vuốt cằm, nhưng vẫn im lặng không nói họ tên của mình.

Có thể là cô hoa mắt, cũng có thể là cô chỉ nhìn lướt qua, dường như Từ Trạm đã mỉm cười.

Trong không khí trầm mặc, xe chạy càng ngày càng xa trung tâm thành phố. Trong lòng Cố Du khẽ động, cô còn chưa nói cho anh biết nhà cô ở đâu, anh đây là lái đi đâu?

"Chuyện hôm nay thật sự cảm ơn anh, anh cứ dừng xe ở đây đi." Cô nhìn chằm chằm con đường, đề phòng nói.

Từ Trạm không trả lời, cũng không dừng xe.

Cố Du cảm giác được nguy cơ, liếc nhìn đồng hồ đo, thấy tốc độ không nhanh. Cô quyết định thật nhanh đẩy cửa xe khom lưng muốn nhảy, lại bị Từ Trạm nhanh hơn một bước kéo cô trở về.

Đường cái về đêm hầu như không có xe, chiếc Audi màu đen cửa một bên mở rộng nhanh chóng chạy đi, nhanh như điện chớp.

Cố Du vùng vẫy, ở dưới chân gió lớn rít gào lướt qua, căng chân lơ lửng ngoài cửa xe.

Dưới sườn của cô rất đau đớn nên không thể dùng sức. Đang muốn "được ăn cả ngã về không" quay người vùng vẫy quả đấm, đột nhiên trên cổ truyền đến một trận đau nhức, trước mắt tối đen, cô hôn mê bất tỉnh.

Thật đau, bóng tối bốn phía lại hết sức mờ lung. Cố Du không nâng nổi mí mắt nặng trĩu, chỉ cảm thấy xe lúc chạy lúc dừng. Đường xá dường như rất xa, cô tựa vào trên ghế, giác quan dần dần khôi phục, bắt đầu suy nghĩ đến hành động tiếp theo. Không thể dùng sức, chỉ có thể dùng trí. Vừa rồi bị người áp chế vì cô không thể trêu cũng không dám trêu chọc Trịnh An Hà. Vốn tưởng rằng có thể giải thích, không ngờ còn chưa có cơ hội phản kháng đã bị người ta kiềm chế. Thân thủ của Từ Trạm mặc dù tốt, nhưng cô mất cả chì lẫn chài cũng không đến mức không có đường sống.

Xe ngừng lại, tắt xe, Cố Du vẫn tiếp tục giả bộ mê man, im lặng chờ thời cơ.

Chốt cửa mở ra, mồ hôi chảy qua vết thương trên trán càng kích thích sự đau đớn, cô cắn răng chịu đựng. Nghe được tiếng mở cửa xe, cô mở mắt bắt lấy cơ hội nhấc chân tung một cú đá, hành động liền mạch lưu loát.

Từ Trạm linh hoạt tránh ra, đá không tòi !

Nhưng trong lúc né tránh, cửa xe lại lộ ra một con đường sống, cô nhìn đau đớn nhảy ra ngoài, co giò chạy.

Nhưng chỉ mới chạy được hai bước liền bị anh chế phục, đè trên nắp động cơ không thể động đậy.

Vết thương ảnh hưởng đến hành động, sự tuyệt vọng vừa mới tắt giờ lại như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Thoát được miệng cộp lại rơi vào hang sói, nhưng một ngôi biệt thự tư nhân thế này còn ai có thể cứu được cô nữa?

Một trận tiếng động sột soạt, cổ tay bị trói chặt ở sau lưng, ngay sau đó cổ chân cũng bị đối xử giống vậy.

Cô giống như con cừu non chờ bị làm thịt, bị Từ Trạm nhẹ nhàng ôm lấy. Nhưng trong đôi mắt tối đen như biển sâu u ám của anh, mơ hồ lưu chuyển dấu vết dục vọng mà người ta khó có thể phát hiện.

Tiến vào biệt thự, bước lên lầu hai, Cố Du bị nhẹ nhàng đặt trên một chiếc giường đôi cực lớn. Vừa được đặt xuống, cô vội vàng động đậy thân thể, cuộn mình đến chân giường nhìn khắp bốn phía để xác nhận khả năng chạy trốn.

Đáp án thật khiến người ta tuyệt vọng mà.

Trên người Từ Trạm không có cà-vạt và dây lưng, công dụng rõ rệt (mèo: làm dây trói tay trói chân chị ý). Cố Du chuẩn bị tốt tư tưởng chiến đấu tới cùng, không ngờ anh không có bất cứ hành động vượt rào gì, chỉ xoay người đi ta của.

Sau khi trở về, trên tay anh có thêm một hoèm thuốc.

"Buông ra, tự tôi làm được." Cố Du hơi kháng cự, cần được xoa lên vết sưng trên trán lành lạnh. Mặt anh quá gần mặt cô, gần đến nỗi cô có thể đếm rõ từng sợi lông mi vừa cong vừa dài của anh.

"Rời khỏi đây cô sẽ không còn mạng. Trịnh An Hà sẽ không bỏ qua cho cô, thủ đoạn của hắn tôi biết rõ hơn cô nhiều." Giọng nói của Từ Trạm trầm thấp dễ nghe, toát ra sự chín chắn và tự tin, cũng phá hỏng dự định ban đầu của Cố Du.

"Tôi sẽ đến nông thôn để tránh đầu sóng ngọn gió, làm sao hắn ta tìm được?" Cố Du cố suy nghĩ, tìm được biện pháp dở dờ ương ương.

"Vừa rồi vẫn có xe đi theo chúng ta, cô còn chưa ra ngoài thành phố đã bị bọn chúng 'xử đẹp' rồi."

Cố Du nghẹn họng, không biết phải phản bác thế nào.

Lúc này, Từ Trạch chậm rãi nói: "Cô tên Cố Du?"

"Làm sao anh biết?"

"Đoàn bí thư là người tiếp nhận chức bí thư chính pháp của Phương Tranh, ông ta nhận ra cô." Người đàn ông hơi dừng lại, ánh mắt rơi trên mặt cô: "Bản lĩnh của cô thật lù không ít."

Đồng nghiệp của cha cô cũng không có ai biết chuyện cô xuất thân từ quân nhân. Cố Du nhìn mặt người đàn ông, cả người căng thẳng: "Rốt cuộc anh là ai? Làm sao anh biết."
Cô nhếch môi, muốn nói lại thôi.

"Phương Tranh ở trong tù có nguy hiểm." Từ Trạch nhìn cô một cái, tiếp tục chuyên tâm bơi thuốc.

"Anh uy hiếp tôi?" Cố Du ngạc nhiên.

"Không phải uy hiếp, là sự thật."

"Thả tôi ra." Cô vùng vẫy giãy chết.

"Không thể."

"Rốt cuộc là anh muốn làm gì?" Cố Du né tránh bàn tay đang bơi thuốc của anh.

Động tác trên tay Từ Trạch vẫn không ngừng, giọng nói cũng không nhanh không chậm, thậm chí đến vẻ mặt cũng không thay đổi.

"Cưới em!"

Anh thản nhiên nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Ô viết truyện mới a! Cảm ơn mọi người cổ vũ và duy trì! Lần đầu tiên thử viết ngôn tình hiện đại ~ hi vọng mọi người thích ~~~

Ngân Long

Kim Long

Ya Hú.....

Chương 2

Mặt hai người gần trong gang tấc, Cố Du lại không nhìn thấu suy nghĩ của Từ Trạm .

Về mặt anh rất bình tĩnh, giống như vừa mới nói một câu không hề quan trọng.

"Anh nói cái gì?" Cô giận quá hoá cười, "Tôi vốn không quen biết anh!"

Vẫn ung dung đăm đăm, đột nhiên động tác Từ Trạm khựng lại, trong mắt từ từ tích lũy sương mù khiến Cố Du không rét mà run. Từ Trạm như vậy còn muốn khủng bố hơn Trịnh An Hà gấp trăm lần, cô theo bản năng rút về phía sau, không ngờ còn chưa kịp lui, cằm đã bị Từ Trạm nắm lấy, kéo đến gần khuôn mặt bị che khuất của anh.

Bỗng nhiên anh bật cười, một nụ cười vô cùng âm trầm, "Không sao cả, về sau có thời gian từ từ sẽ quen."

Nếu Cố Du nhìn kỹ, nhất định có thể nhìn thấy từ sâu trong đáy mắt anh đang che dấu một chút không cam lòng và vùng vẫy, nhưng cô quá mức sợ hãi, toàn thân run rẩy, chỉ có thể hoảng hốt nhìn anh, ngay cả một câu cầu xin cũng không nói nên lời.

Đau đớn dưới cằm biến mất, dường như cũng trong lúc đó, vạt áo bị vén lên, thân thể Cố Du liền căng thẳng theo bản năng.

Từ Trạm nhìn cô một cái, sau đó xoay người cầm lấy chai thuốc xịt vào sườn cô , vì cô xử lý vết thương ứ máu dưới xương sườn do bị Trịnh An Hà đá . Sau khi xịt xong anh còn mát xa cho cô, xác nhận không có thương tổn đến xương cốt, mới kéo vạt áo của cô xuống.

"Bây giờ cô ở đâu?" Anh bỗng mở miệng hỏi.

Cố Du sững sốt, "Tự tôi có thể trở về."

Bỗng nhiên Từ Trạm nở nụ cười, anh ngồi cạnh Cố Du, đưa tay nhéo nhéo mặt cô, "Ai nói tôi muốn đưa cô đi? Tôi là bảo người của tôi đi lấy hộ khẩu và chứng minh nhân dân của cô, nếu không chúng ta đăng ký kết hôn như thế nào?"

"Tôi sẽ không kết hôn với anh." Cố Du kiên quyết nói.

"Cô không nói địa chỉ tôi cũng có thể tra được, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, cần thiết phải vậy không? "

Từ Trạm nói gần nói xa giống như là ăn sạch cô rồi ! Cố Du khó thở, Nhìn thoáng qua cảnh vật đồi bại vừa rồi, lửa giận trong mắt như hận ko thể thiêu rụi cả căn phòng, "Đây là sở thích đặc biệt của anh? Nhặt được một người trên đường liền âm ỉ muốn kết hôn? Cho dù anh

muốn kết hôn, thì dựa vào cái gì bắt tôi phải gả cho anh!"

Bộ dáng hờn hển của cô nhất định là rất buồn cười, nếu không Từ Trạm cũng sẽ không lộ ra nụ cười khế lại có chút hứng thú như vậy. Anh cũng không nói nhiều, bàn tay từ mặt chuyển lên vuốt tóc cô rồi dời đi, đứng dậy ra khỏi phòng.

Ánh sáng màu cam ấm áp rơi lên trên giường, khăn trải giường cũng nhuốm một tầng màu sắc ái muội

Cô Du yên lặng bất lực và khó tin, vẫn còn chưa có tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ

Một người đàn ông xa lạ đột nhiên cứu cô sau đó lại tuyên bố muốn kết hôn với cô, nhưng người đàn ông nhìn như xa lạ này, lại biết cô không muốn người khác biết quá khứ của mình, giống như chính mình sớm đã ở bị hãm nắm trong tay vậy.

Đầu bắt đầu trở nên choáng váng, Cố Du gắng gượng không dám thả lỏng cảnh giác, nhưng vết thương trên trán cứ đau nhức, bên trong như có một con ếch đang cố hết sức thoát khỏi xiềng xích mà lao ra ngoài, căn phòng bắt đầu xoay tròn, cơ thể ở trong vòng xoáy càng trầm càng thấp.

Lúc mở mắt ra, trong phòng sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, ánh nắng ấm áp rơi vào phòng.

Cố Du bật dậy, tay chân đều đã được mở trói, có thể hoạt động tự nhiên.

Không biết từ khi nào thì quần áo trên người đã được đổi thành áo sơ mi nam. Chớp mắt một cái trong đầu Cố Du bỗng trống rỗng, ngay lập tức thật cẩn thận cảm giác, xác nhận thân thể không có gì khác thường, chỉ có trán và dưới xương sườn bị đau như cũ mới yên lòng.

Ngày hôm qua Từ Trạm còn không chịu nhượng bộ chút nào, tại sao sáng nay cô đã trở thành người được tự do rồi?

Sự thật chứng minh là cô nghĩ quá mức đơn giản.

Cửa sổ đóng chặt được làm từ thủy tinh chống đạn, tất cả dụng cụ thủy tinh trong phòng đều đã biến mất không thấy toàn thân trên dưới cô chỉ mặc qua quần lót, áo lót áo khoác, tú quần áo rộng tuếch, quần áo lúc đầu cũng không biết đã biến đâu mất hết rồi. Ngay cả cái cốc chứa đầy nước ở đầu giường cùng mâm chén đĩa dùng để ăn sáng đều đều là nhựa dẻo .

Mặc dù là cô nghĩ quá đơn giản, nhưng Từ Trạm cũng quá xem nhẹ năng lực hành động của cô rồi.

Cố Du đập vài cái lên cửa, thật lâu cũng không có người trả lời. Sau khi xác nhận Từ Trạm không có ở đây, cô mới trở lại phía trước cửa sổ nhìn ra ngoài phía xa xa, cách đó không xa là một dãy biệt thự khác, cảnh quang hai bên đường là khu vườn quy hoạch trang nhã, khung cảnh khu biệt thự tuyệt đẹp, tiểu khu xa hoa như vậy, vấn đề bảo vệ an ninh chắc chắn không kém. Cố Du cười lạnh một tiếng, cầm lấy cốc nước ở đầu giường, đem nước bên trong cốc đổ vào ổ điện không sót một giọt nào.

Lửa điện lóe lên lúc xanh lúc vàng cùng với khói xám mù mịt, Cố Du ho khan thối lui đến trước cửa sổ, chỉ chốc lát sau liền thấy bóng dáng mấy người bảo an đang vội vã chạy tới, cô làm bộ như hoảng sợ gõ mạnh cửa thủy tinh, bảo an thấy được cô, vội vàng vọt vào phòng, lại gặp cửa phòng bị khoá trái.

"Phu nhân đừng sợ! Chúng tôi lập tức mở cửa!. "

Cố Du một chút cũng không sợ hãi.

Lửa điện đã biến mất, khi bảo an đến chuyện đầu tiên phải làm chắc chắn là cúp cầu dao trong phòng.

Trong nháy mắt khi mở cửa, Cố Du xông lên trước đánh ngất từng người bảo an.

Cô chọn một cái quần có ống ngắn nhất, xắn ống quần lên, mang dép lê, chạy ra khỏi biệt thự

Cố Du dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân, chạy như điên lên đường cái.

Nơi này chắc là Dương Cảng ở vùng ngoại thành của khu phố người giàu có, có rất ít giao thông công cộng, xe cộ cũng không nhiều. Cố Du nhớ đến lời Từ Trạm nói tối qua, ít nhất anh nói không sai chút nào, chính mình chộc Trịnh An Hà, chắc chắn không thể về nhà được nữa. Cô thở hắt đi tới một đoạn đường, trong đầu hỗn loạn. Bản thân ở nơi Dương cảng xa lạ, vốn dĩ cha có bạn bè, nhưng sau khi ông ấy gặp chuyện không may họ liền nóng lòng phủi sạch quan hệ, bây giờ đều đã không còn lui tới, giờ phút này cô thân không một xu lưu lạc ở thành phố xa lạ, không có một chỗ có thể gọi là nơi để về.

Sau khi do dự, Cố Du quyết định mạo hiểm về nhà mang tiền bạc chạy trốn.

Dựa theo chỉ dẫn của biển báo giao thông, Cố Du đi mất hai giờ rớt cục cũng đến trạm xe điện ngầm, để dép lê bị bào mòn, chân bị phồng dộp nổi lên bọng nước, lại bị mài đến bết ra, cô không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lo nghĩ xem rốt cuộc phải làm sao mới có tiền để đi tàu điện ngầm.

Tiếng phanh xe dòn dập xông vào trong tai, Cố Du phản xạ có điều kiện co căng chạy, mới vừa chạy được hai bước liền nghe được tiếng la lớn từ phía sau truyền đến: "Cố du! Cố Du học tử*!"

*Học tử: Chị lớp trên

Giọng nói này có phần quen thuộc, cô ngừng lại bước chân sau khi quay đầu thấy rõ người gọi cô là ai, thoáng chốc lệ nóng doanh trong, năm bước cũng thành bốn bước bỏ nhào tới, kích động đến nỗi nói cũng nói không rõ ràng, "Tiểu Hà! Em. Sao em lại tới Dương Cảng!"

Hà Thiệu Đình bị Cố Du bỏ nhào một phát, trên mặt liền xuất hiện một rạng mây hồng, cười hắc hắc, "Mấy ngày hôm trước em mới được điều đến sở nghiên cứu của quân khu bên

này." Dứt lời nụ cười trên môi cậu liền tắt hẳn, ánh mắt trầm xuống, nhìn cả người Cố Du chật vật không chịu nổi.

Hà Thiệu Đình là học đệ của Cố Du ở học viện Giải Phóng Quân quân giới, năm đó từng bị phân đến một tổ nhỏ, trong lúc làm việc quan hệ của hai người rất tốt, sau khi tốt nghiệp ngẫu nhiên cũng có liên lạc với nhau, chỉ là Hà Thiệu Đình luôn công tác ở sở nghiên cứu nào đó, cho nên không biết tình hình gần đây. Ông nội cậu cùng cha đều có một vị trí riêng ở quân khu, lần này điều động chắc là do trong nhà hi vọng cậu có thể làm việc ở quê nhà, có nhiều người thân làm bạn.

Cố Du biết quần áo mình đang mặc trên người thật sự rất kỳ quái, mà cô lại không cách nào giải thích được, vội vàng đẩy đẩy cậu, "Lên xe rồi chị giải thích với em, giờ đưa chị về nhà trước đã."

Trông bộ dạng của cô người sáng suốt đều có thể nhìn ra được là gặp chuyện khó xử, Hà Thiệu Đình không chút do dự gạt đầu, bất kể là năm đó hay là hiện tại, lời Cố Du nói cậu chưa từng không nghe theo.

Gặp lại cố nhân vốn sẽ là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng Cố Du mệt mỏi đến nỗi không có thời gian để cảm khái.

Tháng năm gió xuân vẫn đang se lạnh, Cố Du ăn mặc đơn giản, Hà Thiệu Đình vội vàng cởi áo khoác quân trang ra phủ lên vai cô.

Chữ cảm ơn còn chưa kịp thốt lên, Cố Du lần nữa liền nghe thấy tiếng phanh xe.

Một chiếc Audi A8L màu đen ngênh ngang đậu ở trước mặt Hà Thiệu Đình, ngăn cản đường đi của cậu.

Cửa xe mở ra, Từ Trạ**m** bước xuống.

Tim Cố Du liền nhảy đến cổ họng, cơ thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy, Hà Thiệu Đình nhảy cảm phát giác giữa hai người có chuyện gì đó, liền vội vàng đem Cố Du che chở ở sau người.

"Xem ra là anh quá xem nhẹ em rồi." Ánh mắt u tối của Từ Trạ**m** thẳng tắp vượt qua Hà Thiệu Đình, rơi vào trên người Cố Du, "Không có thời gian nói những thứ này, lên xe."

Về mặt anh nghiêm túc, mặt mũi căng thẳng, hoàn toàn không còn ung dung trấn định như ngày hôm qua nữa.

"Tôi sẽ không đi với anh." Cố Du cảm thấy được ánh mắt khiếp người của anh, toàn thân đều tản mát ra hơi thở nguy hiểm, khác hẳn với anh của ngày hôm qua, khiến người sờn gai ốc.

Tính cách cùng bản lĩnh của Cố Du Hà Thiệu Đình rất rõ ràng. Nhưng mà, cậu thấy Cố Du sợ hãi như vậy, cũng biết Từ Trạ**m** không phải là người đơn giản. Nói vậy Cố Du chật vật như vậy chính là bởi vì anh ta sao? , Hà Thiệu Đình đè nén cơn giận đang quay cuồng trong ngực, một tay nắm lấy tay Cố Du, kéo cô đến gần chính mình, lạnh lùng nói với Từ Trạ**m**: "Cách xa

cô ấy ra."

Từ Trạm giống như không có nghe thấy Hà Thiệu Đình nói, ánh mắt nhìn từ tay hai người nắm cùng một chỗ đến trên mặt Cố Du .

Sau đó anh lấy điện thoại cầm tay ra, ấn ấn hai lần, rồi thấp giọng nói điện thoại: "Chính cô nói với cô ấy."

Đứt lòi, anh tiến lên phía trước một bước đưa điện thoại di động về phía Cố Du.

Cố Du không dám đến gần, trong lòng lại mơ hồ dâng lên dự cảm chẳng lành, nhìn chăm chăm di động.

Trong di động truyền ra tiếng khóc đứt quãng, lòng Cố Du nhất thời giống như bị tảng đá lớn nghiền nát hết lần này đến lần khác, môi cũng trở nên trắng bệch.

"Chị." Tiếng khóc bên đầu kia điện thoại càng lúc càng lớn, "Chị ơi"

Cố Du sẽ không nghe lầm, tiếng khóc đó chính là của em gái cô đang ở Nước Mĩ xa xôi, Phương Nhàn.

Edit: MiuLinh

Chương 3

Tất cả mọi chuyện đều quăng ra sau đầu, Cố Du tiến lên cướp lấy điện thoại từ trên tay Từ Trạh, run giọng đáp lại, "Là chị! Là chị!"

Nghe được giọng của Cố Du, tiếng khóc bên kia điện thoại càng thêm thảm thiết hơn.

Tiếng khóc đau thương làm rối loạn lòng của Cố Du, từ nhỏ tính cách của Phương Nhàn rất chín chắn trầm ổn, so với Cố Du thì chứng chắc hơn rất nhiều, có thể làm cô ấy khóc thành bộ dạng này, Cố Du không dám tưởng tượng rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Cô cắn chặt khớp hàm, đồng loạt bắt được cánh tay Từ Trạh, run rẩy nói: "Chị. Chị và em trở về."

Hà Thiệu Đìnhngó ra, khó có thể tin nhìn về phía Cố Du.

Trong mắt cô tìm không thấy một chút thù hận, cho dù có, từ lâu cũng đã chìm ngập trong đau khổ cùng tuyệt vọng.

Không biết từ lúc nào vẻ mặt vẫn âm trầm của Từ Trạh đã trở lại bình tĩnh như thường, anh cầm lấy tay Cố Du khoát lên trên cánh tay mình, tự nhiên ôm Cô lên xe, động tác lưu loát liền mạch giống như chuyện này đã được hai người làm vô số lần.

Audi chạy như bay mà đi, Hà Thiệu Đình nhắm mắt lại, bên tai tất cả đều là tiếng động cơ rít gào hoà lẫn cuồng phong.

Trên xe, Cố Du ôm lấy điện thoại, khóc đến nổi cả đôi mắt đều sưng lên.

Tình huống bên kia đầu điện thoại cũng không tốt hơn bao nhiêu, Phương Nhàn khóc nức nở một câu cũng chưa nói, thật lâu sau, mới thở hắt ra nói: "Chị, Cha Cha đã chết."

"Em nói cái gì?" Cố Du đột nhiên ngừng khóc, cô vốn tưởng rằng Phương Nhàn bị Từ Trạh bắt để uy hiếp mình nên mới khóc đến đau lòng muốn chết như vậy, nhưng mà đây lại không phải là tin tức tuyệt vọng nhất.

"Em nhìn thấy tin tức. Báo chí , TV Dương Cảng đều đã truyền bá. Nhưng. Không có khả năng."

 Tiếng khóc của Phương Nhàn lại bắt đầu trở nên đứt quãng.

Cố Du quên luôn cả khóc, ngơ ngác cầm mobile phone nhìn kính chắn gió trước mắt, ánh mắt tuôn ra.

Rất lâu không có nghe thấy thanh âm, rõ ràng phương nhàn có chút sợ hãi, tiếng khóc run rẩy, "Chị?"

Từ Trạm ngồi lái xe ở một bên rốt cục cũng không chịu nổi nữa, đoạt lấy điện thoại ấn nút tắt, cầm lấy bàn tay lạnh buốt của Cố Du đặt vào trong tay mình.

"Ba ngày trước cha em đã qua đời ở trong tù, tin tức bị quản lý cục nhà giam ém xuống, sáng sớm hôm nay mới công bố. Buổi sáng anh đi họp, để di động của em trong người, nhận được tin do e gái e gọi đến anh mới biết được."

Cố Du không có trả lời, ánh mắt đờ đẫn không có tí sức sống.

Phương Tranh đã chết.

Cha của cô, đã chết.

Nửa tháng trước, Cố Du vì nghe tin tức cha được hoãn án tử mà vui mừng bật khóc, cho dù như thế nào, rốt cuộc cô cũng không phải đối mặt với sinh ly tử biệt tàn khốc nhất. Cô liều mạng góp tiền muốn thông qua quan hệ để gặp mặt cha một lần, mà lúc này, tin tức đau buồn kia làm tan nát tất cả suy nghĩ của cô, chờ cô đi gặp cha đã là một khối thi thể lạnh băng.

Từ Trạm nhìn cô một cái, không nói lời gì nữa, đồng hồ tốc độ lại lần nữa kéo lên.

Sau khi đến nơi, quản giáo đầu tiên phụ trách tiếp đãi cũng không có dẫn hai người đi nhà xác, mà là trực tiếp dẫn tới một cái phòng, chỉ chỉ một cái hộp gỗ không lớn trên bàn, "Chính là cái này, ký tên đi."

Nếu không phải nhờ lực cánh tay của Từ Trạm, Cố Du đã sớm xụi lơ.

Từ Trạm nhíu nhíu mày, một tay chống đỡ Cố Du, một tay tiếp nhận tờ đơn, lúc này Cố Du đột nhiên thoát khỏi ôm ấp của hắn, đờ đẫn đi về phía cái hủ có chứa tro cốt của Phương Tranh.

Nửa năm trước thăm hỏi vội vàng từ biệt, gặp lại, hai người đã ngăn cách âm dương.

Sau khi cô nhìn thấy con đường hy vọng sau cùng bị phá hủy, Cô vươn bàn tay run rẩy ra, chậm rãi vuốt ve mặt ngoài gập ghềnh của hủ, ngẹn ngào khóc ròng.

Từ Trạm bước nhanh về phía trước ôm lấy thân thể đang lao đảo muốn ngã của cô, ấn chặt vào lòng.

Cố Du không biết chính mình khóc bao lâu, cũng không biết mình đã trở lại xe như thế nào.

Cô ngơ ngác ôm hủ tro cốt ngồi ở tay lái phụ, toàn bộ những ấm áp trong hồi ức từng chút trở nên nguội lạnh, chỉ còn lại từng tí đoạn ngắn ký ức mơ hồ.

Từ Trạm không có lập tức khởi động xe, mà là nhìn Cố Du, mang theo thương tiếc không cách nào che dấu.

Lặng im thật lâu, Từ Trạm nhớ tới trên tay còn cầm đơn vừa lĩnh, trên chỗ ký tên là chữ ký xiêu xiêu vẹo vẹo của Cố Du miễn cưỡng dựa vào anh cầm tay mới viết lên được.

Về mặt của anh trở nên nghiêm trọng, thanh âm trầm thấp lý lại lại vẫn dung hợp trước trong ánh mắt ôn nhu, "Có phải cha e bị bệnh trạng gì hay không?"

"Không có." Cách thật lâu, Cố Du mới phản ứng kịp, máy móc trả lời.

Từ Trạm đem đơn người nhà lãnh nhận đưa cho Cố Du, ngón tay thon dài rơi vào đoạn nguyên nhân cái chết, mặt trên rõ ràng viết: tắc nghẽn cơ tim đột phát. Trong nháy mắt dường như Cố Du ngừng luôn cả thở, tim bỗng nhiên đập mạnh, cơ hồ là đoạt lấy đơn từ trong tay Từ Trạm.

Không có khả năng, thân thể cha cô khoẻ mạnh, làm sao có thể đột nhiên qua đời vì tắc nghẽn cơ tim đột phát chứ? Hơn nữa thi thể còn chưa được lãnh nhận đã vội vàng hoá táng, kỳ quặc đến nỗi làm Cố Du run rẩy cả người.

Cha chỉ là một ông già bị bỏ tù mất đi tất cả, sẽ có người nào muốn giết cha?

"Tôi có thể giúp em tra rõ chuyện này" Từ Trạm rút đi tờ giấy trong tay cô, trong đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc, "Nhưng điều kiện tiên quyết là thân phận của em tất phải là vợ tôi."

Ánh mắt anh gần trong gang tấc, phản chiếu bộ dạng vô cảm của cô, không có bối rối, không có lúng túng, nhưng cô vẫn do dự. Trong lòng suy nghĩ trăm lần, vô số dòng nước chảy xiết đan xen thành dòng lũ cuồng loạn nguông ngừng thổi quét: cha mất, em gái.

Cô lắc lắc đầu theo bản năng, đôi môi trắng xanh sớm mím thành một đường thẳng.

Từ Trạm cũng không tỏ vẻ bất ngờ hay là giận dữ, anh lấy di động của Cố Du ra, nhẹ nhàng để vào tay cô, "Em không cần suy xét, bởi vì em vốn không có quyền lựa chọn."

Anh bình tĩnh như vậy khiến cho Cố Du không rét mà run, màn hình điện thoại di động hiện lên mười mấy con số vừa điện đến trước đó, Phương Nhân là người thân duy nhất của cô, Cô không thể lại mất đi em gái.

Cố Du do dự và chần chừ khiến ánh mắt Từ Trạm lóe lên một tia sáng, rất nhanh lại khôi phục lại bình tĩnh, "Người hại cha em có nhỡ như ngoài vòng pháp luật hay không, an nguy của em gái em, tất cả ở tại em."

Bị những lời này làm xúc động, Cố Du run rẩy bả vai, ngẩng đầu lên, giống như là muốn từ trên mặt anh nhìn ra được đây là người cô có thể dựa vào trong lúc tuyệt vọng nhất. Cô bỗng ý thức được, chính mình sắp rơi vào một ván bài, mặc dù không có quyền cò kè mặc cả, nhưng cô cũng cần phải có giao ước của riêng mình.

"Trước khi tôi đồng ý anh phải xác nhận một việc."

"Có thể."

"Tôi nghĩ muốn biết vì sao? Vì sao lại là tôi?"

Chần chờ chột lóc lên, trong mắt Từ Trạm vẫn là màu đen sâu không thấy đáy như cũ, "Trùng hợp."

Muốn từ trong miệng anh ta để biết bất luận việc gì dường như đều chỉ là hành vi phí công, Cố Du cũng không tiếp tục vướng mắc, càng trực tiếp đặt câu hỏi: "Dựa vào đâu anh nói có thể giúp tôi? Tiền bạc? Quyền?" Biệt thự xa hoa tỏ rõ bối cảnh của người đàn ông này, chính là Cố Du không tin, cha cô chìm nổi nhiều năm nơi quan trường, kết quả là cũng là kết cục như bây giờ, anh ta là ai, dựa vào cái gì để cho cô tin tưởng.

Từ Trạm trầm mặc từ trong lòng lấy ra một tấm danh thiếp, để vào trong tay Cố Du.

Tập đoàn công nghiệp quân sự Bắc Phương.

Đồng Sự Trưởng, Từ Trạm.

Cố Du đột nhiên ngẩng đầu đón nhận cái nháy mắt chắc chắn của anh, trong đầu hiện lên từng màn qua lại, người đàn ông này, có lẽ thật sự có thể.

"Đây xem như là giao dịch sao?" Cố Du bị chính âm thanh lạnh lùng của mình làm cho đau nhói, cắn chặt môi dưới.

Từ Trạm nhíu mày, giữa cặp lông mày anh khí mơ hồ hiện lên chữ xuyên, "Em có thể cho rằng đây là do anh cưỡng bức dụ dỗ, như vậy em có thể dễ chịu hơn một chút."

Cố Du không nhìn anh, cúi đầu, chăm chú nhìn hủ tro cốt trong lòng, một lát sau chậm rãi mở miệng: "Đường số 47, hẻm 3."

Đây là địa chỉ nhà cô.

Từ Trạm nhìn gương mặt Cố Du, trong mắt anh chiết xạ ra ánh sáng thật đẹp, nhưng lúc nhìn thấy chuỗi nước mắt kia, liền trở nên ảm đạm. Anh nghiêng người lại gần, động tác chậm chạp giống như cố sức chịu đựng, cuối cùng, môi rơi vào khoé mắt tràn đầy nước mắt của cô, tay xuyên qua sợi tóc, đem đầu cô ấn lên trên vai mình.

Không có bất kỳ sự mập mờ nào, trên thực tế chỉ là một hành động ép buộc đầy dịu dàng, nhưng anh mưu đồ đã lâu, không muốn phải đợi chờ thêm nữa.

Về nhà cầm giấy chứng nhận cùng mấy bộ quần áo, Cố Du lại bị dẫn đến biệt thự.

Đường dây điện rõ ràng chưa được sửa chữa tốt, ban đêm, lầu trên lầu dưới đưa tay không thấy được năm ngón, mà hết thảy đối với Cố Du cũng không có gì quan trọng.

Cô cuộn mình ở trên giường, ở trong lòng Từ Trạm, ở trong bóng tối khôn cùng.

Phía sau là vòng tay ấm áp của người đàn ông, bàn tay luôn giữ đúng mực, suốt đêm cũng chưa từng rời khỏi eo cô.

Một đêm không ngủ nghêh đón sương sớm, từng hạt bụi sương lơ lửng trong không trung,

xe dừng lại ở trước của cục Dân Chính.

Đại khái cũng không phải là ngày tốt để kết hôn, chỗ ghi danh của cục dân chính vắng vẻ trống không, Từ Trạm rất nhanh liền điền xong tờ khai. Cố Du viết cũng không chậm, chỉ là lúc ký tên, ngòi bút nặng nề rơi lên giấy, ngón tay mất đi tri giác, mãi đến lúc cô thấy Từ Trạm vô cùng bình thản nhìn chính mình, mới dứt khoát ký tên mình vào.

Cô hai bàn tay trắng, cũng chỉ có thể bán đứng những gì còn lại mà thôi. Trình tự phức tạp, hai người không nói tiếng nào, chỉ là thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt với nhau, dung hợp hoàn toàn cảm xúc bất đồng.

Người phụ trách chụp ảnh của cục dân chính nhìn như thế nào cũng cảm thấy được đôi vợ chồng mới cưới này có chút kỳ lạ, tuy nam anh tuấn nữ xinh đẹp, nhìn đặc biệt xứng đôi, nhưng từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, hai người họ đều không có cười qua.

Điều ông ngạc nhiên nhất là, trong mắt của người vợ giống như nước đọng, không hề gợn sóng, mà người chồng tuy là không cười, nhưng trong mắt anh ta lại có chút vương vấn, như là đang cố hết sức che dấu đi mê luyện trong đáy mắt.

"Đầu năm nay còn có cưỡng hôn?" Nhân viên công tác cúi đầu cười, lắc lắc đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: khụ khụ ~ hành động phái liền là hành động phái a ~ theo này chương lên, hai người bắt đầu đi vào thần kỳ đời sống hôn nhân. . . .

Chương 4

Edit: ~ mèo xinh~ , Miu Linh.

Không có hôn lễ, không có huyên náo, tuần trăng mật của Cố Du cứ thế yên lặng trôi qua trong ngôi biệt thự xa lạ.

Làm bạn với cô không phải là hạnh phúc, mà là bi thương càng ngày càng sâu.

Đột ngột xảy ra tin dữ dường như rút sạch linh hồn cô, thậm chí Từ Trạm đến gần cũng không thể khơi dậy sự sợ hãi và bối rối của cô như trước được nữa.

Tuy nhiên cảm giác sự tồn tại của anh chính là vô cùng to lớn.

Cố Du có thể cảm giác được, anh đang chờ đợi chính bản thân cô tự bước ra từ trong bi thương. Loại thông tình đạt lý này hoàn toàn tương phản so với con người hung hăng lúc trước. Khi đó, anh gần giống như một người độc tài, tự ý quyết định tất cả.

Đêm tân hôn đó, Cố Du đang cuộn người nằm trên giường, mệt mỏi không chịu nổi, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Từ Trạm mặc một chiếc quần dài ở nhà và áo sơ mi trắng đi vào phòng. Tóc của anh vẫn còn nhỏ xuống vài giọt nước, thân hình cao lớn đứng trước giường tạo thành một cái bóng.

"Sao lại nằm ở phòng ngủ của khách?" Anh từ trên cao nhìn xuống Cố Du, giọng nói dù ôn nhu nhưng vẫn có chút chất vấn.

Thể xác và tinh thần Cố Du rất mệt mỏi, chỉ cúi đầu đáp lại: "Cho tôi thêm chút thời gian!"

"Cái gì thời gian?"

"Thời gian để thích ứng anh."

"Muốn thích ứng thì phải tiếp xúc."

Dứt lời, Từ Trạm liền đi tới bên giường, bế Cố Du lên, không cho cô cơ hội trốn tránh.

Cố Du không có sức lực giãy dụa phản kháng, mặc kệ anh ôm cô đi vào phòng ngủ chính. Ngọn đèn trong phòng ngủ mờ nhạt ái muội, hiển nhiên dây điện bị phá hư đã khôi phục, mà cái người phá hoại đó giờ phút này lại bất lực bị đặt ở trên giường, vẫn không nhúc nhích.

Tắt đèn, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Cố Du tuyệt vọng nhắm mắt lại, sợ hãi khiến thân thể theo bản ăng run rẩy, nhưng cường đoạt như trong dự kiến lại không thấy, thay vào đó là sự ôn nhu ngoài ý muốn.

Nằm trong lòng ngực ấm áp, cô được điều chỉnh một tư thế nằm dễ chịu. Trong chần, hai thân thể xa lạ gắt gao dán vào nhau, anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô, sử dụng sự ôn nhu trức trặc của mình an ủi cô trong im lặng, không có nửa điểm làm phiền.

Cố Du mở mắt ra, trong bóng đêm, mặt cô đối diện với cổ áo sơ mi của Từ Trạ, nhịp tim vững vàng của anh cũng gần trong gang tấc.

Có thể nói . . . đập cực kì trầm ổn.

Thậm chí trong lòng cô có hơi cảm kích, ít nhất trong hoàn cảnh tuyệt vọng trước mắt, cô không thể tiếp nhận thêm một chút thống khổ nào nữa.

Trôi qua mấy ngày bi thương, một tuần sau, Từ Trạ dẫn Cố Du đi tới khu nghĩa trang đã chọn để hạ táng Phương Tranh. Khu nghĩa trang có môi trường rất tốt, bia mộ đơn giản mà trang nghiêm, tất cả đều được xây theo thứ tự.

Sau khi rời đi, Cố Du ngồi trong xe, dù lệ đã cạn nhưng ánh mắt vẫn đau đớn. Cô nhắm chặt hai mắt, khẽ nói với Từ Trạ câu cảm ơn.

Từ Trạ đang chuẩn bị bẻ lái đột ngột dừng lại, xe chạy một đoạn nữa mới ổn định lại.

Một tháng sau hôn nhân trôi qua rất nhanh, hai người sống chung một chỗ cũng thật kì lạ, giống như vợ chồng thất niên chi dương (*), không có bất cứ trao đổi gì.

[*] Thất niên chi dương: Là một hiện tượng hôn nhân. Ý tứ là khi tình yêu cuồng nhiệt mà kết hôn, qua bảy năm sau, sự quen thuộc, lãng mạn và tiêu sái của các cặp vợ chồng sẽ theo áp lực của cuộc sống mà biến mất không sót lại chút gì, hôn nhân tiến vào thời kì nguy hiểm.

Bất quá cuộc hôn nhân này trong lòng Cố Du cảm thấy rất hoang đường, nên cô không thèm để ý những thứ lúng túng này, mỗi ngày chỉ trốn trong thế giới của bản thân. Trao đổi duy nhất chính là trò chuyện với Phương Nhàn.

Từ sau khi cha gặp chuyện không may, Phương Nhàn sống ở nước ngoài cũng bị ảnh hưởng nhiều bởi vì tòa thường xuyên gọi lên thẩm tra, Cố Du kiên trì bảo Phương Nhàn hoàn thành chương trình học tập ở nước ngoài. Thành tích của Phương Nhàn rất tốt, Phương Nhàn có được học bổng nên mới xuất ngoại, nhưng lại bị ảnh hưởng ác liệt bởi chuyện phương tranh vì tham ô nên bị kết án tử. vì giữ gìn danh dự mà trường học đã hủy bỏ toàn bộ học bổng của cô, mãi đến hai ngày nay cô mới dám nói đến, cô nói với Cố Du nguyên nhân học phí đã được đóng xong rằng nhân viên nhà trường giải thích là có người hào phóng tài trợ học phí.

"Chị, chuyện này quá kỳ quái , tuyệt đối có vấn đề." Sau khi Phương Tranh gặp chuyện không may xem như Phương Nhàn cũng đã nhìn thấu lòng người dễ thay đổi, cho nên tất nhiên sẽ không tin vào cái bánh thịt từ trên trời rơi xuống này là chuyện tốt.

Đương nhiên là có vấn đề, chuyện này hầu như Cố Du cũng khẳng định là do Từ Trạ

làm, nhưng không biết nên giải thích với em gái như thế nào về chuyện có người xa lạ đột ngột xâm nhập vào cuộc sống của cô.

"Còn có, người đàn ông ngày hôm đó tiếp điện thoại của em là ai? Chị có bạn trai rồi hả?"

Phương Nhân liên tiếp đặt câu hỏi khiến cho Cố Du trả lời mãi không hết, cô nói qua loa rồi cúp điện thoại, ngồi ngơ ngác dựa vào trên sofa mềm mại, mãi đến khi chuông điện thoại vang lên mới hồi phục tinh thần.

"Uy, vị kia?"

Trong Ống nghe truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Là anh."

Cố Du sững sốt, không nghĩ tới Từ Trạ sẽ gọi điện thoại về nhà.

Trong lúc cô còn đang ngây người, âm thanh của Từ Trạ lục tục truyền đến, "Một hồi có người đến lấy giấy tờ, anh để ở trên bàn trong phòng làm việc, em đưa cho hắn."

"Uhm."

Trầm mặc một hồi, Cố Du nói: "Tôi cúp máy."

"Được."

Lần đầu tiên Cố Du đi đến trước phòng làm việc của Từ Trạ, phát hiện cửa khóa bằng mật mã, rơi vào đường cùng, cô lại gọi điện thoại, đi thẳng vào vấn đề "Tôi không biết mật mã."

"825686."

Ấn vào theo thứ tự, của "Cùm cụp" một tiếng, đèn màu đỏ chuyển sang màu xanh lá.

"Đúng rồi sao?"

"Đúng rồi." Cố Du nghe thấy có tiếng cười khẽ phát ra từ đầu điện thoại bên kia, rất khẽ rất khẽ, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được rõ ràng tiếng cười có gì đó là lạ.

Nắm lấy tay cầm lúc đang chuẩn bị đẩy vào tay lại đột ngột dừng lại, trong đầu Cố Du lóe lên, trên mặt nhất thời đỏ mặt quay cuồng.

Dãy số này là số đo ba vòng của cô.

Khiến cho người ta buồn bực nhất chính là câu nói ý ở trong lời "Đúng rồi sao" của Từ Trạ, nhưng mà cô lại không phản ứng kịp.

Không biết phải trả lời như thế nào, Cố Du nhất thời bối rối thẹn quá thành giận, hung hăng ấn xuống nút tắt điện thoại.

Mấy ngày này cô ngủ ít thấy ác mộng, ngủ đến càng chết giấc, một tháng trở lại Từ Trạ

đều yên ổn ôm cô ngủ khiến cô thả lỏng cảnh giác, thậm chí đã quen với sự tồn tại của anh, nhưng chung quy vở kịch này vẫn là một cây gai ở đáy lòng cô, mặc dù thích ứng, cũng khó mà tiếp thu được.

Hít sâu một hơi đẩy cửa phòng ra, trong phòng làm việc trang trí gọn gàng nhiều nhất không phải là sách, mà là một đồng tử bảo hiểm.

Từ Trạm là Đồng sự trưởng của khu công nghiệp quân sự, thiết bị trong nhà cũng rất tinh vi, ngay cả thủy tinh thông thường cũng làm từ vật liệu chống đạn, như vậy khẳng định là phòng làm việc chỉ có hơn chứ không kém, nhưng Cố Du cũng không có tâm tình quan sát, cô bị lời nói lúc nãy làm cho tức giận, lại nghĩ tới tình cảnh của bản thân, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua, lập tức đi đến trước bàn cầm lấy tài liệu, xoay người ra khỏi phòng liền khóa cửa.

Dường như cùng một lúc, tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Du cầm lấy tài liệu mở cửa ra, liền thấy một cái khuôn mặt tươi cười phóng đại.

"Chị dâu, khỏe!"

Khóe mắt đuôi mày của người đàn ông trước mắt này đều đã treo một nét cười, môi cong cong lại càng đem hết vui vẻ hiện lên ở trên mặt. Nhưng tâm tình Cố Du lại không tốt như vậy, cô không nói được một lời liền đem tài liệu nhét vào trong tay người đàn ông, xoay tay đóng cửa lại.

"Từ từ! Từ từ! Chị dâu em còn chưa nói xong!" Người đàn ông chen vào khe cửa, vừa chen vừa cố nở nụ cười.

Cố Du dờ khóc dờ cười mở cửa, chờ cậu ta nói xong.

"Em là trợ lý của anh Từ Trạm, gọi là Vu Duệ." Không đợi nói xong Vu Duệ liền sốt ruột vươn tay.

Cố Du chú ý tới, cậu ta là cấp dưới của Từ Trạm, lại tự nhiên gọi thẳng tên anh ta, thật sự kỳ quái. Xuất phát từ hữu nghị, cô vẫn bắt tay một phen, hai cái tay mới vừa nắm cùng một chỗ, Cố Du liền sững sốt. Ở trên tay Vu Duệ cũng có vết chai do dùng súng, điểm ấy không có khác lắm so với Từ Trạm, Cố Du mơ hồ cảm giác được quan hệ giữa hai người bọn họ không chỉ là thủ trưởng và cấp dưới đơn giản như vậy, sau khi thu tay về, hơi hơi vuốt cằm.

Sau đó liền đóng cửa lại.

Mấy ngày nay cô thật sự không muốn gặp bất kỳ ai, nếu có thể, ngay cả Từ Trạm cũng không muốn gặp, càng không phải nói là người có liên quan tới anh ta. Mỗi ngày người giúp việc đến nơi này đều một mực hoài nghi bà chủ nhà này là người câm điếc.

Nhưng trong lòng cô lại rất rõ ràng, nếu đã lựa chọn, liền muốn坦然 tiếp nhận tình cảnh này, nhưng lựa chọn này lại được quyết định vào lúc cô không có quyền lựa chọn. Ngã vào trên sofa, Cố Du nhìn vết chai do dùng súng trên tay đã nhạt đi, phiền chán nhắm nghiền

mắt.

Một chồng tài liệu ném ở trên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Anh thực sự có thể tìm được." trong giọng nói của Vu Duệ pha lẫn thờ dài cùng trêu chọc.

Từ Trạm cười cười, trong vui mừng cất dấu ưu sầu, "Trịnh An Hà còn đang đi tìm cô ấy?"

"Nhóc con kia còn không biết người bị anh giấu rồi, mọi người có chút nhãn lực đều nhìn ra được anh ăn cơm cùng ai, hắc đạo ở Dương Cảng này cũng thật là không có tiền đồ." Vu Duệ khoa trương thờ dài.

"Chuyện Phương Tranh tra như thế nào?" Từ Trạm mở tài liệu ra, chân mày không tự giác nhăn lại.

"Người quản lý cục nhà giam miệng quá kín, hơn nữa còn rất huênh hoang"

Từ Trạm gật gật đầu, " Ngay cả báo cáo khám nghiệm tử thi sao lưu ban đầu cũng không có, nóng lòng xử lý như vậy có thể là bởi vì ngoại thương trí mạng, Phương Tranh là một người bị giam cách ly, khả năng phạm nhân làm là không lớn, điều tra người quản giáo đầu tiên xem có đột nhiên ra tay hào phóng hay không."

"Từ Trạm " Vu Duệ thu lại nụ cười, bỗng nhiên ngồi nghiêm chỉnh, "Dù sao người anh cũng đã bắt đến tay, tôi khuyên anh đừng tiếp tay làm việc xấu."

"Tôi là cưới cô ấy chứ không phải gạt cô ấy." Trong mắt Từ Trạm hiện lên một tia không chắc chắn, nhưng rất nhanh lại trở nên đầy kiên định.

Vu Duệ biết mình nói cái gì cũng chỉ là tốn công vô ích, cũng không để ý, liền đứng lên, "Buổi tiệc từ thiện tối mai, đừng quên tham dự."

Từ Trạm xử lý xong công việc về đến nhà đã là chín giờ tối. Cố Du đã sớm tắm sạch sẽ nằm ở trong chăn, cơ hồ sắp ngủ. Cô nghe thấy âm thanh mở cửa phòng ngủ, nhất thời cảnh giác ngồi dậy, nhìn chằm chằm Từ Trạm.

Lời giễu cợt ban ngày như vẫn còn vang vọng trong lỗ tai, Cố Du buồn bực không biết nên trút giận như thế nào, nhìn thấy Từ Trạm đi đến trước giường ngồi xuống, từng chút nhích lại gần mình, một đôi con ngươi đầy ý cười, đường cong trên mặt cũng thả lỏng.

"Tối mai có buổi tiệc rượu, chúng ta cùng đi." Anh đưa tay sờ mặt Cố Du, lại rất nhanh thu tay về, không cho cô có cơ hội né tránh.

Cố Du sừng sốt, cô vốn tưởng rằng chính mình là bị Từ Trạm nhốt như Kim Ốc Tàng Kiền, tuy cô hoàn toàn không thèm để ý đến những thứ này, nhưng Từ Trạm lại quyết định khiến cô cảm thấy bất ngờ

"Tôi không muốn đi." Do dự một chút, Cố Du vẫn lựa chọn cự tuyệt, cô không thích nơi

ồn ào và dối trá.

Từ Trạm không có tức giận, nhưng ánh mắt dần dần chìm xuống , "Trịnh An Hà một mực tìm em, chúng ta cùng nhau tham dự, người khác sẽ biết em là người phụ nữ của tôi."

Anh ta là suy nghĩ vì an nguy của cô.

Cố Du nhớ tới từng chút từng chút chuyện trong tháng này, tuy Từ Trạm bá đạo, nhưng cẩn thận, thông cảm cho cảm nhận của cô hơn nữa cũng không quên quan tâm đến tâm tình của cô, đặc biệt là lo lắng hậu sự cho Phương Tranh cùng âm thầm giúp đỡ Phương Nhân. Trong lòng Cố Du mềm nhũn, chưa từng nghĩ tới sau khi Từ Trạm cưỡng ép dụ dỗ xong lại tìm mọi cách che chở mình.

Một loại cảm giác chán nản ủa đến.

Cô đã sớm nản lòng thoái chí với cuộc sống sau này, cái chết của Phương Tranh còn chưa làm rõ nguyên nhân, tuy cô tuân thủ ước định không còn muốn chạy trốn từ trong tay Từ Trạm , nhưng rốt cuộc cô cũng không cam lòng, chống lại cuộc hôn nhân này, không để ý đến Từ Trạm, trốn ở trong thế giới do chính mình phong bế. Cố Du chưa từng thích qua một người, không hiểu cái gì là yêu, càng không biết cái gọi là cảm giác động lòng, đến nỗi cô còn chưa từng nghĩ đến đời sống hôn nhân với người chồng trong tương lai. Nhưng mà không cách nào thay đổi chuyện đã xảy ra trước mắt, cô thật sự muốn chống đối cả như vậy đời sao?

Cô cũng không biết đáp án.

Cố Du lấy lại tinh thần, nghĩ muốn gạt đầu đồng ý, mới phát giác Từ Trạm đã đi tắm rửa , trong phòng đã sớm chỉ còn lại một mình cô.

Bốn chữ thuận theo tự nhiên này nhảy trong óc, cô chui vào trong chăn, tắt đèn tường, không quan tâm nhắm mắt lại. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê trên người chợt ấm áp, cũng giống như thường ngày, cô sớm đã dưỡng thành thói quen hai người ôm nhau vô cùng thân thiết, ngáp một cái liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Cũng lâu rồi Cố Du không có nằm mơ, nhưng lúc này đây, sự vật trong mộng đặc biệt rõ ràng. Thân thể nóng lên, hô hấp nặng nề, như là có một bàn tay mò mẫm chạy loạn trên làn da, hết sức khiêu khích. Gương mặt Từ Trạm như gần như xa, thân thể hai người lại đè lên nhau, Cố Du nghe thấy tiếng khóc lóc nỉ non trộn lẫn với tiếng rên rỉ của chính mình, hay tay không biết là nên đẩy ra hay là vẫn ôm lấy Từ Trạm, nóng bỏng nồng cháy, còn có chút ẩm ướt.

Bỗng nhiên trợn mắt, Cố Du bị giấc mộng ướt át không thể tưởng tượng được này làm toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mới vừa tỉnh dậy, cô lại cảm nhận được lửa nóng trong tay, giống như một giấc mộng chân thật, thậm chí ngay cả hơi thở khô nóng bên tai cũng giống nhau như đúc.

☆ Chương 5: Đỗ thềm

edit: Miu

beta: mèo (chảy máu mũi)

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt đen láy. Sự trầm tĩnh lạnh nhạt thường ngày đã bị mê ly thay thế, ánh mắt nóng bỏng kẻ sát chính mình.

Một ngón tay bị anh ngậm trong miệng, đầu lưỡi thô đảo qua ngón út, liếm mát khiến sự ngứa ngáy từ bàn tay chạy khắp toàn thân cô, một bàn tay còn lại bị anh cầm lấy, cưỡng chế cầm lấy hạ thân nóng rực của anh

Cố Du sợ ngây người.

Cô còn chưa có bất cứ phản ứng gì thì đã bị Từ Trạm ôm vào lòng, áp chế hai cánh tay run rẩy của cô. Anh khó nhịn rên lên một tiếng, ngay sau đó, một đầu ngón tay cô bị anh cắn đau nhói, bàn tay còn lại cũng truyền đến một trận ấm nóng

Âm thanh thở gấp truyền vào màng tai Cố Du, Từ Trạm buông cánh tay chế trụ sau lưng của cô ra, tựa đầu đặt ở hõm cổ cô, hô hấp dồn dập.

Cố Du chưa từng có bạn trai, càng chưa từng trải qua thể nghiệm như vậy.

Đầu óc cô trống rỗng, lại rõ ràng cảm giác được trên tay có chút chất lỏng sền sệt

Cô không hiểu nổi cảm giác mâu thuẫn vừa xuất hiện trong lòng ?

Một cước đá văng Từ Trạm đang quán lấy cô nhảm nháp dư vị, tiếng rầm vang và tiếng kêu rên truyền đến, Cố Du cũng không thêm mở đèn, trực tiếp bước qua người té trên mặt đất, chạy thẳng về phía toilet.

Khi cô đứng ở bồn rửa mặt thì đèn cảm ứng tự bật sáng, cô vừa nghiêng răng nhin khóc vừa rửa sạch chất lỏng trắng đục trên tay.

Ngay cả khi dùng hết nửa chai nước rửa tay, cô vẫn cảm thấy còn bẩn.

Không biết từ lúc nào trong gương rửa mặt hiện ra thêm một người .

Cố Du không muốn để ý đến anh, tiếp tục cúi đầu chà xát tay thật mạnh, hai cái tay cũng bị chà cho đến đỏ lên, nước lạnh xông đến càng lúc càng đỏ .

Đột nhiên Từ Trạm ấn vào công tắc bên cạnh, lấy khăn mặt quán lấy tay cô.

Anh không nói được một lời hợp ý Cố Du, một bộ dáng cố tình chọc tức cô, cô cố gắng muốn tránh thoát. Vừa rồi đắc thủ là do Từ Trạm nhất thời sơ suất, bây giờ khuỷu tay của cô đều bị đè lại nên không thể thương tổn anh được nữa

Trên mặt gương xuất hiện hơi nước, lúc này Cố Du mới phát hiện nút thắt trước ngực của áo ngủ đã bị cởi ra, động tác vừa rồi của cô làm lộ ra một mảng xuân quang, khiến người ta muốn mơn con mắt.

Rõ ràng hầu kết Từ Trạm giật giật, không đợi cô đưa tay che đi, một phen thuận tay khiêng cô lên vai, vút lên giường.

Đến trên giường Cố Du vẫn còn không chịu thua, cho dù là vợ chồng cũng phải tôn trọng của ý kiến của cô, càng không phải nói bọn họ vốn không phải loại vợ chồng bình thường. Cô hạ quyết tâm đêm nay tuyệt không để cho Từ Trạm thực hiện được. Cô giáng cho anh một quyền, nhanh chuẩn ngoan độc, đáng tiếc là vẫn bị Từ Trạm nửa đường chặn lại nắm ở trong tay, lại bị anh mượn lực, kéo cả người cô vào trong lòng, áp về trên giường.

"Đừng náo loạn! " Anh vỗ vỗ lưng Cố Du , như là lừa đứa trẻ không nghe lời: "Đi ngủ đi."

Cố Du cảm thấy Từ Trạm giống như là miếng xóp, lạnh lẽo ẩm ướt, mặc kệ cô phát hỏa như thế nào, anh đều có thể dễ dàng hút vào, khiến cô không dùng được một chút hơi sức.

Cố Du làm sao có thể ngủ được chứ! Cô trải qua cả tháng suy sụp tinh thần, lửa giận tràn ngập trong lòng, lại không chỗ phát tiết, rốt cục cũng xuất ra chiêu thức kỹ năng phòng thân hung tàn thông dụng nhất của phụ nữ — cắn.

Trên cánh tay của Từ Trạm căng đầy bắp thịt, nhưng vẫn bị cô cắn đến chảy máu. Máu tươi tràn ra, cô vẫn không buông miệng, đem tất cả tủi thân oan ức trong lòng trút hết lên răng nanh.

Cuối cùng, cô cũng bình tĩnh lại. Bởi vì từ đầu đến cuối, Từ Trạm vẫn không thốt một tiếng, không trợn một lần, cứ yên lặng ôm cô, mặc kệ cô tùy ý trút giận.

Hơn nữa, dường như cô cắn có phần nghiêm trọng, mùi máu tươi ở trong miệng quá nồng rồi.

Nhưng Cố Du không muốn để ý đến anh ta, cũng giống như anh ta vốn mặc kệ cảm nhận của bản thân cô vậy.

Cô yên tâm thoải mái nhắm mắt lại, hận không thể xóa hết toàn bộ ra khỏi tâm trí.

Sáng sớm Cố Du tỉnh lại rất sớm, ánh mặt trời xuyên qua bức màn, theo khe hở bên cạnh hé ra một vòng ánh sáng vàng. Cô dụi dụi mắt, mới phát hiện bản thân còn đang ở trong lòng Từ Trạm.

Thường ngày khi cô thức dậy thì Từ Trạm đã đi làm rồi, Cố Du cầm lấy đồng hồ đầu giường của anh, phát hiện chỉ mới có năm giờ sáng.

Dường như Từ Trạm ngủ rất sâu.

Cố Du nhớ tới kiệt tác tối hôm qua, cúi đầu vừa thấy, vội vàng che miệng lại sợ hãi kêu ra

tiếng .

Từ dấu răng vỡ trên da lưu lại từng sợi vết máu đã khô, đỏ sậm đáng sợ. Đây là lần đầu tiên cô dùng phương pháp cắn người này, thật không ngờ lực phá hoại lại kinh người như vậy.

Hiện tại, rõ ràng tối hôm qua người bị chiếm tiện nghi là cô, vậy mà giờ phút này người áy náy cũng là cô.

Cố Du thật cẩn thận đứng dậy, đem theo cái hộp thuốc trở về.

Cô đem cánh tay Từ Trạ đặt ở trên chân mình, dùng bông băng giúp anh rửa sạch miệng vết thương.

Hôm qua anh ần nhần khiến cho cô có chút xúc động, Cố Du nhẹ nhàng thở dài, có chút ý nghĩ muốn nhận mệnh.

Nếu điều đã đồng ý kết hôn, sao lại phải khăng khăng cố chấp, chỉ cần tra ra manh mối chuyện của cha, Phương Nhân không cần sống nơi đầu đường xó chợ, cho dù cô thật sự ở cùng người đàn ông này cả đời, cũng có chịu thiệt gì đâu?

Thuận theo tự nhiên thôi.

Động tác trên tay Cố Du gọn gàng lưu loát, có vài lần không cẩn thận hơi nặng tay, cô vội vàng nhìn, thấy Từ Trạ không có dấu hiệu muốn tỉnh dậy, mới yên lòng.

Sau khi quấn xong vòng băng gạc cuối cùng, buộc chặt, Cố Du đóng lại hộp thuốc đứng dậy.

Cánh tay vẫn bất động đột nhiên cầm lấy bàn tay của cô, vốn hai mắt nhắm chặt cũng mở ra nhìn thẳng vào gương mặt cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy chính mình có chút buồn cười, với thân thủ của Từ Trạ chỉ sợ sớm đã thức dậy, vậy mà cô còn cố gắng cẩn thận nhẹ tay nhẹ chân.

Cô không nghĩ muốn giải thích, chuyện tối hôm qua coi như xóa bỏ, hướng chi tuy trong lòng cô có chút khổ sở, nhưng cũng không cảm thấy mình có lỗi gì.

"Ngủ tiếp một lúc đi, còn chưa sáng."

Bất ngờ không phòng ngự, Từ Trạ nâng người chế trụ gáy cô, dùng nụ hôn ngắt lời cô.

Khoang miệng trở nên tê dại dọc xuống dưới lưng, khiến tứ chi mềm nhũn. Anh dùng sức hôn, giống như muốn đem khoang miệng của cô làm của riêng, lại nuốt đầu lưỡi mềm mại của cô vào. Cố Du chưa từng trải qua loại cảm giác này, yếu ớt vùng vẫy vài lần rồi hoàn toàn vô lực, đầu lưỡi bị ngậm chặt, tiếng nước vang lên kịch liệt mà ái muội.

Không biết có phải là do thiếu không khí hay không, Cố Du đầu bắt đầu choáng váng. Loại kích thích này chưa bao giờ có, khiến cô không biết làm thế nào, sau cùng lại gất gao ôm lấy cổ Từ Trạ, mềm nhũn bất lực.

Hôn không biết bao lâu, rốt cục anh cũng buông cô ra, hai người đều thở dốc. Cố Du mở mắt liền chạm phải một đôi mắt ý loạn tình mê, đen tối mềm mại, khuôn mặt nho nhã tuấn dật tràn ngập say mê, một đôi môi cũng sưng đỏ phồng hồng.

Cố Du cuống quýt tránh đi ánh mắt nóng bỏng của Từ Trạml, nhưng người vẫn còn ở trong ngực anh.

"Tôi hôm qua. Thực xin lỗi." Anh cúi đầu, ấn một nụ hôn lên thái dương của cô.

Cố Du sững sốt, chậm rãi mở miệng: "Thôi."

"Em là vợ của anh, đây là sự thật, có lẽ em cảm thấy thủ đoạn của anh không hề vẻ vang gì, nhưng tình cảm anh giành cho em chưa từng có lừa dối."

Lời nói không thể nghi ngờ của anh phối hợp với giọng điệu trầm thấp, khiến cho Cố Du bật cười lắc đầu, giao dịch công bằng, chính xác là ham muốn chiếm hữu, đây là quan hệ giữa bọn họ?

"Chỉ bằng một cái liếc mắt, anh liền cảm thấy tôi thích hợp gả cho anh?" Cố Du không có bất kỳ ý muốn châm chọc nào, cô vô cùng mệt mỏi cũng rất tò mò, rốt cuộc Từ Trạml đối với cô là cái tình cảm gì? Cô tự đánh giá mình không phải tuyệt sắc, tính cách cũng không xuất chúng, làm sao anh cứ phải để tâm tới?

Ngón trỏ của Từ Trạml vững vàng đặt ở trên môi cô: "Đây là chuyện của anh, vấn đề này chúng ta không cần thảo luận, em chỉ cần nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, anh cũng sẽ không vứt bỏ hay phản bội em."

Cố Du hất tay anh ra.

"Thời gian để tôi chấp nhận anh cũng là chuyện của tôi" Đối với sự bá đạo mãnh liệt của anh, cô thật sự bó tay. Cô quyết định phản kích: "Còn nữa, chuyện của ba tôi, hai ngày này tôi nghĩ muốn hiểu, tôi cũng cần phải bắt đầu điều tra rõ chân tướng!"

"Không được." Giọng nói của Từ Trạml rất bình tĩnh, nhưng cự tuyệt rất dứt khoát.

"Chuyện ba tôi, anh dựa vào cái gì mà nói không được?"

"Dựa vào em gả cho tôi liền là người của tôi."

Cố Du vốn không giỏi nói chuyện, nên chỉ ngẩng đầu trợn mắt nhìn anh thay cho lời phản bác, lại nhìn thấy trong đôi mắt tràn đầy ý cười của anh hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Từ Trạml cười đến. Có một tia cảm giác hạnh phúc vậy?

Cố Du cảm thấy đây nhất định là ảo giác, vội vàng phủ định cách nghĩ vớ vẩn của bản thân, từ trong ngực anh ngời dậy: "Anh không đi làm sao?"

"Ngủ thêm một lát đi." Tay Từ Trạml giống như dính ở trên thân thể cô, ôm cô cùng nhau

ngã xuống.

Cố Du chẳng muốn vùng vẫy, bị anh ôm, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lúc vừa mở mắt, trên giường trống rỗng chỉ còn chính mình.

Cô nhẹ nhàng thở ra.

Đầu giường có một tờ giấy, Cố Du cầm lên xem, chữ viết trên giấy có nét chữ cứng cáp mạnh mẽ cao ngất, vừa thấy khiến cho người nhớ tới bóng lưng thẳng tắp cùng gương mặt anh tuấn của Từ Trạm.

Mặt trên chỉ viết mấy chữ, điều mục đều không có.

"Anh có thể đợi, nhưng đừng để anh đợi quá lâu."

Đáy lòng Cố Du vừa động, nhớ tới cuộc đối thoại lúc sáng sớm.

Đây là anh nhường nhịn hay là sẵn sóc mình đây? Hoặc là chỉ là. bô thí?

Cố Du có chút buồn bực, đem tờ giấy vo thành một nắm, ném về phía bồn cầu.

Thẳng đến tối Từ Trạm về đến nhà, Cố Du mới nhớ tới ngày mai còn có tiệc rượu.

"Thử xem." Từ Trạm ôm mấy cái hộp đặt ở trên sofa, cười nhìn cô.

Cố Du theo thứ tự mở ra, lễ phục, giày cao gót, bao tay, trang sức. đầy đủ mọi thứ giành để đi dự tiệc.

"Anh mua ?" Cô nghi hoặc nhìn Từ Trạm.

Trên mặt anh bỗng nhiên nổi lên một tầng hồng phấn quý dị, nhưng giọng nói cũng không chút nào nóng nảy, rất bình tĩnh: "Đây là lần đầu tiên anh mua những thứ này, em thử xem."

Cố Du không hiểu lắm về cách phối hợp màu sắc trang phục, đáng yêu, đẹp từ trong tâm là thiên tính, quần áo có được hay không thì cô vẫn lại là có thể cảm giác được. Từ Trạm chọn cho cô một bộ lễ phục cao quý thanh lịch màu xanh lục, trước giờ cô rất ít mặc lễ phục, cùng lắm là đi tham gia hôn lễ con của lão chiến hữu của cha. Nhưng mà màu xanh này. Thật sự hơi giống trang phục nguy trang trong rừng.

Thấy Từ Trạm nhìn chằm chằm cô không có ý rời đi, Cố Du liếc anh một cái rồi ôm lấy quần áo cùng giày đi vào phòng vệ sinh ở lầu một.

Thiết kế đơn giản, số đo vậy mà cũng phù hợp. Cố Du nhìn bản thân xa lạ trong gương, lại có chút lo sợ không yên. Cô chậm rãi đi trở về phòng khách, Từ Trạm không chút nào che dấu ánh mắt kinh diễm, không kiêng nể gì đánh giá cô, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên vai cô, từ từ trầm xuống.

Cố Du cảm thấy ánh mắt anh có chút kỳ quái, nhìn lại bản thân cũng không thấy không có gì không ổn, liền không để ở trong lòng, đi đổi lại quần áo, chuẩn bị ăn cơm chiều.

Cô một chút cũng không cảm thấy hăng hái, nếu có thể không đi, tốt nhất là người nào cũng không gặp. Huống chi tiệc tối ở Phủ Thị Chính, chỉ sợ sẽ gặp lại rất nhiều “bạn bè” lúc trước của cha , Cố Du nghĩ đến hai chữ này, chỉ cảm thấy châm chọc. Nhưng cô nghĩ lại, nói không chừng trong dịp này lại có thể tìm được dấu vết người hại cha để lại.

Suy nghĩ như vậy, cô lại có động lực, quyết định ngày mai nhất định không thể đánh trống lui đường.

Cô nói với Từ Trạh mình sẽ không trang điểm, cũng sẽ không làm tóc, anh bảo cô yên tâm, ngày mai tự nhiên sẽ có người về đến nhà chuẩn bị tất cả cho cô.

Buổi tối, vì đã có mục tiêu nên Cố Du tự nhiên hơn rất nhiều, cũng không chờ Từ Trạh động thủ, thành thành thật thật nằm ở trong lòng anh nhắm mắt liền ngủ.

Sáng sớm khi mở mắt, Từ Trạh vẫn đã rời đi như cũ, Cố Du xoay xoay eo, lúc nâng tay bỗng nhiên cảm thấy bả vai tê dại, còn có chút lạnh. Cô đi đến toilet soi gương vừa thấy liền hoảng sợ sững sốt, hai bên trên vai giống bị răng động vật gặm nhấm, trên vai đều là một đám quầng đỏ của dấu răng.

Cô tức giận, không biết làm sao có thể mặc lễ phục kia đi gặp người, lại điều tra chuyện của cha như thế nào.

Muốn gọi điện thoại mắh Từ Trạh một trận, nhưng căn bản lại không muốn nói chuyện với anh ta.

Buổi chiều nhà tạo hình và nhà trang điểm đúng giờ tới cửa, cô vừa định cự tuyệt, ai ngờ Vu Duệ cũng đến, cười hì hì lại đưa cho cô một cái hộp, nói là Từ Trạh bảo đưa tới, nói xong liền rời đi.

Cố Du mở hộp ra, bên trong là một bộ lễ phục màu xanh lá cây cùng với áo choàng, chất liệu tốt nhất, mềm mại thoải mái.

CHƯƠNG 6: Không bay ra khỏi lòng bàn tay

Thành phố Dương Cảng từ mấy năm trước đã bắt đầu kế hoạch kêu gọi thương nhân đầu tư trong mười năm, những người trong chính phủ đứng ra tổ chức dạ tiệc xa hoa cũng càng ngày càng nhiều, đa số người tham gia là quan viên còn có nhân vật nổi tiếng của hai giới chính trị và kinh doanh. Loại dạ tiệc này phần lớn đều lấy danh nghĩa làm từ thiện, một mặt vì để đóng góp cho các đơn vị từ thiện trong thành phố, một mặt coi như là một loại nền tảng, chỗ tốt trong kinh doanh nhiều không kể xiết.

Cố Du tưởng rằng Từ Trạ sẽ thường xuyên tham gia các loại yến hội này, nhưng anh lại nói mình chỉ ở thành phố Dương Cảng một năm, đây cũng là lần đầu tiên tham dự.

Đương nhiên cô cũng chưa từng tham dự, chính pháp (chính trị và pháp luật) giao cho thư ký đi xã giao trong yến tiệc thương vụ thấy thế nào cũng không thích hợp.

Hôm nay Từ Trạ không có tự mình lái xe, hai người sóng đôi nhau ngồi vào chỗ ngồi phía sau, lại càng ít nói chuyện.

Cố Du thâm nhập kế hoạch phải điều chỉnh cảm xúc, đối mặt với "Bạn cũ", sẽ tìm được cửa để đột phá, chờ chú ý tới tay bị Từ Trạ nắm thật chặt lòng bàn tay đã ẩm tới mức chảy mồ hôi thì xe đã đến ngoài cửa hội trường.

Lễ tân mở cửa xe, sau khi xuống xe Từ Trạ lập tức ôm hông cô.

Kiểm tra thiệp mời thật hay giả xong, hai người sóng vai đi vào hội trường.

Nhận ra được Cố Du khẩn trương, Từ Trạ cúi đầu hôn xuống thái dương cô, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, đã có anh."

Cố Du sững sốt, nhưng trong lòng lại thật sự tràn ngập cảm giác an toàn chân thật và tin cậy.

Còn chưa kịp nhận ra thì một giọng nói quen thuộc lên tiếng chào hỏi.

"Chủ tịch Từ, hiếm thấy! hiếm thấy!" Thị trưởng Tô Ngôn Khanh đứng không xa cửa đang chào hỏi với người khác, sau khi thấy Từ Trạ thì vội vàng đi tới.

Tô Ngôn Khanh chưa đến năm mươi, dáng vẻ chừng chạc, phong thái lộ vẻ lão luyện, Phương Tranh từng nói qua năng lực ông ta phi phàm sớm muộn gì cũng thăng chức, Cố Du cũng từng gặp vài lần, ấn tượng với ông ta vô cùng tốt.

"Làm từ thiện trong thành phố là chuyện lớn, tôi cũng cố gắng giúp một phần sức lực." Cách nói chuyện của Từ Trạ khéo léo, nụ cười trên mặt cũng ôn hòa thỏa đáng.

Lại nghe thêm vài câu hỏi han, Cố Du không nghĩ tới người đàn ông này còn có một mặt thành thạo như vậy.

Ánh mắt Tô Ngôn Khanh rất nhanh đã dừng ở trên người Cố Du, vươn tay giống như là mới quen nhau, "Nhưng sao thấy mặt Từ phu nhân hơi quen?"

Không đợi Cố Du mở miệng, Từ Trạ nói: "Cô ấy là Cố Du - vợ mới cưới của tôi."

Cố du rõ ràng cảm thấy tay Tô Ngôn Khanh cứng đờ trong nháy mắt, nhưng biểu tình trên mặt vẫn cười như gió xuân, "Cố phu nhân, hân hạnh."

Từ Trạ đến khiến mọi người xôn xao không ít, một ít nhân vật của các xí nghiệp chiếm lĩnh ngành công nghiệp nặng đều chủ động tới kết bạn, còn có nhân viên quan trọng trong chính phủ cũng tiến lên bắt chuyện. Đương nhiên, tuy có người nhận ra Cố Du nhưng cũng tự nhiên như mới gặp lần đầu, tự nhiên vô cùng. Sau khi trò chuyện một lúc, cổ họng Cố Du hơi nóng, có chút khát nước.

Từ Trạ ôm lấy cô đi đến trước bàn rượu, hơi do dự, để người hầu rượu rót hai ly rượu đỏ.

"Xem ra hôm nay ở đây không có người nhận ra tôi." Cố Du nhận ly rượu, cười cười trêu chọc.

"Hôm nay ở đây đừng nhớ chuyện của cha em," Từ Trạ nắm tay cô, "Nơi này không tra ra manh mối gì."

Cố Du bị nhìn thấu tâm tư, cũng không trả lời, chột dạ nên miệng uống rượu để che dấu. Vừa vào miệng, cô liền hơi nhíu mày vội vàng nuốt xuống.

"Sao thế? Không thích?" Từ Trạ rất sâu sắc, lập tức dùng miệng mình nếm, mày cũng hơi hơi nhăn lại, "Quả thật khó uống."

"Tôi không thích rượu đỏ." Lời Cố Du là thật, ngày lễ ngày tết cô và Phương Tranh đều ở nhà uống bia Bạch Cẩu, loại hương vị tao nhã này cô thật thưởng thức không nổi.

Từ Trạ tươi cười ôn hòa, động tác tao nhã lấy đi ly rượu trong tay cô, "Chờ buổi tối trở về cho em nếm thử rượu tôi thích."

Không đợi Cố Du mở miệng, một bóng dáng quen thuộc liền hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô.

"Từ Từ? Sao con lại ở chỗ này?" Người nọ đi đến trước mặt Cố Du, đồng thời che dấu cảm xúc kinh ngạc.

"Chú Lâm." Cố du mím môi, phức tạp nhìn Lâm Viện, không biết trả lời như thế nào.

Lâm Viện và Phương Tranh còn có cha ruột của Cố Du là chiến hữu già, sau khi Phương

Tranh chuyển nghề thì làm việc ở cơ quan tư pháp, Lâm Viện lại về tỉnh, mối quan hệ của hai người vẫn thân như anh em, phát súng đầu tiên ở bãi bắn bia của Cố Du khi còn trẻ là do Lâm Viện chỉ dạy, khi đó chuyện cô thích nhất chính là xem Lâm Viện tháo hết các bộ phận của khẩu súng, rồi ráp vào như làm ảo thuật. Sau này cô vào học viện kỹ thuật quân sự của giải phóng quân, cũng là chịu ảnh hưởng của ông.

Nhưng mà, cũng giống như những bạn bè khác, sau khi Phương Tranh gặp chuyện không may, Lâm Viện tựa như biến mất trong một đêm. Kỳ thật Cố Du cũng không trách tội bất luận kẻ nào, cũng không thấy uất ức, mọi người dẫu đổ bìm leo, có khi bảo trì trầm mặc cũng coi như một loại nhân từ? Mọi người đều phải sẵn sàng bảo vệ bản thân trong cuộc sống, bo bo giữ mình cho tới bây giờ không có gì có thể chỉ trích. Huống chi Lâm Viện đã là phó tỉnh trưởng thường vụ, không đếm xỉa đến, hoàn toàn có thể lý giải.

"Chuyện cha con chú cũng biết, thực xin lỗi, chú." Lâm Viện rõ ràng có do dự, nhưng vẫn là đưa tay vỗ lên vai Cố Du.

"Chú Lâm, con đều hiểu được, chú không cần lo lắng, hiện tại con." Cố Du cắn chặt răng, tiếp tục nói, "Con qua rất khá, đã kết hôn, đây là chồng con, Từ Trạm."

Không đợi cô có động tác gì, bàn tay to của Từ Trạm duỗi ra, đã gắt gao ôm qua eo nhỏ của cô, không để ý Lâm Viện lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói: "Phó tỉnh trưởng Lâm, xin chào."

Sắc mặt Lâm Viện hơi khó coi, ánh mắt nhìn về phía Từ Trạm cũng trở nên sắc bén. Trầm mặc vài giây, ông cúi đầu nói với Cố Du: "Từ Từ, chú có chuyện muốn nói với con."

Không đợi Cố Du trả lời, cánh tay Từ Trạm chột buộc chặt, giam chặt cô ở bên cạnh. Cô khẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy anh ý cười như gió, nhưng trong mắt bình tĩnh và u ám khiến người ta không rét mà run.

"Như thế nào? Lâm phó tỉnh trưởng cảm thấy tôi không tốt, không xứng với Từ Từ?"

Anh cười rất nhạt nhẽo, nói rất thoải mái, Cố Du lại cảm thấy sợ hãi từng hồi.

Trong khoảng thời gian này cô dường như đã muốn quên loại cảm giác này, chỗ anh đụng vào rõ ràng ấm áp nóng cháy, nhưng cẩn thận cảm nhận, chỉ có ý lạnh đang không ngừng lan tràn.

Lâm Viện cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, Cố Du sợ Từ Trạm gây bất lợi cho ông, vội vàng lên tiếng cắt ngang, "Chú Lâm, Từ Trạm đối xử với con tốt lắm, chú yên tâm đi."

Cố Du vốn là không biết che dấu, trong tình thế cấp bách, nói rất thật lòng, nhưng vẻ mặt Lâm Viện như trước rất ác liệt, hoàn toàn không dao động.

Thời điểm vô cùng lo lắng, dĩ nhiên Tô Ngôn Khanh là người giải vây.

"Phó tỉnh trưởng Lâm sao ở đây? Chủ tịch Thượng tìm anh đã nửa ngày, Dương Đông Ngũ Hào phát hiện chuyện Ôn Tuyên ông ấy muốn nghe xem ý kiến trong tỉnh, anh thấy có được

không." Tô Ngôn Khanh hơi ra hiệu, không mất phong độ bạn thân, Lâm Viện cuối cùng không mở miệng, lấy ra danh thiếp đặt trong tay Cố Du, rồi khỏi với Tô Ngôn Khanh .

Ý là chính mình có việc có thể tìm ông?

Trong lòng Cố Du vừa động, danh thiếp đã bị Từ Trạ m lấy đi, đảo mắt biến mất.

"Anh!" Cố Du cảm thấy anh hoàn toàn không nói đạo lý, gặp trường hợp trở ngại này, chỉ có thể thấp giọng dùng một chữ biểu hiện phẫn nộ.

"Vừa rồi Tô Ngôn Khanh nói chủ tịch Thượng em có biết là ai không?" Từ Trạ m lở đễnh với lửa giận của cô, thản nhiên hỏi.

Cố Du buồn bực, hơi hơi nghiêng đầu, "Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi."

"Trịnh An Hà là người Thượng Khôn." Từ Trạ m lời ít mà ý nhiều.

" Ý anh nói, Thượng Khôn hấn." Hai chữ thiệp đen Cố Du cũng không nói ra khỏi miệng, Từ Trạ m tươi cười cũng đã chứng thật suy nghĩ của cô.

Thượng Khôn đầu tư vào tập đoàn Thái Khôn này được vài năm thì như mặt trời ban trưa, thừa dịp sản nghiệp đất đai ở Đông Phong đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhưng Cố Du không ngờ, Trịnh An Hà - lão đại xã hội đen thành phố Dương Cảng lại là thủ hạ của hấn.

"Anh dẫn tôi đến chính là muốn cho hấn biết?"

"Không chỉ là hấn," Từ Trạ m nhìn bốn phía xung quanh, lại cúi đầu, sóng ngầm trong mắt bắt đầu chuyển động, "Là mọi người."

Cố Du rất khó nhận biệt cảm xúc khó lường của anh, luân phiên giữa âm trầm và dịu dàng, làm cho người ta bất an nói không nên lời.

Hai giờ trôi qua, Tô Ngôn Khanh và vài người khác lên đài nói chuyện, Cố Du không yên lòng, trong đầu đều là danh thiếp của Lâm Viện. Trước khi dạ tiệc kết thúc, Vu Duệ đột nhiên xuất hiện, đi đến trước mặt hai người, bạn gái phong vân động lòng người ở trong lòng, giống anh gọi Cố Du là chị dâu, giọng nói ngọt nhu dễ nghe, làm cho xương cốt người ta sinh ra mềm mại, Cố Du cảm thấy khí chất của cô ấy giống "Chị dâu" hơn mình.

Cô ấy xem ra hơi quen mắt, dường như đã gặp qua ở trên báo, lại gọi không ra tên. Sau khi Vu Duệ giới thiệu Cố Du mới bừng tỉnh nhớ ra, nguyên lai là nữ nghệ sĩ hơi danh tiếng trong hai năm nay gọi là Nhan Tư Ninh, diễn viên chính mấy bộ phim truyền hình được khen ngợi, và muốn tiên quân vào màn ảnh rộng .

Tính cách Nhan Tư Ninh hướng ngoại hay nói, vài câu liền ôm lấy Cố Du bắt chuyện với cô. Cố Du có thể bị áp lực rất lâu, nhưng cũng hiểu được cô ấy hòa ái dễ gần, dần dần mở ra câu chuyện.

Bất tri bất giác Từ Trạ m hơi buông ra nhưng vẫn siết chặt cánh tay cô, nhưng cuối cùng

cũng thả lỏng cảnh giác.

Ngay sau đó Nhan Tư Ninh giữ chặt Cố Du cùng đi toilet, Cố Du như nhận được đại xá, nhìn cũng không nhìn Từ Trạ̣m dù là cái liếc mắt, vội vàng đi với cô.

Vòng qua đại sảnh, đứng ở trước hành lang toilet, Cố Du nhường Nhan Tư Ninh đi vào, mình ở ngoài chờ cô. Kỳ thật lấy có muốn yên lặng vì quá mệt mỏi.

Lúc này bỗng nhiên một cánh tay để ngang trước người của cô, Cố Du theo bản năng đưa tay thấy rõ người tới phía sau, bỗng dừng ngơ ngẩn.

"Sao chị ở đây?" Cô cảnh giác đảo qua bốn phía, sợ Từ Trạ̣m tới đây nhìn thấy Hà Thiệu Đình.

Hà Thiệu Đình áp Cố Du để ở trên tường, thấp giọng hỏi: "Có phải anh ta áp chế chị không?"

Cố Du không biết giải thích thế nào, sợ liên lụy Hà Thiệu Đình vào trong, vội vàng đẩy cậu đứng lên, cậu không chút sứt mẻ, vẻ mặt người đàn ông trẻ hoàn toàn khác với sự quen biết vài năm trước.

Cô không kịp nhận biết, thúc giục nói : "Tôi cam tâm tình nguyện gả cho anh ấy, cậu đừng đoán mò, trong chốc lát bạn của tôi ra đến, đừng để cô ấy thấy cậu."

"Tôi đưa chị rời khỏi anh ta." Hà Thiệu Đình từng chữ một thuyết phục.

Cố Du không ngờ cậu cố chấp như vậy, càng sốt ruột hơn, "Sự tình không đơn giản như cậu nghĩ như vậy, trước chăm sóc tốt bản thân mình!" Nói xong ánh mắt liền thoáng nhìn Nhan Tư Ninh vừa cúi đầu sửa sang lại làn váy vừa đi ra ngoài, dưới tình thế cấp bách Cố Du giẫm gót giày tinh tế lên chân Hà Thiệu Đình, cậu bị đau bụng tay, lập tức nhường lại khe hở linh hoạt lách đi ra, hai bước chạy vội tới trước mặt Nhan Tư Ninh, khoác lên cánh tay cô.

Đi ra rất xa, tìm Cố Du còn đập bang bang không ngừng.

Nhan Tư Ninh không có phát hiện, Từ Trạ̣m nhìn ánh mắt cô cũng không khác, Cố Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhàng, rõ ràng là nói chuyện quang minh chính đại, không biết sao giống như yêu đương vụng trộm. Cô cảm giác được Từ Trạ̣m đối với cô có loại tham muốn giữ lấy rất quý dị, gần như là hận không thể đem cô làm thành tiêu bản vĩnh viễn cất bên người.

Kết thúc bữa tiệc, Cố Du và Từ Trạ̣m không nói chuyện mà đi thẳng về trong nhà.

Bước vào cửa nhà, Cố Du liền lên lầu lấy quần áo vào phòng tắm.

Nước ấm làm cho mỗi một và uể oải tràn ngập ở bên trong thân thể, Cố Du phát hiện Từ Trạ̣m nói đúng, ít khả năng tìm được manh mối trong trường hợp ở đây

Cô quá ngây thơ.

Đêm nay ngoài chờ đợi và phó thác, cô thật sự không có thu hoạch. Ngay cả danh thiếp Lâm Viện cho cô cũng bị Từ Trạh tịch thu, nhưng thật ra cuối cùng Nhan Tư Ninh lưu cho cô phương thức liên lạc của ông ta nên không còn gì để nói.

Cố Du dờ khóc dờ cười, Từ Trạh cố thủ canh phòng nghiêm ngặt với cô, đây là thật sự muốn lãng phí cuộc sống cả đời sao?

Sau khi tắm xong, cô thay đổi quần áo ngủ dài sạch sẽ, sấy tóc chuẩn bị nghỉ ngơi. Cô không nghĩ chờ cũng không muốn quan tâm Từ Trạh đang làm gì, tự mình ngồi xuống trên giường, chuẩn bị tắt đèn, một bóng đen cao to không biết khi nào thì lặng yên đứng trước cửa, phân nửa tóc ẩm ướt, tắm xong rồi đổi quần áo sạch, mang theo một bình rượu và hai cái ly chân dài, mang theo thư thái thong thả mỉm cười dịu dàng nhìn về cô.

"Trước khi ngủ cùng tôi uống một ly."

Như là mời, càng như là mệnh lệnh.

CHƯƠNG 7: Rượu là sắc môi

Tác giả có lời muốn nói: bị phát thẻ vàng nhỏ , vì vậy không thể làm gì khác hơn là đăng đại pháp anh anh anh.

Trên cửa sổ lầu 3 được thiết kế nhẹ nhàng thoải mái, hai người ngồi đối diện nhau, chạm nhẹ ly.

Cố Du không biết mình bị anh thuyết phục như thế nào, có lẽ bị anh nhìn chăm chú, lập tức không còn buồn ngủ, cho nên uống ít rượu có lợi cho giấc ngủ.

Hương vị rượu này ngon hơn ở bữa tiệc rất nhiều, cô uống liên tục hai ba ly, miệng không ngừng khen.

"Đây là Romanee Conti năm 1990," Từ Trạm vừa rót đầy cho cô, giọng nói còn mềm nhẹ bình thản hơn động tác rót rượu, "Anh mua về để đây được vài năm, chưa tìm được ai thích hợp để cùng uống."

Lúc này Từ Trạm hoàn toàn không còn hơi thở nguy hiểm, cả người hoàn toàn thay đổi, âm áp mềm mại rất không chân thật. Quần áo ở nhà anh mặc trước sau như một vẫn áo sơ mi trắng quần dài vàng nhạt nhàn hạ, chân trần, tư thế ngồi luôn là dáng vẻ nhàn nhã an nhàn.

Cố Du thu hồi tầm mắt, một mặt âm thầm cười nhạt bản thân dễ dàng bị biểu hiện giả dối mê hoặc, một mặt đáp: "Tôi lại không biết về rượu đỏ, cho dù đưa rượu cho tôi uống cũng chỉ là nếm hương vị."

Cô ăn ngay nói thật, không ngờ lại chọc Từ Trạm cười rục rịch, "Điều này không quan trọng."

Từ Trạm tao nhã uống, Cố Du cũng không ý tốt coi rượu đỏ là bia mà uống, vừa uống vừa nói với anh câu được câu không.

Không biết là tác dụng của rượu còn hay được Từ Trạm dẫn dắt từng câu, Cố Du càng nói nhiều, với nghi vấn của anh, cô tự nhiên mà nói ra những gì mình đã trải qua suốt một năm, sau khi nhiều chuyện rồi rắc được cô nói ra, lại thoải mái tựa như là chuyện cũ khôi hài của người khác.

"Có học sinh trung học theo tôi, ngay cả 54 64 cũng còn phân không rõ, không biết làm sao tìm được tôi, sau này mới biết cậu ta muốn liều chết đánh côn đồ trong trường học đã đoạt bạn gái mình, tôi nghĩ rất lâu cuối cùng vẫn không bán, chủ yếu là cậu ta sẽ không trả nổi số tiền, hơn nữa, bán thuốc cho trẻ vị thành niên sẽ bị tạm giam, nhưng tôi bán là súng."

.

"Lần trước trong thành phố có vụ án cướp bóc lớn, tôi xem TV mà bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh, bọn cướp kia dùng súng mua ở chỗ tôi đây, tôi sợ tới mức trốn ra ngoài thành một tháng mới dám trở về."

.

"Trong nhà không lắp nổi băng thông rộng, mỗi ngày lúa sáng sớm tôi phải ôm laptop đi MacDonald dùng nhờ mạng, có thể là rất đúng giờ nên không cần mua gì, người bán hàng đều biết tôi, cái ánh mắt khinh bỉ ấy. . . ."

.

Cô chậm chạp cười, nói xong chuyện trước kia, như là ở nhiều năm không tìm được bạn chí cốt ôn chuyện, tự nhiên vui vẻ. Loại cảm giác này không còn áp lực như trước nữa, bản thân Cố Du cũng hơi buồn bực, nhưng mà, cô không thể phủ nhận, loại cảm giác này cực kỳ tốt.

Từ Trạm là người rất biết lắng nghe, anh không nói nhiều cứ cười cười, có khi cúi đầu trầm mặc, nhưng rất nhanh đã quét sạch vẻ mặt ảm đạm, lẳng lặng chăm chú nhìn mong đợi trong ánh mắt cô, có dịu dàng, có cả loại Cố Du không phân biệt được cảm giác.

"Em mô phỏng đều là kiểu 54 64 còn có 92?" Vẫn đang cười yếu ớt đột nhiên Từ Trạm mở miệng.

Cố Du gật đầu.

"Vây. Em có biết hay không kiểu súng lục 64 và kiểu 92 đều trong phạm vi sản xuất của tập đoàn chúng ta?"

Cố Du bối rối.

Theo cô biết với thân phận Từ Trạm sẽ không nghĩ tới vấn đề này, Bắc Công là thiết kế sản xuất kiểm nghiệm vũ khí hạng nhẹ được quân đội mong đợi, nói cách khác biết mình luôn dựa vào sản phẩm hàng nhái giả mạo của Từ Trạm suốt một năm qua.

Theo một ý nghĩa nào đó chính là báo ứng xác đáng?

Cố Du cảm giác chột dạ khi loại Cuc-ci gặp được Guc-ci, hơn nữa do còn tác dụng, bị ánh mắt sắc bén của Từ Trạm trực tiếp nhìn chăm chăm, hai má nóng căng lên. Cô vội vàng uống rượu để che dấu xấu hổ, nhưng không ngờ nghe được tiếng hơi thở than vẫn tương tự.

"Một năm qua em chắc chịu nhiều cực khổ, thực xin lỗi, là anh không tìm được em sớm hơn."

Ly rượu giơ lên một nửa, Cố Du ngu ngơ nhìn vẻ mặt Từ Trạm thâm tình chuyên chú khác thường. Sao anh lại nói như vậy? Đầu óc cô trống rỗng, như là bị đám mây bao vây, mơ hồ, sắp đắm chìm trong nhu mềm.

Không đợi cô tỉnh táo lại, Từ Trạ đã nghiêng người nắm bàn tay cô, thỉnh lnh bị nhiệt độ nóng đưng vào, trên tay Cố Du mất thăng bằng, rượu trong ly vảy ra một nửa, bắn tung tóe tất cả lên trước ngực cô, vải lụa dễ dàng bị nhuộm màu đỏ tươi làm say lòng người, nhanh chóng mờ mịt.

Từ Trạ nhận ly rượu đặt bên cạnh, cánh tay ôm cô ngồi vào trong lòng ngực của mình, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau ngực, trước ngực lộ ra một mảng nhỏ rượu dính vào.

Trước từng trận cảm giác mát mẻ, Cố Du lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện Từ Trạ không biết từ lúc nào liên tiếp cởi, mở nút thắt, đang hết sức chuyên chú lau chùi tuyết trắng, trơn bóng vẫn còn rượu thừa.

"Tự tôi. A!"

Còn chưa nói hết lời, Từ Trạ đã hôn lên tuyết trắng, trơn bóng có lồi có lõm, kích thích Cố Du kêu ra tiếng.

Anh thông thả lưu luyến thưởng thức, vùi đầu xuống, vốn là cảm giác tơ tằm mát mẻ đã bị anh biến thành sôi nóng tán loạn cả người, Cố Du cắn môi thừa nhận một luồng sóng xa lạ sáng khoái phóng túng, eo thẳng băng bị anh giữ chặt trong ngực, không may mắn di chuyển.

Lúc này rượu còn cô tình thấm vào đầu óc, Cố Du dần cảm giác choáng váng đang kéo tới, cúi đầu xuống, áo đã không còn tung tích.

Sống lưng trần trơn bóng áp sát bên tường đá cẩm thạch, Từ Trạ không chừa đường sống hôn cô, cạy mở, cướp đoạt, khiến cô đáp lại, lưỡi mềm mại quấn vòng quanh khiến cô mệt mỏi chống đỡ không thể né tránh. Nụ hôn này gần như không thở nổi, Cố Du vốn là bị rượu xông lên choáng váng, sau khi hô hấp trở lại thì mắt đã không mở ra được miệng há lớn thở hổn hển, khi bị ôm cũng không hề chú ý.

Đợi cô mở mắt ra, bản thân đã nằm trên giường trong phòng ngủ, áo ngủ trên người đã bị ném tới đây từ lâu.

Anh giương mắt nhìn cô, trên mặt đã không còn ý cười vừa rồi, trong đồng tử đen sâu lắng tràn đầy tình cảm, vai rộng eo nhỏ, thân thể cường tráng chắc nịch chột phủ lên thân thể đang giãy giụa của cô

Thân thể Cố Du căng thẳng phản kháng đẩy ra, hai tay lại bị anh nắm được, chặt chẽ nhấn ở bên người.

.

Thỏa thích nếm thử, rượu mạnh cuộn cuộn, rượu đang ngấm dần làm cho Cố Du chìm vào giấc ngủ thật say.

Cô ngủ an ổn, toàn thân ấm áp, mệt mỏi không muốn nhúc nhích.

Không biết ngủ bao lâu, Cố Du mới chậm rãi mở mắt ra, dưới ánh sáng mờ nhạt, đôi đồng

tử đen nhánh như đêm, dịu dàng bao phủ tầm mắt cô.

Lặng lẽ hồi tưởng lại chuyện tối qua, cô vội vàng cúi đầu, lại bị ôm chặt hơn không thể thoát ra.

Cố Du bối rối, chán nản thậm chí còn hơi oán hận mình. Cô không biết làm sao đối mặt bản thân như vậy, càng không biết sao đi với Từ Trạm. Cô cúi đầu, cắn môi, không nói được lời nào, tuy cô sớm biết rằng hai người không thể tiếp tục duy trì khoảng cách như trước, nhưng say rượu mê loạn thật sự làm lộn xộn việc cô tiếp nhận sự thay đổi nhịp điệu.

Nhưng chuyện cho tới giờ, còn muốn nhiều như vậy còn có cái gì dùng?

Cảm giác có ánh mắt sáng rực rơi vào người, Cố Du hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt còn chưa đối diện nhau, môi nóng bỏng liền phủ lên, mạnh mẽ công thành đoạt đất, ngậm lưỡi cô không kịp trốn tránh.

Cố Du tỉnh táo lại, vội vã đưa tay đẩy ra, Từ Trạm cảm giác cô cự tuyệt, dùng sức hôn, càng hung ác hơn.

Cơ thể trần quả quyết chồng lên kết hợp, cảm giác rõ ràng hơn tối hôm qua rất nhiều, Cố Du vô cùng hoảng sợ, dùng sức cắn, mùi máu tươi trên môi đã lan rộng ra.

Từ Trạm ngưng ngẩn, chống đứng dậy, đồng tử đen sâu lắng như vực sâu, anh liếm liếm vết thương trên môi, màu đỏ lan tràn trên môi.

"Tôi. Tôi mệt mỏi." Hai má Cố Du đỏ ửng, kiên trì mở miệng.

Khóe miệng Từ Trạm nhẹ cong, cúi đầu lại liếm liếm môi cô, "Mệt mỏi mà hơi sức còn không nhỏ."

Nói xong anh nằm nhìn Cố Du bên cạnh, bàn tay to duỗi ra kéo cô vào lòng, "Ngủ tiếp đi."

Cố Du thở sâu, cảm thấy mình tránh được một kiếp thì đột nhiên nảy ra ý nghĩ trong đầu, không còn buồn ngủ.

Tối hôm qua hai người không có làm biện pháp an toàn.

Cô không biết suy nghĩ của Từ Trạm, cũng hiểu bản thân căn bản không muốn có đứa nhỏ.

Chuyện phát sinh có thể đã qua, chuyện không phát sinh còn có thể phòng ngừa chu đáo, Cố Du dựa vào lòng ngực Từ Trạm, tim đập bang bang mạnh mẽ lọt vào tai, quá nhiều khiến cô tâm phiền ý loạn.

Kỳ quái, tâm trạng buồn bực của cô từ từ biến mất giống thủy triều, ở trong ngực anh, Cố Du luôn có thể buông xuống mệt mỏi, yên giấc ngủ say. Thói quen khi đã hình thành, rất khó sửa đổi.

Nửa ngủ nửa tỉnh thì Cố Du nghe được lời nói dịu dàng nhẹ nhàng linh hoạt chui vào trong

tai, cô mơ mơ màng màng cũng không nghe rõ nói cái gì, trả lời quanh co.

Mở mắt lần nữa đã là buổi sáng, Cố Du đứng dậy chuẩn bị tắm rửa, mới phát hiện mình đã được chỉnh lý sạch sẽ, mặc một bộ áo ngủ khô mát thoải mái khác nằm ở trong tấm chăn ấm áp vẫn còn lưu lại hương vị ôn hòa của anh.

Cô sững sờ ngồi ở trên giường, cố nhớ lại lời Từ trạm đã nói qua bên tai.

Anh nói: Từ Từ, sinh con cho anh.

Long mi xinh đẹp của Cố Du gần như vịn lại một chỗ.

Nằm mơ!

CHƯƠNG 8: Bắt trộm phải bắt tang vật

Từ Trạm để tất cả chìa khóa xe trong ngăn kéo của cái tủ ở góc phòng khách, Cố Du tùy ý chọn cái của chiếc Audi A6L, thay quần áo xong rồi ra cửa.

Cô đã rất lâu không lái xe, hơi không thạo, bên trong khuôn viên tập quen xe sau đó mới chạy ra đường lớn.

Cố Du không biết tất cả xe trong gara đều có hệ thống định vị từ xa, khi được khởi động, tín hiệu điện tử sẽ tự động gửi vào máy vi tính trong văn phòng của Từ Trạm, đoạn đường xe chạy, mục đích, thấy rất đầy đủ.

Nhưng cô rất may mắn, cách trạm xăng dầu không xa thì có tiệm dược, sau khi cô đổ đầy dầu thì đi đến tiệm thuốc mua thuốc tránh thai khẩn cấp, rồi đi vào siêu thị bên cạnh mua bình nước khoáng. Uống thuốc xong bắt đầu suy nghĩ lo liệu lâu dài, không thể luôn thế này rồi sau đó tránh thai, cơ thể chắc chắn không chịu nổi, cô quay lại tiệm thuốc, mua hai hộp thuốc tránh thai ngắn hạn.

Cô không muốn quay về biệt thự, tuy trên người rất đau nhức, nhưng vẫn chạy xe đến khu buôn bán phồn hoa nhất.

Tháng này, ngoài tham gia dạ tiệc ra, cô không rời khỏi biệt thự. Ngồi trong xe, Cố Du nhìn đoàn người tới lui, từ hình ảnh ngược trong kính chắn gió, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Vào thời gian tinh thần cô sa sút nhất, may có Từ Trạm làm bạn, anh đúng lúc xuất hiện, lại đúng lúc biến mất, tỉ mỉ mà để lại không gian riêng.

Cố Du hiểu được, tới hôm qua là nước chảy thành sông phát triển thuận theo tự nhiên, nhưng còn đứa nhỏ, cô thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Nghĩ thông rồi cô xuống xe đi vào cửa hàng mua điện thoại di động, trước đây không biết Từ Trạm để ở đâu, sau khi mua sim xong, chuyện đầu tiên là gọi điện thoại cho Phương Nhân.

Sau khi bấm xong dãy số thì tính toán chênh lệch thời gian, Cố Du thờ dãi ném điện thoại trên ghế da tay lái phụ.

Sắc trời xám xịt nổi gió thổi bụi, mưa bụi kéo tới, tạt vào kính chắn gió, rót xuống như bản năng.

Cố Du cũng bị bản năng sinh tồn lôi kéo, từ lâu đã rơi vào vũng bùn. Nhưng cô không phải hạt giống, không có tư cách nảy mầm sinh mạng mới, chỉ có thể tiếp tục sống như vậy, dù sao cũng không có gì tổn thất.

Khởi động động cơ, cô đi ô-tô trở về biệt thự.

Cuối tháng năm, vì trời mưa mà bầu không khí đầy kiềm nén. Có lẽ là thuốc tránh thai

khẩn cấp kích thích dạ dày đau đớn, Cố Du cảm thấy buồn nôn, thừa dịp đèn đỏ quay cửa kính xe xuống mà bất chấp thời tiết.

Thoải mái hít thở sâu vài cái để xua tan đầu óc choáng váng buồn nôn, đèn đỏ chưa đổi màu xanh, một giọng nói quấy rối hơi thở vừa mới bình tĩnh của cô.

"Học tử."

Hà Thiệu Đình mắt nhìn thẳng lái xe, hiếm khi nghiêng đầu, quay cửa sổ xuống liền nhìn thấy bên trong, khuôn mặt khiến tim mình đập thình thịch. Anh gần như là buộc miệng nói ra, nhưng mà sức lực không đủ, không giống như là gọi người, mà giống như đang lẩm bẩm nói mớ.

15 phút sau, ngang ngược kê sát bên chiếc A6L, Cố Du và Hà Thiệu Đình ngồi ở hành lang uốn khúc trong công viên cây xanh ven đường trầm mặc không nói, bên cạnh thường thường truyền đến âm thanh "Bành bạch" khi đánh cờ tướng trên ván gỗ, xen lẫn tiếng kính hô hay tiếng cười của các người già.

"Cậu không đi làm?" Cố Du mở miệng trước tiên, Hà Thiệu Đình mặc quân phục, bên ngoài mặc áo trắng dài, vừa nhìn đáng vẻ là biết vừa ra khỏi sở nghiên cứu.

"Không vội," Hà Thiệu Đình nhìn cô, muốn cười lại cười không nổi, "Chị và Từ Trạh rất cuộc là sao thế, hôm qua không tiện nói, bây giờ được chứ?"

Quả nhiên là vấn đề này, Cố Du hơi bất đắc dĩ, Hà Thiệu Đình luôn thông suốt trong cuộc sống nhưng lại cố chấp trong mọi việc.

"Không phải kết hôn sao," cô cúi đầu nhìn chân mình, "Còn có thể xảy ra chuyện gì."

"Anh ta bắt em gái chị để uy hiếp chị?"

"Tôi đã nói là tự nguyện, cậu thấy phiền hay không?" Cố Du không ngờ anh biết chân tướng có liên quan bên trong, hướng chỉ cũng xác định coi như cô tự nguyện.

"Tôi đã biết chuyện chú Phương, nếu không phải Tiểu Nhân, thì chính là chuyện này đúng không?"

Cố Du từ từ đứng lên, "Cậu có kết thúc không?"

Hà Thiệu Đình đột nhiên đứng lên liền nắm cánh tay cô, "Chị không muốn nói là cảm thấy tôi không giúp được chị?"

"Bây giờ cậu không muốn tin tưởng tôi," Cố Du cố gắng giả bộ bất đắc dĩ, cô nhanh trí, đưa ra điện thoại di động, "Như vậy, cậu lưu lại số điện thoại cho tôi, nếu tôi thực sự cần sự giúp đỡ của cậu sẽ liên lạc, được chứ?"

Hà Thiệu Đình nhìn cô, mím chặt môi, trên gương mặt thanh tú sạch sẽ lộ vẻ phức tạp, cuối cùng anh không nói nữa, nhận di động bấm dãy số vào.

Ngay đêm qua, Cố Du rất ấn tượng với ánh mắt này, Từ Trạ đã từng nhìn mình chăm chăm như vậy, cô rùng mình, hi vọng là mình nhớ sai lầm rồi. Lúc ở trường học, mình quan hệ rất tốt với Hà Thiệu Đình, nhưng chỉ giới hạn ở anh em, nhiều năm sau gặp lại tuy thân thiết, nhưng từ lâu đã không nói chuyện thân thiết như năm đó. Cố Du không phải đũa ngọc, chuyện Hà Thiệu Đình quần quýt cô còn có ánh mắt khó xử của cô đã nói rõ vấn đề.

"Số của chị?" Hà Thiệu Đình cầm điện thoại di động của mình hỏi.

"Không biết, cậu trực tiếp gọi qua đi." Đương nhiên Cố Du không nhớ được sim số mới.

Trở lại xe, sau khi Cố Du vứt bỏ số đã đưa cho anh thì lái xe trở về biệt thự.

Cuộc sống của mình đã là mớ bòng bong, kéo đông kéo tây nữa cô thật sự không chịu nổi.

Hiện tại cô gặp phải vấn đề rất nghiêm trọng, thuốc tránh thai dẫu ở đâu là tốt nhất?

Cuối cùng Cố Du lựa chọn góc khuất ở trên đỉnh tủ quần áo trong phòng cất quần áo, kiểu tủ quần áo cân gỗ hồ đào màu đen vào nên không có khả năng ngã, trên lý thuyết tuyệt đối không bị phát hiện.

Tiếng bước chân cắt ngang tâm tình hơi tự đắc của cô.

Từ trạ đã trở về từ lâu?

Cố Du có tạt giạt mình vội vàng cởi áo giả bộ thay quần áo, đưa lưng về phía cửa phòng cất quần áo, không tới ba giây, tiếng cửa vang lên, cô đang lúc làm động tác mặc áo.

Bởi vì khẩn trương, chóng mặt buồn nôn lại bắt đầu bức bách không thôi.

"Đã về rồi?"

"Uh."

Giọng nói Từ Trạ nghe qua rất bình tĩnh, Cố Du không dám quay đầu, giả bộ như không có việc gì đưa lưng về phía anh, thay xong quần áo ở nhà, "Sao sớm như vậy?"

"Hôm nay em lái xe của anh vượt đèn vàng, đội cảnh sát giao thông gửi phần tin nhắn vào trong điện thoại của anh." Anh nói thản nhiên.

"Tôi đi ra ngoài mua này nọ." Cố Du cố gắng khiến mình không khẩn trương, mới nói ra miệng, cô mới phát hiện không đúng, mình căn bản không có vượt đèn vàng!

Cô đột nhiên quay người lại, tập trung nhìn Từ Trạ, "Anh cứ nói thẳng!"

"Đi đâu?"

"Mua điện thoại di động!" Cố Du bề ngoài tức giận, thậm chí thở dài, may mắn xóa số điện thoại của Hà Thiệu Đình, nên không với tính tình thủ đoạn của Từ Trạ, hôm nay cô sợ bị ép hỏi ra chuyện thuốc tránh thai, để càng đúng lý hợp tình, cô cố ý nhịu mảy, chất vấn nói: "Sao anh biết tôi đi ra ngoài?"

"Trên xe có lắp định vị để chống trộm." Từ Trạm không có gì mập mờ, anh thản nhiên nhìn Cố Du, giống như việc theo dõi này là đương nhiên.

Mình mua thuốc khi xe đang ở trạm xăng dầu, có đề ý tới, nên sẽ không bị hoài nghi, nhưng cần thận nghĩ tới lời Từ Trạm, Cố Du đột nhiên thở không ra, "Anh xem tôi là phạm nhân?"

"Em là người phụ nữ của tôi." Về mặt Từ Trạm lạnh nhạt như đang nói ra chuyện hợp lẽ.

Giọng điệu bình tĩnh đột nhiên khiến lòng bàn tay Cố Du đổ đầy mồ hôi. Trong khoảng thời gian cô sống thân mật với Từ Trạm, tới bây giờ anh không có dùng vẻ mặt như vậy nhìn mình, gió êm sóng lặng che dấu cuộn sóng phần nộ ở sâu bên trong, càng khiến người khác nơm nớp lo sợ.

Không có khả năng, tuy có định vị theo dõi cũng không thể tìm ra dấu vết chuyện thuốc tránh thai, lẽ nào. là gặp mặt Hà Thiệu Đình?

Dường như nhận ra Cố Du bất an, chân dài của Từ Trạm mở ra hai bước đến trước mặt cô, nhặt quần áo phân tán lên, lấy điện thoại di động ra.

"Đây là chuyện riêng của tôi, Từ Trạm, tôi hi vọng anh có thể tôn trọng tôi." Cố Du ngoài mặt không hề yếu thế, động tác nhanh nhẹn bắt được cổ tay rắn chắc của Từ Trạm, hai người đối mặt giằng co, bỗng nhiên, Từ Trạm cong khóe môi, phác họa ra nụ cười không rõ ý tứ.

Cô thấy rành mạch, trong mắt hắn không có ý cười.

Loại cảm giác này thật sự đáng sợ, người đàn ông hôm qua liều chết muốn triền miên với cô giờ khắc này giống như muốn giết cô cho sáng khoái, cô rùng mình, đúng lúc này, trên môi nóng lên, Từ Trạm không biết đã đặt cô trên tủ từ lúc nào, hung hăng hôn lên.

Nụ hôn này không ngọt ngào lưu luyến, mà như là xâm lược, không chừa đường sống, ngoài chiếm giữ ra thì chỉ có cướp đoạt. Cô thở hổn hển, cơ thể bị Từ Trạm áp sát cửa tủ, đầu ngón chân miễn cưỡng chia xuống đất, không còn hơi sức.

Hai người đều trợn tròn mắt, một người ảm đạm, một người bối rối, vô cùng lo lắng phải đối diện ánh mắt còn nồng nhiệt hơn cả hôn.

Cố Du trơ mắt nhìn Từ Trạm cầm di động nhẹ nhàng bấm nút, hai lần, phát lại.

Ghi âm cuộc trò chuyện!

Không còn kịp rồi, Từ Trạm đã bấm điện thoại.

Cố Du đứng ngây người, mỗi tác da thịt bị ánh mắt lạnh như băng của anh xẹt qua đều kích thích rung mình, lời lẽ sớm đã chết lặng.

Điện thoại được kết nối, giọng nói hỗn loạn lo lắng của Hà Thiệu Đình trong di động phát ra, Từ Trạm còn chưa cúi đầu xuống liền cúp, tắt máy, ném điện thoại di động ra phía sau, hai

tay nhắc cô lên, bức bách cô rạng chân ra vòng chắc eo anh.

Sau đó, anh rời khỏi môi cô, lẳng lặng nhìn cô, dường như đang đợi cô giải thích.

Cố Du bị hành động ác liệt này kích thích nội tâm dâng lên ngọn lửa, khẽ nhếch hàm dưới, ra oai nhìn thẳng trở lại, "Đây là tự do của."

Nói xong cô lập tức hồi hận.

Từ Trạm nhếch môi mỏng, lửa giận trong mắt nóng đến thiêu cháy người, Cố Du biết sai lầm lớn sẽ đúc kết thành công nhưng vẫn không chịu mất bò mới lo làm chuồng, quật cường trừng lại, không cam lòng yếu thế.

Hít từng hơi ngắn, Cố Du đau đến hít sâu, Từ Trạm đột nhiên buông tay, cả người cô ngã trên mặt đất. Ngẩng đầu lên, bóng người cũng chưa nhìn đến, chỉ nghe phanh tiếng vang, phòng giữ quần áo môn bị hung hăng đóng.

Đây được xem là gì? Giam lỏng?

Cô cắn răng đứng dậy, đầu ngày càng choáng váng nghiêm trọng, vịn hồi lâu mới bớt đau. Cố Du không ngờ Từ Trạm không nói đạo lý vậy, vợ chồng bình thường cũng không trách cứ vì gặp bạn bè mà trở mặt? lý do cô chợt dạ là vì Hà Thiệu Đình có ý với cô, nhưng Cố Du cô luôn quang minh lỗi lạc, chuyện đã đồng ý với Từ Trạm tuyệt không bằng mặt không bằng lòng, nhưng Từ Trạm nghĩ gì cô thật sự mò không được, chẳng lẽ sau này không thể có không gian riêng?

Anh muốn kết hôn là người vợ hay chỉ nghĩ đơn thuần ở nhà chơi đùa giam trong để bồi tình dục?

"Mở cửa!" Cố Du mang đầy phần uất gõ cửa, "Từ Trạm! Mở cửa! bạo lực gia đình có được tính đàn ông!"

Rất lâu cũng không có đáp lại.

Cô không hề uống phí lời lẽ, ngực bộc phát tức giận, hơn nữa chưa ăn cơm, dạ dày quấy nhiễu buồn nôn, đau đớn giống như bị kim đâm, không ngờ sau khi uống thuốc tránh thai có tác dụng phụ quá lớn, Cố Du hơi sợ hãi, quyết định tránh voi chẳng xấu mặt nào dù gì con đường cứu nước còn dài, bỏ qua ăn gì đó trước, qua khỏi một ngày khó khăn này. Mồ hôi lạnh từ thái dương chảy qua hai gò má, cô tiếp tục gõ cửa, sức lực không còn lớn, "Từ Trạm, chúng ta không thể nói chuyện sao?"

Cũng không có đáp lại.

Thảm mềm mại, nhưng cô như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Phòng cất quần áo không có cửa sổ, biệt thự cách âm rất tốt, cô hoàn toàn nghe không được tiếng động bên ngoài, nếu không có người hô to. Dù cô có chủ ý muốn chạy ra, bây giờ cũng không có sức thực hiện.

Thời gian trôi qua, Cố Du cuộn tròn nằm sắp trên thảm, hồi hận trước khi uống thuốc mà không ăn gì. Một năm qua cô thỉnh thoảng không có cả tiền ăn cơm, lúc đói lúc no, ăn mì ăn liền như cơm bữa, dạ dày đã không còn khỏe mạnh như ở trường quân sự năm đó, biến động nhỏ cũng khiến cô đau đến chảy mồ hôi lạnh, bây giờ khỏi phải nói sau khi bị thuốc kích thích đau đớn.

Quần áo tơ lụa mỏng manh ở nhà vì mồ hôi lạnh mà dính chặt trên người, cả người cô rét run, nửa quỳ run rẩy thuận tay lấy chiếc áo khoác choàng lên người, là áo khoác tây trang của Từ Trạm, mặt trên còn có hương vị của anh, không biết tại sao, cảm giác giảm bớt khi ngửi mùi vị ghê tởm kia, cô không quan tâm nhiều như vậy, đưa tay nắm áo sơ mi Từ Trạm thường mặc ở nhà ôm vào trong ngực, đầu choáng váng nặng nề đã ngủ.

Cô ngủ rất sâu, đến mức nằm mơ cũng vô chân thật.

Cô mơ thấy trước đây Phương Tranh đưa cô và Tiểu Nhân đi bắn bia, cô là người đầu tiên bắn được mười vòng, Phương Tranh vui mừng. Sau đó, cô và Tiểu Nhân ở trên cỏ kêu hai con chó quân đội màu đen ra chơi đùa đến đầu đầy mồ hôi, hai con đen phe phẩy đuôi bỏ nhào vào ngực cô, mãnh liệt liếm mặt cô, cô bị ngứa cười khanh khách không ngừng, lăn qua lăn lại.

"Đừng làm rộn ! Ngứa chết!" Cô thật sự ngứa chịu không nổi, giơ chân đá hai con đen một cước.

Tiếng kêu rên mơ hồ truyền đến bên tai, Cố Du tỉnh tỉnh mê mê trở mình, hình ảnh trong mơ biến mất không thấy, bốn phía một màu tối đen. Buồn ngủ từ từ mở mắt ra, cảm giác khó chịu lúc trước rõ ràng biến mất, cô ngồi thẳng phát hiện mình đang nằm ở trên giường, cô đang nghĩ Từ Trạm có lòng từ bi tha cho mình một lần nên thở phào thì bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng sột soạt, hướng bóng đen trên giường, Cố Du sợ tới mức dựng cả tóc gáy, cô lớn như vậy vẫn không dám xem phim kinh dị, cô hoàn toàn kinh ngạc với cảnh kinh dị này.

"A!"

Sau khi hét chói tai, Cố Du phản xạ có điều kiện đá qua, bóng đen từ trên giường té xuống đất, cô nhảy xuống giường, bỏ chạy đi.

CHƯƠNG 9: Bao vây tù nhân trong thành

Cố Du lao xuống cầu thang, chạy thẳng tới phòng khách lớn.

Tiếng bước chân âm hồn không tiêu tan vang lên dồn dập ở phía sau, cô toát mồ hôi lạnh ướt lưng, lướt qua sô pha cầm con dao gọt trái cây bị gãy rồi trở tay ném trên bàn trà, tiếp tục quay đầu chạy như điên.

“Cố Du!”

Ngay sau đó đột nhiên có giọng nói, lưng Cố Du trầm xuống, té nhào trên mặt đất.

Trong phòng khách tối đen, tiếng hít thở quen thuộc đang phập phồng bên tai cô, lúc này cô mới ý thức được, bóng đen vừa rồi không phải ai khác, mà là Từ Trạ

Cố Du làm việc ngu ngốc nên xấu hổ hắc hắc cười gượng hai tiếng, “Là anh à...”

Từ Trạ

Cố Du cảm thấy tay anh đang sờ mặt mình, vết chai do cầm súng phết qua vài chỗ hơi ngứa, nhưng lại rất dịu dàng.

“Thì ra em sợ việc này.” Tiếng Từ Trạ

Trên mặt Cố Du không nhìn được, nhớ tới chuyện buổi sáng bị khóa, giọng nói không tự giác cứng r

Cô tưởng rằng Từ Trạ

Lúc này, Cố Du ngửi được hương vị quen thuộc, như có như không, khiến cô khôi phục lại trạng thái cảnh giác.

Đó là mùi máu.

Cô phản ứng nhanh, vội vàng bật đèn, quả nhiên, Từ Trạ

Một dao vừa rồi rất chuẩn.

Sắc mặt Cố Du trắng bệch, chạy nhanh tới bên cạnh Từ Trạ

“Sát trùng xong là không sao nữa.” Vẻ mặt Từ Trạ

Cố Du ngẩng đầu nhìn Từ Trạm, ánh mắt hai người gần trong gang tấc, va chạm không để lại lối thoát, cô đột nhiên tò mò, năng lực của bản thân tuy ở mặt kỹ thuật trong trường quân sự nên cũng khiến người ta ngoài ý muốn, nhưng Từ Trạm lại tiếp nhận như điều đương nhiên, không có nghi ngờ gì. Anh âm trầm nghi ngờ nhiều như vậy, ngay cả bản thân ra cửa gặp người đàn ông khác cũng không tín nhiệm, vì sao trong chuyện lớn này lại có thể tin tưởng cô được?

Việc quan trọng trước mắt là phải cầm máu, Cố Du thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi lấy hòm thuốc. Ai ngờ Từ Trạm cũng đứng lên theo sát phía sau cô, hai người cứ một trước một sau không nói lời nào trở về phòng ngủ.

Cố Du ngồi ở trên giường một bên mở hòm thuốc ra một bên do dự, nghe tiếng cở áo sơ mi của Từ Trạm rất nhỏ, cô quyết định mở miệng đầu tiên.

“Từ Trạm.”

“Ừ.”

“Chẳng lẽ anh không nghĩ tôi là gián điệp kinh doanh, cố ý tạo ra nhiều cạm bẫy như vậy nhằm diễn kịch để tiếp cận anh?”

Bây giờ vẻ mặt Từ Trạm vô cùng quý dị, anh nhìn chăm chăm mặt Cố Du, giống như cố gắng nhìn nạy hết sức, nhưng cuối cùng không có băng bó, cười to ra tiếng.

“Cười cái gì!” Cố Du cảm thấy nụ cười này là hướng tới mình, nên thẹn quá hóa giận.

Từ Trạm cười rất lâu mới dừng lại, khoe mắt và đuôi lông mày vẫn cong, khoe miệng duy trì độ cong, “Gián điệp kinh doanh có yêu cầu chỉ số thông minh rất cao, điều này anh rất yên tâm về em.”

Không bao lâu Từ Trạm đã cười không nổi.

Cố Du xử lý miệng vết thương còn đau hơn lúc bị thương, trên tay cô không hề chậm dần, điều bộ hận không thể làm cho vết thương của anh càng nặng hơn.

Cuối cùng buộc chặt băng vải, ánh mắt vô tình lướt qua cánh tay rắn chắc của anh, Cố Du đột nhiên dừng lại.

Dấu răng rõ rệt dữ tợn đang giương nanh múa vuốt trên làn da, đây là vết sẹo lần trước cô để lại cho anh. Cố Du là người tùy hứng tự nhiên, nghĩ rằng việc làm vừa rồi là trả thù, cô bất giác chột dạ cảm thấy áy náy, giương mắt nhìn anh.

Ánh sáng nhu hòa mờ nhạt chiếu vào mặt anh và vì hình dáng rõ ràng nên tạo ra bóng mờ, Cố Du gặp không ít người đàn ông anh tuần phóng khoáng, nhưng loại dương cương ẩn chứa khí chất tao nhã, cô vẫn là lần đầu tiên biết.

Ánh mắt giao nhau làm cho độ ẩm đột nhiên tăng cao, chưa kịp thu hồi tầm mắt, cô đã bị Từ Trạm kéo vào lòng.

“Vết sẹo này là chứng minh anh thuộc về em, nhưng em lại không hoàn toàn thuộc về anh.”

Cô không nhìn thấy mặt anh, nhưng có thể nghe được tiếng tim đập vang rung động ở bên tai, chân thành tha thiết, không hề kiềm chế nhảy loạn. Loại cảm giác xa lạ này đồng thời khiến tim cô nhanh hơn. Có lẽ tim đập quá nhanh, vốn là hành quân lặng lẽ nhưng dạ dày bỗng nhiên đau âm ỷ, Cố Du đột nhiên nhớ lại chuyện buổi sáng.

Đẩy Từ Trạm ra, cô nghiêm túc nói: “Tôi muốn nói không đúng không đúng cũng sẽ bị giam lại?”

Từ Trạm lóe qua lo lắng rồi ảm đạm nói: “Anh không biết cơ thể em khó chịu.”

Anh xin lỗi chẳng những không giảm bớt tức giận của cô, ngược lại càng phát hỏa hơn, “Lúc tôi khỏe mạnh anh có thể muốn làm gì thì làm? Từ Trạm, đến cuối cùng anh cưới tôi là vì điều gì?”

Vì điều gì?

Cố Du đã tự hỏi bản thân vấn đề này số lần.

Sống đầu đường xó chợ suốt một năm, cô đã mất đi sự quan tâm và sủng ái của gia đình, nhưng trên người đàn ông đe dọa cảm dỗ này cô lại tìm được cảm giác được quý trọng, nhưng loại cảm giác này vì thiếu lời giải thích hợp lý nên không chân thật, cô tin tưởng ánh mắt đầu tiên có thể kích thích tình cảm xúc động, nhưng không tin tưởng chỉ dựa vào cái liếc mắt là có thể nảy sinh hôn nhân mà phải lựa chọn cẩn thận.

Về mặt Từ Trạm khôi phục lại bình tĩnh khi bị chất vấn, ôn hòa không biến sắc dặt tay cô, “Yêu đương rất phiền toái.”

Cố Du thiếu chút nữa hộc máu.

Không đợi cô phản bác, vòng eo lần nữa hãm sâu vào nhà tù, bị Từ Trạm vững vàng nhốt chặt.

“Chỉ cần đúng người rồi, tiếp xúc dư thừa và thử thăm dò đều là lãng phí thời gian.”

Anh cười nói xong, hôn lên cổ bóng loáng trắng nõn của cô.

Cô muốn chất vấn anh vì sao không nghĩ tới cảm nhận của cô, nhưng bây giờ hỏi cái này đã chậm, lúc đầu từng bước từng bước ép sát, anh không muốn giữ lại đường sống để cô cự tuyệt. Vì Phương Tranh và Phương Nhân, cô biết là gặp khó khăn, nhưng từ đầu đến cuối dùng phương pháp như vậy, được gọi là hôn nhân giày vò.

Trước mặt cô, anh cũng không che dấu thủ đoạn của mình để đạt được cô là có bao nhiêu hèn hạ, thậm chí còn hi vọng cô chấp nhận tình yêu không từ thủ đoạn nào.

Cố Du muốn hung hăng phản bác, nhưng đột nhiên ý thức được, bản thân căn bản không hiểu cái gì gọi là tình yêu.

Thừa dịp cô ngây người, Từ Trạ đã cởi nút áo ngủ của cô ra, thăm dò vào lớp bông tơ quyến rũ mềm mại, Cổ Du lớn tiếng thét, hai chân dần dần nhũn ra dưới sự kích thích không ngừng, ý thức vẫn rõ ràng, nhưng chỉ là giãy dụa ở bên cạnh mà thôi.

Một đêm này, anh không hề thương tiếc nụ hoa vừa mới nở của cô, càn rỡ chiếm đoạt ngắt hái, lần lượt vui sướng cực độ, đắm chìm thưởng thức thân thể nở rộ của cô.

Vốn có thể nhượng bộ, cô chỉ miễn cưỡng đáp lại, thấp giọng cầu xin khi thừa nhận khó mà tiếp tục nữa, chỉ đổi lấy sự phóng túng càng mãnh liệt hơn.

Bắt đầu từ lúc đêm khuya, chấm dứt khi rạng sáng.

Cổ Du choáng váng ngủ thêm, chợt nghe thấy tiếng động, cô cố gắng chống đỡ mí mắt nặng nề, thấy Từ Trạ đưa lưng về phía giường, đã mặc quần áo tử tế.

Rèm cửa sổ rất nặng đã ngăn cách ánh nắng ban mai, nhưng vẫn có vài tia sáng mờ mờ ngang bướng lọt vào khe hở.

“Dậy sớm như vậy?” Cổ Du lẩm bẩm một câu, không phát hiện cổ họng mình bị khàn.

“Buổi sáng ở quân khu có cuộc họp, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Từ Trạ thản nhiên cười, vuốt mái tóc dài rối tung của cô.

Vân vê này khiến Cổ Du tỉnh táo lại, hôm qua cô căn bản đã nghĩ kỹ lý do từ chối, lại bị dục vọng đánh gãy. Hiện tại tâm tình Từ Trạ xem ra rất tốt, cô phải nhân cơ hội này nói rõ ràng, thử thay đổi tình cảnh trước mắt của cô.

Do dự nhiều lần, không ngờ Từ Trạ đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, tình thế cấp bách Cổ Du bỏ nhào về phía trước, bắt được vạt sau áo sơ mi của anh, “Đợi chút!”

Từ Trạ quay đầu, ý cười trong mắt, chân mày khẽ nhếch.

“Tôi có lời muốn nói với anh.” Cổ Du cũng không nhăn nhó, nói thẳng.

Giường rung động nhẹ nhàng, Từ Trạ ngồi trở lại, ôm cô vào lòng, trầm mặc, chờ cô mở miệng.

Cổ Du hít một hơi thật sâu.

“Từ Trạ, trước khi gặp anh tôi chưa từng có đàn ông.” Cô cúi đầu nói, “Trong lòng và trên thân thể, đều không có.”

Bả vai chấn động, tay Từ Trạ nắm thật chặt trên lưng Cổ Du, con ngươi tối đen không rõ.

Cô tiếp tục nói thẳng, “Cho nên tôi không hiểu tình cảm, không hiểu cái gì là vui vẻ, cái gì là yêu, tôi có thể kết hôn với anh, cùng sinh sống với anh, một lòng trung thành với anh, tất cả không thành vấn đề, nhưng yêu anh...quả thực hơi ép buộc. Anh cho tôi đường sống được

không?”

“Em có lúc rất ngu ngốc, có lúc rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có thể cò kè mặc cả với anh sau chuyện buổi tối.”

Giọng nói Từ Trạm nghe không ra phập phồng, ôn hòa, càng khiến người khác phải sợ.

Không đợi Cố Du trả lời, anh đã vỗ bả vai bóng loáng của cô, không trả lời bất cứ gì rồi khỏi giường.

Thái độ này chọc Cố Du giận.

“Tôi muốn nói những lời này từ lâu, nếu lúc trước tôi đồng ý yêu cầu của anh, tuyệt đối không đòi ý, đời này Cố Du tôi sẽ là người phụ nữ của anh, cũng cần anh tin tưởng, trong lúc chúng ta xảy ra vấn đề, chẳng lẽ tôi phải bị giam nhận trừng phạt của anh? Trước kia anh cũng làm như vậy với phụ nữ khác? Trách không được khi anh muốn kết hôn thì dùng chiêu ép mua ép bán!”

Lời nói mạnh mẽ giống như viên đá cuội rơi vào hồ sâu, không có gợn sóng liền biến mất không thấy.

Từ Trạm đưa lưng về phía cô, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, gần như qua thật lâu, anh mới chậm rãi xoay người, thu lại vẻ mặt nghiêm túc khiến Cố Du hoảng hốt.

“Anh chưa từng có phụ nữ khác, giống như em, thân thể và trong lòng cũng không có.”

Cố Du biết rất rõ ràng Từ Trạm không nói dối mình, nhưng vẫn không thể tin lời nói vừa rồi.

“Những lời em nói anh hiểu được,” anh sờ sờ vẻ mặt tràn ngập bối rối của cô, “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều, trong lúc đó chúng ta cứ để nó thuận theo tự nhiên đi.”

Nói xong anh liền xoay người rời khỏi.

Cố Du lùi về trên giường, bởi vì lời anh vừa nói khiến tâm phiền ý loạn.

Cô còn không biết, chuyện càng khiến cho cô phiền lòng phẫn uất, muốn sau khi tỉnh lại.

Buổi chiều, Cố Du đã ngủ đủ tỉnh dậy tắm thật sảng khoái, mặc quần áo ở nhà rồi xuống lầu ăn cơm.

Từ Trạm không thích có nhiều người trong nhà, mỗi ngày đều có người giúp việc cố định tới nhà nấu cơm quét dọn.

Cố Du đã có thói quen với nhịp sống này, đi xuống cầu thang, thẳng đến phòng bếp. Ai ngờ, một màn trước mắt khiến cô cả kinh đứng ở góc cầu thang hoàn toàn ngây người.

Trong phòng khách lớn có năm người đàn ông mặc tây trang màu đen phẳng phiu đứng, Vu Duệ ngồi trên sofa hí hoáy di động, miễn cưỡng cười mở đầu câu chuyện.

“Chị dâu, mới tỉnh a?”

Cố Du nhanh chóng đảo mắt qua mấy người mặc đồ đen, lưng và chân bọn họ đều thẳng tắp, nhất định là xuất thân từ quân nhân. Ánh mắt cô lại rơi trên người Vu Duệ, không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, “Sao lại thế này?”

“Đây là ý của Từ Trạh.” Vu Duệ nhún nhún vai, anh vốn là người đàn ông tuấn lãng, tươi cười làm cho anh tăng thêm khí phách, “Anh ấy nói chị một mình ra ngoài rất nguy hiểm, những người này là vệ sĩ chuyên nghiệp, chị dâu cũng có thể nhìn ra, đúng không? Tôi trở về báo cáo kết quả làm việc.”

Tốt cho câu thuận theo tự nhiên!

Cô chạy lên lầu, cầm lấy điện thoại, tìm tên Từ Trạh, trực tiếp gọi đến điện thoại di động của anh, điện thoại vừa kết nối, Cố Du liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ Trạh, anh điên rồi! Đây là anh thuận theo tự nhiên?”

“Bọn họ không phải giám sát, mà là bảo vệ em.”

Giọng nói Từ Trạh không nhanh không chậm nhưng với Cố Du lại như thêm dầu vào lửa.

“Tôi là phụ nữ của anh, không phải là phạm nhân của anh!”

Điện thoại bên kia trầm mặc sau truyền đến đáp lại: “Em nói cái gì?”

“Tôi là phụ nữ của anh, không phải là phạm nhân của anh!” Cố Du hung tợn lặp lại.

Tiếng cười trầm thấp của Từ Trạh truyền lại, Cố Du mới biết mình bị đùa giỡn lặp lại câu nói dưới tình thế cấp bách khiến anh vô cùng thỏa mãn, dưới cơn thịnh nộ nhấn tắt điện thoại.

Liên tục vài ngày, cô không chủ động nói chuyện với Từ Trạh, luôn bị anh dụ dỗ mở miệng nói, giận không kiềm được.

Mà mấy người mặc đồ đen, tự nhiên cũng như hình với bóng, mỗi ngày lúc không có Từ Trạh, đúng giờ xuất hiện trong biệt thự.

Để cho Cố Du phản nộ, không biết Từ Trạh dùng cách gì, cắt đứt điện thoại quốc tế đường dài trong nhà, cô không liên lạc được với Phương Nhàn, rõ ràng lòng nóng như lửa đốt, vẫn không chịu mở miệng cầu xin anh.

Một cuộc điện thoại đánh vỡ cục diện bế tắc.

Cố Du cơ hồ đã quên từng gặp mặt Nhan Tư Ninh một lần trong tiệc rượu, cô ấy trực tiếp gọi điện thoại tới nhà, làm cô cảm thấy bất ngờ.

“Chị dâu, chị có thời gian rảnh không? Ra ngoài dạo phố ăn cơm?” Giọng nói cô mềm mại dễ nghe, giống như làm nũng, nhưng Cố Du không có tâm tình, vốn định quả quyết cự

tuyệt, bỗng nhiên ý thức được, đó là cơ hội tốt để tuyên dương chủ quyền với Từ Trạm.

Sau khi hai người định thời gian địa điểm thì cúp điện thoại.

Cố Du nghĩ đến, Nhan Tư Ninh biết số điện thoại của biệt thự chắc là Vu Duệ cho, mà Vu Duệ không có khả năng tùy tiện làm việc khi Từ Trạm chưa cho phép.

Dưới tình huống Từ Trạm ngầm đồng ý muốn khiêu chiến quyền uy của anh, Cố Du liếc mắt đám vệ sĩ đáng vẻ như tượng gỗ trong phòng khách, bên môi khó có được nụ cười đùa cợt.

CHƯƠNG 10: CHO BIẾT TAY

Nhan Tư Ninh là một bá chủ đường phố nhưng cũng là dân mù đường.

Cố Du không thể không tự mình dẫn đường, mặc dù cô chưa bao giờ tới những nơi hào hoa xa xỉ này, nhưng nhờ vào kinh nghiệm xem bản đồ quân sự, nhìn lướt qua bảng hướng dẫn mua sắm thì có thể dẫn cô ấy đến cửa hàng cô ấy muốn đi.

Khác với Cố Du, Nhan Tư Ninh tràn đầy sinh lực, líu ríu nói chuyện không ngừng, từ kiểu quần áo theo xu hướng lưu hành mới nhất, đến các chủ đề về bí mật kinh doanh, Cố Du không thấy hai bờ môi mềm mại xinh đẹp của cô ấy được rảnh rỗi. Nhưng Cố Du cũng không chán ghét cô ấy.

Có lẽ đã lâu không giao tiếp với người khác, Cố Du vô cùng thích nói chuyện với Nhan Tư Ninh, giống như đi dạo phố với Phương Nhàn trước kia, cô phụ trách dẫn đường, còn Phương Nhàn giúp cô chọn quần áo phù hợp, hai người thân mật ăn ý, vừa trò chuyện vừa đi dạo, dường như nói không hết chuyện.

Nếu bây giờ không có mấy người hộ vệ đi phía sau như hình với bóng, Cố Du đã nghĩ bản thân đang rất hưởng thụ khoảng thời gian như vậy.

Dĩ nhiên cô cũng không quên mục đích của mình.

Cố Du rất nhớ Phương Nhàn, đã lâu không có nói chuyện, không biết em ấy sống thế nào. Thà tranh cao thấp còn hơn hòa giải với Từ Trạm, bằng không thì nói cô bị ép đến đường cùng nên mới đưa ra hạ sách này.

Buổi sáng đi dạo, hộ vệ chuyên nghiệp cũng không lộ vẻ mệt mỏi, Nhan Tư Ninh càng đi dạo càng hăng hái, cô ấy không chỉ mua đồ cho bản thân, mà còn chọn cho Cố Du hơn mười bộ quần áo kiểu dáng và phong cách khác nhau, Cố Du không có nghiên cứu đối với quần áo, dứt khoát để bản thân trở thành trẻ con mặc cho Nhan Tư Ninh định đoạt, rồi lấy thẻ thanh toán của Từ Trạm mạnh mẽ quét.

“Đi thử cái này xem!”

Trong một cửa hàng mà Cố Du không biết nhãn hiệu, Nhan Tư Ninh hưng phấn đưa cho cô cái váy dài, trong mắt đều là mong đợi.

Cố Du gật đầu, đi vào phòng thử quần áo.

Phòng thử quần áo trang trí xa hoa, cô cũng không nhìn nhiều, ánh mắt sáng rực rơi vào hàng rào thông gió máy điều hòa trung tâm đã bị hình vẽ che dấu trên đầu.

Mười lăm phút sau, Cố Du đi ra từ phòng thay quần áo của cửa hàng khác thì dáng vẻ tao nhã của cô đã hù dọa nhân viên bán hàng, cô ung dung cười cười, chạy trốn như điên trên

đường phố.

Thuận tay vẫy một chiếc taxi, Cô Du vừa chui vào thì tùy tiện nói địa chỉ rồi thúc giục tài xế chạy nhanh lên.

Việc đầu tiên sau khi xuống xe là, cô muốn nhanh chóng tìm một khách sạn, nhanh chóng vào phòng gọi điện thoại cho Phương Nhân.

Cô đã lâu không biết tin tức của Phương Nhân nên kích động hỏi không ít, sự do dự của Cô Du đã để cô ấy phát hiện ra vấn đề.

“Chị, chị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô Du biết không thể giấu diếm được đứa em gái từ nhỏ đã thông minh sắc bén hơn mình, đành phải ăn ngay nói thật, “Chị đã kết hôn.”

“Là người đàn ông ngày đó nhận điện thoại của em?” Phương Nhân vội vàng truy hỏi.

“Là anh ta.”

“Giọng nói của chị không hề giống mới cưới, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh ta là người thế nào? Chị chưa từng nói chuyện yêu đương, tại sao lại đột nhiên đồng ý kết hôn?”

Bị hỏi liên tục nhiều câu khiến cho Cô Du đau đầu, cô không dám nói sự thật, sợ Phương Nhân kích động chạy về đây, chỉ có thể nói thẳng ra thân phận của Từ Trầm, nhưng tránh né nguyên nhân quá trình anh ta buộc mình phải kết hôn, còn có trong cuộc sống hôn nhân thì việc sống chung với nhau cũng không vui vẻ.

“Đây là chuyện tốt, tại sao chị không nói sớm cho em biết?”

Giọng nói của Phương Nhân sung sướng thoải mái làm cho Cô Du thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vẫn giống như trước, có thể nói chuyện hai ba giờ đồng hồ.

Sau khi cúp điện thoại, Cô Du rất thỏa mãn hài lòng đồng thời cũng mệt mỏi nằm trên giường, thoải mái duỗi thẳng lưng.

Không biết về mặt bây giờ của Từ Trầm là gì.

Cô lật người cười.

Cũng trong lúc đó tại nước Mỹ, bang Connecticut, thị trấn New Haven.

Phương Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, mím chặt môi, sắc mặt ngưng trọng.

Chị gái ngốc nghếch này!

Chị cho là chị có thể gạt được mình sao?

Phương Nhân càng nghĩ càng lo lắng, cô xoay người mở laptop, đối diện với trang web

đặt trước vé máy bay, chậm chạp không đụng vào con chuột. Còn cách thời gian tốt nghiệp chưa tới một năm, vì cái chết của cha, một khi cô về nước sẽ bị đưa vào trình tự thẩm tra, ngược lại đến lúc đó còn làm cho Cố Du lo lắng phân tâm, còn có thể ảnh hưởng đến việc học mà rất vất vả mới tiếp tục được. Cho tới nay cô đều tin chắc, chỉ có sau khi mình hoàn thành xong việc học rồi về nước, mới có thể chân chính gánh vác nỗi trách nhiệm chăm sóc Cố Du.

Từ nhỏ Cố Du đã là người tùy tính đơn giản, điều này, cha của các cô Phương Tranh nhận thấy vô cùng thấu đáo, tới bây giờ ông đều nói muốn cho Phương Nhân càng trưởng thành chừng chạc hơn để trong tương lai phải chăm sóc tốt cho chị gái luôn khiến cả nhà lo lắng.

Trách nhiệm lâu dài quan trọng hơn, trong lòng của cô nóng như lửa đốt, không muốn đợi thêm nữa.

Do dự chốc lát, Phương Nhân nhanh chóng cầm điện thoại di động, bấm dãy số của một người bạn.

“Cậu có thể giúp tôi điều tra một người không? Tôi cần dùng gấp.” Cô dùng tiếng anh nói lưu loát.

“Không thành vấn đề, chuyện nhỏ,” bên kia điện thoại là giọng nói của một cô gái đức hạnh, “Nói cho tôi biết thông tin của anh ta.”

Phương Nhân lấy toàn bộ thông tin cô biết từ trong miệng của Cố Du nói ra, lại bổ sung thêm: “Grace, lúc điều tra thì không chỉ điều tra anh ta, nhất định phải tra thông tin có liên quan với một người khác.”

“Người nào?”

“Cha của tôi, Phương Tranh.”

Chị gả cho anh ta, đúng lúc cha qua đời ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Cho đến khuya, Cố Du mới ngênh ngàng trở về biệt thự.

Ngoài dự đoán của cô, biệt thự tối thui ẩn trong bóng đêm, không hề có ánh sáng.

Cô chần chờ mở cửa, bật đèn trong phòng khách, cái chìa khóa trong tay run lên, suýt nữa rơi xuống đất.

Từ Trạm ngồi trên sofa, chân dài vắt lên, ánh mắt âm trầm nhìn về phía cô.

Cố Du nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, thản nhiên đặt chìa khóa lên quầy rượu, ngênh ngàng coi thường sự tồn tại của anh, đi lên lầu.

Nhưng mỗi bước đi, trong lòng của cô đều thấp thỏm bất an, như có mũi nhọn ở sau lưng.

Cô có thể cảm giác được rất rõ ràng, ánh mắt của Từ Trạm theo sát bước chân của cô, đốt nóng rực, nhưng cô cũng không khuất phục, anh ta sai trước, tại sao phải để bản thân luôn phải chịu thiệt thòi?

Cố Du trực tiếp đi đến phòng giữ quần áo, kinh ngạc phát hiện những túi quần áo mua buổi sáng được đặt ngay ngắn trên mặt đất.

“Là Nhan Tư Ninh đưa đến.”

Giọng nói của Từ Trạm đột nhiên vang lên ở sau lưng.

Anh giống như mấy ngày trước, dựa người trên khung cửa, bình tĩnh đến mức làm cho người khác phải sợ.

“Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cảm ơn cô ấy.” Cố Du thản nhiên trả lời.

Điều làm cô kinh ngạc là, cả đêm, Từ Trạm cũng không mở miệng nữa.

Hai người nằm ở trên giường, cô vốn nghĩ rằng Từ Trạm vẫn đang nổi nóng nên sẽ không tiếp xúc với cô, nhưng không dự đoán được, anh vẫn giống đêm qua vừa sờ soạng vừa hôn đắm thiết, chẳng những không dịu dàng, mà còn mãnh liệt không cho cô cự tuyệt.

Một đêm này xảy ra va chạm mạnh gần như làm cho Cố Du thở không thông, Từ Trạm giống như công khai chủ quyền, hôn lên từng chỗ da thịt của cô, găt gao đè cô ở dưới thân, không hề kiềm nén lần lượt tiến vào từ phía sau lưng.

Cố Du run rẩy thét chói tai, tiếng sau lớn hơn tiếng tiếng trước, vùi đầu thật sâu vào trước ngực nóng rực của anh, cuối cùng tê liệt mềm mại buông xuống.

Buổi chiều, cô tỉnh lại trong mệt mỏi.

Hộ vệ trong nhà đã biến mất không thấy đâu, cô kinh ngạc đi dò xét một vòng, tất cả giống như bình thường.

Cố Du không tin Từ Trạm là người đàn ông có suy nghĩ thông suốt như vậy, quả nhiên, khi cô nhìn xuyên qua cửa sổ, vòng quanh biệt thự đứng không dưới mười mấy hộ vệ, cửa lớn cũng bị khóa trái.

Anh thật sự cho rằng cùng phụ nữ khai thông chính là quản giáo thiếu nữ phản nghịch ở tuổi dậy thì sao?

Cố Du mặc dù không tính là muốn gì được đó, nhưng tuổi dậy thì cũng chưa từng phản nghịch như thế, Từ Trạm thật sự cho cô cơ hội thách thức lần thứ hai.

Cô cười lạnh một tiếng, đi đến phòng bếp.

Chương 11: Đùa giỡn tim cũng đập

Mặt trời đang lặn dần về phía tây.

Từ Trạm đứng trước cửa sổ sát đất ngắm những tia sáng mặt trời cuối cùng, đôi mắt trong suốt không ngừng dao động.

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ, Từ Trạm còn chưa nói vào đi, Vu Duệ đã ngênh ngang mở cửa đi tới bên cạnh anh, “Là đàn ông, sau khi cãi nhau với vợ thì điều đầu tiên phải làm là kiểm điểm lại bản thân, nếu không muốn cuộc sống sau này trở thành nô lệ của vợ.”

Anh ta nở nụ cười rục rĩ, nét mặt Từ Trạm không hề thay đổi “Nói chuyện nghiêm túc.”

“Thì hôn nhân đại sự của anh không được tính là việc chính sao?” Vu Duệ tỏ vẻ khoa trương lắc đầu “Thật là đau lòng cho chị dâu.”

Từ Trạm coi như không nghe thấy, cũng không nói thêm gì nữa, đốt điếu thuốc kẹp giữa 2 ngón tay.

“Chị dâu không thích mùi thuốc lá, anh không dám hút ở nhà nên đến đây hút bù cho đủ sao?” Vu Duệ nhận lấy cái bật lửa từ tay Từ Trạm rồi cũng châm cho mình một điếu thuốc.

“Cậu nói nhiều lời dư thừa như vậy, nhất định không phải là chuyện hệ trọng rồi.”

Vu Duệ cười cười, hôm qua sau khi Từ Trạm nhận được điện thoại thì vội vã chạy về nhà, mấy ngày này bản thân anh dường như thấy nét mặt hài lòng của anh ta.

“Trịnh An Hà vẫn đang tìm chị dâu khắp nơi, hơn nữa người của hắn ta xuất hiện ở gần nhà anh” Vu Duệ thuận tay lấy cái gạt tàn thuốc, “Chuyện này hơi kỳ lạ.”

“Chẳng qua hắn ta đang nguy trang mà thôi.” Từ Trạm nhíu mày.

“Ý anh nói.....Thượng Khôn cũng đang tìm.....”

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện, Từ Trạm nhún nhún vai ngoài, giọng nói vô cùng lo lắng của bí thư “Đồng sự trưởng, là điện thoại của bên phòng cháy chữa cháy, hình như trong nhà anh đã xảy ra chuyện.”

Ngón tay kẹp thuốc của Từ Trạm run lên, tàn thuốc nóng rơi trên đầu ngón tay, anh vẫn không phát hiện ra nói : “Nói máy!”

“Từ Trạm tiên sinh? Chúng tôi là bên phòng cháy chữa cháy,” điện thoại bên kia truyền tới giọng nói trầm thấp trộn lẫn tiếng ồn ào, “Trong nhà của anh đã xảy ra một vụ nổ lớn không rõ nguyên nhân, làm ơn quay về nhanh lên.”

Lời còn chưa dứt lời, Từ Trạ đã lao ra khỏi phòng làm việc.

Vu Duệ cũng không chần chừ, dập đầu thuốc chạy theo sát phía sau.

Chạy như bay thẳng về nhà, vượt qua vô số đèn đỏ, sau khi hai người xuất ngũ rồi chuyển nghề, Vu Duệ chưa từng thấy Từ Trạ có vẻ mặt như vậy.

Khi chỉ còn cách hai con đường là đến khu vực riêng thì một đám khói dày đặc lọt vào tầm mắt hai người. Từ Trạ siết chặt tay khớp xương càng trắng bệch hơn, hô hấp đột nhiên dồn dập.

Trong nháy mắt, anh giống như nghe thấy tiếng kêu cứu yếu ớt của cô, mạnh mẽ đâm vào lòng anh đau nhói.

Ngôi biệt thự chìm trong biển lửa, xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cứu thương nối tiếp nhau theo hàng, tình hình xem ra vô cùng nguy hiểm.

Sau khi tiếng phanh xe sắc bén vang lên, lớp xe để lại những vết tích màu đen trên mặt đất, cửa xe vừa mở ra, khí nóng phả vào mặt Từ Trạ.

Anh lập tức tìm kiếm xung quanh, không thấy bóng dáng Cố Du đâu.

Vu Duệ sợ anh làm chuyện điên rồ, vội vàng ngăn cản, “Chị dâu có thể được đưa đến bệnh viện rồi.”

Lúc này, một người cảnh sát phụ trách đi tới: “Từ tiên sinh.”

“Vợ tôi đâu?” Giọng nói của Từ Trạ hơi lạnh lùng trong hoàn cảnh nóng nực này.

Cảnh sát sững sốt “Cái gì? Trong nhà có người sao?”

Từ Trạ xoay người chạy vào trong biệt thự đang cháy

“Từ Trạ”

Gọi anh lại, là một giọng nói trong trẻo quen thuộc.

Từ Trạ đã chạy tới gần đầu súng phun nước áp lực cao (* loại súng chuyên dụng cho xe chữa cháy), anh đột nhiên xoay người lại, thoáng hiện một bóng dáng yếu điệu đang lười biếng dựa vào cửa xe cảnh sát đang mở.

Trong tay còn cầm chai rượu.

Cố Du ngồi trong xe cảnh sát, vốn muốn thương thức bộ dáng hoảng hốt của Từ Trạ, lại không ngờ anh hoảng hốt đến mức này, không quan tâm sống chết. Bản thân mình đối với anh thực sự quan trọng vậy sao?

Cô không dám do dự, vội vàng gọi anh lại, chỉ sợ anh thật sự chạy vào trong biển lửa.

Hai người cách không xa.

Ánh mắt Từ Trạm so với đám cháy sau lưng anh càng thiêu cháy người hơn.

Cố Du nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, bày ra nụ cười tiêu chuẩn, từ chỗ ghé ngồi lấy ra hai cái ly để cao đã chuẩn bị từ trước, bỏ qua Vu Duệ đang trợn mắt há hốc mồm, ngồi ở trên cốp sau xe Audi “Cùng uống một ly.”

Cùng ngày đó Từ Trạm cũng nói lời như vậy.

Còn có bộ dạng tươi cười.

Bảo vệ đứng trước xe cảnh sát đang giải thích rõ ràng mọi chuyện rồi rời khỏi, hai bước chạy đến trước mặt Từ Trạm, vẻ mặt xấu hổ nói: “Đồng sự trưởng, biệt thự là...”
“Tôi biết rồi” Mặt Từ Trạm không hề thay đổi, nhưng trong lòng đã hoàn toàn buông lỏng lại.

Anh tình nguyện bị đùa giỡn như vậy một lần, cũng không muốn Cố Du gặp chuyện không may.

Vu Duệ cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra trước mắt, cười cười đùa cợt, đi đến một bên, không quay rầy hai người trao đổi ánh mắt nữa.

Cố Du cầm ly rượu trên tay, chính là một đêm kia hai người đã uống loại rượu Romanee Conti (* là nhãn rượu vang Burgundi thời thượng nhất thế giới), tư thế ngồi nhàn nhã của cô có thể so sánh với nụ cười trên mặt lúc này, chân dài nhấc lên rồi buông xuống, kết quả lộ ra trên mắt cá chân tuyết trắng có một vết tích màu đỏ không sâu, đó là chứng cứ tối qua cô đang vui mừng thoát được lại bị Từ Trạm bắt lại.

Ánh hoàng hôn tản rộng ra dưới nụ cười của cô, hàng lông mi tinh tế khẽ chớp trong ánh chiều tà.

Từ Trạm bước đến trước mặt cô nhận ly rượu “Em làm việc này như thế nào?”

Cố Du nháy mắt mấy cái “Trong nhà bếp cái gì cũng có.”

Tự chế bằng cách lấy vật liệu trong nhà bếp là đủ rồi. Cô xuất thân là quân nhân chính quy, lại là người có năng lực, tỉ lệ phân chia không hề sai lệch, còn cài thêm thiết bị tính giờ đơn giản, đủ thời gian cho cô thông dong đi lấy rượu, đồng thời thông báo bảo vệ rời khỏi biệt thự.

Từ Trạm xem thường cô, cô dù sao cũng không thể chịu yếu thế.

Cô rót hai ly rượu, chủ động nâng tay lên, chạm đến ly rượu trên tay anh.

Sau đó, cô tao nhã nhấp một ngụm, thu hồi nụ cười, “Đừng nghĩ có thể giam giữ tôi, Từ Trạm, tôi không phải nô lệ của anh.”

Từ Trạm bỗng nhiên bật cười.

Anh uống cạn rượu màu đỏ thẩm trong ly, vì trên môi còn đọng một ít rượu làm nụ cười

càng rục rĩ hơn.

Cố Du cho rằng mình đang nằm mơ, kết quả trong dự đoán của cô là Từ Trạm sẽ âm thầm đáp trả và bày ra những thủ đoạn càng lúc càng ghê gớm hơn, lại không ngờ rằng, nụ cười của anh làm tâm trí cô hoảng loạn.

Cái nhìn kia giống như lửa nóng bắt chấp tất cả phóng tới lưng cô.

“Anh cười cái gì?” Cố Du không chỉ ứng phó nụ cười này, còn cố che giấu tâm tình của mình, buột bản thân trấn định, lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Ở trong lòng em, rốt cuộc là điều tra cái chết của cha em quan trọng, hay là tự do của em quan trọng hơn?” Từ Trạm rót rượu cho cô, “Lúc đầu chúng ta thỏa thuận điều kiện rõ ràng, anh thì nghiêm túc thực hiện, nhưng em vẫn trốn tránh.”

“Hôn nhân không phải là ngôi tù, anh lén lút thay đổi quan niệm.” Cố Du trừng mắt nhìn gương mặt bình thản của anh, tức giận bưng bưng.

“Hôn nhân dĩ nhiên không phải ngôi tù, nó là phạm tội, so với ngục giam càng giới hạn tự do hơn.”

Khóe mắt và môi anh khẽ cong lên tỏ vẻ đắc thắng, Cố Du cắn hận về mặt này của anh, nhảy xuống khỏi cốp xe sau, làm rượu rơi hết trên mặt đất, dường như nặn ra lời nói từ kẽ răng, “Từ Trạm, tôi sẽ không vi phạm thỏa thuận, nhưng trái tim của tôi, anh đừng mơ tưởng chiếm được.”

Xoay người muốn rời đi bỗng nhiên bị một lực mạnh mẽ kéo lại, Cố Du vốn định phản kháng, nhưng không hiểu vì sao nản lòng tuyệt vọng, cuối cùng không hề mảy may cử động dễ dàng bị bàn tay Từ Trạm thăm dò vào trong áo cô.

“Những người bảo vệ kia không phải đang giám sát em, mà đang bảo vệ an toàn cho em.” Từ Trạm thấy vẻ mặt cô vì lời nói của mình mà khôi phục lại tâm tư thờ ơ nguội lạnh như lúc mới cưới, trong lòng căng thẳng, ăn ngay nói thật.

Cố Du cười lạnh, “Tôi? Tôi thì có khả năng gì, sẽ có người coi trọng cái xác không hồn sao?”

Giọng điệu của cô quá trớn, Từ Trạm đột nhiên tăng lực ở cánh tay, nhưng khi nhìn thấy hàng mi run rẩy của người trước ngực, giọng nói ôn nhu trở lại, “Cái chết của cha em không đơn giản như vậy, Trịnh An Hà vẫn đang tìm em.”

Tên Trịnh An Hà này làm Cố Du căng thẳng sợ hãi, cô ngẩng đầu chăm chú nhìn Từ Trạm, mím chặt môi, rõ ràng trong lòng dao động nhưng vẫn cố chấp nói: “Anh nói Trịnh An Hà muốn tìm tôi báo thù? Tôi không tin hắn ta ngốc nghếch như vậy nhất định đây dựa vào tôi.”

“Anh đã nói với em, hắn ta là người của Thượng Khôn”.

“Ý anh là Thượng Khôn đang tìm tôi?” Cố Du kinh ngạc, từ cố chấp chuyển thành khiếp

sợ.

Từ Trạm gật đầu, “Cha em năm đó có giao cho em văn bản tài liệu hay USB nào không?”

Cố Du cố gắng nhớ lại, căn bản không có chuyện này, nên lắc đầu phủ nhận.

“Người của Trịnh An Hà đã tìm đến xung quanh biệt thự, anh không phủ nhận lòng riêng của mình, nhưng an toàn của em càng quan trọng với anh hơn.” Từ Trạm gằn từng chữ một, gương mặt nho nhả trắng nõn không có ý cười.

Cố Du nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Vừa rồi Từ Trạm liều mạng xông vào đám cháy, cô không có lý do gì không tin an toàn của mình rất có ý nghĩa với anh, như những gì anh vừa nói.

“Vậy sao anh cắt đứt mạng gọi điện đường dài qua nước ngoài, không cho tôi liên lạc với Tiểu Nhân?” Cô cũng không muốn chịu thua, liên tục lên án tội trạng không thể tha thứ của anh.

“Điều này hoàn toàn là lòng riêng,” Từ Trạm cười thản nhiên, cúi đầu xuống, giọng nói trầm thấp có lực thổi vào tai Cố Du.

“Mỗi lần em và cô ấy nói chuyện hơn mấy tiếng đồng hồ, nếu em không có người nói chuyện, có thể mấy giờ này em sẽ tâm sự với anh hay không?”

Cố Du nghe lời nói thẳng thắn của Từ Trạm, mặt nóng bừng không nói nên lời, cô liên tục lĩnh giáo lòng dạ âm trầm của anh nhưng không hề sợ hãi mà vẫn tiếp tục nghênh tiếp, nhưng mỗi lần đều bị anh thản nhiên bực trực làm tay chân luống cuống.

Anh không thể nói rõ rất thích vẻ mặt nào của cô ngày hôm nay hơn. Thực hiện được quỷ kế tươi cười đắc ý, vẻ mặt giận dữ ánh mắt linh động, hay là rũ mắt xuống không biết làm thế nào.

Cuối cùng, anh nhìn Cố Du, lại nhớ bộ dáng sôi động tự nhiên, tính tình thẳng thắn của người nào đó.

“Vậy.....tôi nay phải ngủ ở đâu?” Cố Du từ trong ngực anh thò đầu ra, hỏa hoạn đã được dập tắt, còn vài làn khói nhẹ nhàng bay lên từ đống đổ nát.

Cô không biết lời của mình vừa cắt đứt một nụ hôn.

Từ Trạm hồi hận bản thân xuống tay quá chậm, thực chất là phản ứng của cô giỏi hơn.

“Tổng bộ gần đây có khu nhà trọ, nhưng lâu rồi không có người quét dọn sạch sẽ cho người ở, trước mắt chúng ta ngủ ở khách sạn.”

“Không bằng đến nhà tôi ngủ đi?” Cố Du suy nghĩ, nghĩ mình còn rất nhiều này đồ đạc để bên trong nhà trọ chưa mang qua, nói không chừng trước kia cha thực sự giao cho cô gì đó mà cô đã quên.

Từ Trạm hiểu ý cô, gật đầu đồng ý.

Thật ra anh tò mò về cuộc sống của cô hơn.

Tất cả của cô, anh đều muốn hiểu rõ, thiếu một chút cũng cảm thấy mất mát.

Cố Du và Từ Trạm cảm ơn lính cứu hỏa, cảnh sát. Từ Trạm tiễn bảo vệ xong cuối cùng mới ngồi lên xe.

“Em không sợ cảnh sát lập hồ sơ sao? Tự mình làm nổ cháy nhà cũng xem như tội nguy hại đến an toàn xã hội.” Từ Trạm kinh ngạc nhìn thái độ ung dung bình tĩnh vừa rồi của Cố Du.

“Tôi mang bom đặt ở van khí tự nhiên, vẩy thêm một ít dầu lên kíp nổ hẹn giờ, sau khi nổ mạnh lập tức bị đốt trụi, kiểm tra toàn bộ có thể suy đoán vật bốc cháy bắt nguồn từ trong nhà bếp” Cố Du hơi tự đắc nói, cười rục rờ động lòng người, xinh đẹp gương mặt lại càng tỏa sáng hơn, “Nói tóm lại, tính toán chắc chắn cũng chỉ tìm ra nguyên nhân nổ là do đường ống dẫn khí bị rò rỉ dẫn đến nổ mạnh chứ không.....”

Từ Trạm lần này không đợi cô nói xong, hung hăng hôn cô.

Nghĩ đến bản thân vừa rồi thấp thỏm lo sợ, anh hôn vô cùng mãnh liệt.

Cho đến khi Cố Du bị hôn đến mức ánh mắt mơ mơ màng màng, anh mới cười khởi động xe.

Chương 12: Công việc trợ lý

Xe không thể chạy vào hẻm cũ nhỏ hẹp trong nội thành, hai người xuống xe ở bên đường, đi ngang qua cửa hàng tạp hóa cũ kỹ và một con đường nhỏ tối thui vì có hai cái bóng đèn bị hư, thì mới tới dưới lầu nhà Cổ Du.

Trong bóng đêm, toà nhà sáu lầu cũ kỹ chỉ có vài cửa sổ sáng đèn, Từ Trạm khó chịu nhíu mày.

Anh đã từng đi theo cô đến nơi này, khi đó cô đang bị uy hiếp, lại vừa biết được tin cha chết, khóc vô cùng thảm thiết, nên anh không đi lên lầu, mà để lại không gian yên tĩnh cho cô.

Trở lại chỗ cũ, quan hệ của hai người đã khác xưa, Từ Trạm không thích không khí nguy hiểm ở đây, mỗi khi anh nghĩ đến năm đó Cổ Du từng sống ở chỗ này thì trong lòng vô cùng lo lắng.

Phát giác Từ Trạm đang dò xét bốn phía, Cổ Du bị vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho cả kinh.

Về mặt như thế cô chỉ nhìn thấy trên mặt của Phương Tranh.

Năm đó cô là tân sinh viên đến trình diện, lần đầu vào trường quân đội, thấy cái gì cũng đều hưng phấn mới lạ, quay đầu lại muốn kéo cha chạy nhanh hơn, đột nhiên thấy mặt cha ngưng trọng, thần sắc nghiêm túc làm cô sửng sốt.

Ông xem xét kỹ nơi con gái bảo bố của mình sẽ sống một mình suốt bốn năm.

Sau nhiều năm, Cổ Du lại một lần nữa nhìn thấy vẻ mặt giống như vậy trên mặt của Từ Trạm, ngoài rung động ra, cô không có tâm tư khác.

Anh để ý nơi cô từng sống, hay là anh đang xác nhận xung quanh có an toàn hay không.

Cổ Du phục hồi lại tinh thần mới phát hiện, Từ Trạm đã thu hồi ánh mắt nhìn mình, cô vội vàng che dấu vẻ mặt bối rối.

“Đi thôi.” Cô nói xong cúi đầu, đi vào cửa.

Lầu 5, Cổ Du giơ chân đá hai cái bản lề sắt cũ ở trên cửa, âm thanh kim loại thô vô cùng chói tai, cửa được mở ra.

Thấy bộ dáng kinh ngạc của Từ Trạm, cô cười hắc hắc, “ Sau khi cửa bị hư tôi không mang theo chìa khóa.”

“Ở đây an ninh rất kém, em không sợ bị mất đồ sao?” Từ Trạm hỏi.

Cổ Du không trả lời, chỉ cười đẩy cửa ra hết, bật công tắc đèn.

Bóng đèn màu trắng chớp tắt hơn mười giây mới ổn định, sau khi Từ Trạm thấy rõ căn phòng, tức khắc hiểu được nụ cười thâm thúy của cô.

Phòng ở này không có gì đáng giá đề mắt.

Phòng đơn nhỏ hẹp không bằng phòng anh chuẩn bị cho cô trong biệt thự, phòng ngủ chính có trang bị phòng để quần áo lớn, cái giường lò xo cũ chiếm phân nửa phòng, bàn làm việc nhỏ đặt sát đầu giường, tủ quần áo bằng nhựa đơn giản đặt vừa khít vào khe hở cuối giường. Ba loại đồ dùng gia đình, cuối cùng còn một người đứng lẻ loi trong phòng.

Không có phòng bếp, nhà vệ sinh có thể so với nhà vệ sinh công cộng, chỉ có vách ngăn giữa phòng.

Cố Du đẩy mạnh Từ Trạm đang sững sờ vào phòng, xoay tay đóng cửa lại, “Anh ngồi đây trước, tôi đi tìm xem.”

Cô vẫn không quên chuyện quan trọng, kéo một hộp giấy ở dưới giường ra lục lọi.

“Trong máy vi tính có không?” Từ Trạm cầm laptop trên bàn hỏi.

“Anh mở ra xem thử, tôi không biết nữa.” Cố Du không ngẩng đầu lên.

Không tới nửa giờ, trong phòng đã bị lật tung lên mấy lần nhưng vẫn không tìm được manh mối gì.

Cố Du bắt đầu nghi ngờ trí nhớ của mình, đẩy đẩy Từ Trạm đã nhìn chăm chú vào máy vi tính nửa tiếng, “Anh nói, có thể có.....Anh đang làm gì đó!”

Anh ta đang say xưa nhìn ảnh chụp của mình.

Cố Du đoạt lại máy vi tính rồi úp xuống, “Đừng lấy việc công làm việc tư!”

“Trong máy vi tính của em chỉ có những tư liệu hữu dụng này mà thôi.” Mặt Từ Trạm không hề thay đổi, nghiêm túc, “Chuyện riêng của em cũng là chuyện riêng của anh.”

Anh nói nhẹ nhàng, Cố Du vì không tìm được manh mối nên lười hỏi vặn lại, xoay người nhanh chóng mở tủ quần áo lấy một drap trải giường mới.

Động tác của cô nhanh chóng gọn gàng, rất có phong cách của vợ hiền, Từ Trạm cũng không biết bất giác nở nụ cười, vừa định mở miệng, ánh mắt lại bị một vật trên bàn hấp dẫn, không rời mắt được.

Những linh kiện sừng ông được gia công thô nhìn vào có vẻ lộn xộn, nhưng lại được sắp xếp với một trật tự khiến người khác phải lú lẫm, nếu như đổi diện bàn làm việc, căn cứ vào trình tự lắp ráp trước sau của mỗi linh kiện, trên lý thuyết vị trí xếp đặt của chúng nó là cách lắp ráp gần đây nhất.

Xuất thân lính chuyên nghiệp, từng có kinh nghiệm thực chiến.

Giống như ngày hôm nay cô chỉ dùng những đồ dùng sinh hoạt trong nhà bếp có thể nổi bật xa xỉ của anh, nhưng vẫn có thể nguy trang được việc cố ý tạo hiện trường.

“Tránh ra.” Cô Du lại đẩy anh, phòng quá nhỏ, mình cô ở thì không cảm thấy chật chội, đột nhiên có thêm một người, hiện tại ngay cả xoay người đều khó khăn.

“Có thể tắm không?” Từ Trầm khó khăn đi tới cửa.

“Nước lạnh.” Cố Du cũng không ngần ngại lên, sau khi máy nước nóng sử dụng gas kiểu cũ bị hỏng cô không có tiền đổi cái mới.

Nghĩ đến lòng bàn tay và hai chân luôn lạnh lẽo của cô, trong lòng Từ Trầm cũng cảm thấy khí lạnh lan tỏa khắp người, “Đến khách sạn ngủ.”

Anh không phải hỏi ý kiến mà đưa ra mệnh lệnh chọc Cố Du giận, “Thật đúng là kiêu cách, thật xấu hổ khi anh đã từng làm lính, chấp nhận sống thế này một ngày cũng không được. “Muốn đi anh cứ đi, tôi không đi.”

Hai người giằng co, không khí vốn đang hòa hoãn lại trở lại như trước.

“Tôi đi tắm trước, muốn đi anh cứ đi.” Cố Du biết rõ Từ Trầm sẽ không đi, nhưng miệng vẫn không chịu buông tha, cầm quần áo sạch đi lướt qua thân hình cao lớn của anh, vào thẳng nhà vệ sinh.

Cố Du đóng cửa lại, dựa vào cửa, lắng nghe tiếng động trong phòng.

Không có âm thanh.

Cô thật sự không sợ Từ Trầm tức giận, nhưng cảm thấy hôm nay bản thân đã ra tay đủ hung ác rồi, sợ rằng cả thể xác và tinh thần của anh đều đã bị tra tấn mệt mỏi.

Hà tất gì?

Cô thật muốn hỏi Từ Trầm, hôn nhân của hai người cũng không vui vẻ, hà tất gì phải như thế?

Mở vòi hoa sen, cô chà rửa sàn nhà, chà rửa qua loa vài chỗ. Còn chưa cởi quần áo, cửa đột nhiên mở ra.

Cô vậy mà quên, cửa nhà vệ sinh cũng bị hư.

Thân hình Từ Trầm linh hoạt nhanh chóng bắt cô ép sát vào góc tường.

Mặt và cả người của Cố Du không khổng chế được đỏ lên như con tôm luộc.

“Em tắm một mình dễ bị cảm lạnh.” Anh chặn ngang ôm Cố Du lên, nhẹ giọng nói ở bên tai cô.

Từ Trầm hiên ngang lăm liết đùa giỡn lưu manh làm cho Cố Du thở dài, quả nhiên không

khí nhà vệ sinh nhỏ hẹp chọt âm lên, nước lạnh trong vòi hoa sen dường như có độ ẩm.

Không có hơi nước mờ mịt như trong phòng tắm của biệt thự, cơ thể hai người bị đối phương nhìn không xót chỗ nào, Cố Du chưa từng nhìn thấy đáng người anh ở khoảng cách gần như vậy, quả nhiên xuất thân từ bộ đội đặc chủng so với kỹ thuật binh chủng của cô, khác nhau một trời một vực.

Tắm nước lạnh để giảm dục hỏa đốt người.

Trong khi đó Cố Du được Từ Trạm ôm ra ngoài thì trong tình trạng nóng bừng.

Giường lò xo một người rất ngắn, Từ Trạm ôm cô, hai người co ro miễn cưỡng nằm xuống.

“Dường như cha của tôi chưa từng để lại cái gì,” Cố Du mơ mơ màng màng mở miệng, vì vùi trong ngực Từ Trạm, giọng nói khàn khàn, “Nhà được thị ủy phân trước kia đã bị thu hồi, nếu tài liệu chứng cứ thật sự ở chỗ đó có lẽ cũng đã bị người ta hủy rồi.”

“Không sao, để anh điều tra.” Từ Trạm vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh của cô, giọng nói nghe qua hơi lo lắng.

“Nếu như.....Tra ra sự thật cha của tôi bị người ta hãm hại, anh nhất định phải nói cho tôi biết hung thủ là ai.” Cố Du dừng lại, quyết định nói chuyện rõ ràng, “Còn lại tôi có thể tự mình giải quyết, anh yên tâm được rồi.”

Từ Trạm không trả lời.

Ở trong mắt của cô, dường như tất cả đều là giao dịch bản thủ, những việc anh làm cho cô, đều bị một câu nói hờ hợt xóa bỏ.

Anh đã tận mắt thấy ánh mắt sáng rực của cô khi chạy trốn khỏi biệt thự để trở về “Nhà” cực kỳ đơn sơ này, giống như tất cả những gì anh cho đều là cái lồng chim, chỉ cần thoát ra là có được tự do. Anh bị những lời nói này đã thương, nhưng đột nhiên nghĩ ra một ý.

Bẻ gãy đôi cánh con chim rồi giam trong lồng sắt, để cô nghĩ rằng lồng sắt chính là bầu trời.

Hương vị của cô tràn ngập bốn phía, hương thơm đặc trưng giống như lông vũ nhẹ nhàng mềm mại, trêu chọc anh ngứa ngáy.

Giống như.....

Giống như ba năm trước.

“Về chuyện của cha em anh đã có tính toán.” Từ Trạm đột nhiên mở miệng.

Kết quả của việc mất đi tính nhẫn nại chính là không từ thủ đoạn.

“Cái gì?” Cố Du không hiểu nên cảm thấy hồi hộp.

“Em có đồng ý cùng nhau tìm kiếm chân tướng với anh không? Em không muốn bị nhốt ở nhà, vậy thì đi làm việc với anh.” Từ Trạm thân nhiên nói.

Cố Du như mở cò trong bụng.

Cô không nghĩ tới, bản thân cố gắng chống cự nhanh như vậy đã có kết quả, chưa chờ cô nói, Từ Trạm đã cho cô lựa chọn!

Nhưng.....đồng ý dễ dàng như vậy làm cô hơi bất an.

Từ Trạm không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý trường kỳ kháng chiến với anh, lại không ngờ rằng, ngày giải phóng tới quá đột ngột.

Cố Du không khỏi giật mình.

Nhưng cô chưa bao giờ là người lo trước lo sau, nếu đã xác định rõ mục tiêu, núi đao biển lửa không chỗ nào không đi.

“Được,” Cố Du trả lời rõ ràng, “Tôi nghe theo sắp xếp của anh.”

Từ Trạm không trả lời nữa, nhưng cúi xuống vuốt tóc của cô, sự dịu dàng này làm đầy lòng của người ta hốt hoảng.

Ngày hôm sau, anh thực hiện lời hứa, đưa cô đến tập đoàn.

Cố Du chưa nói anh biết, mình từng ước mong sau khi học xong muốn làm việc cho công ty công nghiệp quân sự, nhưng bây giờ, sau khi mong đợi này bị thực tế phai mờ, cô chỉ hy vọng có thể tra rõ chân tướng ở đây.

Tập đoàn công nghiệp quân sự dù là khu vực làm việc bình thường nhưng cũng quy định trật tự chặt chẽ kinh người, đặc biệt là biện pháp bảo an, làm Cố Du mở mang tầm mắt, vào văn phòng của Từ Trạm, không chỉ dùng vân tay, còn có một cửa quét xem tròng mắt.

“Một lát người của bộ phận kỹ thuật sẽ tới làm ghi chép quét hình cho em,” Từ Trạm thấy cô nhìn chăm chú, bỗng nở nụ cười, “Về sau lúc tôi không ở đây em cũng có thể đi vào.”

Cố Du được sự tin tưởng quá mức này sinh ra hơi mơ hồ, cố tình không nhìn anh, chỉ gật đầu.

Văn phòng rộng rãi chỉ có một cái ghế sofa và ghế ngồi làm việc, gọn gàng hợp quy cách giống như con người của Từ Trạm vậy.

“Tôi phụ trách công việc gì?” Cố Du xem xét xung quanh, không phát hiện mình có thể ở chỗ này.

“Trợ lý.” Từ Trạm cười cười.

“Vu Duệ không phải là trợ lý của anh sao?”

“Em và anh ta có công việc khác nhau.”

“Vậy tôi phải làm cái gì?”

“Ngây ngô trung thực ở bên cạnh của anh.”

.....

Trước vẻ mặt lộ vẻ tức giận của Cố Du, Từ Trạ**m** bổ sung, “Như vậy em có thể biết toàn bộ tin tức trước tiên.”

Khuôn mặt Cố Du vẫn lạnh lùng.

Từ Trạ**m** cũng không gấp, cười mở má**y** vi tính ra rồi nói cho cô mật mã, đương nhiên vẫn là sáu con số bí ố**i** kia.

Sắc mặt Cố Du càng khó coi hơn.

Vu Duệ xuất hiện đúng lúc đã tránh một trận giông tố kéo đến.

Anh ta nghênh ngang đi tới, không chào hỏi Từ Trạ**m**, nhìn Cố Du cười hì hì mở miệng, “Sau này chúng ta đã là đồng nghiệp, chiếu cố nhiều.”

Nói xong anh cầm tấm thiệp thiết kế tinh xảo ném lên trên bàn làm việc.

Vu Duệ luôn cười đến mức vô tâm vô phế như vậy, Cố Du thấy lạ là anh ta và Từ Trạ**m** làm việc với nhau như thế nào đây.

“Của người nào?” Từ Trạ**m** liếc mắt nhìn tấm thiệp màu đỏ trên bàn.

“Em trai của anh.” Vu Duệ quay đầu, con mắt dài liếc nhẹ, ôm cánh tay chờ đợi giống như sắp có trò vui .

“Anh có em trai?” Cố Du chưa từng nghe Từ Trạ**m** nói qua.

“Còn có em gái,” Vu Duệ cười bổ sung, “Dáng người còn xinh đẹp hơn cô, mỗi lần lúc cô ấy gọi anh Duệ, lòng tôi đều muốn hóa.....”

“Trịnh An Hà vẫn chưa dừng tay sao?” Sắc mặt Từ Trạ**m** hơi trầm xuống, con người đen kịt làm cho người khác nhìn không ra anh đang nghĩ cái gì.

“Ngày hôm qua bọn họ vẫn yên tĩnh,” Bị cắt đứt vẫn không ảnh hưởng đến nụ cười của Vu Duệ, anh lười biếng dựa vào bàn, đối mặt với dáng người cao ngất thẳng tắp của Từ Trạ**m**, “Nói không chừng là bị chị dâu nổ bom chấn động nên hoảng sợ.”

“Tiệc đính hôn này Thượng Khôn nhất định sẽ đi, cậu gọi điện thoại, nói tôi sẽ dẫn Cố Du tham gia.” Từ Trạ**m** không hề chạm vào thiệp mời.

Vu Duệ cũng không có kinh ngạc, cười cười rời khỏi văn phòng.

“Chuyện trong nhà của anh mà anh cứ nhiên để cho trợ lý đi liên lạc sao?” Cố Du kinh

ngạc quan sát sắc mặt trầm tĩnh của Từ Trạm, thấy anh dửng dưng đối mặt với việc lớn trong nhà khiến cho cô không biết làm sao.

Anh mỉm cười trả lời, khí khái bức người trên mặt không hề lúng túng, “Em là chị gái tốt, nhưng anh không phải là anh trai tốt.”

CHƯƠNG 13: Tấm ảnh có từ ba năm trước

Bữa tiệc đính hôn của nhà họ Từ có nhiều ngôi sao tụ hội hơn tiệc từ thiện buổi tối của tòa thị chính.

Nhân vật chủ yếu là người của hai giới chính trị và kinh doanh, ngôi sao điện ảnh và truyền hình, thậm chí còn có các viên chức ngoại giao của Lãnh sự quán đều tham dự.

Cố Du thừa dịp khoảng thời gian gián đoạn khi Từ Trạm chào hỏi với người khác, hít thật sâu, giãn khuôn mặt đã cười đến mức cứng đờ ra.

Trước khi đến đây, thừa dịp Từ Trạm đi họp, Vu Duệ kéo Cố Du đến phòng làm việc của mình, ngàn cân vạn dặm, “Đây không phải là tiệc rượu có thể tùy tiện đùa giỡn vào buổi tối hôm đó, cô trăm ngàn lần phải nhớ kỹ đừng lúc nào cũng nghiêm mặt.”

“Anh ấy quan hệ không tốt với người nhà?” Cố Du không kiềm chế được tò mò.

“Có lẽ trong lòng anh ấy, chỉ có cô và những đứa con trong tương lai của hai người mới xem như là người nhà của anh ấy.” Vu Duệ sờ sờ cái cằm góc cạnh rõ ràng, cười híp mắt, “Nhưng mà cô không cần phải sợ hãi, dù sao Từ Trạm đã vì cô mà trở mặt với ông Từ, muốn cha chồng vui lòng là khả năng không lớn, chỉ cần lời nói và việc làm không có vấn đề khiến Từ Trạm mát mặt là được rồi, tôi thấy cô nha..... hơi sâu xa khó hiểu.”

Cố Du sững sốt, Từ Trạm và cha của anh ấy vì mình mà trở mặt cãi nhau? Cố Du nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nụ cười lộ vẻ gian trá của Vu Duệ, chờ câu sau của anh.

Ai ngờ Vu Duệ đổi đề tài nói chuyện, thu vẻ mặt ngang ngạnh lại, ánh mắt sắc bén dừng trên mặt của cô, “Cố Du, cô cảm thấy Từ Trạm là loại người gì?”

Lần đầu tiên nghe anh gọi tên của mình, Cố Du nhất thời không kịp phản ứng, rất nhanh, cô đã khôi phục lại vẻ thờ ơ trước kia, “Tôi không biết.”

Sao Vu Duệ có thể không biết đến cùng là vì sao mình mới bị bức bách kết hôn với Từ Trạm, hỏi câu này thật sự rất nhàm chán.

“Vậy cô biết vấn đề lớn nhất của cô ở đâu không?” Vu Duệ hơi không kiên nhẫn, không đợi cô trả lời mà tự mình nói ra đáp án trước, “Trí nhớ quá kém.”

Cố Du không muốn phí lời với anh, mặt không hề thay đổi xoay người rời đi.

Ý của anh ta chính là mình thực xin lỗi Từ Trạm sao?

Buồn cười!

Nghĩ đến đây, mặt Cố Du lại bất giác căng thẳng, cô vội vàng điều chỉnh, lộ ra nụ cười cứng ngắc, chủ động đi chào hỏi người khác.

Sau khi hai người ngồi vào vị trí mới coi như yên tĩnh, nhìn cả bàn chỉ có hai người các cô, Cố Du vô ý thức hỏi: “Người nhà của anh đâu?”

“Ba của anh luôn ở trong bệnh viện, có thể sẽ không đến,” Từ Trạm rót ly rượu đưa cho cô, “Em trai và em gái của anh vẫn đang nói chuyện phiếm với khách mời.”

“Anh không giới thiệu tôi cho bọn họ biết sao?” Cố Du lặng lẽ xoa chân, cô không quen mang giày cao gót.

Ánh mắt Từ Trạm bình thản trầm tĩnh, không hề giống đang nói chuyện về người nhà, “Để sau hãy nói.”

Cố Du nhìn bên má tuấn dật và hấp dẫn của anh, không muốn biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, dứt khoát xoay đầu uống rượu.

Trong lòng cô, hai người đều là bằng mặt không bằng lòng, chẳng lẽ Từ Trạm không tự mình hiểu được?

“Anh cả.”

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến, Cố Du quay đầu lại thì thấy một cô gái tao nhã rất động lòng người, bộ lễ phục màu trắng toát lên vẻ ngoài bất phàm của cô, nhưng nhìn kỹ gương mặt cô, Cố Du lại phát hiện, cũng không giống Từ Trạm lắm.

Đồng thời, cô ấy cũng đang nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng, không nhìn ra ý tốt.

Cố Du cảm thấy không thoải mái, cô không thích làm quen với người khác, cũng không thích ra vẻ dối trá, vì vậy đứng dậy trước gập đầu bày tỏ thành ý, chờ Từ Trạm giới thiệu mình.

“Du Du, đây là Từ Mẫn em gái anh.” Từ Trạm cũng đồng thời đứng lên, ôm eo cô.

Từ Mẫn nhanh chóng nở nụ cười rực rỡ giống như mặt trời tháng bảy, “Chị dâu, gọi em Tiểu Mẫn là được.”

Cố Du vươn tay, “Chào em.”

Lúc này, một bóng dáng cao lớn tới gần, Từ Mẫn thấy anh ta qua đây, nụ cười càng sáng chói hơn, “Đây là Vinh Thiên Kỳ bạn trai em, Thiên Kỳ, đây là anh cả và chị dâu em.”

Chào hỏi người nhà và người ngoài không khác nhau, Cố Du nhận không được suy nghĩ, nếu có ngày Phương Nhân nói chuyện với mình như thế, cô không đá hai cái là không được.

Vinh Thiên Kỳ điềm đạm tao nhã, cặp mắt kính thể hiện phong độ của người trí thức, anh là sinh viên tài năng trong trường đại học của Hồng Kong, cha làm buôn bán ở bên cảng. Sau khi Từ Mẫn giới thiệu xong không quên bổ sung, “Ba đã gặp Thiên Kỳ, cũng đồng ý quan hệ hiện tại của em và anh ấy.”

Nhớ tới lời của Vu Duệ, Cố Du ý thức được có lẽ mình chính là danh bất chính ngôn bất thuận. Nhưng cô cũng không để ý việc này, giống như không nghe ra ý nghĩa sâu xa của Từ Mẫn, cũng không thân thiết quá mức với Từ Trạm, cô như người thừa nhất nhà này.

Đến khi tay Từ Trạm véo mạnh lên eo, cô mới lấy lại tinh thần.

Nhìn vẻ mặt Từ Mẫn thất vọng, Cố Du thầm cười lạnh trong lòng, cô không có thời gian chơi trò đấu võ mồm với nhà quyền thế, Từ đại tiểu thư thật sự đã tìm nhầm người, nếu có Nhan Tư Ninh, hai người mới được gọi là tạo thành một trận chiến.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.

Vật lễ phục của Nhan Tư Ninh lay động như bay, nhìn thấy Cố Du liền bỏ Vu Duệ chạy tới.

Vì Nhan Tư Ninh xuất hiện nên Cố Du có thể thoát thân, hai người lấy có trang điểm lại để đến khu nghỉ ngơi nhỏ.

“Chị Du Du.”

Nhan Tư Ninh bỗng nhiên đổi cách xưng hô, dọa Cố Du giật mình, “Sao vậy?”

“Chị đừng tức giận, không cần phải chấp nhặt với những người này.” Đuôi mắt Nhan Tư Ninh vốn khẽ nhếch lên quyến rũ động lòng người, bây giờ lại rũ xuống, vẻ mặt mang phần lo lắng.

“Tôi không có việc gì để nói với họ.” Cố Du ăn ngay nói thật.

“Chị thật sự không quan tâm tới chuyện người nhà anh Từ không đồng ý cho hai người kết hôn?” Nhan Tư Ninh kinh ngạc hỏi.

Cố Du không biết giải thích thế nào, chỉ có thể gật đầu.

Có gì hay mà phải quan tâm, cũng không phải cô muốn chết muốn sống không phải Từ Trạm không lấy chồng.

“Em nghe Vu Duệ nói, lúc trước chuyện anh Từ vì muốn kết hôn với chị đã bị bác Từ mắng đến máu chó đầy đầu, bác Từ kinh khủng như vậy, nghĩ lại cũng dọa người.”

Dáng vẻ khoa trương của cô chọc Cố Du cười không ngừng, “Em rất quen với Từ Trạm và Vu Duệ?” Theo lý, Nhan Tư Ninh là ngôi sao giới giải trí, vì sao lại quan hệ tốt với quân nhân như vậy, cô cũng hơi tò mò.

“Trước kia ba người chúng em cùng nhau lớn lên trong đại viện quân khu, nhưng mà, anh Từ mười hai tuổi mới được bác Từ tiếp nhận, nên em biết anh Vu Duệ lâu hơn.”

“Chẳng lẽ Từ Trạm là.....Riêng.....con riêng?” Cố Du cũng là đứa trẻ lớn lên ở đại viện quân khu, nghe lời này thì không khỏi kinh ngạc.

“Cái rắm!” Nhan Tư Ninh không để ý đáng vẻ, nói câu thô tục, khác hẳn hình tượng nhu thuận bình thường của cô, “Nếu thật tính như vậy, em thấy Từ Trí Hòa và Từ Mẫn mới là con riêng!”

Cố Du nghe cô nói đến vẻ mặt mờ mịt.

“Thế mà chị không biết?” Nhan Tư Ninh thấp giọng nhìn chung quanh, “Đây không phải chỗ nói chuyện, đợi ngày nào đó chúng ta lại ra ngoài trò chuyện.”

Cố Du gật đầu.

“Nhưng mà.....chị Từ Từ, chị đừng bỏ lại em rồi chạy trốn như lần trước!” Giọng Nhan Tư Ninh mềm mại, giống như xúc động thô bạo phần nô vừa rồi là người khác, nghe vậy sau lưng Cố Du phát lạnh.

Thật không hổ là diễn viên.

Trước khi tiệc đính hôn kết thúc, Nhan Tư Ninh sợ Cố Du bị ức hiếp, từ đầu đến cuối đều đi bên cô, trong lòng Cố Du đầy cảm kích, may mắn có Nhan Tư Ninh, bữa tiệc không quá mức nhàm chán.

Dường như Từ Trạ và Vu Duệ có chuyện rất quan trọng, hai người luôn nói chuyện với nhau trong góc phòng.

Thỉnh thoảng, ánh mắt Từ Trạ rơi trên người Cố Du, hai người nhìn nhau từ khoảng cách xa của phòng yên tiệc, không còn những tiếng hỗn tạp.

Nhưng Từ Mẫn và Vinh Thiên Kỳ thỉnh thoảng xuất hiện trong tầm mắt Cố Du, tình cảm hai người xem ra gần bó keo sơn hơn cô và Từ Trạ, luôn thì thầm, thản nhiên cười đối đáp.

Buổi tối, hai người trở về nhà trọ mà Từ Trạ đã sửa sang xong, hoàn cảnh xa lạ khiến Cố Du thấy khó chịu, cô bỗng nhiên nhớ tới nơi ở nhỏ hẹp của mình tối hôm qua, còn có Từ Trạ tối hôm qua.

Anh vẫn không nói gì, im lặng khiến lòng người không nắm chắc.

“Đi tắm nước ấm,” Từ Trạ vỗ eo cô, “Hôm nay vất vả cho em rồi.”

Giống như lãnh đạo đang an ủi cấp dưới xứng đáng với chức vụ.

Được nước ấm xoa tan mệt mỏi, Cố Du thoải mái ngâm nước đến khi đầu ngón tay sinh nếp nhăn mới lưu luyến thay quần áo.

Bên trong phòng khách chỉ có đèn bàn phát sáng, ánh sáng mờ nhạt bao quanh bóng lưng cao to thẳng tắp của Từ Trạ, bầu trời ban đêm ngoài cửa sổ và ngọn đèn đô thị đã mất hết.

Anh nhìn xuống với một hương vị cô đơn.

Cố Du không hiểu sao hơi xúc động, đi lên trước đứng gần sát anh, “Đợi Tiểu Nhân trở

về, anh có muốn gặp mặt em ấy không?”

Cố Du cảm thấy mình nên bày tỏ tất cả, mọi việc đều đã đến tình trạng này, người một nhà hiểu biết lẫn nhau không có gì xấu, ít nhất Tiểu Nhân sẽ không để Từ Trạm xấu hổ như cô hôm nay.

Từ Trạm cúi đầu, bóng đêm còn sót lại trong sóng mắt, anh nhẹ nhàng kéo cô qua, in nụ hôn lên trán trơn bóng của cô.

Cố Du có dự cảm không hề tốt, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, cô không có động tay, mở miệng trước, “Từ Trạm, đêm nay tôi....mệt mỏi quá.....không muốn.....”

Cô không nói được, hai má vừa nóng vừa đỏ.

“Ngày mai Từ Mẫn sẽ đến tập đoàn, em không cần đi làm.” Từ Trạm bỗng nhiên mở miệng.

Dưới bóng đêm vẻ mặt anh diu dàng lộ vẻ âm trầm quỷ dị, ngay từ đầu, Cố Du đã sợ hãi vẻ mặt này của anh.

Trong mắt cô đây mới chính là Từ Trạm chân thật, không giả vờ ung dung nho nhã, ánh mắt sắc bén, sâu không thấy đáy.

Cô không tự giác lui về phía sau bị Từ Trạm phát hiện, vì vậy bị bắt trở về trong lòng.

“Không sao,” cô giả vờ tự nhiên, thản nhiên nói, “Nếu em ấy tới tôi sẽ trốn đi chỗ khác.”

“Du Du, em chính là người nhà duy nhất của anh.” Từ Trạm cúi đầu đúng lúc giữ thật chặt thắt lưng của cô, không phải hôn, mà là ôm cô, ôm vào lòng, “Nếu em cảm thấy uất ức, có thể từ chối.”

“Tôi muốn từ chối nhất là.....”

“Không được.”

Anh nhẹ nhàng thô bạo ngắt lời, làm Cố Du sinh ra cảm giác vô lực khó nói nên lời.

Lúc này, cô dùng sức lực lớn nhất, đẩy mạnh anh ra.

Từ Trạm không biết là thật sự bị đẩy ra hay tự mình buông tay ra, đứng ra mấy bước, vẻ mặt không chút thay đổi lẳng lặng nhìn cô.

Những lời muốn nói, cô đã lười nói tiếp.

Cố Du không nói lời nào, xoay người đi lên cầu thang.

Sáng sớm, cô dậy đúng giờ, chưa xuống lầu thì đã ngửi được mùi thơm của bữa sáng.

Nhà trọ chỉ còn cô, bữa sáng trên bàn lại rực rỡ muôn màu, khiến người ta phải động lòng.

Cô sớm đã lĩnh giáo sự săn sóc diu dàng của Từ Trạm, nhưng trải qua việc tối hôm qua,

cô càng bị quan hơn về tương lai của hai người.

Trong tim của bọn họ có khoảng cách lại bị cột vào nhau, thật sự rất giày vò.

Ăn xong bữa sáng thì đi dạo một vòng, Cố Du thật sự không biết ngần ngại ở nhà để làm gì, không bằng đi tới chỗ Từ Trạm, không chừng có thể nghe được tin tức nào có ích.

Nhà trọ cách cao ốc tập đoàn chỉ mất 20 phút đi bộ.

Cô đứng trước văn phòng của Từ Trạm gõ cửa, không có người trả lời, vì thế ấn vân tay lên, lại có thể thông qua vòng bảo mật đầu tiên.

Không ngờ động tác Từ Trạm nhanh thật.

Quả nhiên trong văn phòng không có ai, Cố Du ngồi trên ghế của Từ Trạm, ánh mắt bắn khoăn khắp nơi, bàn làm việc của anh gọn gàng sạch sẽ làm người ta phải lú lười.

Cố Du nhìn đồng hồ, cầm điện thoại chuẩn bị gọi cho Phương Nhân, không ngờ sẽ đụng rớt tài liệu trong tay, cô vội vàng nhặt lên, ánh mắt đột nhiên cứng lại.

Lấy ra tấm ảnh trắng đen kẹp trong tài liệu lộn xộn, chỉ có cỡ lòng bàn tay, người trên ảnh cô rất sức quen thuộc.

Đó là tấm hình của cô.

Nhưng tuyệt đối không có khả năng!

Đây là ba năm trước, dáng vẻ khi chấp hành nhiệm vụ của cô ở Columbia.

CHƯƠNG 14: Vụ án gián điệp

Hình là được in ra, mờ nhạt, rất nhiều vết ố, nhìn giống như đoạn hình ảnh truyền hình cấp quân sự.

Trên mặt cả người mình đều nguy trang bằng lá cây, thông dong vác súng, không hề có hơi thở khẩn trương.

Sau khi Cố Du tốt nghiệp ở học viện quân đội đã bị Phương Tranh ra lệnh cưỡng chế xuất ngũ, khi đó cô tùy hứng khur khur cố chấp, ngoài mặt thuận theo quyết định của cha cho cô ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, trên thực tế vừa đến nước Mỹ lập tức đến công ty tài nguyên quân sự chuyên nghiệp, trở thành cố vấn kỹ thuật. Đây là cách nói dễ nghe, thực chất là lính đánh thuê, không chịu sự bảo hộ luật pháp quốc tế, nhận tiền làm việc.

Sau một năm, cô nói dối lừa gạt Phương Tranh bị bại lộ, ông nổi giận bay đến nước Mỹ bắt về nhốt ở nhà, sau đó tìm công việc an ổn cho cô. Khoảng thời gian đã trải qua, chỉ có người thân nhất mới biết, nhưng sao, Từ Mẫn lại có tấm ảnh này?

Cố Du cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, chỉ nhớ rõ đó là lần đầu hành động nhiều nơi, nước Mỹ không muốn can thiệp vào sự vụ của Châu Nam Mỹ, vì vậy gián tiếp ủy thác cho công ty tài nguyên quân sự chuyên nghiệp phái người đại diện, mình chính là nhân viên kỹ thuật phụ trách trong đội ngũ lúc ấy. Cô nhớ không ra hành động lần đó tới cùng có quân đội Trung Quốc tham gia không, cũng nhớ không nổi chi tiết cụ thể, dù sao cuối cùng vẫn thắng, bản thân còn sống trở về, ai mà lo lắng nhiều như vậy?

Thời gian ngáy người, tiếng gõ cửa bất ngờ không đề phòng vang lên.

Cô cuống quýt kẹp tấm ảnh vào xong, thở sâu bình tĩnh sau đó đi mở cửa.

Ngoài cửa nụ cười tha thiết của Từ Mẫn khi thấy người ra là Cố Du, vẻ mặt đầu tiên là cứng ngắc, rồi khôi phục tươi cười, "Chị dâu khỏe."

Cố Du ngược lại tự nhiên hơn, cô căn bản đã biết Từ Mẫn sẽ quay về, không có kinh ngạc, mời cô ấy đi vào rồi rót ly trà.

Hai người không nói chuyện, Từ Mẫn dường như có tâm sự, vẫn lén ngấm bản thân, Cố Du cái gì cũng không nói, chờ cô mở miệng trước.

"Chị dâu. Chị và anh cả khi nào đi gặp ba?" Từ Mẫn như lấy hết dũng khí, ngập ngừng nói.

"Tôi không biết," Cố Du ăn ngay nói thật, "Tôi nghe anh cô sắp xếp."

"Chị dâu, chị khuyên nhủ anh cả của em, để anh đừng tìm ba phân cao thấp được không?" Lời nói của Từ Mẫn hơi có ý cầu xin.

Cố Du cười thầm, cô muốn xin ba các người khuyên nhủ Từ Trạm đừng tìm cô phân cao thấp rồi đó, Từ Mẫn thật sự xem cô là đĩa thức ăn, đáng tiếc, mình là thịt bò còn Từ Trạm mới là dao thớt, lần này Từ Mẫn thật sự là cầu sai người rồi.

Cô vừa định nói chuyện thì điện thoại di động của Từ Mẫn reo lên, Cố Du thông thả bước đến bên cạnh, căn bản không hiểu kỳ nội dung trò chuyện của cô ấy.

Lúc này có điện thoại cố ý gọi vào điện thoại làm việc của Từ Trạm, Cố Du tiếp nhận, thì ra là thư ký của anh, nhân viên hậu cần nôn nóng muốn lấy mẫu báo cáo linh kiện bán ổn định, Cố Du đứng vào trong xấp văn kiện vừa mới rơi để tìm ra báo cáo, cúp điện thoại, lúc này Từ Mẫn cũng trò chuyện xong ngồi ở chỗ kia nhìn cô.

"Chị dâu bận việc? Dừng ngại, em ở đây chờ anh cả là được rồi." Cô cười cười nói.

Cố Du gật đầu, không muốn quan tâm nhiều việc nhà của họ, xoay người rời khỏi văn phòng.

Chờ Cố Du trở về, trong văn phòng đã không có bóng dáng Từ Mẫn, cô mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng nghĩ lại, nói không chừng là Từ Trạm điện thoại hẹn cô đi ăn cơm, mình không cần phải đa nghi.

Kỳ lạ là, mãi đến thời gian tan tầm, Từ Trạm không có xuất hiện.

Cố Du mừng rỡ chỉ có một mình, vì vấn đề lệch múi giờ nên không muốn quấy rầy Phương Nhàn, tự cô vào quán nhỏ ven đường ăn cơm tối, do dự thật lâu, đóng gói một phần mang về nhà.

Trong nhà không ai.

Cô cũng không gọi điện thoại cho Từ Trạm.

Đêm nay cô vô cùng thoải mái, cắt kỹ thuốc tránh thai vừa mới mua về, Cố Du ngồi thoải mái trên sofa xem tivi, bỗng nhiên trong tin tức, thấy bóng dáng chồng mình vẫn chưa về nhà.

Tin tức đài tỉnh đưa tin tập đoàn công nghiệp Bắc Phương tham gia vào xây dựng sở nghiên cứu mới ở ngoại ô thành phố, chủ yếu nghiên cứu loại trang bị phòng hộ nhẹ cho lục quân, Từ Trạm tự mình đi đặt móng, Tô Ngôn Khanh và Lâm Viện cũng có mặt. Trong màn hình Tô Ngôn Khanh hăng hái phát biểu nói chuyện, sau bữa tiệc khách quý Lâm Viện và Từ Trạm thì đang nhỏ giọng nói gì đó.

Lúc trước chú Lâm và Từ Trạm giao tiếp không hề vui vẻ, Cố Du vẫn muốn liên lạc với Lâm Viện, nhưng danh thiếp bất hạnh bị Từ Trạm xử lý, tìm không được phương thức liên lạc, nhưng về mặt hai người này bình tĩnh, chẳng lẽ thật sự đang nói công việc?

Thì ra ban ngày, Từ Trạm phải đi tham dự nghi thức khởi công.

Từ Mẫn là biết hay là không biết? Cố Du hơi buồn bực, nếu cô ấy biết, chẳng lẽ mục đích thăm hỏi lần này h là nói những lời này với mình?

Cô kia thật đúng là nhờ vả không đúng người.

Cố Du tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, trên TV, Từ Trạm anh tuấn bất phàm, bình tĩnh tự nhiên, ở chung chỗ với nhiều quan viên thì hoàn toàn không có loại bản tính nghèo hèn thói nát, khiến người ta cảm thấy càng hơn người.

Cô tắt tv, không thềm nghĩ về anh nữa.

Nghi thức khởi công không kéo dài đến lúc này, tám phần là có bữa tiệc.

Cố Du tắm rửa rồi lên giường ngủ, một mình chiếm lấy giường lớn, vô cùng thư thái.

Từ Trạm cả đêm không về.

Hơi thở của anh luôn lượn lờ bên người Cố Du, mà giờ khắc này trên giường, chỉ có nhiệt độ cơ thể mong manh của mình cô. Mọi thứ dưới lầu đều như trước, không có bữa sáng, không dấu vết ai trở về.

Cố Du cầm điện thoại khoảng có 5 phút, cuối cùng vẫn bỏ xuống.

Mua bữa sáng ở quán ven đường, Cố Du vẫn đứng giờ tới tập đoàn.

Văn phòng trống rỗng vẫn hình dạng lúc cô rời khỏi tối hôm qua.

Lần này Cố Du quyết định gọi điện thoại cho Từ Trạ, cửa đột nhiên mở ra, Vu Duệ đi vào.

"Anh có biết." Cố Du vừa định hỏi anh Từ Trạ ở đâu, đột nhiên phát hiện, đi theo phía sau Vu Duệ là bảy tám người đàn ông mặc tây trang mang giày da.

Người đàn ông dẫn đầu vượt lên trước đi đến trước mặt Cố Du, "Cô phu nhân, tôi là nhân viên làm việc ở Cục quốc an, phiền cô phối hợp điều tra với chúng ta."

"Nhưng chỉ có thể ở đây," Vu Duệ không đợi Cố Du trả lời, "Trả lời trước với Quân ủy, các người không thể mang người của công nghiệp quân sự đi."

Anh miễn cưỡng cười như trước, dùng dư quang cho Cố Du ánh mắt nhắc nhở.

Người của Cục quốc an tìm mình điều tra?

Không phải là chuyện của cha, vụ án tham ô hối lộ vô luận ra sao cũng không quan hệ với Cục quốc an, nghe ra ý tứ của Vu Duệ là có liên quan tới tập đoàn của bọn họ? Vậy Cố Du càng không rõ ràng rồi, cô mới đến đây mấy ngày.

"Lão Vu, tôi chỉ là làm việc theo quy tắc, anh đừng gây phiền toái." Người đàn ông nhú mày, nhưng giọng điệu và nội dung giống như hai người đã quen biết.

"Anh có quy tắc của anh, ở đây chúng tôi cũng có quy tắc của chúng tôi, bên trong chưa bắt đầu điều tra, sao thế? Cục quốc an thì vội vã ? Lão Lục, có phải gần đây các người không được công trạng nên phía trên làm cho nhanh, thấy chuyện gì cũng muốn quan tâm?" vẻ mặt Vu Duệ cười đến mấy phần đưa đẩy, giọng điệu của thoải mái giống như trêu chọc, người đã yên lặng đi đến trước mặt Cố Du.

Cố Du phát hiện mình bị cuốn vào phiền toái cực lớn.

"Hơn nữa," Vu Duệ không đợi lão Lục mở miệng, cười nói, "Anh còn phải gọi cô tiếng chị dâu."

"Giải quyết việc chung, nếu chị dâu là vô tội, tôi là người đầu tiên tới gặp lão Từ chịu đòn nhận tội." Lão Lục nói chắc chắn, ánh mắt uy hiếp thẳng Cố Du. Mấy người bên cạnh hiểu ý, tiến tới gần cô.

Vu Duệ thu hồi nụ cười, chặn ngang giữ chặt Cố Du đầu cô ra sau người.

Cố Du phát hiện trong lòng bàn tay trắng mịn của anh tràn đầy mồ hôi, đầu ngón tay hơi lạnh cả người.

"Tôi không biết cuối cùng là xảy ra chuyện gì," cô đánh vỡ cục diện khản trương, cười nói, "Không bằng ở đây nói tình huống đơn giản trước?"

Cô bốn lạng đầy ngàn cân ứng phó tự nhiên, khiến trong mắt Vu Duệ hiện lên vẻ kinh ngạc.

Việc nhỏ thì Cố Du qua loa cho xong chuyện, việc lớn cũng không hàm hồ, cô buông tay Vu Duệ ra, ý bảo mọi người ngồi xuống sofa.

" Tư liệu của Công nghiệp quân sự bị tiết lộ ra ngoài, hôm qua chỉ có Cố phu nhân ở văn phòng của chủ tịch Từ." Lão Lục lời ít mà ý nhiều.

Cố Du ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ dĩ nhiên là chuyện trọng đại như vậy! Tư liệu của Công nghiệp quân sự để lộ bí mật sẽ bị trừng phạt rất nặng, nếu thật sự bị định tội, tám phần là tử hình, tức khắc, cô cảm giác được cảm giác vô lực của cha năm đó, cô không biết cãi lại từ đâu, chính xác, hôm qua cô là người tình nghi nhất.

Không đúng.

"Hôm qua ngoài tôi ra còn có người một mình ở trong văn phòng." Cô tận lực thả lỏng mình, thản nhiên nói.

"Chúng tôi nhìn hình ảnh theo dõi, Từ Mẫn vẫn cầm điện thoại ngồi ở trên sofa, chỉ có cô tiếp xúc với bàn làm việc." Vẻ mặt lão Lục nghiêm túc nói, "Cho nên, chúng tôi phải mời cô tự mình giải thích rõ ràng."

Cố Du hết đường chối cãi.

Vu Duệ lo lắng nhìn cô, vốn gương mặt tuấn lãng ánh mặt trời cũng âm trầm mây đen dày

đặc.

"Các người không thể mang cô ấy đi."

Giọng nói quen thuộc trầm thấp đánh vỡ giăng co.

Từ Trạ đứng trước cửa văn phòng, ánh mắt sắc bén hơn hơn trước kia.

"Lão Từ, anh đừng vì phụ nữ." Lão Lục không nói hết lời, chau mày lại, "Tất cả mọi người là chiến hữu cũ, quy tắc này đó tôi dùng để nói với anh?"

Từ Trạ giống nhau cái gì cũng không nghe, lập tức đi đến bên cạnh Cố Du, đưa tay khoát lên vai cô, "Tối hôm qua anh liên lạc với quân ủy rồi, ý kiến của phía trên là trong lúc điều tra, không có chuyện của các người."

Giọng điệu của anh kiên định và khuỷu tay âm áp vuốt lên khiến lòng Cố Du bất an, không hiểu ra sao, trong nháy mắt Từ Trạ xuất hiện, cô đã biết mình không có việc gì.

"Chúng tôi không nhận được thông báo." Lão Lục nói như đinh đóng cột.

Từ Trạ từ trong ngực lấy ra tờ giấy, lão Lục nhận đọc sau đó vẻ mặt bỗng nhiên cứng ngắc, "Anh." một chữ phía sau anh ta cũng không nói, trầm mặc dẫn người rời khỏi.

"Vẫn là chị dâu thông minh, biết kéo dài thời gian." Vu Duệ thở ra nhẹ nhàng, cười nói.

Cố Du chỉ biết mình vô tội, về phần chuyện gì xảy ra, cô hoàn toàn không rõ ràng, "Anh đã bị mất tư liệu rất quan trọng?" Cô nhìn Từ Trạ, khẩn trương hỏi.

Từ Trạ khoát tay lên vai cô rồi đột nhiên dùng sức, nhưng ánh mắt trở nên âm trầm hơn vừa rồi vài phần, khiến cột sống của người ta nổi lên khí lạnh, Cố Du nghĩ rằng không phải anh thật sự hiểu lầm mình chứ, vội vàng muốn giải thích, lại gương miệng không biết nói từ đâu.

"Chuyện này không quan trọng."

Ánh mắt Từ Trạ hình viên đạn mới có nóng cháy đánh sâu vào, khiến Cố Du không biết làm thế nào, Vu Duệ thấy tình thế không ổn nên như bơi mỡ dưới chân rời khỏi, trong văn phòng lớn như vậy, chỉ còn mình Cố Du và hơi thở nguy hiểm Từ Trạ phát ra đang giăng co.

"Mặc kệ anh tin hay không tin, tôi vô tội ." Cố Du quay đầu né tránh ánh mắt của anh, bị oan uổng uất ức chua xót hơi ăn mòn lòng của cô.

"Anh tin tưởng em," Từ Trạ nắm cằm tinh xảo của cô, bắt buộc cô phải đối mặt mình, "Anh muốn nghe giải thích khác."

"Cái gì?"

"Anh cả đêm không về nhà, nhưng không nhận được điện thoại giải thích của vợ."

CHƯƠNG 15: Chân tướng rất tàn khốc

Phản ứng đầu tiên của Cố Du là vặn hỏi Từ Trạm về những tấm hình, lời tới khỏe miệng lại đột nhiên nghĩ đến anh vừa mới cứu mình, có thể nói sự tín nhiệm của anh ở thời khắc nguy cấp, khiến cô không muốn lấy oán trả ơn.

Vì vậy cô đã cúi đầu trả lời câu, "A, thực xin lỗi."

Khác hẳn thái độ lúc trước, hai mắt Từ Trạm nheo lại, nhìn thấy vẻ mặt cô vừa lạnh nhạt vừa đáng thương, cuối cùng buông lỏng tay, "Có đói bụng không?"

Cố Du lắc đầu, giống như bị sương lạnh làm mệt mỏi, cũng không lên tiếng.

Trong tình cảm, người mềm lòng dù có đi để ý khắp thế giới, biết nhược điểm trí mạng của mình nửa bước cũng khó đi. Từ Trạm ôm Cố Du, nhẹ nhàng vuốt lưng của cô, không biết cô bị chính mình dọa sợ, hay là bị người của cục quốc an dọa sợ.

Lúc này, Cố Du vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên lưng anh, "Cảm ơn anh".

"

Giọng nói mềm mại của cô thổi tan tất cả lo lắng, khiến Từ Trạm kinh ngạc vui mừng trăm lần, nhất thời không biết nói gì.

"Tôi nhìn thấy anh ở trên TV," bản thân Cố Du cũng không thích ứng với giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vào giờ phút này, nhưng cảm thấy cực kỳ tự nhiên, "Anh bận rộn suốt cả ngày?"

"Tư liệu vừa tiết lộ anh đã biết ngay, trở về chuyến Bắc Kinh."

"Anh thật sự tin tưởng tôi?"

Từ Trạm cười đến mức khiến người ta không hiểu mà hốc mắt cay cay, Cố Du cắn răng chịu đựng.

"Cả đêm anh đã không ngủ, em giúp anh?" Thấy cô lộ vẻ cảm động, Từ Trạm cảm thấy chưa bao giờ thấy thoải mái nhẹ nhõm như vậy.

Cố Du gật đầu không do dự.

Trên sofa rộng lớn, thân hình Từ Trạm cao lớn cuộn thành hình cung, gói đầu lên đùi của Cố Du, rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Cố Du nhìn long mào của anh giãn ra, đáy lòng có loại cảm giác tinh tế hòa tan.

Thái độ tín nhiệm của anh vô cùng坦然 nhiên và chân thành.

Nhưng đáy lòng cô vẫn lo lắng chuyện mình bị oan, khe khẽ thở dài. Chuyện này nghĩ sao đều là Từ Mẫn làm, nhưng cô ta không nên lớn gan như vậy, dám đánh cắp cơ mật quân sự của

quốc gia? Huống chi, gia cảnh cô ấy ưu việt không lo ăn mặc, căn bản không cần phải bí quá hoá liều.

Nếu mình thật sự phải đến bước giằng co với Từ Mẫn, Từ Trạm có thể đứng ở bên cô sao? Cố Du nhớ anh từng nói mình là người thân duy nhất của anh, trong lòng ấm áp, quyết định giao tất cả cho Từ Trạm, để anh quyết định.

Sau khi thoải mái, cơn buồn ngủ làm đầu óc chết lặng, Cố Du mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đến khi cô tỉnh lại không ngờ đã ở trong nhà, ra khỏi phòng ngủ, phòng tắm thấp thoáng truyền ra tiếng nước chảy, cô nhìn đồng hồ trước mặt, ba giờ sáng.

Khi Từ Trạm đi ra thì thấy cô đang tìm thức ăn trong tủ lạnh, dáng vẻ ngậm bánh mì rất buồn cười chọc cho anh khẽ cười.

Cô quay đầu lườm anh, nhưng lại nhận được bữa sáng phong phú đặt nghiêm chỉnh trên bàn.

Ăn qua rất nhiều bữa sáng anh tỉ mỉ chuẩn bị, đây là lần đầu tiên Cố Du nhìn thấy Từ Trạm nấu cơm thì tôn vinh, động tác thành thạo, vẻ mặt nghiêm túc, nói chung là hết sức quý dị.

Cô cười khẽ hậu quả trước khi dùng cơm đã bị anh hưởng dụng ở trên bàn ăn.

Anh rõ ràng có kiềm chế, dễ dàng buông tha cô, không để cô đứng lên không nổi như lần trước.

Sau khi đến tập đoàn, Cố Du buồn phiền mở miệng hỏi vụ án gián điệp cuối cùng nên làm gì bây giờ.

"Em không cần lo lắng," anh nhẹ nhàng băng quơ, "Để anh giải quyết."

Đến trưa, Từ Trạm không có ở văn phòng. Trong lòng Cố Du hoang mang chạy đi tìm Vu Duệ, không ngờ nhìn thấy Nhan Tư Ninh ăn mặc thời thượng đột ngột xuất hiện trước cửa văn phòng của Vu Duệ.

"Chuyện Từ Mẫn làm em cũng biết !" Cô hừ lạnh, nhưng trong mắt hiện lên tia hung ác nham hiểm, khiến Cố Du không rét mà run.

Ba người thanh mai trúc mã này thật giống nhau đến hiem thấy

Ít nhất ở phương diện nào đó.

Nhan Tư Ninh cười giảo hoạt, cắt ngang suy nghĩ của Cố Du, "Em còn biết, hôm nay chị Từ Từ sẽ được rửa sạch tội oan!"

"Cô có biết ai là thủ phạm?" Cố Du nhảy bèn bắt được dấu vết để lại, thấy vẻ mặt đặc ý của Nhan Tư Ninh, càng xác định mình đoán đúng, "Là ai?"

"Từ Mẫn không có lớn gan như vậy, khi còn nhỏ ngay cả tường không dám leo qua, lớn lên đã lâu cũng không có bao nhiêu năng lực. Cô ta chỉ dùng di động để sao chép lại tư liệu trong máy vi tính của Từ đại ca, sau đó giao cho bạn trai của cô ta." Về mặt Nhan tư Trữ khinh thường.

Trách không được trong camera theo dõi cô ta vẫn cầm di động. Cố Du trải qua chỉ bảo như vậy có lẽ đã rõ ràng mình bạch rồi, Từ Mẫn bị Vinh Thiên Kỳ lừa gạt, mà tên Vinh Thiên Kỳ này tám phần là gián điệp kinh doanh trong truyền thuyết.

Nhưng mà bắt anh ta để xác nhận mình vô tội, Từ Trạm thật sự có năng lực bắt giữ?

Nhan Tư Ninh không cho Cố Du đoán mò, nói nhiệm vụ hôm nay của cô là thành thành thật thật nán lại, Vu Duệ kêu mình đặc biệt đến đây giám sát, nói xong liền lôi kéo Cố Du vào trong thang máy.

Cô không nói muốn ra ngoài ăn cơm, Cố Du không có sức chống cự với ánh mắt đáng thương của cô nó rất giống Phương Nhân, nên đành thuận theo, Nhan Tư Ninh mở cửa xe Volkswagen Beetle màu đen, cách đó không xa có mấy tên chó săn chụp hình, cô ngoảnh mặt làm ngơ, cười dẫn Cố Du ngồi vào tay lái phụ.

Trong kính chiếu hậu vẫn xuất hiện chiếc xe chạy theo, trong lòng Cố Du bất an không ngừng cẩn thận nhìn xung quanh, Nhan Tư Ninh thấy cô khẩn trương, cười nói: "Em đến chỗ nào đều có vài chó săn theo đuổi không bỏ, trước giờ chị không có ngồi xe của em, sau này sẽ thành thói quen!"

Cố Du không cười.

Theo sát xe là kiểu xe bánh mì cũ nát đơn giản, chụp ảnh theo dõi đương nhiên là loại xe hơi càng nhỏ càng thuận tiện, hình ảnh xe bánh mì ở phía sau chiếu trong gương chiếu hậu vô cùng rõ ràng, trong kính chắn gió, dường như không chỉ có một người.

Liên hệ lại lời Từ Trạm từng nói và lần trước Nhan Tư Ninh miêu tả về Vinh Thiên Kỳ, trong lòng xẹt qua tia chớp.

Kỹ thuật lái xe của Nhan Tư Ninh cô vừa mới lĩnh giáo, không có điện thoại trong tay, Cố Du đưa tay cầm chặt vô lăng của Nhan Tư Ninh: "Đổi vị trí! Tôi lái xe! Cô gọi điện thoại cho Từ Trạm, nói chúng ta gặp nguy hiểm! Nhanh lên!"

Nhan Tư Ninh cả kinh sửng sốt, xe không khống chế được, Cố Du cảm thấy sốt ruột sợ bị người phát hiện dấu vết đuổi theo, cô táo bạo, tốc độ nhanh nhất kéo thân hình nhỏ nhắn của Nhan Tư Ninh qua tay lái phụ, chính mình thoải mái nhả, nhận vô lăng, "Mau gọi điện thoại! Từ Trạm cũng được, Vu Duệ cũng được!"

Vinh Thiên Kỳ thật sự là gián điệp kinh doanh, nhưng hắn muốn chỉ sợ không phải cơ mật quân sự! Trong người mình đang cất giữ bí mật, chính là tài liệu đặt ở tập đoàn Bắc Phương của Từ Trạм, chẳng lẽ cha thật sự để lại đồ vật quan trọng cho mình?

Xe theo dõi phía sau chắc chắn là Thượng Khôn, có lẽ hẳn biết Vĩnh Thiên Kỳ bị bại lộ, nên dứt khoát thả ra chỗ ở thật sự của Vĩnh Thiên Kỳ khiến cho Từ Trạch chú ý, điều hồ ly sơn.

Mình mới là mục đích thực sự của hắn.

Sau lưng Cố Du tinh tế chảy không biết bao nhiêu mồ hôi lạnh, nếu bị nắm, thì đỡ nhiều lành ít.

Nhan Tư Ninh bị không khí khẩn trương dọa sợ, vội vàng bấm điện thoại, "Alo ! Từ đại ca, em và."

"Tôi đang trên đường trở về tập đoàn, các người ở đâu?"

Giọng nói Từ Trạch trầm ổn trấn an tâm tình hỗn loạn của Cố Du, tuy cô có thể nghe ra, trong lời nói của anh lộ vẻ khẩn trương và bức thiết.

Anh đã phát hiện mình gặp nguy hiểm, đang trên đường tới.

Nhan Tư Ninh nhanh chóng nói ra tuyến đường hai người đang chạy.

"Tôi biết rồi." Từ Trạch nói xong không cúp điện thoại liền, Cố Du nghe được thanh âm hô hấp của anh vô cùng rõ ràng, anh nói suy nghĩ của mình.

Nhan Tư Ninh hết sức thông minh, giờ điện thoại lên gần mặt Cố Du.

"Tôi chờ anh." Cố Du nhẹ nhàng nói.

Bên kia hô hấp dần dần dồn dập, "Cẩn thận."

Sau hai chữ, cúp điện thoại.

Cố Du cảm thấy lòng dạ rối bời, nói không rõ là cảm giác gì.

Bây giờ cô không thể bắn khoả, chỉ có thể chuyên tâm lái xe, cố gắng duy trì tốc độ đều đặn, giống như muốn đến quán ăn cơm.

Trong kính chiếu hậu lại xuất hiện hai chiếc xe bánh mì, Cố Du tiếp tục chạy với tốc độ đều đặn theo lời dẫn đường của Nhan Tư Ninh, trong lòng như đánh trống không yên.

Đèn đỏ.

Chiếc Volkswagen Beetle màu đen nho nhỏ bị hai xe bánh mì kẹp ở giữa, không thể động đậy.

Trên xe đôi phương có dán miếng màng, không thấy rõ tình huống bên trong, trong lúc đợi nhảy đèn xanh, Cố Du không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể chậm rãi chạy, tiếp tục tiến về phía trước.

Trong kính chiếu hậu đột nhiên nhiều hình bóng hơn.

Chiếc Audi A8L của Từ Trạm!

Cố Du như nhậ được đại xá!

Lúc này máy trên tay Nhan Tư Ninh vang lên, cô vội vàng nghe điện thoại: "Em đã thấy anh!"

"Đừng có ngừng, tiếp tục chạy." Anh chậm rãi nói.

"Chạy đến đâu?" Cố Du hét to trong điện thoại.

"Em biết rồi!" Không đợi Từ Trạm trả lời, Nhan Tư Ninh giành nói, "Con đường này là đến khu làm việc của quân khu! Chạy vào trong chúng ta sẽ được cứu!"

Cố Du đã hoàn toàn yên tâm, nhìn thấy ngôi sao năm cánh ở cửa lớn, lập tức dừng lại cách người lính cảnh vệ đang vác súng trên vai không xa.

Sau đó Từ Trạm dừng bên cạnh.

Hóa ra hai chiếc xe bánh mì theo dõi phía sau đã vượt lên trước sau đó quay đầu lại.

Cô vừa bước ra khỏi xe, liền bị khuỷu tay quen thuộc khóa lại chặt chẽ.

Không biết đây có được tính theo ý nghĩa nào đó là sống sót sau tai nạn.

Cô từ từ giơ tay lên, cũng gất gao ôm lấy người đàn ông tới cứu cô.

Tùy tiện trở về sợ gây ra phiền toái, Từ Trạm đưa giấy chứng nhận cho lính cảnh vệ, ai ngờ Nhan Tư Ninh cũng đưa ra giấy chứng nhận, ba người không bị ngăn cản đi vào đại viện quân ủy.

Ba người nghỉ ngơi trong văn phòng đồng đội trước của Từ Trạm, anh ta sắp xếp xe quân đội đưa Nhan Tư Ninh về nhà.

Hai người bạn họ cũng phải ngồi xe quân đội một đoạn đường, Thượng Khôn có lớn gan, cũng không muốn chết đi ngăn cản xe quân đội.

Dọc đường đi tay Từ Trạm ôm eo Cố Du không có ý buông ra.

Từ miệng anh, Cố Du biết được bọn họ tra ra chỗ ẩn thân của Vinh Thiên Kỳ, đợi người của Cục quốc an tới, Vinh Thiên Kỳ đã xem có thể nói điều nói ra, Cố Du không còn chịu oan khuất nữa, chuyện đến đây cũng có thể chấm dứt.

Cô thở phào nhẹ nhõm, mơ hồ cảm thấy chân mày Từ Trạm không có thả lỏng như trong tưởng tượng.

Cố Du cho rằng, Từ Mẫn có thể sẽ chịu liên luy, nên Từ Trạm lo lắng, vì vậy trấn an anh hai câu.

Từ Trạm cười lắc đầu nói: "Em ấy không có việc gì."

Hai người an toàn về nhà, Cố Du thả lỏng ngã trên sofa, tâm tình vô cùng sảng khoái. Nhưng Từ Trạm lại trước đứng sofa, trên mặt không nụ cười, hai tròng mắt giống như che dấu dao động rất lớn, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

"Anh có chuyện nói với tôi?" Cố Du từ từ ngồi thẳng, nhìn chăm chăm anh, cảm giác lo lắng.

"Du Du, anh muốn em đảm bảo với anh sau khi nghe anh nói những lời tiếp theo em vẫn sẽ như hôm nay, nghe anh sắp xếp, tin tưởng anh." Anh ngồi bên cạnh cô, nắm chặt tay cô.

"Có liên quan tới cha tôi?" Cố Du lập tức hiểu được, giọng nói không ngừng phát run.

Từ Trạm gật đầu, tăng sức lực nắm tay cô hơn.

"Ông bị người hại chết."

Trước mắt Cố Du thoáng chốc đen kịt.

CHƯƠNG 16: Cái giá của thù hận

Lần đầu tiên Cố Du cảm thấy được Từ Trạm ôm trong lòng như vậy không giải quyết được vấn đề.

Cô chậm rãi bò từ trên giường xuống, đầu Từ Trạm đang ngủ say bên dưới gáy, rời khỏi phòng ngủ.

Trong bóng tối, Từ Trạm từ từ mở mắt, không nhắm lại nữa.

Cố Du ngủ không được.

Khoảng cách cô biết chân tướng đã năm tiếng, mặc dù được Từ Trạm an ủi và làm bạn có thể giảm bớt cảm giác tê tâm liệt phế, nhưng cô vẫn bị hành hạ không cách nào chợp mắt.

Cô tùy tiện lấy bình rượu tây không biết tên từ trong tủ rượu rồi ngồi trên cửa sổ ở phòng khách nhỏ, chất lỏng màu hổ phách cay cay rót vào cổ họng, cô khụ khụ hai tiếng, vành mắt sưng đỏ lại ẩm ướt.

Đầu mùa hè mưa đông kéo tới rào rào, vết tích cơn mưa đã nổi thành một mảnh trên cửa sổ.

Đặt trán trên kính thủy tinh, trong đầu cô quanh quẩn những lời nói của Từ Trạm.

Trong tay Phương Tranh có chứng cứ xác thực việc Thượng Khôn cấu kết với Tô Ngôn Khanh, hai người đã sớm cấu kết với nhau làm việc xấu, lợi dụng cách thức chính phủ mua và bán đấu giá để kiếm lời, thông qua việc Trịnh An Hà nắm giữ hắc đạo của Dương Cảnh, hai bút cùng vẽ, nhiều năm qua không người nào dám hỏi thăm. Bởi vì biết được Phương Tranh âm thầm điều tra, hai người liên thủ vu cáo ông cây quyền thiên vị bị tình nghi dính líu đến vụ nhận hối lộ, cuối cùng quyết định hoãn bản án tử hình. Ai ngờ hi vọng, án tử của Phương Tranh có chuyển biến, không biết sao từ hoãn tử hình đổi thành vô thời hạn, nên bọn họ mới quyết định xong hết mọi chuyện, trừ khử ông.

Có thể là từ trong miệng Phương Tranh trước khi chết, cũng có thể là Phương Tranh cố tình tiết lộ, bọn họ biết được chứng cứ phạm tội đã bị phá hủy vẫn còn phần khác, vì vậy mới đuổi sát Cố Du không tha, bây giờ Cố Du trở thành vợ của Từ Trạm, nên mới có hàng loạt kẻ sách thăm dò phía trước.

Cô không cam lòng còn có nhiều oán hận!

Cô vốn phải có được cuộc sống ấm áp bình thản, toàn bộ bị hủy trên tay hai người tham lam vô sỉ. Cái chết của cha, và sự ly biệt với Phương Nhân, bị ép gả cho Từ Trạm, đều không phải là trùng hợp.

Mà khi hung thủ hiện ra, Cố Du vô cùng rõ ràng, mình không có lập trường yêu cầu Từ

Trạm đi làm cái gì.

Anh có thể bảo vệ cô, điều tra tất cả việc này đã vô cùng không dễ, huống chi với địa vị và bối cảnh của anh bây giờ, cần gì phải đấu với thị trưởng Dương Cảnh và những giới kinh doanh lớn hai giới hắc bạch lưỡng đạo đến mức người chết ta sống?

Cố Du đột nhiên cười ra tiếng, cúi đầu, dường như đang cố gắng kiềm chế cái gì.

Cô không ngừng cuộn mình bởi vì phần nộ và oán hận mà toàn thân run run, cảnh tượng này rõ ràng đã rơi vào tầm mắt Từ Trạm đã đứng rất lâu trong bóng đêm.

Thiêm điện lôi mình (sấm sét vang dội) tàn sát bừa bãi ở ngoài cửa sổ, trong cửa sổ, Cố Du yếu ớt khiến lòng người nảy sinh cảm giác thương xót.

Dưới tác dụng của rượu Cố Du cuối cùng cũng nhắm mắt, khi tỉnh lại trong đầu có thiên quân vạn mã giẫm qua, đau đến tột đỉnh. Cô miễn cưỡng chuyển động thân thể, phát hiện mình đang nằm ở trên giường, mà Từ Trạm đang mở to mắt nằm bên cạnh.

Ánh nắng chói mắt đã có thể xuyên thấu rèm cửa sổ nặng nề.

"Anh không đi làm?" Giọng cô ồm ồm, có triệu chứng bị cảm mạo.

Từ Trạm kéo cô trở về trong chăn, "Em bị sốt nhẹ."

Cố Du không trả lời, tuy cô đau đầu, nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng, quyết định tối hôm qua được ôm trong ngực ấm áp càng kiên quyết hơn, cô xoa đôi mắt sưng phù, nhu thuận nằm sấp xuống, chỉ chưa tới mức tính cách giống con mèo.

Cô luôn có thể khiến mình có đủ khả năng làm được nhiều chuyện.

Mấy ngày liền, Cố Du không có "Gây chuyện thị phi".

Thường ngày cô và Từ Trạm giận dỗi sẽ nói đôi co mấy câu, nói không hợp là bắt đầu nóng nảy bỏ chạy, sau đó là hành vi vô cùng bất ngờ không phòng ngự, nhưng mấy ngày nay, Cố Du rất im lặng khiến người ta sợ hãi.

Tra ra mọi chuyện, mỗi ngày cô không cần phải đi đến tập đoàn với Từ Trạm, Nhan Tư Ninh nhận kịch bản mới nên bận tối mày tối mặt, đang tìm thời gian đến tìm cô, nhưng lời nói của Cố Du càng ít hơn trước kia, có khi chỉ là nhìn cô ấy, nghe cô ấy tự quyết định.

Trong lòng Nhan Tư Ninh không để tâm, nhin không được mở miệng, "Chị Du Du, trên mặt em có cái gì sao?"

"Không có, " Cố Du cúi đầu che dấu hỗn loạn trong đáy mắt, "Đôi khi em rất giống em gái tôi."

Nhan Tư Ninh rời khỏi nhà ở không nói hai lời đã đi thẳng đến tập đoàn, đến văn phòng của Từ Trạm.

"Anh, em cảm thấy chị Du Du không thích hợp!" Cô chống lên bàn, nghiêm túc nhìn chăm chăm Từ Trạh, nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện bị dọa sợ đã trải qua ngày hôm nay.

Mấy ngày nay Cố Du khác thường Từ Trạh nhìn thấy ở trong mắt, hết sức rõ ràng. Anh thật không ngờ chân tướng Phương Tranh bị hại mang cho cô đả kích trầm trọng giống như tin tức cái chết của ông, mấy ngày nay Nhan Tư Ninh hay đi theo cô, thật ra là do anh bày mưu đặt kế. Nếu sớm biết kết quả, có lẽ anh tình nguyện lựa chọn bị cô xem như tiểu nhân vi phạm lời hứa.

"Chuyện cha cô ấy đả kích quá lớn, em rảnh rồi thì ở bên cô ấy nhiều hơn." Từ Trạh suy nghĩ, nhìn Nhan Tư Ninh ôn hòa nói.

Lúc Nhan Tư Ninh ra khỏi tập đoàn, trong đầu tất cả đều là vẻ mặt Cố Du khiến lòng người thương yêu, ngày đó hai người trốn đi nơi khác thì bị xe bánh mì truy đuổi phía sau không buồn. Cô không biết vì sao liên kết hai sự kiện này cùng nhau. Vu Duệ từng nói chuyện Phương Tranh cho cô, ngoài khiếp sợ, khơi dậy đồng tình với Cố Du.

Nghĩ đến Cố Du nói mình giống em gái chị ấy, Nhan Tư Ninh cắn chặt răng, trong lòng thầm quyết định, lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho người đại diện, "Này, lão Ngô, bữa cơm lần trước mời tôi bị anh từ chối?"

"Đúng vậy a, tôi không dám để cô nài nài người ngài tiếp đãi bữa cơm."

"Sao không tiếp! Chị nhớ kỹ, nếu bữa cơm có liên quan đến Thượng Khôn, nhất định đáp ứng!"

"Tổ tông của tôi! Nếu thủ trưởng Nhan cha cô biết, thế nào cũng không san bằng công ty chúng tôi không được, cô không thể lưu con đường sống cho mọi người?" Nghe giọng nói có thể cảm giác được cảm xúc của lão Ngô hận không thể quỳ lạy Nhan Tư Ninh.

"Ông ấy dám! Anh nghe tôi, trong nhà chúng tôi tôi quyết định!" Nhan Tư Ninh không đợi anh trả lời liền cúp máy, sau đó giương mắt nhìn bầu trời hơi mù mịt, tâm tình nhất thời sáng khoái.

Từ Trạh về nhà sớm, thấy Cố Du đang bận rộn trong phòng bếp.

Trên bàn các loại thức ăn vô cùng đơn giản, bề ngoài không đẹp mắt lắm.

"Đã về rồi?" Cô mang tạp dề hồng nhạt quay đầu cười.

Từ Trạh nhiều lần ảo tưởng trải qua cảnh ám áp này trường hợp đột nhiên xuất hiện, anh chỉ có thể trấn áp, lẳng lặng nhìn cô.

Thấy anh không trả lời, Cố Du cười cười, "Tôi không biết nấu ăn."

Cô nói đúng sự thật, tất cả đồ ăn trên bàn đều liên quan đến trứng gà: trứng xào, trứng gà xào cà chua, trứng gà xào rau họ, trứng gà xào dưa chuột, canh trứng.

Hột hoảng thâm nhập, Từ Trạm ngủi thấy rất thom, cũng rất không yên. Anh hoài nghi vì sao luôn chờ mong cảnh tượng này xuất hiện thì chính mình lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Cố Du quá mức bình tĩnh, sau giông tố thử thách, cô im lặng mà suy sụp tiếp nhận sự thật, nhưng anh cảm giác rõ ràng, không đơn giản như vậy.

Cố Du chủ động đưa ra ý tưởng uống ít rượu, Từ Trạm hỏi cô muốn uống gì, cô hơi do dự.

"Nhớ ngày đó chúng ta uống rượu sao?" Cô cười hơi thẹn thùng, "Tôi quên tên."

Anh đem rượu ra, hôm nay đơn giản muốn cô uống nhiều, để cô đừng suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, đợi tâm tình của cô khôi phục lại bình thường, nói cho cô biết kế hoạch mình đã muốn trầm tư suy tính.

Nhà ở cũng có cửa sổ gió thổi nhẹ nhàng, hai người ngồi đối diện, Cố Du đột nhiên nghiêng người, chạm ly với anh, "Từ Trạm, cảm ơn anh."

"Giữa chúng ta đừng nói vậy." Ánh mắt Từ Trạm nghiêm túc.

"Tôi có thể hỏi anh vài vấn đề sao?"

"Uhm."

"Nếu. Lúc trước tôi ngay cả chân tướng cũng không muốn biết sống chết không gả cho anh, anh còn có thể giúp tôi tra ra thủ phạm sao?" Không biết là rượu hay cái gì khác, hai mắt cô hơi mơ mơ màng màng, sương mù mờ mịt.

Từ Trạm kịp phản ứng thì không ngờ đã thấy cô đặt bàn tay hơi lạnh vào lòng bàn tay mình, "Có."

Trong nháy mắt, đè nén quá lâu bí mật dâng lên gây ra tai họa, anh chăm chú nhìn mặt cô, thời gian qua nhanh, thế sự vô thường, chỉ có mình động tâm nhảy thành thịch là chưa bao giờ thay đổi.

Anh không nhớ kế hoạch chặt chẽ cẩn thận vaf ước nguyện lúc đầu, thậm muốn nói toàn bộ chân tướng cho cô, "Du Du, thật ra anh sớm."

Mê muội đánh gãy lời thô lộ, cô bỗng nhiên đứng dậy, vừa nặng nề ngã nhào trên đất. Ly rượu bị rơi vỡ, chất lỏng rượu đỏ thắm văng khắp nơi.

Cố Du dùng sức kéo Từ Trạm ra khỏi phạm vi mảnh thủy tinh nhỏ, dùng caravat cột anh ngồi dựa vào góc bàn trà.

"Em." Đầu lưỡi có cảm giác nặng nề, Từ Trạm nói không ra lời, trước mắt là bóng dáng mơ hồ của Cố Du, lúc ẩn lúc hiện.

"Thuốc không mạnh, anh sẽ không có việc gì," Cố Du cúi đầu nói, ngồi chồm hồm bên cạnh anh, "Trong khoảng thời gian này tôi nghĩ rất rõ ràng, dù thế nào vẫn cảm ơn anh, tôi biết anh sẽ không đối địch với hai người kia, nên không trách anh, lựa chọn của anh mới là quyết

định chính xác. Anh đã hoàn thành quy ước, tôi nhất định sẽ tuân thủ lời hứa của tôi."

Cô hơi dừng lại, thấy vẻ mặt Từ Trạm ra sức nheo mắt và giãy dụa khi thống khổ, không biết vì sao, đáy lòng co rút đau đớn mạnh mẽ, hít thật sâu, Cố Du tiếp tục nói: "Nếu tôi có cơ hội sống sót."

Nói xong, cô móc điện thoại di động của Từ Trạm ra, nhanh chóng thay đổi quần áo, kéo ba lô đã chuẩn bị xong dưới giường ra, rời khỏi nhà.

Thời gian là chín giờ tối, lần đầu tiên Cố Du không để ý sai lệch múi giờ, dùng điện thoại di động của Từ Trạm gọi điện thoại cho Phương Nhân.

Điện thoại kết nối, Phương Nhân bị hoảng sợ, "Chị, sao lúc này lại tìm em, có phải có việc gì không?"

Giọng nói quen thuộc khiến Cố Du cuối cùng không kiềm chế được, nước mắt lăn trên hai má, nhanh chóng bị gió bốc hơi lên, cô cố gắng ngăn cản nghẹn ngào, giống như bình thường, cười mở miệng, "Lần nào chị gọi điện thoại cho em đều có chuyện? Thật không có lương tâm! Không thể đột nhiên nhớ em muốn nói vài câu?"

"Có phải Từ Trạm khi dễ chị không?" Phương Nhân đột nhiên cảm thấy ngực như bị người lấy ra cái gì, đau đớn rất nhỏ lại khó chịu đến cực điểm, cô cơ bản không tin lời nói của Cố Du, "Chị, chị tới nước Mỹ đi! Em sắp tốt nghiệp, em nuôi chị được không?"

Đã quá muộn.

Cố Du tuyệt vọng suy nghĩ, đã quá muộn.

"Tương lai em trở thành đại luật sư, " cô hít thật sâu, vẫn không thể ngăn chặn cúi đầu nghẹn ngào, "Cho dù chị không ở nước Mỹ. Mặc kệ. Mặc kệ chị ở chỗ nào, đều sẽ vì em mà kiêu ngạo, còn có cha, cha chắc chắn sẽ cao hứng."

"Chị, rốt cuộc thế nào! Van xin chị nói thật đi! Rốt cuộc thế nào!"

Ở một bên điện thoại Phương Nhân hô to, Cố Du lại giống như cái gì cũng không nghe được, tự ý nói xong, "Tuy chúng ta không phải chị em ruột, nhưng đều được cha nuôi dưỡng có thể có người em gái như vậy, là may mắn lớn nhất đời của chị. Cũng có thể, chuyện này đã dùng hết vận may của chị, nhưng dù chị lựa chọn lần nữa, cũng sẽ chọn giống như đời này. Hôm nay chị làm bữa cơm, kém xa em và cha, chờ em trở về. Nếu chúng ta còn có thể gặp mặt. Chị nhất định sẽ ăn trứng ốp lếp em làm."

Cô cúp điện thoại, nước mắt không thể không chảy, tất cả niềm vui có liên quan Phương Nhân đều hiện lên trong đầu, sau đó, là thời gian hạnh phúc được Phương Tranh yêu thương chậm rãi thấm vào thể xác đã sớm tràn đầy cừ hận.

Không có nếu như.

Cô hết sức rõ ràng.

Người khởi xướng phải trả giá thật lớn.

CHƯƠNG 17: khẩn cấp

Nhan Tư Ninh trốn vào toilet ới cả nửa ngày, mới nôn sạch hết rượu đã uống.

Cô chưa từng tiếp bữa ăn như vậy, cho là ở quán Địa cửu ngũ công không phải rượu đỏ thì là rượu tây, ai ngờ lại là rượu Mao Đài.

Thứ rượu trắng này cô thường hứng thú uống vài ly nhỏ với cha vào ngày lễ ngày tết, vừa rồi ba bốn ly Mao Đài vào bụng, trong dạ dày như dãi song lấp biển, cô lấy cớ chạy đi ới sạch sẽ mới dễ chịu hơn.

Uống rượu xem như xong, khiến cô buồn bực là, bản thân đã nghĩ mọi việc quá đơn giản.

Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh nói chuyện đều rất cẩn thận, những người này nói tất cả đều là trên phương diện làm ăn rõ ràng, anh tới tôi đi, không có chỗ sơ suất.

Nhưng Nhan Tư Ninh không từ bỏ ý định, cô không tin không lấy được ít manh mối, chỉ cần có thể lấy chứng cứ xác thực việc Thượng Khôn câu kết với Tô Ngôn Khanh, cha của Cố Du có thể rửa sạch oan ức.

Cô kêu nhân viên phục vụ đưa nước suối đến cửa toilet để súc miệng, trang điểm lại, nhìn vào gương điều chỉnh thật tốt rồi mới trở về phòng riêng.

Đi vài bước, cô không nhớ phương hướng rõ ràng, phòng riêng ở đây đều là do hội viên dùng tên mình đặt, không có số phòng, Nhan Tư Ninh nhìn xung quanh, không xa có bóng lưng của nữ nhân viên phục vụ.

"Cô ơi, phiền toái cho hỏi."

Không đợi cô nói xong, người nọ cũng không quay đầu lại nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Nhan Tư Ninh ngẩn ra, chỉ cảm thấy cái bóng dáng kia nhìn rất quen mắt, tên gần như buộc ra khỏi miệng, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

Không đợi cô nói xong, một nhân viên phục vụ đi qua, lần này cô tìm được phòng rồi, đứng ở cửa do dự.

Nếu lát nữa mình thật sự uống nhiều hơn cho qua chuyện, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, tuy cô khư khư cố chấp và tùy hứng, vì vậy Nhan Tư Ninh không có lập tức vào phòng, mà trốn ở cầu thang kế bên phòng, gọi điện thoại Vu Duệ.

Không kết nối được.

Cô cúi đầu mắng một câu sau đó gọi điện thoại cho Từ Trầm, điện thoại kết nối được trong nháy mắt, tiếng chuông rõ ràng cách phòng thay quần áo của nhân viên truyền đến.

Cả người Nhan Tư Ninh đều mơ hồ.

Nói giỡn, Từ đại ca sao có thể ở trong này!

Cô mạnh mẽ đẩy cửa ra, bóng lưng quen thuộc vừa mới nãy lại xuất hiện ở trong tầm mắt, bỗng nhiên, quay người sang.

Cố Du và Nhan Tư Ninh bốn mắt nhìn nhau.

"Chị Du Du!" Nhan Tư Ninh cảm thấy ngày này thật sự là quá huyền ảo.

Cố Du thật không ngờ, gặp Nhan Tư Ninh ở đây, không cách nào giải thích, vì sao điện thoại di động của Từ Trạm ở trên tay mình. Cô ấn tắt còn đang suy nghĩ điện thoại, tháo pin ném xuống đất.

"Chị. Sao chị ở đây!" Nhan Tư Ninh đi bộ hơi lắc lư, vấp khăn mặt tán loạn trên mặt đất té ngã, Cố Du vội vàng đưa tay ra đỡ.

Trong chớp mắt đỡ lấy cô, Cố Du cắn răng đưa lên con dao đánh vào sau gáy của cô, Nhan Tư Ninh không thể đứng lên cả người mềm nhũn trong lòng Cố Du, hôn mê bất tỉnh.

Cố Du không thể nghĩ được biện pháp khác, chỉ có thể làm như vậy. Nhưng cô không muốn Nhan Tư Ninh gặp nguy hiểm, trái lo phải nghĩ, chỉ có thể đánh cô ngất trước, rồi đưa đến chỗ an toàn.

Cô biết người đại diện của Nhan Tư Ninh, vì thế lấy di động ra gọi điện thoại cho anh ta, người đại diện vừa nghe Nhan Tư Ninh say rượu, sợ tới mức lời nói không đầy đủ chỉ hỏi địa rồi nói trong vòng 5 phút sẽ đến, Cố Du thả điện thoại vào túi sách của Nhan Tư Ninh, bỏ vào rồi cô từ lối của nhân viên đi thẳng tới ngõ hẻm bên ngoài cửa sau của lầu một.

Đầu Nhan Tư Ninh đau như muốn nứt ra, vẫn còn cảm giác. Cơ thể dựa trên cái gì, lắc lắc lắc lắc, hương vị nhàn nhạt tiến vào trong mũi. Cô mạnh mẽ chống mở mắt, chỉ có thể miễn cưỡng mở được khe hở, đầu xiêu vẹo rủ xuống dưới, đúng lúc nhìn thấy phía sau đồng phục nhân viên của Cố Du vì phạm vi đi lại lớn nên vén lên một khoảng, bên trong có một vật đen như mực.

Cô nhận ra, đó là súng.

Nhan Tư Ninh đột nhiên hiểu Cố Du muốn làm gì, khủng hoảng lan tràn khắp xương cốt tứ chi, cô há miệng thở dốc, nói không ra tiếng.

Cô nhanh chóng nghe thấy mấy câu đối thoại mơ hồ, thân thể mềm nhũn, giống như nằm trên giường.

"Tiểu tổ tông của tôi ơi! Cô làm tôi sợ muốn chết!"

Giọng nói này cô rất quen thuộc, là người đại diện hô to gọi nhỏ, nhìn thấy ánh rạng đông, Nhan Tư Ninh dùng hết toàn bộ sức lực kéo ống tay áo của người đại diện, "Tay. Di

động. Vu. Vu Duệ."

[size=150]Người đại diện biết quan hệ của Nhan Tư Ninh và Vu Duệ, anh vội vàng bấm điện thoại, đưa điện thoại di động đến gần mặt cô.

"Ai vậy?" Cuối cùng, bên kia có giọng nói lười biếng nhận điện thoại.

"Cứu. Người. Du Du. Chị. Du."

Bịch một tiếng, đầu rơi vào chỗ ngồi bằng da thật trên xe, Nhan Tư Ninh không chống đỡ nổi hôn mê bất tỉnh.

Sau khi vào ngõ hẻm, nhìn thấy xe rời đi, Cố Du sửa sang quần áo cho tốt, lần nữa từ lối dành cho nhân viên đi lên lầu.

Tiến độ bị lộn xộn ngoài dự đoán của cô, Nhan Tư Ninh xuất hiện khiến cô gần như muốn buông tha, trong nháy mắt cô tưởng Phương Nhân đứng ở trước mặt.

Cô nhanh chóng khôi phục lý trí, chờ đợi cơ hội.

Không biết sao lại thế này, phòng Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh lại không muốn thêm này nọ, cửa phòng đóng chặt, cô tùy tiện đi vào khẳng định dẫn tới xôn xao, lúc này ra tay xác suất thành công quá thấp. Nhưng càng chờ đợi, chỉ sợ đêm nay sẽ không có cơ hội.

Nửa giờ trôi qua, Cố Du thỉnh thoảng lấy tay chạm nhẹ vào súng, ánh mắt lợi hại không vì khăn trương và nồn nóng mà hỗn loạn.

Lúc này, nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng vang sột soạt, cơ hội tới .

Cô chuẩn bị rượu đặt trên khay xong, phía dưới khay, để một con dao thật mỏng được chuẩn bị với tình huống bất thành lình.

Đã lâu không dùng súng, cô thử vài lần động tác rút súng, cuối cùng tốc độ hơi chậm chạp.

Hít thật sâu, cô bước vào hành lang trống lẻ.

Cửa phòng đóng chặt, cách âm rất tốt, bên trong không có âm thanh truyền ra.

Cố Du đột nhiên cảm thấy, cánh cửa này, cách hai thế giới, cánh cửa trở lại quá khứ phía sau sớm đã đóng lại, cô không còn cơ hội trở lại lúc ban đầu, trở lại những ngày có được hạnh phúc.

Nhắm mắt lại, hình dáng cha mơ hồ đi xa, mở mắt ra cô đưa tay gõ cửa.

"Thành thịch" một tiếng, rượu ngã xuống khay rơi bể.

Cố Du bị lực đạo to lớn không chế, cả người dán trên tường.

Làm sao có thể!

Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh có cẩn thận cũng sẽ không để người trông chừng ở cửa phòng, huống chi cô vừa mới kiểm tra, hành lang không ai!

Cô không dám kêu, dùng toàn bộ lực lượng thân thể, muốn tránh thoát.

Không chờ cô động thủ, thân thể liền mất thăng bằng lật trở lại, sống lưng dán chặt mặt tường.

Cố Du sững sốt, toàn thân thoáng chốc cứng ngắc.

Từ Trạm gần trong gang tấc, đặt cô ở trên tường.

Anh cúi xuống, hung hăng hôn cô, nhưng chỉ có hai giây, lập tức rời khỏi cánh môi mềm mại của cô, kéo cả người, đi thẳng đến cửa phòng khác, đẩy cửa vào, động tác gần như thô bạo.

Trong phòng trang trí lộng lẫy, Vu Duệ đang đứng ở bên trong, dùng điện thoại nội bộ kêu người phục vụ dọn dẹp miêng thủy tinh trong hành lang.

Trong nháy mắt Cố Du bị kéo vào, cửa phòng đóng lại, Từ Trạm mềm nhũn té xuống đất, dựa vào cửa, phong kín đường lui của cô.

Vu Duệ cúp điện thoại, trong phòng ba người nhất thời không nói chuyện.

Qua hồi lâu, Cố Du mới kịp phản ứng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô muốn mở miệng, Vu Duệ lại giành ở trước mặt.

"Cô xuống tay cũng thật độc ác, thật không hổ là."

"Vu Duệ!"

Từ Trạm vẫn nhắm mắt thở gấp đột nhiên cắt ngang anh.

Vu Duệ nhìn Từ Trạm, ánh mắt phức tạp không rõ, cuối cùng không nói chữ gì nữa.

"Câu đi xem Tư Ninh đi." Giọng nói Từ Trạm bỗng nhiên suy yếu, anh khó khăn đứng lên, muốn tránh khỏi cửa.

Không biết sao lại thế này, Cố Du thấy anh lưng lay sắp đổ, theo bản năng tiến lên đỡ cánh tay của anh.

Thân thể Từ Trạm rõ ràng cứng đờ, lại không hề nhúc nhích, thuận thế nhẹ nhàng dựa vào người cô.

Động tác của anh rất cẩn thận, Cố Du có thể cảm giác.

Vu Duệ đi tới cửa dừng lại.

Đột nhiên cổ tay Cố Du chợt lạnh, cô cúi đầu nhìn lại, mặt khác bên cùng tay kia đã chặt chẽ khóa trên cổ tay Từ Trạm.

Từ Trạm cũng sững sốt, ngẩng đầu, khẽ chau mày.

"Sáng sớm mai tôi sẽ tới đây." Bỏ lại những lời này, Vu Duệ xoay người rời đi.

CHƯƠNG 18: Bất cứ chuyện gì của em

Từ Trạh hô hấp nặng nề quanh quẩn.

Cố Du không còn cách nào khác, đành đỡ anh tới sô pha.

Vừa tiếp xúc sô pha, cả người Từ Trạh như đất bùn mềm nhũn xuống, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Thuốc hạ không nặng, nhưng anh gấn gượng chống thân thể, có lẽ trong đầu giống như có mười mấy cái mũi khoan chen chúc mãnh liệt ra bên ngoài. Kiên trì như vậy vì ngăn cản kế hoạch của mình?

Mỗi tiếng hô hấp của anh càng trầm trọng hơn, mày nhú chặt giống như chịu thống khổ rất lớn.

Cố Du đưa tay cầm điện thoại nội bộ lên, gọi nhân viên phục vụ đưa vào thùng đá, cô cực kỳ bình tĩnh, Từ Trạh khó khăn mở mắt ra, anh cho rằng, cô sẽ đại náo một hồi, thề sống chết không theo, thậm chí làm chuyện cực đoan báo thù lại anh, trả thù anh mạnh mẽ ngăn cản kế hoạch của cô.

Nhưng là cô không có.

Cô im lặng ngay cả trong mắt không hề có lửa giận hay là phần hận, chỉ có hờ hững và tuyệt vọng.

Cố Du biết cô đã không có cơ hội , bất luận đêm nay, hay về sau, tính cách Từ Trạh, cô chỉ sợ có thể nói không còn tự do.

Chính cô cũng cho rằng trong nháy mắt đó, cô sẽ nổi giận, giống như giống bệnh tâm thần lúc trước. Nhưng là bệnh tâm thần thật sự cũng không thay đổi được bất cứ chuyện gì, Cố Du bị cảm giác vô lực chiếm lấy, cả người bay bổng , mờ mịt rãi rời. Cô thuận thế kéo Từ Trạh gối lên trên chân của mình, dùng khăn lông bao đá lạnh lại chườm lên trán của anh.

Từ Trạh nhìn cô không chớp mắt.

"Ngay cả anh cũng không ngờ, bị em lừa gạt lại là chuyện dễ dàng như vậy."

Lời nói yếu ớt chậm rãi phun ra từ đôi môi khô khan rách da của anh, từng chữ đều phải ngừng lại, thở hổn hển nặn ra câu kế tiếp.

"Anh chịu đàng hoàng nhắm mắt ngủ đầu sẽ không khó như vậy nữa." Giọng nói và động tác của Cố Du nhẹ nhàng như nhau.

"Anh có lời muốn nói với em, không thể ngủ."

"Ngày mai rồi nói sau," động tác trên tay của Cố Du không có ngừng, "Tôi chạy không được."

Cô muốn để anh nghỉ ngơi sớm, kiên cường chịu đựng thuốc, sắc mặt anh rất tái nhợt, tái nhợt khiến cô không khỏi kinh hãi, Cố Du không biết vì sao, vừa rồi tâm lạnh lẽo dễ dàng bị anh bộc lộ vẻ mặt xấu xa phân tán lực chú ý, là áy náy sao? Cô không ngờ anh tình nguyện chịu thống khổ thật lớn cũng không muốn nhắm mắt lại, rõ ràng chỉ cần ngủ một giấc, đều là giải thoát cho cả hai người, vì sao anh cố chấp như vậy, quật cường hơn cả cô.

Động tác trên tay càng trở nên nhẹ nhàng hơn, ngay cả ô cũng không cảm giác được.

Đá lạnh lăn qua lăn nóng rực, trong đầu sôi trào dày vò và hôn mê cũng giảm bớt, Từ Trạm suy yếu cười cười, anh thăm chăm chọc bản thân, lời cô muốn nghe, chỉ có một loại, mà điều mình muốn nói nhất từ đầu đến cuối vẫn là cô vĩnh viễn sẽ không để ý gì đó.

Phát hiện trong rượu có thuốc, anh lập tức hiểu được Cố Du muốn làm cái gì, anh không hề phòng bị đã bị cô tính kế, rơi vào cạm bẫy, hoàn toàn bất lực. Nghe thấy tiếng đóng cửa, toàn thân anh rét run, giống như đặt mình trong vết nứt. Bỗng nhiên một khắc kia anh ý thức được, cảm nhận loại tuyệt vọng này, chính là cô đã từng trải qua?

Nhưng là anh không có thời gian suy nghĩ, anh phải ngăn cản cô.

Lúc Vu Duệ chạy tới, Từ Trạm gần như đã bất tỉnh, anh cự tuyệt đề nghị của Vu Duệ nói mình tới để anh nghỉ ngơi trước, cố nén choáng váng và hỗn loạn, chống đỡ đến bây giờ.

Anh muốn nói em có biết anh rất lo lắng cho em sao? Sợ em làm việc ngu ngốc, gặp lại em chỉ còn là thi thể. Anh giao tất cả sợ hãi cho em, ý chí cả đời nhanh chóng hao hết trên con đường ngăn ngừa đến tìm em, nhưng điều này, em không muốn biết.

"Anh nhất định sẽ giúp em." Từ Trạm nghe thấy giọng nói của mình va va chạm chạm, cuối cùng mở miệng.

Tay Cố Du hơi dừng lại, tiếp tục động tác, "Quên đi Từ Trạm, tôi chấp nhận, anh đừng nhất thời xúc động, tôi sẽ không chạy, cứ như vậy đi."

Dây xích còng tay quân dụng phát ra tiếng va chạm, trên tay tê rần, Cố Du không ngờ Từ Trạm còn có khí lực lớn như vậy nắm lấy tay cô.

"Anh muốn làm, chuyện em muốn làm, anh đã sớm biết, anh không hề nói không muốn giúp em, tin tưởng anh khó hơn giết người ở trong này sao?"

Ánh mắt ngu ngơ chạm vào mắt đục ngầu, Cố Du ngây ngốc nhìn Từ Trạm, trong đầu quanh quẩn từng chữ vừa rồi.

Sáng sớm hôm sau, Vu Duệ đi đến quán Cửu ngũ công, đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng yên tĩnh , không có dấu vết đánh nhau trong dự đoán của anh, thậm chí ngay cả hơi hỗn độn cũng không có.

Trên sofa thật lớn, Từ Trạ và Cố Du đang ngủ say, hai người nằm ôm nhau, thấy như thế nào cũng giống nam nữ có tình cảm sâu đậm, tín nhiệm lẫn nhau, dựa sát vào nhau mà ngủ.

Vu Duệ cảm thấy tội hôm qua mình thật sự làm một quyết định chính xác.

Nghe thấy tiếng bước chân, Từ Trạ cảnh giác mở mắt ra, phát hiện là Vu Duệ, mới yên tâm, thật cẩn thận tách mở tay và chân Cố Du đang quấn quýt lấy anh ra, ngồi dậy.

"Tốt hơn rồi?"

"Ừ."

Sáng sớm, anh tỉnh dậy một lần, khi đó cảm giác đầu đau muốn nứt ra cũng đã biến mất, thuốc Cố Du hạ thật sự rất nhẹ, trong lòng anh khẽ động, cảm thấy cô không phải hoàn toàn không cần mình.

Cô vẫn ngồi ở trên sofa, làm cho đầu của anh thoải mái gối lên chân của cô, mà ngay cả ngủ cũng không có nghiêng lệch. Từ Trạ biết cô che giấu tật ngủ, cho dù giờ trò cô cũng rất khó tỉnh lại, vì vậy để cô nằm ngang, ôm vào trong lòng, giống như ở nhà.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng anh cũng giữ cô lại được.

"Anh nói với cô ấy sao?" Vu Duệ đưa Từ Trạ một điều thuốc muốn anh thanh tỉnh, đột nhiên nhớ từ lúc sống với Cố Du anh không hút thuốc, lại thu hồi trong ngực.

Từ Trạ gật gật đầu, " Có tin tức thời gian Nhất Hào bán đầu giá sao?"

"Tuần sau," Vu Duệ nhìn anh, hồi lâu mới nói, "Anh thật sự tính vì cô ấy thay máu giới kinh doanh của thành phố Dương Cảng?"

"Cô ấy cái gì cũng bị mất, chỉ tôi có khả năng giúp đỡ cô ấy."

" Tâm của người phụ nữ này quá độc ác, sợ có ngày anh góp cả mạng mình vào, cô ấy sẽ không rơi nửa giọt nước mắt." Vu Duệ vặn mở bình nước suối đưa cho Từ Trạ.

Anh uống hết nửa bình, cuối cùng yết hầu cũng thoải mái hơn, "Cô ấy nhất định không hạ nặng tay Tư Ninh."

"Tôi không phải nói Ninh Ninh," Vu Duệ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, "Lúc tôi chạy đến nhà anh, nhận được điện thoại của Phương Nhàn."

Từ Trạ gương mặt nhìn anh, "Sao cô ấy có thể biết điện thoại của cậu?"

"Phương Nhàn lo lắng chị của cô, ở nước Mỹ dùng quan hệ của mình điều tra anh, biết điện thoại văn phòng anh, đường dây riêng của anh không có người nghe nên tự động chuyển vào điện thoại của tôi, tôi nhận điện thoại, em cô ấy đã khóc đến sắp tắt thở, nói là chị cô

muốn tìm đường chết không cần cô nữa, kêu anh đi cứu người."

Từ Trạm quay đầu nhìn Cố Du đang ngủ say, khuôn mặt cô tuyệt không bình thản, chân mày nhẹ chau, sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt cũng sưng đỏ.

"Vậy lý do?" Anh lại xoay người nhìn Vu Duệ.

"Này còn chưa đủ ác?" Vu Duệ cười khở, "Cô ấy vì báo thù, ngay cả em gái duy nhất cũng bỏ lại mặc kệ, nếu tôi có chị gái như vậy, thật sự là đời trước tạo nghiệt."

"Bạn gọi điện thoại lại cho em gái cô ấy sao?" Từ Trạm lắc đầu cười bất đắc dĩ.

"Tôi hôm qua gọi liền, nói chị cô rất tốt, ngay cả người khác cũng không sao cả."

"Bạn nói những thứ này làm gì." Từ Trạm vươn tay, "Chìa khóa đâu?"

Vu Duệ nhếch miệng cười, "Tôi còn tưởng anh hi vọng tôi vĩnh viễn đừng đến." Nói xong anh lấy chìa khóa ra ném vào trong tay Từ Trạm.

Bốn bề tối đen, cảm giác quỷ dị trên người giống như trôi lơ lửng trong nước, Cố Du muốn lật người lại dịch chuyển bất động, cảm giác mây trôi nhẹ nhàng vô lực.

Ánh sáng chậm rãi xuyên thấu qua ánh mắt giấy dựa ra khe hở, sương mù mênh mông, hô hấp hơi nóng lên.

Cô muốn ngồi thẳng nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, một phát lực, phịch một tiếng, nhưng thật sự bị nước bao phủ.

Trên vai hơi đau, cô bị người từ trong nước xóc đứng lên, thời gian ngắn ngủn đã uống hai ngụm nước, Cố Du liều mạng ho khan, lúc này phía sau lưng truyền đến xúc cảm ấm áp, giống như là da thịt kề sát da thịt, xúc cảm trên dưới sống lưng của cô, dịu dàng giúp cô thở dốc.

Loại cảm giác thoải mái này vừa phải, thật giống như cô không có mặc quần áo.

Ho khan gián đoạn cô cúi đầu, sợ tới mức thiếu chút nữa nghẹt thở.

Cô thật sự không có mặc quần áo!

Ngồi ở trong bồn tắm, nước ấm vây quanh, thoải mái khiến cả người như nhũn ra, cô vội vàng ngẩng đầu, quả nhiên không ngoài dự đoán, Từ Trạm ngồi ở bồn tắm lớn bên cạnh, ánh mắt không kiêng nể gì dừng ở một bên tư tắm không khoác trên người cô.

"Lúc em ngủ rất đáng hoàng." Anh thay đổi khôn khéo trước, cười nói.

"Vậy anh dứt khoát giết tôi làm thành vật thí nghiệm đi." Cố Du khụ khụ nửa ngày sau cúi đầu nói.

Cô thật cẩn thận bao phủ thân thể trong nước, chỉ lộ ra cổ và đầu.

"Anh không sao chứ?" Sau đó cô quan sát anh, cảm thấy lời này thật sự là dư thừa.

"Dạ dày không thoải mái lắm." Từ Trạm nhíu nhíu mày.

Cố Du ngậm ngẫn, theo bản năng thốt ra, "Thực xin lỗi."

Anh một thân quần áo ở nhà, tay áo somi vén lên, xắn, có vẻ vô cùng tuần dật, một bàn tay còn đặt phía sau lưng sáng bóng trần trụi của cô, sờ nhẹ nhàng an ủi.

Thấy anh không nói chuyện, Cố Du tiếp tục nói, "Không chỉ là chuyện bỏ thuốc, còn có thực xin lỗi."

Nói chưa dứt lời, anh đã bước vào bồn tắm lớn, ôm cô hôn thật sâu.

Thân thể dây dưa ở trong nước, Cố Du cảm giác rõ ràng khát vọng của anh, sau khi cô nhất thời thất thần, phát hiện mình không biết lúc nào đã nhảy qua ngồi ở trên người anh, phong cảnh trên người không hề che giấu bị anh nhìn không sót gì.

"Lần sau anh có quyết định sẽ nói cho em biết sớm hơn," giọng nói Từ Trạm khàn khàn, ngồi thẳng ở trong nước, ngậm lỗ tai bởi vì nhiệt khí và thân mật mà đỏ của cô, "Còn em?"

Cố Du gật gật đầu, hốc mắt hơi ẩm ướt.

Cô bị cừu hận và tuyệt vọng che mờ, đi vào ngõ cụt, quyết giữ ý mình cho rằng Từ Trạm sẽ không giúp cô, lại không ngờ, trên đời này ngoại trừ Phương Nhân, người quan tâm cảm thụ cô nhất là người đàn ông mạnh mẽ biếng cô làm của riêng.

Cô nói không nên lời là cảm giác cái gì, vừa mĩa mai vừa ảm áp, áy náy trong lòng với anh không ngừng quấy phá.

Từ Trạm phát hiện thân thể cô không hề căng thẳng như vừa rồi, sức nặng dần dần chuyển toàn bộ đến trên người của anh, hô hấp cũng bộc phát gấp rút. Thời gian sờ soạng lâu như vậy anh đã sớm biết được, mặc dù cô muốn, cũng tuyệt không mở miệng, thậm chí thời điểm anh xâm chiếm theo bản năng kháng cự. Tính cách của cô cũng như thân thể không có ngoại lệ không được tự nhiên, khiến anh vừa yêu vừa hận, khó tự kiềm chế.

"Mặc kệ em phát sinh chuyện gì, gặp được chuyện gì, nhớ kỹ, anh vẫn luôn ở." Phản ứng của cô khiến anh nhất thời khó có thể tự kiềm chế, lời nói hạn hẹp cũng biến thành hận không được bày tỏ ra tất cả tâm tư.

Tim Cố Du bang bang nhảy loạn, lửa đốt bị anh gợi lên nóng rực khó nhịn.

Cô gật gật đầu, cảm ma sát chiều rộng bờ vai của anh, bị cảm giác an toàn trước nay chưa có vòng quanh siết chặt.

CHƯƠNG 19 Buổi đấu giá trả thù

Trong điện thoại Cố Du bị Phương Nhân mắng ước chừng hai giờ, trong lúc này, cô lộ vẻ hài lòng, tuyệt không phản bác nửa chữ, đến khi Phương Nhân phát hết tức giận, cô mới được đại xá.

Sau đó, chịu đòn nhận tội với Nhan Tư Ninh.

Ngày kế tiếp, Cố Du đã đầy đủ biết được sai lầm của mình, thề kiếp sau sẽ không suy nghĩ nóng nảy xúc động giải quyết vấn đề, Từ Trạm cực kỳ vừa lòng với sự hối lỗi của cô, đặc biệt phần thưởng cả đêm mất hôn.

Sai phải thừa nhận, thù cũng phải báo.

Lần này Cố Du quyết định thành thành thật thật nghe Từ Trạm sắp đặt, điều kiện tiên quyết là trong chuyện này, hai người trong lúc đó phải cam đoan hoàn toàn thắng thắng.

Từ Trạm vui vẻ nhận lời.

Tình yêu tan nát trời đông giá rét băng cứng là quá trình chậm chạp nhưng bất thành linh. Cố Du từ từ phát hiện, mình không mâu thuẫn với Từ Trạm như vậy, có lẽ là xúc động có lẽ là áy náy, chính cô cũng nói không rõ ràng, ngây ngô đại dốt, nhưng tâm tình bình thản hơn trước rất nhiều, nhưng điều duy nhất, cô chưa bao giờ ngừng uống thuốc tránh thai.

Cố Du thực sự sợ hãi, cô không muốn mình lại gặp phải hoàn cảnh không đường đi, chuyện làm cha mẹ như vậy với cô là xa không thể thành cũng không có chuẩn bị tâm lý.

Đơn giản thuận theo tự nhiên, chuyện này chỉ cần giấu diếm tốt, cô không cảm thấy có cái gì phải buồn phiền về sau.

Huống chi bây giờ cô chỉ có tinh lực đi từng bước xem từng bước.

Sau khi biết được bước đầu kế hoạch của Từ trạ, cô không thể không nhìn người đàn ông này với cặp mắt khác xưa. Về ngoài trầm tĩnh của anh dấu diếm khe rãnh sóng lớn, trách không được mình rơi vào trong tay anh. Mà tấm hình thân bí kia, nói đến khóe miệng, Cố Du đành nuốt trở vào.

Muốn hỏi cũng phải đợi sau khi xử lý xong chuyện Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh.

Cô là nghĩ như vậy, bản thân cũng không biết lý do.

Gần đây, trên báo trí sự kiện chính nói nhiều ở Dương Cảng là thành đông Nhất Hào bán đấu giá.

Giá phòng nước lên thì thuyền lên, giá đất cũng không nhàn rồi thêm dầu vào lửa, khu thành đông mới giải phóng là Dương Cảng xây dựng khu quy hoạch mới, trong ba năm, di

chuyên phủ thị chính đến đây, khu vực ưu thế thật tốt, vì vậy lần này bán đấu giá năm sáu mảnh đất chủ yếu đất thổ cư là tiêu điểm vạn người chú ý. Không chỉ công ty đầu tư bất động sản bày thế trận sẵn sàng đón quân địch, ngay cả nhiều doanh nghiệp nhà nước tầm cỡ và tập đoàn bất động sản nổi danh cả nước cũng phái người có năng lực giỏi tới.

Nhưng Từ Trạm lại nói cho Cố Du, bề ngoài đang bán đấu giá hơn mười miếng đất, đất Nhất Hào và Nhị Hào nhất định là vật trong tay của Thượng Khôn .

"Vì sao?" Cố Du lớn mật đoán, "Tô Ngôn Khanh dám táo bạo động tay động chân trên tài sản thành phố như vậy?"

"Không phải lần đầu tiên cũng không phải một lần cuối cùng, Thượng Khôn dựa vào lập nghiệp bất động sản không phải trùng hợp, càng là tài sản của công càng dễ dàng động thủ."

Lời nói của Từ Trạm khiến Cố Du nhú mày, "Vậy anh định làm như thế nào? Thật sự có thể tạo ra hiểm khích cho hai người bọn họ? Bản thân tôi cảm thấy, tiền tài so với giao tình, người trước mới là cơ sở đồng minh tốt nhất."

"Là tốt nhất cũng là tệ nhất." Từ Trạm cười cười, hôm nay anh nói chuyện hết sức kín đáo.

Bán đấu giá do phòng bán đấu giá lớn nhất thành phố Dương Cảng đảm trách, địa điểm cũng chọn ở sân thượng khách sạn năm sao xa hoa ngấm cảnh, bố trí tạm, quá trình nghiêm cẩn.

Lần đầu tiên Cố Du tham gia bán đấu giá khó tránh khỏi hơi khẩn trương, Từ Trạm luôn nắm chặt tay cô, thường thường nói nhỏ vài câu, nhắc nhở cô không nên nhìn Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh sau đó lộ ra cảm xúc.

Mặc dù Cố Du cũng nghĩ như vậy hơn nữa không ngừng ám chỉ bản thân muốn khắc chế, nhưng khi hai người này xuất hiện thì ngực thật sự đau nhức như thế, hận ý trong lòng tạo vết nứt mãnh liệt tuôn trào, xuyên thấu trong ngực. Nếu không phải Từ Trạm luôn luôn ở bên người, cô nhất định sẽ ức chế không nổi, hành sự lỗ mãng.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Cố Du cảm kích ngẩng đầu nhìn Từ Trạm.

Từ Trạm ho nhẹ một tiếng, Cố Du tưởng rằng anh ngưng ngừng, vừa định mở miệng khi dễ, lúc này ánh mắt đột nhiên thoáng thấy có người đã đi tới.

Người đến không có ý tốt, là Thượng Khôn.

Tâm tình vừa mới bình tĩnh lại phập phồng, nhưng cũng may sớm đã có chuẩn bị, trên mặt nhanh chóng hiện lên nụ cười nhu hòa.

Thượng Khôn đi tới sau khi hàn huyên hai câu, ánh mắt sẽ không rơi trên trên người Cố Du, giống như chính là quen sơ, đủ loại âm mưu tính kế lúc trước không quan hệ đến hắn.

"Không ngờ Công nghiệp quân sự cũng cảm thấy hứng thú với Nhất Hào?" Thượng Khôn

nói bóng nói gió, "Ai nha, vậy thật sự là khiến người dân chúng tôi không mong đợi được, doanh nghiệp nhà nước thì cũng thôi đi, nếu Chủ tịch Từ muốn, phía trên nhất định ra văn kiện, tôi gì trêu đùa chúng tôi."

"Khu vực đất Nhất Hào rất tốt, không thích hợp khai phá làm sở nghiên cứu, tôi chỉ có hứng thú với vài miếng đất ở vùng ngoại thành, Công nghiệp quân sự sẽ không làm buôn bán mang tính đầu tư." Từ Trạm cười cười.

Bán đấu giá nhanh chóng bắt đầu, Cố Du và Từ Trạm ngồi ở hàng cuối cùng, người trước mặt nhón nháo đầu, từng trận nói nhỏ.

"Anh thật dự định mua đất?" Cố Du hơi khần trương, tìm đề tài.

"Không có."

"Lúc này tại sao Thượng Khôn muốn thử dò anh?" Cố Du không hiểu. Thượng Khôn là nói gần nói xa về mảnh đất Nhất Hào đi, rõ ràng đã biết gì đó, nhưng Từ Trạm không tạm thời thay đổi kế hoạch, điều này hơi kỳ quái, tuy cô không rõ ràng chi tiết trong đó lắm, nhưng vấn đề vẫn có thể đập vào mắt.

Từ Trạm cúi đầu, đề sát vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Bởi vì hấn sợ hãi."

Trước khi bắt đầu bán đấu giá hội trường vô cùng ồn ào, Từ Trạm thấp giọng nói thẳng trước khi ra tay, Cố Du càng nghe ánh mắt càng mở tròn.

Thì ra, từ khi biết chân tướng Từ liền bắt đầu ly gián hỗn loạn lẫn nhau.

Anh lợi dụng công ty đầu tư rỗng hời lộ Tô Ngôn Khanh, nhắm mũi nhọn ngay mảnh đất Nhất Hào, tuy Tô Ngôn Khanh cự tuyệt rõ ràng, nhưng hành vi của công ty đầu tư lại khiến Thượng Khôn nghi ngờ, hấn phái người điều tra, tra ra Từ Trạm chủ động tiết lộ tin tức, số tiền hời lộ rất lớn, khiến người ta lú lù, cũng là tin tức giả, chỉ có như vậy Thượng Khôn mới cảm thấy Tô Ngôn Khanh có khả năng phản bội hấn.

Ly gián phải là hai mặt.

Mặt khác, Từ Trạm kêu người giả làm bí thư của đoàn thư ký chính pháp ủy chủ động tiếp xúc với Thượng Khôn, nhìn như hời lộ riêng, thực ra là cố ý để lộ tin tức khiến Tô Ngôn Khanh phát hiện. Nếu người có quá nhiều nhược điểm, mặc dù không có người bắt được cũng sẽ nghi thần nghi quỷ, Tô Ngôn Khanh đương nhiên sợ Thượng Khôn tìm được chỗ dựa trong thành phố mới sẽ vứt bỏ không cần để hấn gánh chịu oan uổng, nên cũng chủ động điều tra việc này, điều tra được, đương nhiên Từ Trạm cho hấn lấy được nội dung.

Hai bút cùng vẽ, trước bán đấu giá, quan hệ của hai người chỉ có thể dùng mỏng manh thăng bằng để hình dung.

"Sau đó thì sao?" Lòng bàn tay của Cố Du xuất mồ hôi, không chỉ là lời nói vừa rồi còn là nhiệt lượng của Từ Trạm.

Từ Trạm nhìn cô trầm giọng nói: "Sau đó em đã tính đồng quy vu tận với bọn họ."

Hai gò má Cố Du đỏ ửng, ở dưới mặt đá anh, "Tôi đã nhận sai!"

"Em nỗ nhà của chúng ta sau đó cũng nhận sai." Từ Trạm không nhanh không chậm, tươi cười ở đáy mắt di chuyển.

"Bây giờ là ai không tin tưởng ai ?" Cố Du hỏi vặn.

"Anh không tin em sẽ không dẫn em tới đây, cho em có cơ hội nhìn thấy Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh."

Bị Từ Trạm bốn lạng đẩy ngàn cân nện trở về, sau khi Cố Du quay mặt, góc độ tầm mắt của anh, vừa vặn thấy trong sợi tóc đen nhánh của cô vô ý lộ ra vành tay ửng hồng, cực kỳ giống chuyện buổi tối lúc sắc mặt khiến người say mê.

Từ Trạm khẽ hôn mép tóc mềm mại của cô, dìu cô ngồi xong ngay ngắn.

Cố Du tính cách đơn giản, một khi tìm ra thấu đáo, còn lại vấn đề thời gian, trừ bỏ cô ngoài hành động bất ngờ thì tác phong thẳng thắn quyết tuyệt, Từ Trạm nghĩ mình đã bắt đầu tiếp cận mục tiêu mong muốn.

Anh đối với cô, thử qua vây quét, thử qua cách thức giải phẫu ngoại khoa đả kích, thậm chí thử qua thâm chiến đấu phía sau địch, hiệu quả không tốt bằng trực tiếp mặt đối mặt với cô liều mạng người chết ta sống.

Tuy anh rõ ràng hơn, sau khi giải quyết Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh, chờ đợi mình chưa chắc là thắng lợi, nhưng mặc dù không đạt được nhiều ước muốn, đời này, Cố Du chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

Ba năm, anh đã bị thời gian mài đi chờ đợi dịu dàng.

Cố Du vốn muốn hỏi Từ Trạm, mảnh đất Nhất Hào có phải là máu chốt ly gián Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh, lúc này, buổi đấu giá bắt đầu.

Phần đầu đất xây dựng đều làm nền, mấy công ty nhỏ cạnh giới, không đau không ngứa.

Từ bắt đầu mảnh đất Lục Hào, cạnh tranh gay gắt, giá dần dần bão tố cao, người giơ bài ra giá cũng nối liền không dứt.

Cố Du thấy mãi cho đến mảnh đất Tam Hào, Thượng Khôn ngồi hàng thứ nhất không có ra tay.

"Công ty đầu tư rộng của anh là số bao nhiêu? Tên gọi là gì? Ở đâu?" Cố Du hạ giọng ngẩng đầu lên, kề sát bên tai của Từ Trạm thật cẩn thận hỏi.

"Chưa tới." Từ Trạm cảm thấy bên tai ngứa nóng, tay không tự giác lập tức ôm thắt lưng của Cố Du.

"Vì sao?"

"Bởi vì không cần."

Chẳng lẽ không đoạt mảnh đất Nhất Hào cùng Thượng Khôn sao? Cố Du không hỏi ra miệng, cô không biết sắp xếp của Từ Trạm, nhưng cô rõ ràng, lần này bản thân nghĩ quá đơn giản.

Cố Du mạnh mẽ luôn luôn đơn giản hóa vấn đề phức tạp, nhưng sống 25 năm, hiển nhiên đây không tính là ưu điểm.

Nhị Hào đưa ra giá khởi điểm có chiều hướng mắc hơn trước 20%, Cố Du nhíu mày, như vậy thật sự có thể? Chẳng lẽ vì giảm bớt lực cản cho Thượng Khôn?

Mấy tập đoàn đầu tư lớn và doanh nghiệp nhà nước gia nhập cạnh tranh, cuối cùng gõ búa giá khiến hội trường phát ra kinh ngạc tán thán.

Nhưng Thượng Khôn lại chậm chạp không có ra tay.

Trong lòng Cố Du nghi hoặc nhiều hơn, mảnh đất Dương chưa chắc giá trị cái giá cả này, nếu không phải phủ thị chính âm mưu xào nóng giá đất, kia Tô Ngôn Khanh cần gì phải lên giá cao, dù sao cạnh tranh kịch liệt, hơn nữa giá cả không thể nhỏ hơn con số này được.

Khiến cô cảm thấy bất khả tư nghị vẫn là Thượng Khôn, vừa rồi gặp mặt hẳn rõ ràng tỏ vẻ mình cảm thấy hứng thú với Nhất Hào và Nhị Hào, vì sao bây giờ không có ra tay với Nhị Hào?

Lúc này, nhân viên kêu lên giá Nhất Hào được bán đầu giá, trong hội trường xôn xao.

Cố Du ngẩn người, giá tiền này đủ mua mảnh đất bên ngoài Bắc Kinh đi!

Kết quả giá cao là, công ty lớn bị vét sạch tiền túi không dám ra tay, công ty nhỏ lại không biết làm gì.

Về phần Thượng Khôn, hẳn vẫn Lã Vọng buông cần, không hề có động tĩnh gì.

Mọi người bất ngờ với kết quả cuối cùng, khu khai phá “hot” nhất thành phố Dương Cảng chính thức lưu giá đầu thầu mảnh đất Nhất Hào.

Phóng viên có mặt thừa lúc thời gian tan cuộc bắt đầu chặn người, ở đại sảnh Tô Ngôn Khanh và Thượng Khôn chia ra hai bên trở thành mục tiêu lớn nhất, bên người bị vây đến nước chảy không lọt.

Tô Ngôn Khanh chú trọng hình tượng, cười kiên nhẫn trả lời vấn đề. Mà Thượng Khôn sắc mặt rất khó coi, để trợ lý mở đường, bình tĩnh bước nhanh rời đi.

Sau khi lên xe, Cố Du đoạt chìa khóa xe trong tay Từ Trạm, "Anh đã sớm biết mảnh đất Nhất Hào sẽ lưu giá đầu thầu nên mới không cho công ty rộng đến hiện trường?"

"Công ty kia đã bị gạch bỏ từ lâu, không thể lưu lại manh mối." Từ Trạm cười cười.

"Vì sao?" Cố Du bị tự tin của anh làm kinh sợ, "Anh khẳng định như vậy?"

Từ Trạm cười vỗ vỗ đầu cô, giống như an ủi học sinh đang bị tò mò tra tấn, "Ta gặp qua chuyện xấu lớn nhất, chỉ có em."

Chương 20: Thịt bò kho tàu hôn nhau

Từ Trạm để Vu Duệ đưa Cố Du về nhà, tự mình đến tập đoàn.

Cố Du muốn hỏi anh buổi tối có trở về nhà ăn cơm hay không, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Ô tô khởi động, bóng lưng Từ Trạm biến mất ở kính chiếu hậu.

"Trí nhớ không tốt đầu lưỡi có thể bị tê dại?" Vu Duệ vừa lái xe vừa cười.

Cố Du liếc ngang anh, "Anh không hiểu có loại tình cảm gọi là không cần nói sao?"

Nói xong bản thân cô cũng chợt dạ, cô và Từ Trạm nhiều lần xem là nói ít ít sai, chưa tới trình độ hòa hợp như vậy.

"Tôi đương nhiên biết," Vu Duệ cười nói, "Nhưng không biết cô có thể giả bộ được loại tình cảm này."

Nói ít ít sai.

Cố Du cắn răng tự nhủ.

Cô chợt nhớ đã lâu không nhìn thấy Nhan Tư Ninh, sau khi do dự, nên lựa chọn mở miệng: "Tư Ninh bây giờ thế nào?"

"Đầu óc cô ấy vốn không tốt, cô đập cũng không ảnh hưởng nhiều," đúng lúc đèn đỏ, Vu Duệ quay đầu nhìn Cố Du, "Bây giờ cô ấy vui vẻ đi quay phim."

"Chuyện ngày đó tôi thật xin lỗi." Cố Du luôn luôn phân rõ phải trái, sai lầm của cô tuyệt không đùn đẩy.

"Cô nói khiêm nhượng với Tư Ninh, không cần nói với tôi." Vu Duệ giống như không để sự kiện kia ở trong lòng, chậm rãi nói.

"Cô ấy là bạn gái của anh, chẳng lẽ anh. . ."

Lời nói của Cố Du bị ánh mắt Vu Duệ đánh gãy, tươi cười biến mất, anh lẳng lặng nhìn chằm chằm cô, đến khi đèn đỏ đổi xanh, tiếng kèn xe phía sau từng trận chói tai.

Xe khởi động, Vu Duệ không nói nữa, nhìn con đường phía trước.

Cố Du không cảm thấy mình nói sai câu nào, nhưng cũng cảm giác được không khí không thích hợp nói thêm gì đi nữa.

Mười mấy phút sau, Vu Duệ đột nhiên mở miệng, "Thúng tôi không phải quan hệ như cô nghĩ."

Cố Du ngăn người, cô không hề hiểu kỳ quan hệ hai người, nhưng những lời này cô kinh ngạc không ít. Nhưng cô nghĩ lại, xác thực, Nhan Tư Ninh dường như chưa từng nói chuyện mình và Vu Duệ, có lẽ cô nghĩ quá nhiều.

Người vừa nghĩ quá nhiều lập tức mệt rũ ròi.

Trong đầu Cố Du lấp toàn kế hoạch của Từ Trạ, những thứ cầu tứ và bố cục phức tạp này khiến cô càng không ngừng nghĩ đến anh ngày thường. Nho nhã u sầu việc ấy, vừa vui mừng nắm trong tay hết thảy đàn ông.

Từ Trạ nguyện ý vì cô làm việc, cô từng muốn cũng không dám muốn, anh có năng lực là một chuyện, nguyện ý mạo hiểm lại là một chuyện khác, Cố Du cảm kích cũng sợ hãi, tâm hình kia gọi lên rất nhiều chuyện cũ, cô đã lựa chọn quên đi cuộc sống đột nhiên rõ ràng ở trước mắt, cô mới phát hiện mình trong ba năm này, biến thành một con người xa lạ.

Anh sưu tập hình ảnh những ngày tối tăm của mình, chẳng lẽ vì lúc trước uy hiếp tốt hơn? Hay là anh có thói quen biết hết thảy, đặt tất cả mình vào lòng bàn tay?

Cố Du không biết.

Giống như thiết kế mưu tính Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh, cô tự hỏi không có một phần mười chỉ số thông minh của hai người, nếu Từ Trạ muốn mưu hại cô, dễ như trở bàn tay.

Có lẽ, sợ hãi của cô đến từ như thế.

"Cô có cần mua thức ăn mang về hay không?" Vu Duệ đánh gãy suy nghĩ của cô.

"Không cần, trong nhà có." Cố Du nói.

Vừa dứt lời, quán nhỏ ven đường liền chạm vào tầm mắt, cô vội vàng từ ghế sau đưa tay mạnh mẽ vỗ vai Vu Duệ, "Ngừng ngừng ngừng! Dừng xe!"

Vu Duệ nghĩ đã xảy ra chuyện gì, phanh lại, thiếu chút nữa ném Cố Du ra phía trước.

Cô không có ở ý nghĩ, đẩy cửa xe ra đi xuống, Vu Duệ theo sát, sau khi thấy dụng ý cô dừng xe, không khỏi sửng sốt.

Người đàn ông trung niên mặc lễ phục thêu phía sau thùng giấy màu nghệ, thấy Cố Du lại đây thì đánh giá cô bằng hai mắt, vội vàng tươi cười, "Cô gái, đều là hàng thật, rẻ, nhìn xem?"

Trong thùng trước mặt hẳn xếp hai mươi mấy đồ hộp sắt màu xanh quân đội, mặt trên in ngôi sao năm cánh màu đỏ.

Vu Duệ nhíu mày, rõ ràng là quân hậu cần bị lại bán hàng rong đầu cơ trục lợi.

Dương Cảng là quân khu thủ phủ, hậu cần tiếp tế tiếp viện đương nhiên tự cấp tự túc, nên

rất nhiều nơi tiêu thụ tốt đồ dùng quân nhu, người đầu cơ trục lợi không ít, quân phục quân bị, phần lớn đều xuất từ bộ phận hậu cần của tập đoàn gia công.

"Thịt bò kho tàu bao nhiêu tiền?" Cố Du không để ý mặc bộ đồ chính thức có giá trị xa xỉ, nửa ngồi xổm trước thùng lật kiểm thùng đồ hộp quân dụng này.

"Ba mươi lăm." Người bán hàng rong cúi đầu, mắt liếc đuôi tuyết trắng của Cố Du, "Mua nhiều tính rẻ cho cô."

"Quá mắc, người khác đều bán. . ." Còn chưa nói xong, Cố Du cảm thấy cánh tay xiết chặt, bị người nhắc lên.

Người bán hàng rong bị ánh mắt Vu Duệ sắc bén thấy thế sợ sệt, vội vàng cúi đầu.

Sở dĩ Vu Duệ phát hiện ánh mắt người bán hàng rong không đúng đắn, là vì vừa rồi tầm mắt của anh cùng chạm tới một chỗ với người bán hàng rong này.

"Làm gì?" Cố Du hoàn toàn không có cảm giác, trừng mắt nhìn, nhìn chằm chằm Vu Duệ.

"Cô muốn ăn cái này nói một tiếng với Từ Trạm không phải xong rồi," Vu Duệ kéo cô đi trở về, "Lên xe."

Cố Du không trả lời, vẻ mặt bị người xen vào việc của người khác, dùng sức giãy ra, hai bước chạy về trước mặt người bán hàng rong, "Mua năm cái có thể rẻ bao nhiêu?"

"Ba mươi ba," người bán hàng rong chắc chắn miệng, "Không thể bớt."

"Ba mươi hai, gói lại ngay ngắn." Cố Du nói xong vừa muốn lấy tiền, chợt nhớ hôm nay căn bản không cầm ví tiền, vì vậy cô vội vàng quay đầu, "Vu Duệ, cho tôi mượn ít tiền."

Vu Duệ rút cuộc nhìn không được bật cười, thành thật trả tiền dùm cô.

Trở lại trong xe, anh kéo chuyển biểu cảm còn treo ở trên mặt, giọng nói cũng đầy ý cười, "Cô như thế nào thích ăn này?"

"Mới trước đây ba tôi luôn không ở nhà, trước khi có nhiệm vụ thì đem về nhà một thùng đồ hộp, Phương Nhân còn nhỏ còn tôi cũng chỉ biết nấu cơm, chúng tôi đã ăn liền mấy ngày," cô hơi dừng lại, lộ ra nụ cười, "Thời gian thật lâu chưa ăn, muốn ném thử hương vị."

Còn có lý do, Cố Du chưa nói, cũng không thể nói.

Vu Duệ khởi động động cơ, nhìn cô trong kính chiếu hậu, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: "Không phải người một nhà không vào một cửa nhà, trước kia thời điểm có nhiệm vụ, Từ Trạm ăn cũng thích ăn thịt bò kho tàu nhất."

"Thật sự?" Cố Du khó có thể tin nháy mắt mấy cái.

"Thật sự." Vu Duệ lại khẳng định.

"Tới tới, lái xe đến tập đoàn của các anh."

"Làm gì?"

"Thời gian này Từ Trạm hẳn là không có ăn cơm, tôi đưa hai hộp cho anh ấy."

Xe chợt tăng tốc, Vu Duệ mãnh mẽ đánh tay lái thay đổi phương hướng, mặt Cố Du xém dán trên thủy tinh.

Không đợi cô chắt vắn, Vu Duệ quay đầu cười cười, "Không thành vấn đề."

Mười mấy phút đồng hồ sau, Cố Du ôm đồ hộp đứng dưới sảnh của tập đoàn, bị bảo an trực ngăn lại.

Bảo an nói có thể đi vào, không cho phép mang đồ hộp vào cao ốc, Cố Du rơi vào khó khăn, muốn tìm Vu Duệ hỗ trợ giải thích, nhưng xe đã sớm dứt khoát chạy đi.

Chạy trốn nhanh như vậy làm gì.

Cô oán thâm, quyết định nhờ Từ Trạm giải quyết.

Cô kêu bảo an liên hệ trưởng bảo an trực ban thông báo với Từ Trạm là cô đứng dưới sảnh, quả nhiên, không tới 3 phút, Từ Trạm đặt bút viết bước hai chân thon dài, đi nhanh ra thang máy.

Mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, áo somi vén tới khuỷu tay, không có mặc áo khoác tây trang, trên má trái, có hai dấu vết phàn hồng nhợt nhạt.

"Anh vừa nằm sấp lên bàn ngủ thiếp đi?" Đi vào thang máy, Cố Du hỏi anh.

"Không sao," Từ Trạm cười đến có vài phần thoải mái, giống như ủ rũ vừa rồi là do Cố Du ảo giác, "Vừa rồi hơi mệt mỏi, bây giờ rất tốt."

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ hộp trong lòng của cô, lúc ngẩng đầu lên, nụ cười càng khoan khoái hơn, "Em tới đưa cơm cho anh?"

"Tôi mua đồ hộp quân dụng, Vu Duệ nói anh cũng thích ăn, nên tôi mang tới cho anh."

Cô nói tự nhiên như vậy, giống như chuyện mình phải làm, đáng tiếc Từ Trạm đã ôm đồ hộp, nếu không anh nhất định sẽ ôm cô, không hề che dấu vui sướng trong lòng.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Cố Du vô tri vô giác thay đổi, nhưng từ lâu đã biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Hôm nay chính là ví dụ.

Hai người vào văn phòng, Từ Trạm buông đồ hộp xuống vừa định xoay người ôm Cố Du, ai ngờ cô trước anh một bước vòng qua cái bàn.

"Có dao sao?" Cô quét mắt mặt bàn, bộ dáng không giống.

Từ Trạm cúi đầu cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu, "Ngăn kéo thứ nhất."

Quả nhiên, bên trong có con dao quân dụng, Cố Du cởi bộ áo khoác tây trang xuống, vén cánh tay áo lên, nhưng vừa bật dao ra chuẩn bị khai đồ hộp, đã bị Từ Trạm ngăn lại.

"Đề anh làm." Anh cười nhẹ nói.

"Tôi làm tôi làm," Cố Du che ở trước ngực, "Cho anh thấy, tôi mở đồ hộp còn lợi hại hơn bắn súng."

Cô hơi đắc ý khoe khoan, dùng mũi dao khai nắp hộp, cổ tay dùng sức, động tác cực nhanh.

Mùi thơm dần dần tràn ra.

Cố Du không có nói mạnh miệng, Từ Trạm không ngờ tới khả năng tinh xảo của cô, dùng vài dao đã khai xong nắp hộp kim loại ra, lưu lại vết dao răng cưa vô cùng đều đều, giống như là kiệt tác mở lon bằng dao.

Đặc biệt vẻ mặt của cô hưng phấn và đáng vẻ chuyên chú, khiến trái tim của Từ Trạm run lên, tay bắt tri bất giác khoác lên bả vai của cô.

Lúc này Cố Du bỗng nhiên cúi đầu, "Anh có đĩa sao?"

Từ Trạm bất đắc dĩ, cô có trình độ phá hư không khí hay hơn trình độ mở hộp.

Văn phòng không có đĩa, Từ Trạm lại lấy con dao ra, hai người dùng phương pháp nguyên thủy không văn minh ăn ngón tóc hành.

Cố Du xác thực rất lâu chưa ăn đồ hộp quân dụng, năm đó, cuộc sống lính đánh thuê ở nước ngoài, phàm là dã ngoại, có thể ăn đến đồ hộp quân dụng Trung Quốc là cảm giác hạnh phúc hơn bữa tiệc xa xỉ trong phòng ăn xa hoa của Michelin. Phần lớn thời gian, cô chỉ có thể cứng rắn ăn cây cỏ và giảm thực phẩm, vài thứ đó quả thực không phải cho người ăn.

Hai người nhanh chóng ăn hết lon, Cố Du cướp lon khác mở tiếp.

"Anh là còn làm việc?" Ăn phân nửa, Cố Du nhớ tới, "Lát tôi về nhà trước."

"Nếu đến đây, giúp anh chờ tin tức." Từ Trạm dùng mũi dao cắm vào nhấc miếng thịt bò nhỏ lên, động tác của anh tao nhã hơn ăn như hổ đói của Cố Du.

"Không cần," Cố Du cự tuyệt như dao chém sắt, "Tôi không muốn bị Cục quốc an noi đã tiết lộ cơ mật."

"Có anh ở đây, đừng nghĩ nhiều vậy." Từ Trạm mỉm cười, ánh mắt dừng ở trên mặt của cô.

Cố Du cũng vừa ngẩng đầu lên.

Tầm mắt hai người không phòng bị bất ngờ chạm vào nhau, trong lòng cô lộp bộp, như là thuyền va phải đá ngầm trên biển, bốn phía đều là bấp bênh.

Trong mắt của anh dường như tích tụ vùng biển sâu, quá mức thâm thúy mà không hề gọn sóng, giống như cát dầu lốc xoáy thật lớn, từng chút, từng chút cắn nuốt cô.

Cô trốn không thoát đi, chỉ có thể tới gần, càng tiếp cận lại càng không rời được.

Đáng sợ nhất là, càng vào trung tâm lốc xoáy, sóng biển lại càng nhỏ, an ổn giống như là tòa lâu đài vĩnh viễn không đắm chìm đảo nhỏ.

Cuối cùng, anh là lòng giam hay là bến cảng của cô?

Anh không cho cô cơ hội suy nghĩ.

Ban đầu là nụ hôn thăm thiết hoàn toàn đoạt lấy, không có thử dò xét, không có ôn tồn, cánh môi đè ép, lưỡi mềm mại quấn quanh, cô thở gấp dồn dập bị đè ở lồng ngực, không phát tiết được, chỉ có thể phập phồng kịch liệt.

Cố Du không biết mình thế nào, mà chủ động nghênh đón như vậy.

Cô nhắm mắt lại, suy nghĩ trống rỗng, mềm mại nằm trong ngực Từ Trạ, bị ám áp và yên tĩnh mê hoặc, không muốn giãy dụa.

Lần đầu tiên hôn môi với anh đến bây giờ, nụ hôn này, cô hưởng thụ nhất.

Nụ hôn này có hương vị thịt bò kho tàu.

Chương 21 kinh động

Lúc điện thoại gọi tới, thân thể Cố Du ở trong trạng thái căng thẳng, đôi mắt mê ly, đầu óc trống rỗng.

Chờ hơi thở hỗn hển của cô thanh tỉnh, Từ Trạ đã mặc quần áo tử tế đứng trước cửa sổ, không biết nói điện thoại bao lâu.

Cố Du lục lại áo sơ mi để mặc từ phòng thay quần áo kế bên phòng làm việc của anh, trong phòng rất tối, ánh sáng duy nhất là từ màn hình điện thoại sáng trắng từ phòng kế bên

Men đi tới nguồn sáng, Từ Trạ đưa lưng về phía cô, bởi vì mặc áo sơ mi vội vàng mà phân nửa vạt áo rơi ra bên ngoài, tóc hơi rối tung, cả bóng dáng thoát nhìn chán nản không kèm chế được, chậ vật giống như là vừa mới bị người bắt gian tại trận.

Cô ngồi ở trên bàn làm việc quơ chân cười ra tiếng, Từ Trạ quay đầu đúng lúc thấy cô cười đến bóng dáng không ngừng run rẩy ở trong bóng tối.

"Thời gian có thể quyết định vào cuối tuần," Từ Trạ vừa trò chuyện vừa tới gần Cố Du, đưa tay sờ trán cô bóng loáng ướt đầm mồ hôi, "Tuần này còn có chuyện khác."

Cố Du hơi ngửa, nhắc chân đá trên đùi Từ Trạ, sức lực không lớn.

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô nghe thấy giọng nói bên kia điện thoại.

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyến đi Châu Phi lần này?"

Giọng nói giống như người già, mất tiếng nên hơi khàn khàn, Cố Du ngẩng đầu, đúng lúc chống lại ánh mắt Từ Trạ.

"Chuyện của vợ tôi." Anh thản nhiên nói.

Cố Du chần động, hai tay ghì chặt mép bàn.

Cô không chú ý bên kia điện thoại trả lời cái gì, những trang bị tùm lum trong lòng giống như khí cầu bị trả lời vừa rồi của Từ Trạ đâm thủng, lập tức rỗng tuếch.

Ánh sáng di động lơ mơ yếu ớt giữa hai người, tầm mắt Cố Du nhìn chằm chằm Từ Trạ, đột nhiên cô vô cùng muốn biết giờ phút này anh đến cùng muốn làm cái gì.

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy anh cho rằng chuyện không đáng, trong mắt anh thật sự quan trọng như vậy?

Lần đầu tiên, ánh mắt Cố Du bình tĩnh lại nóng bỏng có cảm giác bức người, Từ Trạ bị thần sắc nghiêm nghị trong điện thoại chấ vắn, anh vội vàng xoay người tránh ánh mắt của cô,

liếc mắt nhìn nhiều hơn nữa, anh không nhận được cúp điện thoại.

Lúc này, Cố Du ở khoảnh khắc Từ Trạm xoay người hoàn toàn, ôm thắt lưng bên hông của anh.

Trong nháy mắt, ngực Từ Trạm có loại cảm giác trúng đạn.

"Chuyện cụ thể tôi sẽ để Vu Duệ nói cho ông biết vào ngày mai, tạm biệt."

Anh nói tốc độ rất nhanh không đợi trả lời cắt đứt trò chuyện.

Đây là lần đầu tiên Cố Du chủ động ôm anh.

Cô dùng loại dáng vẻ cực kỳ không muốn xa rời co rúc trong ngực anh, hai má hơi nóng cách áo sơ mi dán vào ngực của anh, thúc giục tim đập ngày càng tăng tốc.

Anh bao bọc cô, để cô dán chặt vào mình.

"Trước đây tôi khiến người ta không bớt lo lắng," Cố Du cúi đầu nghe tiếng tim đập có lực của anh nói, "Ba tôi có nhiều chuyện trong bộ đội, không phải đi sớm về trễ thì là đi công tác có nhiệm vụ, khi đó không hiểu chuyện, Tiểu Nhân ở trường học bởi vì không dẫn phụ huynh vào sẽ bị người cười nhạo không có ba ba, tôi lập tức chận trên đường tan học, mỗi ngày chận một người, cuối cùng đánh hết những bạn học đã cười em ấy. Chúng tôi nhớ là con em tiểu học, nhà ai không có bối cảnh, phụ huynh những học sinh kia liền ra sức tạo áp lực muốn nhà trường khai trừ tôi, khi đó ba tôi đang nhóm bộ đội đặc chủng mới tuyển đi huấn luyện bí mật, căn bản không khả năng có thời gian về nhà."

"Nhưng anh đã trở lại." Từ Trạm không khó đoán được.

Cố Du cười khẽ, "Đúng vậy a, chú Lâm thông qua bộ đội liên hệ cho ông, ông còn chạy trở về, đưa tôi đi xin lỗi từng nhà, cuối cùng trường học ghi nhớ tôi lại, cuối cùng không khai trừ tôi. Tôi nghĩ ông sẽ tức giận, mặc dù cảm thấy mình không làm sai, vẫn ngoan ngoãn xin lỗi ông, về nhà ông cái gì cũng không nói, kêu tôi và Tiểu Nhân làm một bàn đồ ăn nhỏ, bây giờ tôi còn nhớ rõ lúc ấy ăn cái gì."

"Sau đó thì sao?" Từ Trạm đưa tay nhẹ nhàng luồn qua sợi tóc mềm mại của cô.

"Tiểu Nhân sợ tôi bị phạt, nên liên tiếp nói chuyện của mình, kết quả lúc này điện thoại trong nhà vang lên. Ba ba nhận điện thoại, là bộ đội để ông nhanh chóng chạy trở về. Bên kia rất vội, nói giọng rất lớn, tôi nghĩ ông nhất định sẽ đáp ứng, trong lòng vừa khổ sở vừa mất mát, nhưng là, ba ba đột nhiên nói 'chuyện của con gái tôi quan trọng hơn'. Sau đó, ông cúp điện thoại, ngồi vào bên cạnh tôi bắt đầu ăn cơm tiếp."

Cố Du dừng lại, ngẩng đầu, "Anh mới vừa rồi cũng nói như vậy, đúng hay không?"

Từ Trạm dùng nụ hôn để trả lời.

Anh liếc mắt nhìn thấy sẽ không thể quên được, không từ thủ đoạn cũng muốn lấy được

người phụ nữ cam tâm tình nguyện, hoàn toàn thuộc về.

Cô cương quyết đáp lại, động tác không hoàn toàn bị động nữa.

Di động đột nhiên vang dội.

Lúc lâu Từ Trạm mới buông cô ra, cầm lấy di động nhìn dãy số gọi tới, vẻ mặt lập tức căng thẳng.

"Người nào?" Cố Du không vì vừa mới hôn và xoa sờ mà quá mức chậm chạp, giọng nói ôn mềm khẽ run rẩy, tay cô vừa mở nút áo sơmi của Từ Trạm, đang gắt gao dựa trên cánh tay mạnh mẽ của anh.

Từ Trạm một tay vòng quanh thân thể mềm mại của cô, tay kia thì nghe điện thoại.

"Tiểu Từ a, là tôi, có tin tức."

Giọng nói này hơi quen tai, Cố Du nghĩ nghĩ, cô tuyệt đối biết người này.

"Trễ như thế vất vả ông." Từ Trạm trầm giọng nói.

"Phía trên đồng ý bắt nhóm Tô Ngôn Khanh và Thượng Khôn, cậu yên tâm đi."

Cố Du sửng sốt, đột nhiên ngẩng đầu.

Từ Trạm lộ vẻ tươi cười, "Tôi nói chúc mừng Đoạn thư ký trước."

Cúp điện thoại, Cố Du chưa khôi phục tinh thần từ trong kinh ngạc.

"Tô Ngôn Khanh nâng giá Nhất Hào là vì cảnh cáo Thượng Khôn, kết quả biến khéo thành vụng, chọc giận hần cá chết lưới rách, Thượng Khôn sợ Tô Ngôn Khanh xóa sạch quan hệ từ phía sau đẩy hần vào chỗ chết, trước tiên xóa sạch sẽ bản thân rồi giao tài liệu thu thập nhiều năm như vậy cho Đoạn thư ký. Sau khi tiết lộ tin tức này cho Tô Ngôn Khanh thì hai người bắt đầu động thủ, tối nay xã hội đen Dương Cẩng xem ra là không cách nào ngủ." Từ Trạm thấy vẻ mặt Cố Du hơi mê mang, vì vậy kiên nhẫn giải thích, "Đoạn thư ký vẫn âm thầm tiếp ứng Thượng Khôn, tỏ vẻ muốn chỗ dựa mới của hần, Thượng Khôn mắc câu, cuối cùng chẳng qua là tự chui đầu vào rọ."

Anh xóa những chuyện mình làm này không còn một mảnh, giống như chưa bao giờ tham dự trong đó, mà Cố Du rất rõ ràng, là người đàn ông trước mắt này vì cô, lật nghiêng Dương Cẩng.

Anh căn bản có thể đứng ngoài mọi chuyện, giống như cô từng nghĩ chuyện đương nhiên phải như vậy.

"Từ Trạm," cô nhìn anh, "Cám ơn anh."

Cô lấy lại tinh thần, phát hiện trên mặt lạnh lẽo, đều là nước mắt.

Tô Ngôn Khanh và Thượng Khôn bị trừng phạt đúng tội, cha cuối cùng có thể trầm oan

giải tội.

Cố Du nghĩ đến thời điểm cha vừa mới bị định tội bỏ tù, Ở Dương Cảng cô cùng đường sống đầu đường xó chợ, thành phố to như vậy, nhưng không có chỗ cho cô dung thân, cha nói cho cô biết mình không phải bị oan, là thật trừng phạt đúng tội, khiến cô không muốn chống án, cuộc sống thật tốt, thời điểm đó cô không có hoài nghi cha là vì bảo vệ cô và Tiểu Nhân mới bị bắt đặc dĩ.

Rất nhiều việc mặc dù đã qua không có nghĩa là quên lãng, Cố Du không chế không được, gào khóc trong lòng Từ Trạh.

Ngày hôm sau, Từ Trạh và Cố Du đi tể Phương Tranh.

Sau khi Phương Nhân ở Mĩ biết tin tức, trong điện thoại trăm mối cảm xúc ngổn ngang khóc không biết bao lâu.

Đau khổ và đè nén cùng với cừ hận, biến mất khi Tô Ngôn Khanh và Thượng Khôn bị giết.

Cùng nhau biến mất còn có Từ Trạh và Cố Du có thể nói đã từng ở thế bất lưỡng lập ngăn cách.

Lần đầu tiên trong cuộc sống Cố Du cảm nhận được thích một người là cảm giác gì, nếu cô không giống như trước tránh không kịp Từ Trạh, ngược lại mỗi ngày dính ở bên cạnh anh, giống như mỗi tình đầu của cô nữ sinh, hận không thể biến người đàn ông mình thích thành vật nhỏ lấp lánh phát sáng đeo trên người.

Nhưng, Cố Du cũng không kéo Từ Trạh xem phim đi dạo phố ăn cơm, cô thích nhất là bãi bắn bia thử nghiệm của nhân viên xưởng chế tạo vũ khí của tập đoàn.

Tuy rằng gần như mỗi lần đều thua.

Kỹ thuật bắn của Cố Du nổi danh ở quân giáo là chuẩn, cô không cam lòng nhiều lần đề xuất khiêu chiến, Từ Trạh mỗi lần đều là cười cười vui vẻ đáp ứng, ngẫu nhiên còn có thể chủ động nhường, chỉ vì có được nụ cười của cô.

"Chu U Vương cũng không uất ức như vậy." Nhan Tư Ninh hâm mộ muốn chết, Vu Duệ đều lạnh nhạt đánh giá như thế.

"Nếu bà xã anh và anh tập bắn, em không tin anh có thể nghiêm túc như vậy." Nhan Tư Ninh cười nhạt.

"Anh cưới vợ tuyệt đối không cưới người nỏ súng." Vu Duệ hừ lạnh, ánh mắt lại lướt qua sân bãi.

Bên kia sân bãi, Cố Du phát hiện Từ Trạh cố ý bắn lệch, cầm súng gõ mạnh sau lưng anh.

Thật ra, Cố Du biết, hai người trực tiếp vẫn là có bí mật .

Tâm hình chụp ba năm trước đây.

Còn có cô vẫn dùng thuốc tránh thai.

Trong khoảng thời gian này, cô hầu như đều do dự, cuối cùng quyết định không hề uống thuốc.

Nhưng tấm hình chụp này thật sự không thể không khiến cô canh cánh trong lòng.

Cuối cùng cô làm hai lựa chọn, chuyện thuốc tránh thai coi như không phát sinh, tấm hình kia, cô cũng làm chưa từng nhìn thấy.

Nhưng kế hoạch thua kém biến hóa.

Từ Trạm gần đây vô cùng bận rộn, tập đoàn có hạng mục buôn bán với nước T của Châu Phi, quốc gia cũng rất coi trọng, anh gần như mỗi ngày đều phải họp.

Buổi tối Cố Du chủ động đưa cơm nhằm bày tỏ quan tâm, khiến rất nhiều người gác cửa tăng ca không ngừng hâm mộ.

Thật ra chỉ cần mở cặp lồng cơm ra bọn họ sẽ không hâm mộ, bởi vì Cố Du chỉ biết món ăn liên quan đến trứng gà, nên mỗi ngày lẫn qua lộn lại, không có gì thay đổi.

Nhưng Từ Trạm ăn thật sự rất vui vẻ, Vu Duệ thơm lây ăn qua một lần, liền tình nguyện bản thân kêu bữa ăn khuya bên ngoài để giải quyết.

Đêm nay Cố Du mang theo món thịt xào rau cần vừa học lần đầu tiên trong đời đi vào văn phòng, Từ Trạm trong phòng họp chưa trở về, cô cất kỹ hộp giữ ấm, thu dọn đơn giản mặt bàn, đột nhiên ở văn kiện gần tầng dưới cùng, nhìn thấy tấm hình kia thuận theo mở ra ngoài.

Cố Du cầm tấm hình suy nghĩ hồi lâu, liếc mạng hồi tưởng, dường như ba năm trước đây, mình xác thực gặp được bộ đội Trung Quốc, nhưng cô hoàn toàn không nhớ ra được Từ Trạm là thành viên trong đó.

Nếu quyết định không nghĩ nữa, Cố Du cũng không muốn dây dưa, mọi thứ rất tốt, cô thực thỏa mãn cuộc sống hiện tại, cô không muốn nói cho anh biết, như vậy có thể cho phép anh che giấu ý tốt.

Cô đứng lên, quyết định để tấm ảnh lại chỗ cũ.

Lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

Cố Du tay cầm tấm ảnh, bị Từ trạm để ở trong mắt.

"Tôi." Cố Du tình thế cấp bách, không biết như thế nào mới tốt, vẻ mặt Từ Trạm trong nháy mắt ngưng trệ, rất nhanh, anh đã bình thường lại, đi tới chỗ cô.

"Thật ra thì, anh nghĩ là em có thể nhớ lại." Anh rút tấm ảnh từ tay cô, "Nhưng bây giờ đã

không quan trọng."

"Anh có biết chuyện của tôi trước kia?" Cố Du không biết mở miệng ra sao, vốn là đề xuống lòng hiếu kỳ bởi vì lời nói của Từ Trạh mà cuồn cuộn nổi lên.

Từ Trạh cười cười, "Còn nhớ rõ lần đó anh đã cứu em ở quán Cửu ngũ công sao?"

Cố Du gật đầu.

"Đó không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt."

Chương 22

Ba năm trước, rừng mưa nhiệt đới Columbia.

Ánh mặt trời âm áp, tán cây sum xuê dẹt thành bầu trời xanh thẫm.

Trong khu đóng quân của Liên hợp bộ đội tập hợp khuôn mặt giống nhau, mỗi nhân viên quân sự quốc gia đều mặc quần áo rằn ri, trên mặt thoa đầy thuốc màu.

Chỉ có một chi đội ngoại lệ.

Ba tháng trước, công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự hộ tống nhân viên nghiên cứu khoa học trong nhiệm vụ phát hiện địa bàn của trù thuốc phiện lớn nhất vùng Tam Giác Vàng Nam Mỹ, đăng báo liên hiệp quốc. Làm tập đoàn lính đánh thuê và tập đoàn bảo vệ, bọn họ bị liên hiệp quốc thuê đảm trách nhiệm vụ liên hợp vay quét lần này trong nhiệm vụ hậu cần và tiên phong.

Khác biệt quân chính quy của các quốc gia, công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự lính đánh thuê không có mặc nguy trang trước tác chiến, trên mặt cũng không có nguy trang. Hành động lần này phạm là liên quan đến hiệp ước ngăn cấm chất độc nên các quốc gia đều tham dự, Trung Quốc bụng làm dạ chịu, phái ra bộ đội đặc chủng tinh nhuệ.

"Tôi cảm thấy trên người đều lồi thối." Sáng sớm Vu Duệ đi ra lều trại doanh trại sau đó không ngừng oán giận, "Ngày hôm qua trời mưa, nòng súng còn nước vào."

"Không cầm đi sửa?" Từ Trạm uống một hớp, mày nhíu lại, mặc dù đã thả thuốc khử độc, nhưng trong nước cũng còn mùi tanh.

"Công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự chỉ cung cấp một người sửa chữa, hôm qua mấy chục người xếp hàng, tôi còn không bằng ngủ nhiều hơn." Vu Duệ không kiên nhẫn giải thích.

Từ Trạm vừa định mở miệng chột nghe Vu Duệ thấp giọng kinh hô: "Dựa vào! Thực rất hưởng thụ!"

Ánh mắt nhìn theo phương hướng của anh, Từ Trạm ngẩn người, quả nhiên thực rất hưởng thụ.

Rừng rậm quen lảng cửa sổ ở mái nhà, ánh mặt trời chiếu xuống, trong rừng rậm âm đạm chỉ có đây phát ra ánh nắng vàng âm áp, ở đây ánh mặt trời bao trùm trên mảnh đất nhỏ, ghé quân dụng nằm vừa vặn hưởng hết ánh mặt trời, người nằm phía trên mặc đồng phục làm việc của công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự cô gái đưa lưng về phía bọn họ, tay chân lười biếng buông ra bên ngoài ghé nằm, dường như đang ngủ say.

Lúc này, có người tới đây vỗ vỗ cô.

Một người đàn ông mặc đồ quân sĩ Mỹ đưa cho cô khẩu súng, cách quá xa, Từ Trạm không nghe rõ cuộc đối thoại, chỉ nhìn thấy đôi tay tuyết trắng tinh tể nhận súng, nhanh chóng tách rời.

"Cô chắc là nhân viên trang bị kỹ thuật," Từ Trạm nói với Vu Duệ, "Bây giờ cậu đi tìm cô ấy."

"Bây giờ?" Vu Duệ vội vàng lắc đầu, "Tôi đã chết đói, đi ăn cơm trước."

Từ Trạm nghĩ nghĩ, "Tôi không đói bụng, tôi giúp cậu đưa cho cô ấy."

Vu Duệ hết sức phấn khởi rời đi, quân sĩ Mỹ kia cũng không biết rời đi khi nào, Từ Trạm cầm súng đi tới ghế nằm bên cạnh, đưa tay vỗ vỗ vai cô gái kia.

Rất gầy.

"Còn anh con bà nó xong chưa." Cô dĩ nhiên là dùng Trung văn oán giận một câu, Từ Trạm không kịp phản ứng, chỉ thấy cô quay sang, mặt mỉm cười, thốt ra tiếng anh lưu loát, "Chào anh, có cái gì cần giúp sao?"

Trong nháy mắt nhìn thấy anh, Từ Trạm rõ ràng cảm giác được ánh mắt của cô dừng ở ngôi sao năm cánh trên phù hiệu đeo tay, vẻ mặt lộ vẻ xấu hổ.

"Cái kia. Đều là người một nhà, đừng đi tìm cấp trên của tôi mà tố cáo ha." Cô thật cẩn thận nói câu tiếng Trung.

Dáng dấp cô nhìn tốt lắm, mặc dù không phải xinh đẹp nhất trong những người phụ nữ phong tình Từ Trạm đã gặp qua, có loại hương vị khiến người ta nói không nên lời. Mặt mày nhã nhặn lịch sự làn da trắng nõn, tóc đen dài, tay chân thon dài, điển hình cô gái Phương Đông khí chất dịu dàng.

Xuất hiện ở chỗ như vậy thật sự bất ngờ.

"Nòng sung bị nước vào," Từ Trạm thu hồi ánh mắt đánh giá, "Phiền toái."

Cô gái tay chân lạnh lẽo đứng lên, nhận lấy súng, "Đi theo tôi."

Trên đường trở lại lều sửa chữa kỹ thuật, có người không ngừng huýt sáo nháy mắt với cô, cô giống như cái gì cũng không nghe được, đôi chân dài bước thật nhanh.

"Ngồi đi." Vào lều trại, cô tiện tay chỉ ghế gấp ngay trang, "Đợi chút là tốt rồi."

Nói xong, cô đã bắt đầu tháo súng.

Từ Trạm chưa từng thấy động tác lạnh lẽo thoả mái như vậy, vài thao tác, linh kiện đã rải rác trên bàn làm việc, anh quan sát cẩn thận, phát hiện tất cả linh kiện nhìn như không thứ tự, nhưng đều là tháo dỡ trong khoảng cách cánh tay thẳng tắp di chuyển ở chỗ gần nhất. Anh lại ngẩng đầu nhìn cô gái, cô cúi đầu, vài giọt mồ hôi trong suốt đọng trên cổ mảnh khảnh trắng nõn, dính mấy sợi tóc dài.

Cô nhận thấy được ánh mắt dừng ở trên người mình, ngẩng đầu, cong môi mỉm cười hữu nghị với anh.

Trong lòng Từ Trạm nhẹ nhàng run lên, giống như giọt sương mai rơi trên lá cây, nói không ra là cảm giác gì. Anh may mắn vì thuốc màu trên mặt đã che dấu toàn bộ vẻ mặt nóng đỏ ửng và không biết làm sao.

"Tốt lắm!"

Không đợi anh định thần lại từ nụ cười tan băng hóa tuyết mới vừa rồi kia, súng của Vu Duệ đã vững vàng đặt ở trong tay.

Anh nói cảm ơn, rời khỏi lều trại trước cố gắng không chế mới không quay đầu.

Hôm sau, vốn kế hoạch hành động lại bị gác lại, toàn bộ nơi đóng quân đều vô cùng buồn chán, đội ngũ Từ Trạm vì né tránh mưa to như trút nước ở bên ngoài trong lều trại hút thuốc, mọi người không ngừng oán giận thời tiết, Vu Duệ và người khác đang đánh bài tú-lơ-khơ rất vui vẻ, lần đầu tiên Từ Trạm cảm thấy tiếng mưa rơi hơi ồn ào.

"Lão Từ."

Có người vỗ anh.

"Lão Vu nói cậu hôm qua giúp cậu ấy sửa súng đi, biết lều trại ở đâu sao? Buổi sáng thời điểm thay ca súng của tôi bị vô nước mưa."

Từ Trạm sững sốt, hơi dừng lại sau đó mở miệng: "Rất xa, tôi giúp cậu đưa đi đi."

Chiến hữu cảm ơn sau đó tiếp tục đi vây xem đánh bài(Landlords-Bài Tú Lơ Khơ), Từ Trạm dập tắt thuốc, tháo trang bị nguy trang sung tốt rồi ra khỏi lều trại.

Mưa nói lớn không lớn, sau khi đi qua ngọn cây cao lớn rậm rạp cũng không còn bao nhiêu lực đánh vào, ngược lại hơi có hương vị triền miên. Anh ngựa quen đường cũ tìm được lều trại của công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự rồi bước vào.

Có lẽ vì nguyên nhân trời mưa, bên trong đã có hai binh lính ngoại quốc xếp hàng.

Lúc đến phiên anh, Từ Trạm nghĩ rằng cô có thể nhận ra mình mới tới hôm qua, ai ngờ cô nhận lấy súng, dùng tiếng anh lưu loát hỏi anh ngoài ra trực trặc cái gì.

Sau đó nhìn thấy quân phục của anh, cười dùng tiếng trung nói: "Đồng bào a, vui mừng gặp mặt."

Thời gian một ngày, cô đã quên anh.

Lần đầu tiên Từ Trạm có loại cảm giác tên là chán nản.

Anh nhanh chóng chú ý tới cô nhú nhú mày, sau đó xoay qua chỗ khác dùng sức hút hút lỗ mũi.

Từ Trạm hỏi mùi thuốc lá trên người mình.

"Thật xin lỗi." Anh ý thức được cô không thích mùi thuốc lá.

Cô không trả lời, tiếp tục tháo súng.

Nhưng lần này, Từ Trạm có thêm thu hoạch, thẻ công tác của cô ném trên bàn, mặt trên dùng sáu loại ngôn ngữ liên hiệp quốc viết tên họ thân phận công việc.

Trên đường gạch viết câu tiếng trung: Cố Du.

Khoảng một tuần, bởi vì nhất trí chấp nhận chỉ huy, cho nên vốn kế hoạch bởi vì không biết nguyên nhân trước sau ở vào trạng thái trì hoãn. Từ Trạm vốn hi vọng sớm đi hoàn thành rồi cắt cử về nước, nhưng bây giờ, anh lại hi vọng nhiệm vụ tiếp tục kéo dài thời hạn.

Từ Trạm biết rõ ràng nguyên nhân muốn ở lại đây, lần đầu tiên trong đời anh nảy sinh cảm tình với một người phụ nữ, giống như chồi non nảy mầm từ lòng đất lên, chẳng qua tình cảm mới nảy sinh phá vỡ nội tâm cứng cỏi của anh.

Trong một tuần, anh dường như mỗi ngày đều đi sửa súng, Cố Du không có lần nào nhớ rõ anh, mỗi lần đều trước dùng tiếng anh chào hỏi, sau đó lại dùng tiếng Trung biểu đạt cùng là người Hoa ân cần thăm hỏi. Từ Trạm không tin trí nhớ cô thật sự kém như vậy, cuối cùng đến ngày thứ bảy, anh không thể không thừa nhận, trí nhớ của cô thật sự là kém như vậy.

Cô lại một lần ở dùng tiếng anh làm theo phép sau đó lộ vẻ mặt kinh ngạc, dùng tiếng Trung nói với anh: "Ai nha, người một nhà a."

Từ Trạm nghĩ rằng tính cách của mình xem như bình tĩnh, nhưng lần này anh xem không không chế được muốn mạnh mẽ gõ đầu cô.

Cuối cùng anh vẫn không chế được, gật đầu nói: "Đúng vậy, xin chào."

Nhưng Cố Du nhìn chằm chằm anh hồi lâu, giống như sau khi cố gắng tự hỏi mới chậm rãi mở miệng: "Lão binh, tôi có không phải gặp anh ở đâu?"

Lão binh là xưng hô thường dùng cho các chiến hữu trong nước xa lạ, Từ Trạm hơi ngơ ngẩn, thấp giọng nói: "Cô đã từng đi lính."

"Chỉ ngây ngô ở trường quân đội," Cố Du nhún nhún vai, "Sau lại xuất ngũ xuất ngoại."

"Sao không tiếp tục ở lại đi?" Từ Trạm không phải người nói nhiều, hôm nay lại ngoại lệ.

"Cha không đồng ý, để cho tôi hảo hảo học tập." Giọng nói của cô rõ ràng hơi cứng nhắc.

"Nhưng tại sao cô lại ở chỗ này?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Từ Trạm liền hồi hận.

Cố Du quay đầu nhìn ánh mắt anh không tốt, nhưng cũng chỉ là nhìn như, sau đó, cô xoay

người tiếp tục kiểm tra thân súng.

Trong lúc đó hai người vẫn duy trì trầm mặc.

"Tốt lắm." Cổ Du lắp ráp súng xong đưa cho Từ Trạh, "Lúc trời mưa"

"Cẩn thận!"

Tiếng nổ mạnh hật lớn ầm điếc tai cô.

Từ Trạh hô, đưng ngã Cổ Du.

Nổ mạnh nhiệt lưu mãnh liệt ném tung hai người dây dưa chặt chẽ cùng chỗ đi, lều trại sụp xuống, giá đỡ liên tiếp không ngừng rơi xuống, Từ Trạh gắt gao đè Cổ Du dưới thân, hoàn toàn cách ly cô khỏi tất cả uy hiếp.

Bụi mù gay mũi, hai người không hẹn mà cùng bắt đầu ho khan.

Cổ Du kịp phản ứng đầu tiên, đẩy Từ Trạh đang bảo vệ cô ra, nghiêng răng nghiêng lợi, "Này tên khốn khiếp, muốn chết!"

Cô dáng vẻ hung ác khiến Từ Trạh hơi sững sờ, nhìn chằm chằm cặp mắt kia bởi vì phần nộ mà tròn xoe linh động.

"Lão binh, " cô rất nhanh phát hiện được Từ Trạh bảo vệ, "Cảm ơn!"

Dứt lời, cô đẩy Từ Trạh ra đứng lên chạy trốn, chạy tới đông hỗn loạn bên ngoài lều trại.

Người phụ trách công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự đang chỉ huy dập tắt lửa, kho quân giới gần đây lọt vào đạn hỏa tiễn tập kích, Cổ Du không quay đầu lại xông tới nói vài câu với người phụ trách, sau đó bắt đầu tham gia chỉ huy thay đổi vị trí, Từ Trạh tro mắt nhìn bóng lưng của cô biến mất trong khói đặc cuồn cuộn.

Chỗ chịu tập kích chủ yếu là nơi đóng quân của liên hiệp quốc và công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự, các đội đều bình an vô sự, chỉ huy trung tâm sắp xếp điều động các bộ đội liên hợp dựa theo vệ tinh quân sự bắt đầu phạm vi tìm tòi. Từ Trạh và chiến hữu tham dự hành động.

Mặc dù có vệ tinh hỗ trợ, nhưng không cách nào áp dụng tập kích trên không trung, trang bị ở chỗ trùu thuốc phiện rõ ràng hơn địa thế địa hình, hành động vô cùng khó khăn, hơn nữa phía trước tình báo là võ trang cách rừng rậm bên thôn xóm phòng thủ mạnh, bộ đội liên hiệp quốc hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ thôn xóm bị kèm hai bên, gặp tai họa ngập đầu.

Bắt đầu hành động, Từ Trạh không thấy Cổ Du.

Đầu óc hoạt động nhanh chóng và thần kinh căng thẳng hơi thả lỏng, anh không thể tránh khỏi việc nhớ khuôn mặt bình tĩnh thanh tú, còn khi nổ mạnh anh gắt gao kéo thân thể ấm áp mềm mại vào trong lòng.

Từ Trạm không phải là người do dự, khi anh nhận định mục tuyệt đối không nhìn trước ngó sau.

Hắn đã quyết định, ngược lại càng thuận nhiên với tâm ý của mình hơn.

Hành động mặc dù khó khăn, nhưng các quốc gia đều là tình anh, ba ngày sau, vài bộ đội vũ trang loại đơn vị nhỏ đều bị tiêu diệt. Bộ đội Trung Quốc phụ trách khu vực căn bản đã quét sạch, nhóm người Từ Trạm trở lại doanh trại, việc đầu tiên, anh đi tìm Cố Du.

Nguyên bản nơi đóng quân của công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự trống rỗng.

Anh đứng tại chỗ, nói không nên lời không cam lòng, người phụ nữ kia là người đầu tiên cũng có thể là cuối cùng khiến anh động tâm cứ như vậy biến mất không hề có tung tích.

Nhân viên làm việc ở Liên hiệp quốc nhìn anh đứng nguyên một chỗ 10 phút, nhiệt tình đi lên, "Đại binh, súng bị hỏng? Trạm sửa chữa và hội Chữ Thập Đỏ cùng nhau chuyển dời đến tuyến đầu thôn xóm, hôm qua ở đó đã xảy ra giao chiến, chết nghiêm trọng, bọn họ và chính phủ địa phương đang giải quyết tốt hậu quả trước, phỏng chừng các anh còn ác chiến lớn hơn, lại xin thêm vũ khí dự bị đi."

Chương 23

Lần đầu tiên Từ Trạm lo lắng an nguy của một người như vậy.

Nhất là anh chỉ biết là tên của cô gái.

Vu Duệ phát hiện Từ Trạm có gì không đúng, truy hỏi nguyên nhân, Từ Trạm cũng không che giấu, chỉ là thản nhiên nói: "Tôi muốn cưới cô ấy."

"Người sửa súng làm lính đánh thuê kia?" Cầm Vu Duệ thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, "Cô ấy là công chức quân lính đánh thuê, thân phận của anh bây giờ quyết không có thể nào a!"

"Nếu cô ấy nguyện ý, tôi có thể xuất ngũ."

"Anh đừng bị tình yêu làm đầu óc choáng váng."

"Không phải như vậy," con người Từ Trạm màu sắc trầm tĩnh, "Tôi thực thích cô ấy."

Vô cùng thích.

Vu Duệ trầm mặc, vụt tắt rồi khơi lên vẻ mặt khoa trương, "Một người phụ nữ ngay cả anh đều không nhớ được, anh thích cô ấy thì thế nào?"

"Cô ấy sẽ nhớ kỹ tôi." Từ Trạm cười cười.

Vu Duệ rất hiểu rõ Từ Trạm.

Từ nhỏ bọn họ lớn lên cùng nhau ở đại viện quân khu, thân như tay chân. Mẹ của Từ Trạm là vợ lớn của chú Từ, nhưng chú Từ vì lên chức quân đội, lựa chọn ly hôn, cưới thiên kim của thượng cấp tư lệnh quân khu. Mẹ của anh không có trách cứ chú Từ, ngược lại yên lặng chăm sóc Từ Trạm, đến khi anh mười hai tuổi thì mẹ qua đời, chú Từ mới nhận anh đưa về trong nhà.

Khi đó anh đã em trai, em gái.

Từ Trạm không có cảm giác gì với nhà mình, với chú Từ cũng vậy, anh coi trọng trách nhiệm coi trọng gia đình, Vu Duệ biết, anh vĩnh viễn sẽ không trở thành người như chú Từ vậy, đó là cảm kị của anh.

Làm người phụ nữ của Từ Trạm, nhất định là điều rất hạnh phúc.

Nhưng, hạnh phúc cũng phải gắn liền với tự nguyện, mà Vu Duệ cảm thấy, Từ Trạm không từ thủ đoạn dứt khoát lấy được người phụ nữ tên Cố Du vào trong tay.

Đây không phải là chuyện tốt.

Nhưng chuyện Từ Trạm đã quyết định, Vu Duệ hiểu được không cách nào thay đổi, đơn giản anh chỉ có thể làm đồng lõa.

Hi vọng người phụ nữ đó biết phân biệt tốt xấu.

Hôm sau bộ đội nhanh chóng nhận được tin tức, đi trước lên thôn xóm tiền tuyến hội hợp. Với người khác, đây có lẽ là chiến dịch cuối cùng, với Từ trạm mà nói, còn có tầng ý nghĩa khác.

Thôn xóm gần đây mảnh rừng rậm cháy đen, khói nhẹ uốn lượn lên giữa không trung. Có rất nhiều quân nhân, dân thường bị thương, tim Từ Trạm lập tức treo cao lên, không ngừng tới lui.

Anh bắt đầu hỏi thăm công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự sửa chữa ở đâu, lấy được đáp án khiến trong lòng vốn thấp thỏm đã rơi đầy mũi châm nhọn.

"Nhân viên kỹ thuật bây giờ đều đi một đường," người kia nói, "Người bên kia thiếu thôn, lính đánh thuê cũng gia nhập hành động quân sự."

Không đợi anh nghĩ nhiều, lập tức truyền đến tin tức tập hợp.

Đi về phía khu giao chiến phía trước đường vô cùng khó đi, không có đường, chỉ có thể xuyên qua rừng rậm.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng súng mơ hồ.

Từ Trạm ra dấu tay ẩn nấp, mọi người nhanh chóng tìm kiếm vật che dấu gần đây.

Tiếng súng biến mất, Từ Trạm nghĩ nguy hiểm đã loại bỏ, vì vậy dùng tay ra hiệu kêu mọi người chấm dứt trạng thái ẩn nấp tiếp tục đi lên trước.

Hắn chợt phát hiện Vu Duệ không nhúc nhích.

"Tình huống thế nào?" Anh đi qua thấp giọng hỏi.

Cách lớp thuốc màu thật dày cũng có thể nhìn ra, trên mặt Vu Duệ cứng ngắc.

"Tôi đạp trúng mìn." Anh cười khổ nói.

Từ Trạm run lên bần bật, cắn răng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Ở đây căn bản không phải khu dò xét ra mìn, thế nhưng lại xuất hiện mìn!

Hắn lập tức gọi người ta liên lạc lều trại chỉ huy báo ra tọa độ, chờ đợi bọn họ phái nhân viên gỡ mìn, sau đó anh lại kêu phó đội trưởng tiếp nhận nhiệm vụ của mình, dẫn người rời đi.

"Anh cũng đi theo đi," Vu Duệ nói như đinh đóng cột, "Mình tôi chờ gỡ mìn."

"Cùng nhau." Từ Trạm chỉ nói hai chữ.

Nửa giờ này, là 30 phút dài nhất trong đời của hai người.

Tiếng bước chân bỗng nhiên truyền đến từ xa xa rừng rậm, Từ Trạm giơ súng lên, chỉ thấy bóng dáng rất nhỏ không có mặc quân trang gần như biến thành mái tóc đen dày từ trong chỗ sâu chạy tới.

"Người nào đạp trúng đất mìn?" Cố Du thở hồng hộc dùng tiếng Anh đặt câu hỏi.

Vu Duệ và Từ trạm hoàn toàn sững sốt.

"Chúng tôi nhờ giúp đỡ an bài nhân viên gỡ mìn!" Từ Trạm không khỏi hoảng hốt, không hiểu tại sao người đi tới đường sống chết này lại là cô.

"Đúng là tôi," Cố Du từ trong ngực lấy ra giấy chứng nhận, "Mời nhân viên không liên quan rút lui khỏi."

Cô nhìn Từ Trạm, nói thật sự nghiêm túc.

"Tôi không phải nhân viên không liên quan." Giọng nói Từ Trạm phát ra trầm thấp.

"Ngoại trừ người tiếp xúc mìn ra, nhân viên khác đều là không liên quan." Cố Du nói từng chữ một, sau đó quỳ gối dưới chân Vu Duệ, buông túi công cụ xuống.

Cô ấy đã đến khiến anh có nhiều lý do ở lại hơn.

Xác nhận phương thức loại mìn và kíp nổ, Cố Du hít sâu, cô ngẩng đầu phát hiện Từ Trạm không có rời đi, không khỏi thanh sắc câu lệ, "Mời anh phối hợp công việc của tôi!"

Từ Trạm nửa ngồi xồm xuống bên người cô, "Một người gỡ mìn hệ số nguy hiểm cao, tôi từng được huấn luyện chuyên nghiệp, có thể viện trợ cô."

"Anh không sợ chết?" Cố Du nhíu mày, "Loại mìn này ho dù là tôi cũng chỉ nắm chắc 30%."

"Sao thấp vậy?" Vu Duệ nhất thời cảm thấy mình phải chết không thể nghi ngờ.

"Các anh nghĩ sao? Đây không phải là trò đùa!" Sắc mặt Cố Du hết sức khó coi.

Vu Duệ cắn chặt răng, "Quên đi! Không cần! Các người nhanh chạy khỏi đây đi! Đừng động tới tôi!"

"Thúi lắm!" Không đợi Từ Trạm mở miệng, Cố Du ngẩng đầu liền mắng.

Từ Trạm và Vu Duệ đều là sững sốt.

"Tôi không ó thời gian và không còn tâm tình nói bậy bạ với các người, đây là công việc của tôi, mặc dù tôi không phải quân nhân chuyên nghiệp, nhưng lính đánh thuê cũng có nguyên tắc thi hành của bản thân!"

"Tôi hiểu," Từ Trạm nhìn vẻ mặt tức giận của cô, "Tôi sẽ phối hợp với cô."

"Anh!" Cố Du tức giận đến nói không ra lời, cũng không dám lãng phí thời gian, chỉ có thể khẽ cắn môi, cúi đầu bắt đầu gỡ mình.

Từ Trạm vừa khẩn trương Vu Duệ, lại lo lắng Cố Du, nhưng bờ vực sống chết, ngược lại có loại cảm giác bỏ mạng bất cứ giá nào cũng không sợ.

Nếu anh và Vu Duệ đã lựa chọn con đường này, cũng biết có thể đối mặt với loại nguy hiểm gì, nên không thể nói hối hận.

"Tay!" Cố Du đột nhiên ra tiếng.

Từ Trạm vươn tay đến chớp mắt đã bị cô cầm thật chặt.

Một dòng nước ấm chảy xuôi từ mu bàn tay vào đáy lòng.

"Lực lượng mình tôi chắc chắn không đủ, chúng ta cùng nhau, thành công chính là mạng sống ba người, nếu thất bại," Cố Du nhìn thẳng hai mắt Từ Trạm, "Bọn họ chỉ có thể dựa vào đốt khối thịt xác nhận DNA của chúng ta."

Từ Trạm đón ánh mắt của cô, nhẹ nhàng gạt đầu, "Bắt đầu đi."

"Nghe tôi chỉ huy." Một tay thì Cố Du nắm có thể giữ vững đưa trang bị tương xứng sức chịu nén của mình, tay kia thì đặt lên bàn tay của Từ Trạm.

Từ Trạm nghe tiếng cô hít sâu, thấy dáng dấp lông mi của cô nhẹ nhàng run run.

"Nhắc chân!"

Vu Duệ nhắc mạnh chân!

Hai tay gắt gao ngăn chặn mình, Cố Du nhanh chóng để vật nặng tương xứng lên, toàn bộ quá trình không đến một giây.

"Chạy!" Cô hô to.

Ba người chạy như điên theo phương hướng Cố Du.

Từ Trạm giữ chặt tay Cố Du từ đầu tới cuối không có buông ra.

Phía sau tiếng vang thật lớn.

Dòng khí sóng nhiệt thật lớn ném ba người đi.

Từ Trạm chỉ cảm thấy cả người giống như bị nghiền áp, bụi đất bay lên, hô hấp hết sức nặng nề, lỗ tai cũng phát ra nổ vang.

Trong tay ấm áp như trước, anh nghe tiếng ho khan của Vu Duệ, cổ sức xoay người, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn bên cạnh hơi hoạt động khó khăn.

Cô rút tay ra.

Tìm của anh bỗng nhiên trống rỗng.

Lúc này, Cố Du đột nhiên phát trận tiếng cười.

Tiếng cười của cô thật thấp, thật dễ nghe, như là chim hót trong rừng rậm, nhẹ nhàng động lòng người.

"Mạng ghê gớm thật." Cô cười lật xoay người, nằm trên cỏ xỉ rêu thật dày, khó khăn chống đỡ thân thể.

Vu Duệ cũng bắt đầu cười.

Tiếng cười cuồng hoan là ba người tìm được đường sống trong chỗ chết.

Cô cách anh rất gần rất gần, trên người đều là trắng da, trên mặt che kín bụi đen, gần như che dấu làn da trắng nõn của cô. Nhưng cô như vậy càng đẹp hơn, trong lòng lộ vẻ ngang bướng và điên cuồng, sáng mắt lưu chuyển, đều rất thanh nhã sinh động mê người.

Bỗng nhiên, cô quay đầu, tươi cười còn giãn ra ở trên mặt, "Cám ơn anh, lão binh, khó được lần đầu tiên gặp mặt liền kích thích như vậy."

Từ Trạm thiếu chút nữa không đi lên.

Mìn không nổ chết anh, Cố Du lại làm tức chết anh.

Vu Duệ ở một bên cười đến nước mắt đã chảy ra, anh ngược mi giống như khiêu khích Từ Trạm, sau đó phát tiếng cười đến không thể dừng lại.

Cố Du chỉ khi anh là nhặt được mạng quay về sau đó điên cuồng, cũng không còn để ý, đứng dậy vỗ vỗ đất trên người, "Được rồi, chúng ta chạy nhanh về đi."

Từ Trạm đang muốn mở miệng, nói cho cô hai người không phải lần đầu tiên gặp mặt, đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng súng.

"Không xong!" Cố Du nhíu mày, "Không phải là bọn họ nghe thấy tiếng nổ mạnh chạy tới chứ!"

Cô vừa dứt lời, Từ Trạm và Vu Duệ đã tháo chốt an toàn của súng tự động ra.

Ba người ở trong rừng rậm bắt đầu trở về khu đóng quân, Cố Du chỉ có một cây súng, hai người kẹp cô ở giữa.

Tiếng súng chọt gần chọt xa, bởi vì vũ khí trang bị buôn lậu mua từ các nơi trên thế giới, Cố Du không thể thông qua tiếng súng vọng kết luận rốt cuộc là không phải bộ đội bên ta.

Đột nhiên, tiếng bước chân tới gần.

Từ Trạm làm dấu tay thế ẩn nấp, mà Cố Du căn bản không hiểu bộ đội đặc chủng Trung Quốc trao đổi ngôn ngữ tay, vẫn đang bại lộ bên ngoài.

Trong lòng anh lo lắng, đưa kéo cô vào trong lòng, kéo đến phía sau cây.

Cây lớn ba người ôm hết, che dấu hai người dư dả, Cố Du vừa mới bắt đầu còn muốn giãy dụa, nhưng phát hiện tiếng bước chân tiến dần, cũng thành thành thật thật dừng lại trong lòng Từ Trạm.

Tổng cộng bảy người.

Từ Trạm xuất ra chiến thuật chiết quang kính, xác nhận thân phận người tới.

Bảy vũ trang bản địa.

Tim Cố Du thầm đập rõ ràng nhanh hơn, anh không biết như thế nào, nhưng theo bản năng đưa tay sờ sờ gò má cô.

Cố Du sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh.

Đối phương nói rất đúng bọn họ nghe không hiểu ngôn ngữ, Từ Trạm thu hồi ánh mắt, vội vàng làm vài tư thế tay với Vu Duệ, sau khi thấy anh gật đầu mới nhìn Cố Du.

Sau đó, anh cúi đầu, dùng giọng nói chỉ có cô có thể nghe thấy ở bên tai nói: "Đứng ở này, chờ anh trở lại."

Cố Du không kịp phản ứng thì tiếng súng đã nổ lớn.

Từ Trạm và Vu Duệ thành công đánh lén mấy người bên cạnh không đương.

Hai người đàn ông phát hiện đầu tiên không kịp cảnh cáo đồng đội đã bị Từ Trạm một súng bắn chết.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, viên đạn gào thét vụt qua, Từ Trạm lăn một vòng tại chỗ, thấp góc độ bắn, hai người nữa ngã xuống.

Bên kia Vu Duệ bị hỏa lực tập trung, anh bị áp chế, mượn khoảng trống bắn trúng người mục tiêu.

Sau khi đối phương phát hiện nguy hiểm thì nghiêm chỉnh huấn luyện, lập tức phân tán, hỏa lực áp chế vô cùng hữu hiệu, bốn đầu hai, Từ Trạm nhanh chóng bò lên tránh ở phía sau cây bắn, chờ anh dùng hết đạn thì vòng qua thân cây, một phát bị mất mạng. Anh gần như vòng tới phía sau quân địch, thoải mái lại đánh gục một người.

Bỗng nhiên, luồng nhiệt và đau nhức bên cánh tay trái bị nổ, Từ Trạm chột cả kinh, người thứ tám!

Hạng súng lúc này đã nhắm ngay anh.

Không giống với súng tự động tiếng vang liên thanh, sau khi tiếng súng vang rõ ràng, người thứ tám phù phù ngã xuống đất.

Từ Trạm ngẩng đầu, chỉ thấy Cố Du cầm súng đứng ở trước mặt.

Vu Duệ đã giải quyết xong hai người khác.

Anh lẳng lẳng nhìn cô, xem động tác tiêu chuẩn cô lấy súng, xem ánh mắt cô mang theo sát khí. Từ Trạm không hề che dấu say mê của bản thân, nhưng là Cố Du lại bình tĩnh thu súng, nhổ một bãi nước miếng trong không khí.

"Nguy hiểm thật." Sinh tử trước mặt, cô thần nhiên giống như không hề sợ hãi.

Bộ đội chính phủ nhanh chóng chạy tới vùng có tiếng súng, trên người của ba người có vô số vết thương nhỏ, lập tức bị đuổi về căn cứ.

Từ Trạm chưa kịp nói thêm câu nào với Cố Du, cô ngã đầu liền ngủ trên cáng, tướng ngủ ngây ngô, giống như động vật nhỏ không hề phòng bị.

Anh không nhẫn tâm quấy rầy, nghĩ mình còn có cơ hội.

Ai ngờ sau khi đưa trở về xử lý đơn giản miệng vết thương, qua đêm, công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự đã rút lui khỏi.

Chỉ dẫn nhiệm vụ hoàn thành, bọn họ không cần thiết ở lại.

Còn thể lực võ trang còn sót lại nhanh chóng bị một lưới bắt hết, kết thúc hoàn thành công tác, nửa tháng sau trên phi cơ về nước, trong đầu Từ Trạm tâm tư xao động, đều là bóng dáng một người.

Sau khi về nước, anh vận dụng tất cả phương pháp có thể để tra tìm Cố Du, nhưng trong hồ sơ của công ty tài nguyên chuyên ngành quân sự, người phụ nữ này giống như bốc hơi khỏi xã hội, không hề có tin tức.

Anh hoàn thành thời gian nghỉ vụ quân sự còn lại, không ở lại mà lựa chọn xuất ngũ.

Thời gian hai năm, anh đã nếm trải mùi vị tuyệt vọng.

Một người phụ nữ bất ngờ không phòng ngự xông vào đáy lòng tối tăm mềm mại của anh tùy ý giương oai sau đó tự nhiên rời đi, chỉ để lại khoảng trống rỗng đóng hờn độn.

Anh không có biện pháp gì, mặc kệ nhớ nhung thế nào, hiện thực tàn khốc thủy chung hoàn toàn không cho anh hi vọng.

Mặc dù xuất ngũ, anh vẫn nhận quân ủy điều đi tiếp quản tập đoàn Bắc Phương, đôi khi anh thường lật xem danh sách nhân viên kỹ thuật, nghĩ có ngày kỳ tích có lẽ sẽ xuất hiện.

Kỳ tích bản thân cũng chỉ là cái kỳ tích.

Anh thông qua quan hệ tìm được hình ảnh tư liệu quý giá năm đó dùng để đánh giá tham khảo chấp hành nhiệm vụ, cuối cùng ở tấm hình phát hiện trong sáng sửa cô gái đang thử súng hết sức chăm chú, vì vệ tinh truyền hình cáp có hạn mà hình dáng mơ hồ.

Từ Trạm in tấm hình này xuống dưới, đây là dấu vết duy nhất cô có khả năng lưu cho anh.

Mặc dù không cam lòng, anh chỉ có thể buộc phải buông tha.

Nếu Từ Trạm không ôm hi vọng, toàn tâm tập trung vào công việc, anh quyết định buông tha cho ngày đầu tiên, chứng kiến kỳ tích xuất hiện.

Có kinh nghiệm giáo huấn lần trước, lúc này đây, Từ Trạm sẽ không bỏ qua cơ hội.

Chương 24

Cố Du ngoài cười ha ha ra thật sự không biết nói cái gì.

Từ Trạm nhú mày nhìn cô, cũng không nói.

Anh nói đơn giản chuyện ba năm trước đây cho cô, mong lần này cô có thể nhớ tới, ai ngờ, vẻ mặt của cô thật sự không giống như nhớ ra rồi khiếp sợ.

Cố Du cảm thấy mình rất vô tội.

Dung lượng não người là có hạn, cô cần nhớ kỹ nhiều kiến thức kỹ thuật như vậy, làm sao có thời gian đi nhớ rõ vẻ mặt người đàn ông nguy trang đã gặp mặt vài lần khi sống chung hơn nửa tháng.

Thật sự là làm khó người khác!

"Bộ đội đặc chủng các anh nguy trang rất dày, khi đó anh không đẹp mắt như bây giờ." Cô xuất ra đòn sát thủ, từ chối trách nhiệm, cười hết sức chẳng phải chột dạ.

Mặc dù Từ Trạm đã tiếp nhận chân tướng tàn khốc về trí nhớ của cô, nhưng vẫn không cam lòng, "Ba người chúng ta thiếu chút nữa đã chết, sao em có thể không nhớ rõ."

"Em thường xuyên đối mặt nguy hiểm như vậy," Cố Du bĩu môi, "Sớm đã thành thói quen."

Cố Du không biết nên giải thích thế nào, sau khi cha gặp chuyện không may, cô không muốn trở về nhớ lại đoạn thời gian kia.

Năm đó, mỗi đêm cô cuộn mình trong căn phòng nhỏ, mượn ánh đèn yếu ớt lắp ráp linh kiện. Cô không thể tưởng tượng mình từng hăng hái cỡ nào, tùy ý tự nhiên, dùng tất cả kích thích khiêu chiến vừa học để lấp đầy cuộc sống.

Có lẽ cô từng có ấn tượng khắc sâu với Từ Trạ, nhưng khắc sâu ấn tượng hơn cũng bị cuộc sống khắc nghiệt mài thành hờ hững.

Cô nhìn anh không có vẻ mặt không chút thay đổi khi tức giận giống lúc trước, đã hiểu được anh sẽ không so đo với mình, ngược lại càng cảm thấy áy náy.

"Bây giờ nếu lại tách ra ba năm, gặp mặt em nhất định sẽ nhận ra anh." Cô vươn tay xoa gò má của anh, vốn đường nét góc cạnh rõ ràng vào trong tay cô càng ôn hòa hơn.

Từ Trạ ngăn chặn tay cô, tranh đấu ánh mắt, hưởng thụ tất cả dịu dàng sau khi bụi bặm kết thúc.

Hy vọng xa vời đã lâu, ước muốn đã đạt được.

Sau vài ngày, Từ Trạ vẫn bận chuyện tập đoàn, bên ngoài thủ tục bán vũ khí còn nhiều

hạn chế, tập đoàn Bắc Phương gần như chịu trách nhiệm toàn bộ kế hoạch bán vũ khí hạng nhẹ ra bên ngoài, vì giúp Cố Du, anh kéo dài mọi chuyện đến nay, ngày đó điện thoại là đang nói chuyện này. Lần này bên ngoài là nhằm vào nước T Châu Phi, nghe nói Từ Trạm có thể tự mình đi trước, Cố Du cực lực phản đối.

"Bên kia vũ trang càn rỡ muốn chết, nếu anh lấy hình thức quá khứ của tập đoàn là không có quân sự bảo vệ!"

"Đại sứ quán sẽ cung cấp viện trợ, nguy hiểm duy nhất là đoạn đường từ sân bay tới đại sứ quán, còn lại thảo luận tiếp là gặp gỡ giữa đại sứ quán và chính phủ, không có việc gì." Từ Trạm vuốt lưng Cố Du, dịu dàng an ủi.

"Ha! Anh cho em là đùa ngốc?" Cố Du chà xát trong lòng ngực của anh chui ra, nửa quỳ ở trên sofa, trừng mắt Từ Trạm, "Em nhớ rõ hơn nửa năm nhóm người Tổng Thống đã bị vũ trang nổ lúc đi ra sân bay? Người ta còn là Tổng Thống đây! Anh coi là buôn bán rau cải! Trong mắt nhóm vũ trang coi là người cầm đầu! Nước T muốn mua vũ khí không phải vì đối phó nhóm vũ trang sao? Bọn họ sẽ ngồi chờ chết?"

Cố Du khó được mồm miệng lạnh lợi, nói một chuỗi câu không hề tạm dừng.

"Không tệ," Từ Trạm cười nhéo nhéo cằm của cô, "Trong năng khiếu về trí nhớ, tin tức mới của truyền thông báo chí trên nửa năm có thể nhớ rõ ràng vậy, em lại không nhớ được người đàn ông thiếu chút nữa chết."

"Hôm qua em mới tra ra!"

Cố Du nói năng đầy lý lẽ hùng hồn vừa tránh thoát tay anh, lại bị áp trên sofa mềm mại.

Chưa kịp phản kháng, quần áo ở nhà đã bị vén lên Từ Trạm đưa tay vào thăm dò trong vật áo, ngứa quen đường cũ xoa sờ kích thích bờ môi Cố Du phát ra rên rỉ khó chịu.

"Yên tâm, anh không có việc gì." Anh ngậm lỗ tai ngọc châu đã nóng của cô, chiếm lấy phát ra giọng nói rất nhỏ nhẹ.

Một con dã thú tham ăn ở trước mắt, ai có thể dự đoán, Cố Du thay đổi khác thường ngày vô cùng dũng mãnh đặc biệt nhạy cảm, giơ chân cong đầu gối, mạnh mẽ va chạm xương sườn của Từ Trạm.

Hắn đau đớn hít sâu, nhân cơ hội này, Cố Du lăn xuống sofa, lôi kéo quần áo xong, che dấu thất lưng bụng lộ ra tuyết trắng.

"Không được!"

Nói đến nói đi, cô chỉ có ý tứ này.

Từ Trạm hiểu được suy nghĩ của cô, chỉ có thể cười khò, "Anh là đi đàm phán, đưa người nhà đi theo anh coi là cái gì."

Sau khi có tiếng nói chung, với Cố Du mà nói, kế tiếp chính là then quá hóa giận, nhưng lần này going nói cô mềm nhũn, cuối cùng chủ động yêu thương nhưng nhớ, rúc vào trong lòng Từ Trạm vừa mới bị mình đá mạnh, "Em có thể bảo vệ anh! Anh đã quên? Em đã từng cứu anh!"

"Đi theo nhân viên phụ trách an toàn." Anh có đầy đủ lý do, vẫn bị giọng nói dịu dàng mềm mại của cô khiến đáy lòng hơi ngứa.

Cố Du biết nói thêm gì đi nữa chính là cố tình gây sự, hờ lạnh, xem như thỏa hiệp.

Cả đêm lưu luyến, Từ Trạm bị cước kia đá đau nên dùng phương thức khác bồi thường trở lại, đến ngày hôm sau hẹn xong Nhan Tư Ninh lúc đi đến chỗ hẹn gặp thì Cố Du vì ngủ bù mà đến muộn suốt cả tiếng.

Nói tới lần ước hẹn này, Cố Du cảm thấy kỳ quái.

Nhan Tư Ninh không biết nghĩ sao, không nên học môn xạ kích với Cố Du, Cố Du vì từ nhỏ gần như lớn lên ở quân doanh, cần công việc sửa chữa súng, kỹ thuật xem như chính xác, chưa có dạy qua người bên ngoài, không biết nói lên từ đâu.

"Chị nhớ rõ em cũng lớn lên ở đại viện quân khu?" Cố Du nhìn Nhan Tư Ninh ngay cả súng sẽ không cầm, hết sức kỳ quái, theo lý thuyết đứa nhỏ như bọn họ vậy, gần như khi còn bé đã sờ qua súng thật chứ.

"Đúng vậy!" Nhan Tư Ninh thản nhiên cười.

"Em không có đi qua trường bắn chơi?"

"Đi qua."

"Vậy sao còn không biết?" Cố Du không tin.

"Ở trường bắn em vào xem đều chú ý chú giải phóng quân nào có dạng vẻ đẹp mặt, ba em nói em thấy ai dạng vẻ đẹp mặt liền ôm lấy người không thả." Nhan Tư Ninh hơi đắc ý thầm mỹ và quang vinh lịch sử với mình.

Cố Du phớt xuy cười ra tiếng, không ngờ Nhan Không Vật này là trời sinh.

Nói về diện mạo, Vu Duệ xác thực có vẻ quyến rũ hơn Từ Trạm, khó trách Nhan Tư Ninh không quần quít lấy Từ Trạm suốt ngày.

"Đúng rồi, chuyện lần trước em vì chị đi tiếp rượu có cho ba ba em biết không?" Trong chuyện này Cố Du thủy chung cảm thấy mắc nợ ý tốt của cô.

"Ông đương nhiên đã biết, anh Từ để cho em nói." Nhan Tư Ninh quỳ quyết cười.

Cố Du chợt cảm thấy kỳ quái, "Anh để em nói cái gì?"

"Anh để em tự do phát huy."

"Kết quả sao?"

"Ta nói với ba ta Thượng Khôn chết sống quán quít lấy để em đi tiếp rượu, nếu không như vậy lập tức hủy đi sân khấu của công ty con, con cảm thấy ông chủ đáng thương nên đáp ứng, kết quả trên tiệc rượu hẳn có ý đồ rượu sờ đùi con chiếm tiện nghi, là chị Du Du bà xã của anh Từ trước tình thế nghiêm trọng đúng lúc chạy tới cứu con."

Không có câu nào là thật .

Cố Du cảm khái nghề nghiệp diễn viên rèn luyện hàng ngày rất nhiều, gần hồ hiểu cái gì, "Nên lúc Từ Trạ giúp chị trừ Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh thì ba ba của em cũng giúp đỡ."

Nhan Tư Ninh cười hắc hắc, cái gì cũng không còn nói tiếp.

Hai người bắt đầu từ tư thế khởi đầu là bùng súng, Cố Du dốc sức truyền dạy, cũng may Nhan Tư Ninh vô cùng thông minh, rất nhanh nắm giữ mấu chốt. Sau khi hai người từ bãi bắn của tập đoàn trở về tính tìm Từ Trạ và Vu Duệ ăn cơm, đến tập đoàn vừa hỏi mới biết được, Vu Duệ vì có việc trở về Bắc Kinh, Từ Trạ đã trở về nhà.

"Sao anh sớm như vậy về nhà?" Cố Du nhìn đồng hồ đeo tay, ba giờ chiều vừa qua khỏi một khắc.

"Nhớ chị." Nhan Tư Ninh bốn cọt lấy cùi chỏ thọt Cố Du.

Cố Du không để ý đến truê chọc, dự cảm không thoải mái tự nhiên nảy sinh. Cô cảm thấy hành trình bay đi nước T đã được xác định, Từ Trạ về nhà có thể là thu xếp hành lý.

Tạm biệt Nhan Tư Ninh, Cố Du đi thẳng về nhà, mở cửa phát hiện giấy của Từ Trạ xác thực ở trong tủ giày màu đen, cô vội vàng lên lầu, ở phòng giữ quần áo thấy Từ Trạ chỉ mặc áo sômi màu trắng, chính đưa lưng về mình.

"Trở về sớm như vậy? Là chuyện đi công tác định rồi sao?" Cô quét mắt trên vali hành lý, trong lòng căng thẳng.

Từ Trạ từ từ xoay người.

Không đúng.

Tâm tình của anh không đúng.

Cố Du đã phát hiện trên mặt của anh tức giận đã lâu.

Anh không nói gì, chậm rãi giơ tay phải lên.

Sau khi thấy rõ gì đó trên tay phải anh, trong đầu Cố Du thoáng chốc trống rỗng.

Đó là thuốc tránh thai cô quên vứt bỏ.

Phía trước Cố Du muốn vứt bỏ số thuốc còn lại đi, nhưng ngày nay đi vội vàng, vốn định

muốn vút xa hơn, lại hoàn toàn quên chuyện này. Thuốc tránh thai vẫn nằm ở túi tiền của áo khoác, ngược lại giống như là cố ý che giấu.

"Anh nghe em giải thích." Đầu ngón tay Cố Du lạnh cả người, bước lên trước.

"Cố Du, có phải chúng ta không có đứa nhỏ, em có thể không hề bắn khoản tùy thời chuẩn bị chạy trốn không dấu vết?" Giọng nói Từ Trạm đặc biệt bình thản, không có phập phồng không có gợn sóng, lại rùng mình đến xương.

"Trước kia em thực sự có ý nghĩ như vậy, nhưng kể từ."

"Sau khi báo thù?" Từ Trạm bỗng nhiên lộ ra nụ cười cực kỳ tự giễu, "Em đến cuối cùng uống thuốc tránh thai bao lâu."

Cố Du không dám nói là từ lần đầu tiên bắt đầu, chỉ có thể bắt lực nhìn Từ Trạm, "Anh không thể thông cảm cho em sao? Lúc ban đầu em bị anh uy hiếp cưỡng bức có bao nhiêu sợ hãi, sao còn dám lo lắng đứa nhỏ!"

Từ Trạm có thể thông cảm cô, nhưng không biết nói sao thuyết phục bản thân.

Anh luôn luôn rất thông cảm, biết rõ hành vi của mình quá mức không từ thủ đoạn, nên lựa chọn tất cả bao dung nhường nhịn cô, ở trong lòng anh người khởi xướng từ đầu đến cuối là chính mình, đây là sự thật vĩnh viễn không thể cãi lại.

Nhưng trong nháy mắt Từ Trạm nhìn thấy viên thuốc, ngực nhói như bị dao đâm, đảo lộn quấy nhiễu không ngừng. Anh không thể phủ định loại cảm giác này, giống như không thể phủ định chính mình lúc ban đầu dùng thủ đoạn tì tiện.

Anh bỗng nhiên cảm thấy quá mệt mỏi.

Tất cả do anh cố chấp cưỡng cầu, khiến cô cùng đường thì bị buộc ở lại bên cạnh mình.

Nếu với Cố Du mà nói, lựa chọn tự do quan trọng hơn chính mình, vậy tất cả anh làm đến bây giờ có ý nghĩa gì, anh thấy hôn nhân không tồn tại hai chữ tự do, như vậy có phải mặc dù bây giờ, cô cũng chỉ là ở thuận tiện ở đây, đợi khi thấy bất bình sẽ quyết đoán lựa chọn rời đi?

Cố Du nhìn Từ Trạm, không có vẻ mặt khản cầu, chỉ có quật cường, vốn là chột dạ cũng bị đủ loại bức bách bắt cóc, trở nên bộc phát đúng lý hợp tình, "Anh cảm thấy mình chịu tổn thương, nhưng em trước đây? Em đã bị đối xử tính là cái gì? Cho dù chỉ là giao dịch, em cũng có được quyền hạn lựa chọn của mình."

"Bây giờ em vẫn cảm thấy hôn nhân của chúng ta là giao dịch?"

Cô mím môi không nói, bị vẻ mặt anh hờ hững lại sắc bén chọc giận.

"Đúng vậy!"

Anh nghe thấy cô nói.

Đễ dàng nghe thấy âm thanh kéo khóa vali, quanh quần ở phòng giữ quần áo, Từ Trạm cầm lấy hành lý, đi ngang qua Cố Du, không hề chân chò.

Tiếng đóng cửa mơ hồ truyền đến, Cố Du suy sụp ngã ngòi trên mặt đất.

Chương 25

Lần đầu tiên, Cố Du khó ngủ cả đêm vì Từ Trạm.

Cô lẳng lẳng ngồi ở phòng khách, trên sofa dường như còn nhiệt độ thân mật của hai người hôm qua, nhưng sau khi triền miên chỉ để lại khúc mắc khó mà cởi bỏ.

Cô cảm thấy mình không làm sai.

Cô phát hiện bản thân không thể nắm giữ máu chốt rất nhiều việc, ví dụ như tình cảm, ví dụ như Từ Trạm.

Điều này không liên quan tín nhiệm, không liên quan tình cảm, giống như lúc lựa chọn, hai người không tránh khỏi suy nghĩ theo hai lối, sau đó càng lúc càng xa.

Trong phòng tối đen, rèm cửa sổ không đóng.

Trong bóng đêm, dưới ánh mắt xoay tròn của Cố Du là thành phố sắc sỡ muôn màu, dòng xe chạy tạo thành màu vàng lưu tinh.

Cô bất giác chạy tới trước cửa sổ, màn đêm biến cửa sổ sát đất thành nửa mặt gương trong suốt, ảnh ngược hiện ra vẻ mặt tiêu tụy của cô rất rõ ràng, trên mặt có nước mắt.

Nhìn khuôn mặt mình trong ảnh chiếu lần lượt thay đổi lộ ra vẻ mặt xa lạ, Cố Du sợ hãi và mờ mịt.

Sáng sớm Từ Trạm sẽ lên đường đi nước T, chỉ sợ sau một tháng hai người mới gặp lại nhau.

Lúc đó, anh có đồng ý nghe cô giải thích, nghe suy nghĩ chân chính của cô hay không.

Cố Du không biết.

Cô vẫn đứng đến khi sắc trời tờ mờ sáng, vàng sáng đỏ ửng yếu ớt nhuộm lan cả biển trời, bóng đêm lờ mờ đêm qua thoáng biến mất không thấy.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cố Du chạy nhanh tới nhận điện thoại: "Alo!"

"Chị?" Điện thoại bên kia là giọng nói hơi kinh ngạc của Phương Nhân, "Sao chị kích động như vậy?"

"Không có sao." Cô hơi thất vọng.

"Đúng rồi, em mua xong vé máy bay về nước dịp nghỉ hè!" Phương Nhân hiển nhiên vô cùng hưng phấn.

"Về nước? Không phải em nói."

"Không phải như vậy, bữa trước đại sứ quán có gửi bưu kiện cho em, nói trình tự thẩm tra đã kết thúc! Sau khi lật lại bản án chuyện của cha, em là có thể tự do đi về!"

Cố Du dĩ nhiên cao hứng, nhưng cô cười rất miễn cưỡng, trong đầu đều là người kia vì cô tranh thủ làm tất cả mọi việc.

Phương Nhân nghĩ Cố Du chưa rời giường, nên giọng nói hơi trầm thấp, cô quan tâm nói ngắn gọn sau đó cúp điện thoại.

Điện thoại truyền đến âm tắt máy rất lâu, Cố Du cũng không có đặt xuống.

Không biết đây có tính là loại trừng phạt, người đàn ông từng bị cô dễ dàng lãng quên bây giờ gần như khắc vào trong trí nhớ của cô, anh mang cho cô thống khổ cùng hạnh phúc, không chịu nghe cô giải thích.

Còn có, anh vì cô, đảo ngược thời cuộc thành phố.

Cố Du cắn chặt răng, nhanh chóng thay quần áo xong cầm túi xách, chạy ra khỏi nhà.

Mặc kệ lựa chọn của anh, cô phải nói rõ ràng.

Ngoài trừ nhà, Từ Trạm chỉ có ở văn phòng của tập đoàn, Cố Du chạy tới tòa cao ốc, người phụ trách trực ban thấy cô không khỏi sửng sốt, "Phu nhân không đưa chủ tịch ra sân bay?"

Đầu óc Cố Du thoáng chốc trống rỗng, ngăn người, lập tức hỏi: "Anh ấy đi lúc nào?"

"Một giờ trước tổ chuyên gia và chủ tịch đã rời khỏi, đến sân bay và."

Không đợi anh nói xong, Cố Du vội vàng xoay người chạy, lái xe thẳng đến sân bay quốc tế Dương Cảng.

Trên xe, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Vu Duệ.

"Anh biết Từ Trạm bay chuyến số mấy?" Cô không kịp ân cần thăm hỏi, lập tức nói.

"Biết, sao vậy?" Vu Duệ bị giọng nói vội vàng của cô làm chấn động.

"Trở lại hãy nói! Nói cho tôi biết trước!" Cố Du làm sao có thời giờ và tâm tình giải thích.

Cô viết số chuyến bay mà Vu Duệ đã báo vào lòng bàn tay, xe taxi vừa dừng lại, cô không chờ tiền thối, bỏ lại tiền chạy vào sân bay.

Chào đón cô là chuỗi truyền thanh tiếng anh, giọng nó dịu dàng thanh thúy thông báo dãy số trong tay cô, máy bay đã bắt đầu đăng ký.

Đây là cơ duyên?

Cố Du không tin!

Cô chạy tới quầy phục vụ, lời nói khẩn cấp rất nhanh báo ra số chuyến bay sau đó hỏi: "Xin hỏi, chuyến bay này có quá cảnh không?"

Sau khi phục vụ kiểm tra thông tin thì trả lời: "Có, quá cảnh ở Dubai, sau ba giờ dừng lại sẽ bay đi thủ đô nước T."

"Có chuyến bay cất cánh đến Dubai nhanh nhất sao?"

"Có chuyến bay đến công ty hàng không Dubai một giờ nữa cất cánh."

Nửa giờ sau, Cố Du đã làm xong toàn bộ thủ tục rồi ngồi trên máy bay.

May mắn là hộ chiếu và chứng minh thư đều ở trong túi, đến Dubai cô không cần ra sân bay mà tìm máy bay chuyển đổi của Từ Trạm trước, nói xong rồi về nước như vậy đủ rồi!

Trên máy bay, tinh thần của Cố Du không yên, sợ máy bay trễ giờ, chậm trễ kế hoạch của cô.

Cô một mặt nghiêng răng nghiêng lợi với Từ Trạm, một mặt nhớ thương không dứt.

Cuối cùng, máy bay đáp xuống đất, cô bắt chập thời gian dài bay trên không mỗi mét, sau khi làm xong xuôi thủ tục, đi vào sân bay.

Bốn phía đều là người của các đất nước xa lạ, đôi mắt nhìn lại, không có bóng dáng quen thuộc.

Trên máy bay cô không ăn cơm, vừa rồi không có ngủ, lại vì vô cùng lo lắng nên dạ dày bắt đầu ản ản đau. Từ Trạm nhất định là ở phòng nghỉ VIP, nhưng là làm cách nào cô mới có thể đi vào?

Từ bộ phận điều khiển dưới đất Cố Du vị trí phòng chờ máy bay vip, quanh quẩn ở cửa mấy phút, cô định trực tiếp xông vào, nhưng vừa nhìn thấy đội bảo an, gây ra rối loạn ở đây có thể sẽ phong tỏa sân bay. Cô sẽ không xúc động như vậy, nhưng để thời gian trôi qua, Từ Trạm sẽ lập tức lên máy bay qua lối đi vip, mình không có thời gian giải thích.

Lúc này, bên trong có người Trung Quốc đi ra, trước mắt Cố Du sáng ngời, đi lên ngăn anh ta lại.

"Anh là người tập đoàn Bắc Phương?"

"Sao cô biết?" Người nọ rõ ràng rất cảnh giác.

"Có thể đưa tôi vào sao, tôi và chủ tịch của các anh cần nói chuyện."

Người nọ đánh giá cô, ánh mắt bỗng nhiên từ đề phòng biến thành kinh hãi, "Thì ra là chủ tịch phu nhân! Mau vào với tôi!"

Cố Du không ngờ mình nổi tiếng ở tập đoàn Bắc Phương như vậy, vốn là chuyện phiền phức lập tức dễ dàng hơn, cô cao hứng phấn chấn đi qua trước cửa kiểm tra với người nọ, bước vào phòng nghỉ ngơi.

"Chủ tịch có thể ở phòng hút thuốc." Người nọ do dự bên trong phòng nghỉ sau đó nói với Cố Du.

"Cám ơn anh." Cố Du cười cảm kích, bước nhanh tới phòng hút thuốc.

Phòng hút thuốc đóng cửa, vừa đẩy mở, mùi thuốc lá liền bay vào hô hấp của Cố Du.

Không khí phòng hút thuốc vì máy điều hòa không khí điều hòa nên không hề vẩn đục, chỉ có luồng khói màu xám đen mà mắt thường có thể thấy.

Cố Du thấy bóng lưng quen thuộc trước cửa sổ, trái tim không tự chủ run lên, hít sâu một hơi. Hơi này lại hít luồng khói sương vào miệng, Cố Du không chế không được, ho khan mãnh liệt.

Bóng lưng trước cửa sổ chợt chấn động, đột nhiên xoay người.

Cố Du ho ra nước mắt, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Từ Trạ

Không đợi cô mở miệng, tay Từ Trạ đập tắt tàn thuốc, bước nhanh ôm vai cô, kéo cô ra khỏi phòng hút thuốc.

Hô hấp dần dần thông thuận, Cố Du ngẩng đầu lên, phát hiện ảnh ngược của gương mặt mình ở ánh mắt phức tạp của anh từ trong con ngươi màu đen.

Hai người đều không nói chuyện.

Tất cả giải thích và khiển trách đều bị ánh mắt của anh dần xuống đáy lòng, Cố Du thâm cật ngang, quyết định trực tiếp sử dụng kế hoạch B!

Cô đột nhiên dùng sức, ôm chặt thắt lưng của Từ Trạ, vùi đầu trước ngực anh.

Tiếng khóc xuyên qua ngực truyền vào trái tim, Từ Trạ nói không nên lời đây là cảm giác gì, thân thể của cô tỏa ra mùi thơm khác hẳn mùi thuốc lá, khiến anh mặc dù trong lòng dày vò cũng mê muội quên hết tất cả. Mặt cô tái nhợt mới vừa rơi vào tầm mắt, Từ Trạ chỉ biết mình xong rồi. Anh muốn tha thứ cho cô, chỉ cần cô nguyện ý liếc mắt nhìn anh nhiều hơn, anh sẽ không để ý bất kỳ hiểu lầm gì trước đây, một câu giải thích cũng là dư thừa.

Từ lúc nào trở thành như vậy?

Từ khi nào anh bắt đầu thay đổi hoàn toàn vì người phụ nữ trong lòng.

Cô cúi đầu khóc, không có tranh cãi âm ỉ, không có lời nói, chỉ có nước mắt. Anh vì những thứ này mới bỏ cô ở nhà một mình sao? Từ Trạ chất vấn bản thân, nhanh chóng có được đáp án.

"Được rồi," anh mềm giọng nói khẽ, "Trách anh."

Hai chữ, anh ôm toàn bộ trách nhiệm.

Cố Du sững sốt, từ từ ngẩng đầu, trong con ngươi đều là hơi nước, nhìn không rõ người đàn ông trước mắt rốt cuộc là dùng vẻ mặt gì nói ra những thứ này.

Ánh mắt toàn bộ phòng nghỉ vip tập trung trên hai người, rất nhiều hành khách các quốc gia khác tò mò nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ, tưởng là chụp hình cho phim truyền hình, rồi rít không dám lên tiếng.

Thấy cô dừng khóc, Từ Trạm mới ôm lấy cô ngồi xuống chỗ vắng vẻ, "Sao chạy tới đây?" Trong giọng nói của anh có thỏa mãn, có chua xót, có bất đắc dĩ, duy nhất không có trách cứ.

"Anh không ở nhà, em không ngủ được." Sau khi khóc, ngược lại cô trở nên thản nhiên, đôi mắt không hề tránh né ánh mắt của anh, thường thức vẻ xúc động trong mắt của anh.

Cô đột nhiên ý thức được, chẳng lẽ không hề giữ lại cho riêng mình như vậy?

Từ Trạm cúi đầu vùi ở căn cổ của cô, Cố Du không kịp chỉnh lại mái tóc dài xõa tung, nên trở thành che đậy tốt nhất, anh nhẹ nhàng hôn lên làn da tuyết trắng tinh tế mịn màng của cô, khiến cô nhẹ nhàng run rẩy trước mặt mọi người.

Lực khống chế của Cố Du coi như rất tốt, cô có thể trước chuyện hai người sắp dung hợp mà đá văng anh ra, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, có lẽ là hồn nhiên nhiều năm giữ lại bản năng, chung quy cô vẫn sợ hãi anh đòi lấy và yêu cầu quá đáng. Nếu là bình thường, cô đã sớm âm thầm đánh một quyền vào xương sườn của anh, khả hôm nay, cô không cử động, mềm mại trong lòng anh, mặc anh che dấu vô cùng tốt tùy ý làm bậy.

Mà Từ trạm cũng hiểu đúng mực, lướt qua rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn gò má nhiễm ửng hồng của cô khẽ nhếch môi cười.

"Em nấu đồ ăn ngon hơn." Anh cười say mê, đưa tay sờ gương mặt khiến người rung động của cô.

Hai người không ai nói chuyện thuốc tránh thai, giống như việc kia căn bản không có xảy ra.

Nhanh chóng đến thời gian đăng ký, Cố Du lưu luyến, nhưng cũng biết nhất định phải rời đi, cô nắm tay Từ Trạm, vụng trộm vẽ trong lòng bàn tay anh vài chữ, "Em chờ anh trở về."

Từ Trạm trầm ngâm nhìn cô không nói.

Cô xinh đẹp như lúc mới gặp, giống như là chuôi dao được bao bọc trong tơ lụa xa tanh, dưới bề ngoài thanh lệ động lòng người thật ra thì dấu điểm sự sắc sảo, nhưng bây giờ, trong ánh mắt của cô toàn là mềm mại, chỉ cần ánh mắt đung đưa, anh liền tình nguyện chết chìm vào trong đó, sẽ không tự kèm chế.

"Đồng ý với anh một việc." Sau khi anh dùng hết lý trí, thản nhiên đối mặt với thất bại thảm hại của bản thân.

"Việc gì?" Cố Du nghiêm túc hỏi.

"Đến nước T tất cả phải nghe anh." Anh nở nụ cười rực rỡ hiếm có.

Cố Du lần nữa không quan tâm người ở xung quanh, nhảy dựng lên vịn vai Từ Trạ, cười ra nước mắt.

Tập đoàn Bắc Phương đi nước T trước vì tính chất buôn bán và chính trị, sau khi đổi máy bay thì đặc biệt thuê máy bay thương vụ mô hình nhỏ, hơn nữa Cố Du dựa vào Từ Trạ làm chủ toàn bộ.

Trên máy bay, Từ Trạ kiểm tra kế hoạch đàm phán và đủ loại an bài với nhân viên lần nữa, Cố Du nhu thuận ngồi ở chỗ của mình, xa xa nhìn người đàn ông hoàn toàn thuộc về cô ngồi vững như Thái Sơn bên trong mọi người, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta cảm thấy khó có thể kháng cự.

Từ Trạ không phải không cảm giác được có ánh mắt nóng rực sau lưng, nhất thời, anh nói sai con số mấy lần, nhưng nhân viên đi theo rất thông cảm tâm tình giờ phút này của anh, vô cùng phối hợp, hết sức nhin cười.

Cuối cùng chuẩn bị hoàn thành, Từ Trạ trở lại chỗ ngồi, hưởng thụ việc Cố Du dụ dăng dựa sát vào nhau.

Tiếp viên hàng không duy nhất trên máy bay thương vụ đi tới nói với Từ Trạ, máy bay sắp tiến vào trong lãnh thổ T, không đến 30 phút sẽ đến nơi, lát sau cô ấy nhắc nhở mọi người nịt chặt dây an toàn chuẩn bị hạ cánh.

Chờ sau khi cô ấy đi rồi, Từ Trạ cầm tay Cố Du, hai người tươi cười và ánh mắt va chạm dẫn tới tia lửa văng khắp nơi, Từ Trạ cúi đầu ngậm lấy môi cô, giống như người thám hiểm đói khát quá lâu trong sa mạc gặp phải ảo giác mê hoặc tâm trí người.

Khác biệt duy nhất là, ảo giác của anh không chỉ xinh đẹp, hơn nữa vô cùng chân thật.

Máy bay đột nhiên lắc lư dữ dội, Từ Trạ theo quán tính đè Cố Du, mà cô bị ném thẳng vách khoang!

Từ Trạ theo bản năng ôm lấy thân thể cô dùng cánh tay hóa giải chấn động, đầu Cố Du chỉ đụng vào lòng bàn tay của anh.

Trên máy bay tất cả mọi người bị chấn động vừa rồi kéo cách xa chỗ ngồi, loại trình độ chấn động này không phải do đột ngộ gặp khí lưu.

Từ Trạ bình tĩnh kiểm tra Cố Du bị thương hay không, Cố Du muốn mở miệng, ánh mắt bỗng nhiên trợn lên, chỉ cửa sổ đối diện của khoang máy bay. Từ Trạ nhìn qua, nháy mắt máu toàn thân động lại.

Đám khói đen đang bóc ra cuộn cuộn từ trong động cơ cánh máy bay.

Tiếng cảnh báo chói tai quanh quẩn trong cabin nhỏ hẹp.

Chương 26

"Dù để nhảy!" Từ Trạm gọi người bên cạnh, người bên cạnh đã cầm dù để nhảy khẩn cấp dưới chỗ ngồi, đeo lên người Cố Du.

Cố Du từ trong hốt hoảng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, bắt lấy túi dù đưa cho Từ Trạm.

"Đừng sợ," Từ Trạm trầm giọng, "Nắm chặt anh."

Cố Du dùng sức gật đầu.

Máy bay lần nữa xóc nảy mạnh mẽ, Từ Trạm bảo vệ cho Cố Du chặt chẽ, hai người nặng nề ngã cùng chỗ.

"Máy bay không ổn, kéo cửa khoang ra!" Tạt âm quá lớn, Cố Du chỉ có thể hô to bên tai của Từ Trạm.

Người trên máy bay nhắm mắt theo đuôi hợp lực mở ra cửa khoang máy bay, Từ Trạm miễn cưỡng giữ chặt tay vịn, cố bình tĩnh chỉ huy.

Lúc này máy bay đột nhiên bắt đầu lay động, thanh âm thân máy bay bị gãy kích thích màng tai, Từ Trạm liếc mắt nhìn Cố Du, không đợi cô mở miệng, chợt đẩy cô xuống cửa khoang máy bay.

"Từ Trạm!"

Tiếng gào thét nhanh chóng bị dòng khí nuốt hết, đầu óc Cố Du hỗn loạn, anh vừa mới nói nắm chặt anh, bây giờ tình thế cấp bách lại ném mình cô xuống máy bay!

Phía chân trời có tiếng nổ mạnh vang dội.

Cố Du bị khí lẳng trên không trung cuộn không ngừng lăn lộn, xương cốt đều bị dòng khí mạnh mẽ đè ép, thống khổ dị thường. Nhưng cô không quan tâm những thứ này, khó khăn như trước trong khi rơi ngựa đầu, nước mắt từ khóe mắt không đợi đã tràn ra hốc mắt, bị gió lớn thổi qua không còn một mảnh. Cô nhìn trong khối không khí màu xám thật lớn bắt đầu bốc lên ngọn lửa đỏ, thân máy bay rơi xuống cực nhanh bên cạnh, trái tim trống rỗng chỉ có thể nghe thấy tiếng gió gào thét.

Lúc này, chấm đen xuất hiện phía trên tầm mắt, Cố Du sửng sốt, vui đến bật khóc, chấm đen bỗng nhiên giảm tốc độ, dù để nhảy hình cung tròn lớn trên bầu trời khói bụi nhanh chóng bung ra.

Từ Trạm không sao!

Bỗng nhiên cô ý thức được, mình đang nhanh chóng rơi xuống mà còn chưa mở dù.

Cố Du lập tức ấn nút bung dù ở trước ngực, sức giật rất lớn nháy mắt kéo tư thế không chính xác của cô ra phía sau, ngực đau nhức giống như bị người đá, thân thể lao đảo lắc lư, cuối cùng ổn định rơi xuống.

Mùi tanh lan tràn trong miệng, cô vừa mới không cẩn thận cắn nát môi.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, Cố Du nhìn chăm chăm vào chấm đen trên không, mặc dù khoảng cách của hai người rất xa, nhưng cô chỉ cần cảm giác được đó là Từ Trạh thì hết sức an tâm.

Phía dưới là mảnh xanh biếc rậm rạp, tán cây giống như thảm nhung, mảnh thân máy bay bị thiêu đốt khói mù mịt rơi xuống rừng rậm, kinh động rất nhiều loại chim.

Cuối cùng cũng loại bỏ tán cây, Cố Du không kịp thả lỏng, trên người đau giống như roi quất, nhánh cây móc quần áo rách rưới ôm lấy dây dù, dây leo lâu năm quấn quanh, cuối cùng cô như con rối bị treo trên cây cứng cáp, cách mặt đất khoảng sáu bảy thước.

Cô đợi rất lâu, không có xuất hiện tiếng vang xào xạc đi xuyên qua rừng cây, chẳng lẽ Từ Trạh rơi xuống chỗ rất xa cô? Cố Du nhìn xuống dưới, sợ té bị thương ảnh hưởng hoạt động không dám trực tiếp nhảy xuống dây treo, mượn sức treo, cô dùng sức đong đưa đến thân cây, cắt bỏ ba nhánh cây sau lưng mình. Cố Du ôm hai chân, hít sâu kéo khóa bảo hiểm ra, mở dây dù ra, cả người hết sức ngã trụ cố gắng ôm lấy nhánh cây.

Sau khi ôm vững, cô kỹ năng trèo cây lúc còn nhỏ, vững vàng xuống mặt đất.

Trong rừng rậm cây cối tươi mát bị mùi cháy khét xâm chiếm, Cố Du nhìn xung quanh, hoàn toàn không có dấu mối, không biết Từ Trạh rơi xuống đâu.

Từ sự phân bố kỳ lạ của cỏ xỉ rêu mỏng manh, Cố Du nhận ra phương hướng, những kinh nghiệm dã chiến này cô không kém hơn Từ Trạh, nhưng không có anh, đáy lòng liền trống rỗng, thậm chí không dám nghĩ kết quả xấu nhất.

Không, sẽ không.

Cô rõ ràng mới thấy dù để nhảy bung ra, anh nhất định là rơi xuống chỗ có khoảng cách hơi xa!

Bỗng nhiên cây cối xung quanh bắt đầu lay động, mặt đất âm âm rung động, tiếng nổ lớn từ phía đông nam.

Chắc là bộ phận chính của máy bay rơi xuống .

Nếu cô nghe thấy thanh âm chạy tới, Từ Trạh cũng sẽ chạy tới!

Cố Du vội vàng chạy về phía đông nam.

Tiếp viên hàng không vừa nói máy bay đã tiến vào trong lãnh thổ nước T, như vậy bây giờ vùng rừng mưa này phải ở trong rừng mưa nhiệt đới của lãnh thổ nước T nước, Cố Du mơ hồ cảm thấy bất an, máy bay gặp rủi ro nhất định có nguyên nhân, mà chỗ bọn họ rơi xuống thật sự quá nguy hiểm.

10 phút sau, cô vẫn không có thấy thân máy bay, xung quanh cũng không có bóng dáng ai.

Cố Du dừng bước lại xác nhận phương hướng, ánh mặt trời chiếu xuống đất qua khe hở rừng rậm, lâu lắm rồi cô không ăn không ngủ, thấy hoa mắt, lưng lay đứng lại.

Tiếng bước chân xuất hiện ở phía sau!

Cố Du không dám xác định là địch là bạn, tim đập mạnh mẽ như muốn vỡ ra, lúc muốn xoay người, ngang hông chợt bị ôm chặt mà đau nhức, miệng cũng bị tay che, không kêu ra tiếng.

"Là anh!"

Giọng nói quen thuộc gấp gáp lọt vào trong tai trước khi cô động thủ, hốc mắt Cố Du chợt chua xót, tay chân cũng mềm nhũn xuống.

Từ Trầm dẫn cô đến đám cây lớn đã phủ kín vùng đất trống mới buông tay để cô ngồi ngay ngắn, dùng sức hôn lên.

Kiếp nạn sống chết, lo lắng hãi hùng vì âm dương cách xa nhau biến thành đầu lưỡi hôn dây dưa của hai người, Cố Du nhanh chóng ôm chặt lưng của anh, dùng nhiệt tình chưa bao giờ có để đáp lại.

Hàm răng va chạm cắn xé, không có kỹ xảo gì đáng nói, hoàn toàn chỉ muốn điên cuồng ăn đối phương vào trong bụng.

Trên không trung thịt non bên trong môi bị hàm rang của Từ Trầm cắn nát, Cố Du cũng không kêu đau, cũng không trốn tránh, hoảng sợ bối rối vừa rồi không ngừng phát tiết trong nụ hôn này.

Lúc lâu, hai người mới thở hổn hển tách ra. "Bị thương sao?" Cổ họng Từ Trầm khàn khàn vừa hỏi vừa nhìn.

Cố Du ra sức mà lắc đầu.

Thật ra, trên người hai người đều là miệng vết thương lớn nhỏ.

Quần áo đã sớm tả tơi không chịu nổi vì rớt xuống quét qua cành cây, bên trong rải rác đầy vết máu nhỏ, phác họa những hoa văn thô kệch. Cố Du vô cùng thâm cảm, vì tư thế mở nhằm dù để nhảy, trên vai bị móc treo lộ ra hai dấu đỏ tím dữ tợn, xuyên thấu qua quần áo nên khó có thể che đậy thân thể đã bị Từ Trầm thấy rất rõ ràng.

"Tay chân không bị thương là tốt rồi," Cố Du nhìn ánh mắt Từ Trầm đau lòng vội vàng an

úi, "Em không đau."

"Anh không nên cho em đi cùng." Từ Trạm ôm cô, tránh chỗ vai bị thương.

"Anh cũng không muốn, nếu em ở nhà nghe tin tức này, tàn nhẫn hơn bây giờ nữa." Cố Du cười cười, giờ phút này cô may mắn là mình ở bên cạnh Từ Trạm.

"Chúng ta đi tìm xác." Từ Trạm buông cô ra, bây giờ không phải nghỉ ngơi, hai người bất cứ lúc nào cũng gặp nguy hiểm.

Cố Du sững sốt, lập tức hiểu được ý đồ của anh, "Anh muốn đi tìm hộp đen?"

Từ Trạm gật đầu nói: "Động cơ sẽ không vô cơ nổ lớn, chỉ có một khả năng, có người không muốn chúng ta thuận buồm xuôi gió. Mang hộp đen rời khỏi rừng rậm, tìm được Đại sứ quán có thể được cứu trợ."

Nhớ lại tư liệu lần trước mình điều tra, Cố Du chợt hiểu, "Có thể là vũ trang ở đây không?"

"Có lẽ có liên quan, nhưng không hoàn toàn," Từ Trạm nhíu mày, "Bọn họ không có bản lĩnh ra tay ở sân bay Dubai."

Hai người dứt lời thì cảm thấy tình thế nguy cấp không thể đợi nữa, ngay cả băng bó đơn giản cũng không quan tâm, tiếp tục tìm kiếm xác ở phía đông nam.

Đi mười mấy phút đồng hồ, mùi gay mũi càng ngày càng đậm, giữa bụi rậm cây, màu xám trắng bắt đầu ẩn hiện.

Xác máy bay lộ ra vết rách to lớn, mấy cây gỗ lớn ngã ngổ ngang xung quanh, cánh tam giác của máy bay rõ ràng đã cháy sạch thành tro đen, nằm nghiêng trên chỗ cháy đen.

"Đi qua nhìn xem." Cố Du bắn khoản sau đó phát hiện không có người bên cạnh vì thế thúc giục.

Trên phế tích lật nhật linh kiện, hai người bắt đầu tìm kiếm thật sự.

Vì dễ dàng phát hiện hộp đen, nên dùng màu đỏ cam chói mắt, bên trong ghi lại số liệu bay trên không và ghi âm của khoang máy bay, chỉ cần sắp xếp trở về nước an toàn, chính phủ có thể đủ căn cứ số liệu bay lưu trữ bên trong đánh giá nguyên nhân tai nạn và tình huống cụ thể với máy bay ngay lúc đó, còn có lời nói phân tích phòng điều khiển.

Bình thường hộp đen đều đặt ở phần đuôi máy bay, chỗ đó không dễ bị tổn hại nhất trong vụ nổ lớn.

Đuôi cánh máy bay bị rách nát không ngừng rơi xuống những khung máy vụn, Từ Trạm để Cố Du đứng xa ra còn tự mình đi qua, cuối cùng trong đường dẫn rộ lên đốm lửa tìm được khỏi hộp đen lớn nhỏ.

"Bây giờ làm sao?" Cố Du hỏi Từ Trạm, "Bên kia mới là thành phố?"

Từ Trạm cởi áo khoác tây trang đã bị phá hủy không chịu nổi để gói kỹ hộp đen, buộc ngang lưng mình, "Dubai ở phía đông bắc thủ đô nước T, nếu trước khi nổ lớn đường hàng không không có lệch khỏi quỹ đạo, nên đi hướng tây nam, nhưng mà bây giờ chúng ta rớt xuống chỗ không rõ ràng, không thể chắc chắn như vậy."

"Ở đây có trụ sở của dân liên hiệp quốc chạy nạn không?" Cố Du lóe lên linh quang, "Trụ sở của dân chạy nạn bình thường thiết lập ở chỗ rất xa, chúng ta đến chỗ đó nhờ nhân viên làm việc Liên hiệp quốc giúp đỡ liên hệ với Đại sứ quán Trung Quốc, đường đi có thể giảm bớt!"

"Hàng năm ở đây thật sự có đội Liên hiệp quốc đóng quân chữa bệnh, đất nước chúng ta cũng sắp xếp quân sự viện trợ điều trị cho bộ đội, chỉ là chúng ta không biết phương hướng." Từ Trạm nhẹ giọng nói.

"Vậy tìm thôn xóm trước, nếu trụ sở dân gặp nạn ở gần đây, dân thôn kia nhất định biết bình thường phát lương thực ở đâu!" Cố Du dừng lại, "Khi em tới quan sát, ở đây là cuối mùa rừng mưa nhiệt đới, phương hướng của rừng mưa nhiệt đới dễ phân biệt hơn, chúng ta dọc theo chỗ thấp hơn Tây Nam trước, nếu thật sự không xác định. Không bằng từ từ quan sát? Động tĩnh lớn như vậy, nếu chung quanh thực sự có dân cư trú hoặc là người của Liên hiệp quốc, nhất định đến đây nhìn!"

"Tuyệt đối không thể sống ở đây, " Từ Trạm trầm giọng nói, "Nếu thật sự là tổ chức vũ trang hoạt động buôn bán lần này, chuyện đầu tiên bọn họ muốn là tới phá hư hộp đen chứng cứ."

Cố Du ngơ ngẩn, cô thật không nghĩ tới điều này, tiếng vang lớn như vậy người dân có thể phát hiện thì vũ trang nhất định có thể phát hiện, nếu là như vậy, bọn họ phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức!

Màu sắc con người của Từ Trạm buồn bã, sờ sờ mặt Cố Du, "Mặc kệ những thứ này, đi phía tây nam trước, mặt tây nam nước T là biển, phần lớn thành phố đều phân bố ở đó, chúng ta chỉ cần tránh đi."

Tiếng bước chân cắt ngang lời của anh.

Rất nhiều tiếng bước chân.

Trong rừng mưa nhánh lá cây dày đặc rậm rạp, cành khô mục nát trên đất cộng với cỏ xỉ rêu thật dày, rất khó không cho người khác phát hiện động tác, trong lòng Cố Du vô cùng run sợ, nhiều người như vậy tuyệt đối không phải người trên máy bay!

Chỉ còn có hai loại, dân thường cư trú và người muốn giết chết bọn họ.

Lúc này, tiếng súng vang cho ra đáp án.

Chương 27

Phản ứng đầu tiên, Từ Trạm ôm Cố Du lăn một vòng trên đất, hai người ả nấp hoàn toàn sau xác máy bay.

Cố Du nhìn Từ Trạm, lộ vẻ bất an trong mắt, bọn họ không có vũ khí phòng thân gì, mà đối phương có đầy đủ vũ trang, cô chưa từng đối mặt với loại tuyệt cảnh này. Xác còn bị thiêu cháy, mùi gay mũi, hơi nóng bức người, Cố Du ngừng thở nhắm chặt hai mắt, khi mở mắt ra lần nữa đã không hỗn loạn vừa rồi.

Mọi chuyện đến như vậy, dù sao cũng chết!

Nắm chặt tay Từ Trạm, cô muốn biết kế hoạch của anh.

Từ Trạm không hề có dấu vết bối rối như cô, hẩn nghiêng tai yên lặng nghe, nhìn bốn phía chung quanh, cuối cùng ánh mắt sắc bén tập trung xuyên qua cành cây đến hai người hướng chín giờ.

Cố Du hiểu được ý của anh, gật gật đầu.

Ai ngờ Từ Trạm lại hung hăng liếc cô, ý bảo cô không được hành động thiếu suy nghĩ.

Tiếng súng lại vang lên, chuỗi viên đạn gào thét vượt ra, bắn vào xác, khiến cho bộ phận máy sụp xuống, Từ Trạm buông cô ra không hề do dự nhảy dựng lên, tìm Cố Du chạy vội ra ngoài cùng với anh.

Sự xuất hiện của anh gây nên xôn xao, mưa đạn dày đặc, nhưng hiển nhiên khoảng còn xa mà rừng rậm có tác dụng che chắn, đạn thật sự bắn tới hai người cũng không nhiều. Cố Du ở đây đã không nhìn thấy thân thể của Từ Trạm ở đâu.

Khẽ cắn môi, quyết định xem việc anh cảnh cáo bắt cô đang hoảng ngáy ngô trụ như gió thoảng bên tai.

Không thể để mình anh mạo hiểm.

Cố Du dựa tinh lực một bên đùi để đứng dậy chạy như điên!

Tầng cây cối dày đặc, một cây không tới vài bước là cây khác, Cố Du xuất hiện làm hỏa lực phân tán, từng mảnh bám trên thảm cỏ xỉ rêu đạn bắn khiến cây cối chung quanh nứt toác, tiếng người gào thét liên tục, tiếng bước chân càng ngày càng gần, Cố Du kề sát thân cây, nghiêm túc lắng nghe.

1, 2, 3. . . Bảy!

Đủ bảy phần tử vũ trang.

Miệng bọn họ nói tiếng anh rất chuẩn, cô có thể nghe được bên trong tiếng la hét âm ỉ là kinh ngạc chất vấn.

Quả nhiên, Từ Trạm nói đúng, bọn họ biết máy bay gặp rủi ro, nên sau khi mới rơi xuống lập tức chạy tới tìm hộp đen để hủy diệt chứng cứ. Những người này không ngờ có người còn sống, nên mới hết hoảng lo lắng mà nổ súng, ngược lại nhắc nhở mình và Từ Trạm.

Cố Du và Từ Trạm cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, phần tử vũ trang xem nhẹ năng lực của hai người, chẳng qua là nhất mực bắn càn quét về phía ẩn nấp, cô nhắm chính xác thời cơ đối băng đạn liên tục bắt lấy cành cây thô rồi vòng quanh, gần như nhanh chóng lượn ra sau lưng địch.

Vấn đề duy nhất là không có vũ khí.

Lo lắng rất nhiều, Cố Du thoáng hiện linh quang, xé vải trên áo sômi tả tơi xuống, một mặt cuộn bàn tay ba vòng, một chỗ khác nắm chặt tay bên phải.

Nàng cấp cho Từ Trạm cơ hội sáng tạo.

Nín thở bí mật di chuyển.

Cô lợi dụng trở ngại thị giác mai phục một bên phía sau cây cũng không nhìn tình huống, chỉ chờ bước chân đến gần.

Thanh âm xuất hiện!

Động tác thật nhanh, động tác của Cố Du hung hãn, mảnh vải nhanh như chớp siết ở chỗ mình ẩn nấp sau khi người đi đến trước cây sẽ gắt gao bắt chéo cổ hắn, cô dùng lực từ phía sau, nhưng lại kéo người đàn ông cường tráng cao hơn cô gần một cái nháy mắt đến phía sau cây!

Giấy dựa kịch liệt, Cố Du nghe thấy trong yết hầu của hắn nặn ra tuyệt vọng nghẹn ngào, không khí vào không được ra không được, cô lại xiết chặt thêm!

Tay chân đánh đập bị tiếng súng phía trước vùi dập, Cố Du bắt đầu tuột tay trong sự phản kháng giấy chết mạnh mẽ của hắn, không được! Một khi buông tay hậu quả không thể tưởng tượng nổi! Cô sát ý càng mạnh hơn, mạnh mẽ nhấn người đàn ông trên mặt đất, nửa quỳ ở trên người hắn, đầu gối để ở sau cổ, dùng lực cả tay chân.

Người đàn ông bắt đầu bị bắt chui vào đám cỏ xỉ rêu thật dày, xương cổ cố gắng ngửa ra sau muốn sống lại bị đầu gối phía trước ngăn cản.

A, yếu ớt giống như cành khô bẻ gãy, cuối cùng xương cổ không thể chịu đựng được mà gãy lìa.

Người bên dưới vẫn không nhúc nhích.

Cố Du vứt bỏ mảnh vải, tay súng đỏ thắm khẩu súng tự động Heck Lux - Koch MP5 dắt trên người hấn xuống, đeo lên người, lấy băng đạn đã dùng ra cắm trên đai lưng, xông ra ngoài từ chỗ ẩn nấp.

Đã lâu cô không dùng súng tự động, nhưng lúc nguy cấp, tay chân tư duy mạnh mẽ hơn trí nhớ, khoảng cách của cô tương đối gần với phần tử vũ trang phía trước, gần đến chỉ có mấy cây thập thoáng.

Cố Du bóp cò, bắn tĩa liên tục, tiếng kêu thảm thiết vừa mới truyền đến, đột nhiên nổ ầm chấn động khiến Cố Du thu tay lại.

Từ Trạm thành công!

Phân nửa xác máy bay bị cây mây kéo treo ở phía trên, chỉ cần chờ người đi tới phía dưới sau đó dùng lực tác động từ bên ngoài, hai người có thể bớt đi không ít phiền toái.

Tiếng súng biến mất, Cố Du không dám hành động thiếu suy nghĩ, cầm súng đi về trước.

Đi vòng qua mấy cây phía sau, dây dăng vòng quanh xác cabin gần ngay trước mắt.

Cô nghe được tiếng rên rỉ phát ra trong xác, sau đó, bàn tay, đầu người, từ từ lộ ra.

"Giúp. . ."

Giọng nói người đó rất nhẹ rất nhẹ, trên làn da đen máu đỏ tươi, nhìn chỉ có mười mấy tuổi.

Cố Du thâm rùng mình, súng cầm trong tay bắt đầu run run.

Do dự trong nháy mắt, cô bóp cò súng, viên đạn chuẩn xác cắm vào đầu đang cố sức cầu sinh sự sống, dòng máu nóng đỏ bạc chảy từ miệng vết thương tròn tròn ra.

Tiếng rên rỉ biến mất.

Tim Cố Du giống như bị đánh mạnh một quyền, thật lâu thật lâu cô không có cảm giác như vậy, khoảng cách gần như vậy, giết chết người.

Cô sợ run trong nháy mắt, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, cô giơ súng bắn liền, chờ viên đạn bắn trúng thân cây mới đột nhiên phát hiện, mình vừa thiếu chút nữa đã giết Từ Trạm!

Hai người đầm máu giống như chết đi rồi sống lại, khoảnh khắc đối diện sau đó ôm nhau thật chặt!

"Đi mau," Từ Trạm giật ra kéo cánh tay mảnh khảnh của cô, "Tiếng động quá lớn."

Cố Du cúi đầu nhìn thi thể còn nhiệt độ, "Mang đạn theo."

Hai người rời đi khi trên người đã đầy đủ vũ trang, Từ Trạm giữ chặt tay Cố Du, vượt qua

đồng đồ nát, lên đường chạy trốn.

Đội nhỏ vừa mới gặp có thể nằm trong đội đến tìm kiếm hộp đen, vì yêu cầu vững chắc, bọn họ nhất định sẽ phải người xác nhận có người còn sống hay không!

Dọc theo đường đi, Cố Du và Từ Trạm dừng lại tìm kiếm vòng quanh những đồng nghiệp trước cửa nhảy dù với anh, nhưng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, trước tình trạng hai người gần như kiệt sức, hình dáng thôn xóm hiện ra bên cạnh rừng rậm.

"Từ Trạm mau nhìn!" Cố Du bắt lấy cánh tay anh lay mạnh, "Khói kia có phải khói bếp hay không? Bọn họ có phải đang nấu cơm!"

Cố Du đã đói bụng đến mức sắp ngất, nhưng cô không dám yếu thế, sợ Từ Trạm sẽ tiêu hao thể lực vì công cô.

"Chúng ta không thể mang súng này vào." Từ Trạm dịu Cố Du nói, "Đưa khẩu súng cho anh."

Súng và băng đạn giấu sau hốc cây, bọn họ mới đi đến chỗ khói bếp bốc lên.

Càng tới gần, hai người càng cảm thấy có vấn đề.

Bụi mù bốc lên không giống khói nhẹ khi nấu cơm, mà là bốc cháy đen màu xám tro, giống như đồng hồ nổ sau khi bị nổ lớn.

Nhưng căn bản không có nghe âm thanh bắn nhau và tiếng người, thôn xóm gần trong gang tấc an tĩnh dị thường.

Khi tầm mắt không hề bị che, thôn xóm hiện ra, Cố Du hoàn toàn sững sốt, ngay cả Từ Trạm luôn luôn trấn định cũng ngạc nhiên nhú mày.

Nói là thôn xóm, không bằng nói là đồng hoang tàn, có thể thấy gạch trong phòng đều đã sụp xuống, vẫn đang bị ngọn lửa vây quanh, trong làn khói dày đặc cuộn cuộn, trong lúc hai người đang thần thờ đi qua, lục tìm trong đồng gạch vụn bể tan tành.

Trên đất trống bên trái, là hàng thi thể được sắp xếp, tay chân đã bị tàn phá, không phải sợi nhỏ, tất cả lớn nhỏ không dưới chục người.

"Đây là. . ." Cố Du không biết nên nói sao.

"Đây là cướp sạch." Giọng nói của Từ Trạm khàn khàn, "Rất nhiều người chống lại vũ trang dựa vào phương pháp này bổ sung sức lao động mới và bắt người trẻ tuổi tẩy não vì bọn họ bán mạng."

Nhớ lại trước đó tự tay giết chết cậu bé kia, Cố Du giống như bị tảng đá chặn lại ngực, bị đè nén không chịu nổi.

Người dân thôn nhanh chóng phát hiện hai người, có thể vì diện mạo trang phục, mọi người dần dần tụ lại, có ông già gù lưng đi lên trước, dùng tiếng anh hỏi thăm bọn họ có phải

nhân viên công tác của Liên hiệp quốc bị tập kích hay không?

"Chúng tôi là nhân viên công tác cắt cử tạm thời, máy bay bị rủi ro nên nhảy dù chạy trốn, muốn tìm trụ sở của dân chạy nạn gần đây," Từ Trạm đối đáp trôi chảy, hoàn toàn không để lộ ra thân phận, "Nơi này thường xuyên có nhân viên công tác của Liên hiệp quốc bị tập kích?"

Ông già trả lời thuyết phục khiến hai người như rơi vào hầm băng.

Trụ sở của dân chạy nạn gần đây vì gần đây quân chính phủ và người chống lại giao chiến rất nhiều nên tạm thời chuyển đến chỗ thích hợp hơn để thu nhận dân chạy nạn, vị trí cụ thể bọn họ không rõ ràng.

Sợ người chống lại vũ trang đến kiểm tra, Cố Du và Từ Trạm không dám ở lâu, đến đây thấy thôn xóm đổ nát, cũng chỉ không biết xấu hổ mở miệng xin bình nước, sau khi lấy súng ra dựa theo hướng người dân thôn chỉ, có thể đi tới chỗ quân chính phủ đóng quân.

Bên cạnh thôn có con đường đất, nhưng hai người căn bản không dám tới gần, chỉ đi bên ngoài đường đất cạnh rừng rậm.

Lúc đêm khuya, rừng sâu tĩnh lặng chỉ có tiếng bước chân đi qua.

Cố Du sớm mệt lả, trong thoáng chốc cô mở mắt, phát hiện mình nằm trên lưng của Từ Trạm, xung quanh tối đen.

Cô có thể cảm giác được hô hấp của Từ Trạm ồ ồ lộ vẻ mệt mỏi, cắn chặt răng, cô ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói: "Không sao, để em xuống dưới."

Nhưng ngay cả chính cô cũng không tin tưởng chủ nhân giọng nói suy yếu này có thể có sức đứng thẳng.

"Đi thêm đoạn đường nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi, ngoan ngoãn." Từ Trạm dịu dàng an ủi cô, "Uống nước sao?"

Cố Du lắc đầu, "Không khát."

Cô đã đói bụng đến mức không còn cảm giác, mí mắt nặng trĩu giống như đồ chì, giọng nói đã khàn khàn.

Từ Trạm đột nhiên dừng bước lại.

"Sao thế?" Cố Du không có cả sức để khăn trương.

"Có tiếng động."

Gần như cùng lúc, Cố Du nghe thấy tiếng tê tê hơi nhỏ, không giống như tiếng người, cũng không giống tiếng xe qua lại trên đường.

Là rắn!

Từ Trạm xoay người giơ cánh tay lên, Cố Du cảm thấy vẩy rắn nhầy lạnh phết qua gương

mặt kích thích đầu óc vốn hỗn độn trở nên thanh tỉnh.

Rắn không phát ra âm thanh, ánh sáng lạnh yếu ớt thoáng qua, cảm giác lạnh lẽo vừa rồi rơi trên đùi, rồi biến mất không thấy.

Từ Trạm giết rắn.

Cố Du vừa định mở miệng, lại ngửi được mùi máu tươi.

"Anh bị rắn cắn?" Cô kinh sợ, lại có sức lực chống đỡ trên lưng của anh đứng dậy.

"Không có triệu chứng tê dại," giọng nói của Từ Trạm trầm tĩnh, trấn định như bình thường, "Chắc không có độc."

Không đợi anh di chuyển, Cố Du tự mình nhảy xuống sau lưng anh, lão đảo hai bước sau đó được Từ Trạm đỡ lấy mới miễn cưỡng không bị té ngã.

"Chỗ nào?" Cô chẳng quan tâm bản thân, giọng nói run rẩy.

Từ Trạm không trả lời, mà lấy tay kéo tay cô, sờ tới làn da trơn trượt, Cố Du nhạy bén cảm giác được có hàng lỗ nhỏ đang chảy máu ra ngoài, dấu răng lớn nhỏ đều đều, không có độc răng lưu lại dấu vết lớn nhỏ không đều nhau. Cô thở phào nhẹ nhàng, trên người mềm nhũn, sức nặng toàn thân y lại trên người Từ Trạm.

Cô thật sự chống đỡ không nổi. Từ Trạm rõ ràng cảm giác được, anh nhìn xung quanh, cẩn thận đỡ cô ngồi dựa vào cây xong, "Chúng ta nghỉ ngơi."

Đầu Cố Du không muốn suy nghĩ.

Trước kia tình huống khó khăn hơn cũng không nghiêm trọng bằng lúc này đây, anh dường như có thể cảm giác mạng sống của cô vì mệt mỏi mà từ từ yếu dần, anh dần dần đau lòng, đưa tay nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô.

Mùi máu tươi đột nhiên nhắc nhở anh.

Sau khi cân nhắc đấu tranh, anh lay nhẹ bờ vai gầy yếu của Cố Du, "Du Du, ăn cơm."

"Ăn cơm?" Cố Du mở to hai mắt, ngây ngô trong bóng đêm rất lâu, mặt Từ Trạm lẳng lặng có thể thấy rõ, "Em. . . Em không nghe lắm chứ? Ăn cái gì?"

"Rắn."

Chương 28

Mùi tanh lan tràn trong cổ họng, đã lâu không hấp thụ thức ăn kích thích dạ dày mãnh liệt vậy, Cố Du vừa nuốt vừa kiềm chế ghê tởm, miếng thịt tươi lớn thật sự rất khó nuốt, cô dùng dao nhỏ cắt đứt, trực tiếp nuốt, miệng dính đầy chất nhầy lạnh.

Nhóm lửa rất nguy hiểm, mục tiêu nhô lên chỉ có con đường chết, vạn bất đắc dĩ, vì sống còn phải ăn sống nuốt tươi.

Hai người đều đã tách khỏi bộ đội từ lâu, lúc mới ăn hơi không quen, nhưng không có điều kiện để kén cá chọn canh, sau khi thích ứng lại trở nên ăn như hổ đói, trong bóng tối, giống như hai con dã thú rất đói đang điên cuồng ăn no.

Cố Du vừa ăn vừa hạ quyết tâm, trở về nhất định phải ăn hết hộp thịt bò kho tàu!

không tập trung lực chú ý, lập tức cắn phải đầu lưỡi, Cố Du hít khí mạnh.

"Sao vậy?" Từ Trạm vội vàng hỏi cô, giọng nói vừa rồi giống của rắn như đúc.

"Không sao không sao, cắn đầu lưỡi." Cố Du nếm được mùi máu tươi, lần này là máu của cô.

Từ Trạm xoa mái tóc đã rối bời của cô, "Ăn no sao? Anh còn."

"No rồi." Cố Du gật đầu, cái rắn kia da xù xì bằng nửa cánh tay của cô, vẫn còn đói bụng cô cũng không dám đột nhiên ăn nhiều những thứ không tốt tiêu hóa này.

Trong bóng tối nét mặt Từ Trạm ảm đạm lại rõ nét, Cố Du chăm chú nhìn, bỗng nhiên cười thành tiếng, "Em cảm thấy mạng của anh rất tốt."

"ừ?"

"Ngoài em ra, có ai nhảy dù bị đuổi giết bắn nhau hơn nữa bây giờ ăn sống rắn hoang dã với anh?" Cầm đặt lên bờ vai rộng bằng phẳng của Từ Trạm, Cố Du hừ nhẹ nói hơi đắc ý.

"Hỏi hận sao?" Từ Trạm biết rõ lời cô nói ra lần này không hề hỏi hận, nhưng muốn nghe tự cô nói lời mà bình thường cô tuyệt đối không để lộ tình cảm.

Cố Du không trả lời trực tiếp, "Tính toán thời gian, nếu em không đi theo, bây giờ đã biết tin tức máy bay gặp rủi ro, như vậy em nhất định sẽ hối hận."

Cô nói vô cùng thoải mái, giống như cả hai người đang ngồi trên sofa ở nhà, mà không phải trong vùng tối tăm xa lạ, sát khí xung quanh trong rừng rậm.

Từ Trạm hiểu rõ Cố Du như vậy, ba năm trước đây, cô với dáng vẻ tùy tính tự do như vậy

xông vào tim của anh, ba năm sau, cô đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, vẫn như cũ cất giữ khí phách bẩm sinh ở sâu trong tâm.

Sao anh có thể không yêu cô, buông tha cho cô, xem như chưa bao giờ gặp cô?

Có lẽ là do ăn no, Cố Du hơi buồn ngủ, Từ Trạm sờ sờ lưng của cô dịu dàng nói: "Nghỉ ngơi chút lại đi."

Gối lên trên đùi của anh nhắm mắt lại, cô bỗng nhiên thấy thôn xóm bị tàn sát ban ngày, đồng gạch vung bị thiêu đốt, theo bản năng, Cố Du cầm tay Từ Trạm thấp giọng nói: "Từ Trạ, đồng ý với em một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Nếu chúng ta thật sự đến đường cùng, em muốn chết trong tay anh."

Thân phận của Từ Trạ có lẽ sẽ mang đến cho anh con đường sống, nhưng cô không có khả năng, cô không sợ dẫn đầu buông vũ khí xuống trước trong bóng tối hơn việc chết bi thảm sau khi bị vũ nhục.

Chết đôi khi không hề đáng sợ.

Rất lâu không có trả lời, vừa rồi tay còn nhẹ nhàng vuốt tóc không biết lúc nào thì dừng lại bất động, đưa tay khoát chặt nhau, nhưng giống như không có trọng lượng.

Cố du cảm thấy mình rất ích kỷ.

Nếu như cô nói, nếu giờ khắc này thật sự đến, cô yêu cầu buông thả bản thân, nhưng tàn nhẫn với Từ Trạ. Nhưng cô không thể tưởng tượng tình cảnh sau khi chết thảm trong tay người khác, nếu Từ Trạ tận mắt thấy, cái loại sống không bằng chết này, cô căn bản không thể chấp nhận.

"Anh đồng ý với em."

Bỗng nhiên, giọng nói từ trên đầu rơi xuống trong tai, giống như ngữ điệu bình thường của anh, êm ái ôn hòa.

Cố Du hốc mắt cay cay, không chịu thua kém khóc thút thít. Từ lúc máy bay gặp chuyện không may đến mạo hiểm chạy trốn, ngay cả vẻ mặt thống khổ cô cũng không có, bây giờ lại không không chế được tâm tình của mình.

Khóc khóc, cô được Từ Trạ trấn an từ từ đi vào giấc ngủ, vừa mở mắt, ánh mặt trời lạng lẽ chiếu xuyên qua khe hở của rừng, thân thể trong lúc xóc nảy ngủi được mùi máu tanh và mùi khét quen thuộc.

Cô nằm trên lưng của Từ Trạ.

Từ góc độ ánh mặt trời chiếu, đã gần giữa trưa, Từ Trạ có lẽ đã công cô đi rất lâu.

Không đợi anh phát hiện cô đã thức dậy, Cố Du nhanh nhẹn nhảy từ trên lưng của anh xuống, trong lòng không lộ vẻ yếu đuối và chua xót, nhếch miệng cười, "Hai ngày nay gầy không ít, tiện nghi cho anh."

Từ Trạm thấy sắc mặt của cô đã khôi phục, trạng thái tốt hơn trước, tảng đá trong lòng từ từ hạ xuống. Anh đương nhiên cảm giác được, cô vốn không nặng lại trở nên nhẹ hơn, lúc nằm sấp trên lưng anh ngủ say, hai cánh tay khoát qua vai cần bả vai rất đau.

Cả hai không hề dong dài, tiếp tục dắt tay đi về mục tiêu phía trước, vì bổ sung nhiệt lượng, bước chân nhanh hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Đợi đến gần buổi chiều, Cố Du đột nhiên lảng máng nghe được tiếng gầm rú của máy móc ở sâu trong cánh rừng.

"Thi công?" Cố Du báo hi vọng.

"Rất có thể," trong mắt Từ Trạm sáng hơn, "Ở đây có công trình là hạng mục chính phủ Trung Quốc đảm trách, còn có công trình của công ty Châu Âu."

"Đi xem!" Cố Du vừa nghe những điều này giống như được cứu, vô cùng kích động.

Từ Trạm gật gật đầu, chính xác, nếu đúng như anh nói, như vậy hai người sẽ không còn nguy hiểm.

Thanh âm cách hai người càng ngày càng gần, xuất phát từ thói quen và an toàn, bọn họ cũng không có tùy tiện hiện thân, vòng quanh chỗ có thanh âm lớn nhất, Cố Du và Từ Trạm thấy nước sông, không sâu, khoảng chừng tới đầu gối, nhưng hơi rộng, dòng nước không siết, xung quanh có không ít cỏ xỉ rêu che kín tảng đá lớn.

Tiếng máy móc đang ở thượng du phía trước.

Hai người đi ngược dòng sông, ẩn nấp sau dãy đá ngăn cách, đến khi tiếp cận, bọn họ mới lựa chọn tảng đá lớn nhất để ẩn nấp, cẩn thận quan sát thăm dò.

Đây không phải là hiện trường thi công.

Hai người liếc nhau, trong ánh mắt Từ Trạm là kinh ngạc, còn Cố Du là mê mang.

Cô nhìn không hiểu những người này đang làm gì.

Có rất nhiều người đứng ở dòng sông, bọn họ khom người nhặt hòn đá, tập hợp trong thùng nhựa bên hông sau đó cùng nhau đổ lên bánh xích đang làm việc, máy móc không ngừng chuyển động, bên cạnh bánh xích có công nhân dường như đang chọn lựa.

Quan trọng nhất là, nhiều người vác súng đứng nghiêm nhìn xung quanh như vậy, không giống công trường xây dựng viện trợ ở nước ngoài mà cô thấy trên tivi.

Hơn nữa những người này đều là dáng vẻ người địa phương, làn da ngăm đen, dáng người gầy yếu, hoàn toàn không có bóng dáng của người da vàng và người da trắng.

Không đợi cô quan sát, Từ Trạm ẵm cô ngồi sau tảng đá, hai người sóng vai dựa vào tảng đá, Cố Du nhìn anh nhẹ nhàng hít vào.

Trong con người của Từ Trạm toát ra ý tứ nguy hiểm, nhẹ giọng nói ba chữ, "Mỏ kim cương đỏ."

Cái gì?

Cố Du kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy anh nhẹ nhàng gật đầu.

Cảnh tượng vừa rồi, chính là mỏ kim cương đỏ?

Vàng đen, kim cương đỏ, dầu mỏ của tư nhân, thuốc phiện, tứ đại tội ác hắc ám kim quật của thế giới, mỗi thứ đều là phi pháp, tiền kiếm được trên mỗi thứ đều dính máu tanh của vô số tội ác.

Ở Châu Phi, thường xuyên gặp nhất là vàng đen và kim cương đỏ.

Cố Du hoàn toàn rõ ràng loại buôn bán này không thể lộ ra ngoài ánh sáng: kim cương đỏ không phải chỉ màu sắc kim cương, mà là lấy được cách dùng kim cương, và kiếm được món lãi kék sù sau cách dùng. Loại khai thác này ở khu vực chiến tranh sẽ tiêu thụ ở thị trường kim cương, vì tiêu thụ thu được lợi nhuận kék xù cần đầu tư vốn hoặc làm trái với tinh thần của hội đồng bảo an gây xung đột với vũ trang, vì vậy mới chiếm được tên kim cương đỏ như thế.

Hơn nữa bình thường lao động ở mỏ kim cương đỏ đều lòng bắt nô dịch và người dân hòa bình, cho nên chữ kim cương đỏ này bằng máu, cũng có thống khổ của bọn họ.

Giống như thuốc phiện, người làm loại buôn bán này, bình thường có được vũ trang riêng củ mình, vừa thoág nhìn vội vàng, Cố Du phát hiện mỗi người ở đây đều vác súng trường MP5, cả cô và Từ Trạm nếu bị phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Huống chi nhìn tình huống lân cận, mỏ kim cương đỏ này có thể thuộc loại vũ trang mới đuổi giết bọn họ!

"Làm sao bây giờ?" Cố Du hỏi ý kiến Từ Trạm, tay cô vì khấn trương mà toát mồ hôi.

Từ Trạm muốn mở miệng, tiếng động cơ ô tô vang phía sau tảng đá.

Ngừng thở, hai người lạng lẽ đứng dậy ngám nhìn.

Hai chiếc xe jeep màu xanh biếc mui xe rộng rãi từ đường đất phía sau dòng sông chạy tới, tạo ra bụi mù rồi dừng bên cạnh bánh xích chuyên chở, tổng cộng có sáu người nhanh chóng bước xuống, trong đó bốn người là đàn ông Âu Mỹ, tây trang giày da, trong hoàn cảnh như vậy vô cùng đột ngột.

Cánh tay căng thẳng, Cố Du phát hiện Từ Trạm ý bảo cô ẵm nấp, vì thế cô từ từ ngồi trở lại, không biết Từ trạm có tính toán, "Sao vậy?" Cô cố gắng hạ giọng.

"Anh đã rõ ràng rồi," Từ Trạm lạnh lùng cười, "Còn nhớ anh đã nói, vũ trang nước T dù có thể lực lớn cũng không có bản lãnh động tay chân ở sân bay Dubai?"

Cô Du gật đầu.

"Người vừa mới xuống xe, anh đã từng gặp qua, bọn họ là quản lý cấp cao của tập đoàn SH."

"SH?" Cô Du ngạc nhiên. Cô xuất thân học quân giới, thuộc như lòng bàn tay các chức nghiệp thuốc súng, lúc trước SH vô cùng nổi danh ở Soviet, giai đoạn sau càng nghiên cứu phát triển vũ khí hạng nhẹ lập chỗ đứng trên thị trường súng ống đạn dược quốc tế.

"Ở tập đoàn Bắc Phương báo giá lúc trước, chính phủ nước T chỉ tiếp xúc qua với SH, sau đó lựa chọn đàm phán với chúng ta. Lúc ấy chúng ta lấy được tin tức là SH luôn luôn chào hàng vũ khí với vũ trang nước T, trực tiếp nhận tiền giao dịch kim cương đỏ." Từ Trạm cau mày, vết máu trên gương mặt anh tuần lộc vẻ dữ tợn.

"Cho nên là SH và người chống lại cùng nhau động tay?" Cô Du bừng tỉnh đại ngộ, "Như vậy chính phủ nhất định phải mua vũ khí của họ, nếu động tay chân trong vũ khí, vũ trang có thể."

"Kim cương đỏ và giao dịch vũ khí có thể vẫn tiến hành, hơn nữa, cuối cùng sẽ hợp pháp hóa."

Không trách được nhất định phải đuổi tận giết tuyệt!

"Vậy làm sao bây giờ? Trón?" Cô Du trưng cầu ý kiến Từ Trạm.

"Phải mau chóng tìm được khu vực dân chạy nạn của Liên hiệp quốc," Từ Trạm nắm chặt tay cô, "Đi!"

Bò lỏm ngỏm tiến lên, hai người lặng lẽ tránh thoát tầm mắt lính gác nhìn ra xa, đến khi xác nhận ngoài phạm vi quan sát mới đứng dậy chạy ra ngoài bao vây.

sau khi nghe được tiếng thét chói tai khiến cả người Cô Du máu đông lạnh lại, giống như là giọng của đứa trẻ, trong gang tấc! Từ Trạm nắm chặt súng đầu cô ra sau mình, tiếng quát lớn bỗng nhiên truyền ra từ trong rừng.

Người đàn ông một bên chửi bậy, một bên kéo đứa nhỏ gầy yếu, trong nháy mắt nhìn thấy Cô Du và Từ Trạm, hần hiên nhiên không ngờ sẽ có người quấy rầy nhã hứng của hắn, nên hoàn toàn sững sốt, sắc mặt kích động.

Nổ súng kinh động người của mỏ kinh cương đỏ, sau khi Từ Trạm phán đoán liền xông lên trước, nháy mắt, vịn gậy cổ người đàn.

Hoảng sợ viết tử vong trên mặt.

Cô Du thở phào, nhưng không ngờ lúc này, tiếng còi báo động phát ra từ mỏ kinh cương

đỏ!

Trên tay người nọ nắm loại hộp đen điều khiển từ xa , bây giờ bọn họ đã biết, đó là nút ấ
vang cảnh báo.

Chương 29

Trong đầu Cố Du nhớ tới hai chiếc xe jeep kia đầu tiên, nếu phần tử vũ trang lái xe chặn dọc đường, cô và Từ Trạm căn bản không có đường để trốn!

Trừ phi bọn họ có cơ hội. Giành được chiếc xe!

Nhanh chóng nói ý tưởng này cho Từ Trạm, Cố Du lo lắng chờ câu trả lời thuyết phục của anh, nhưng anh không, giữ chặt cô, chạy như điên.

Tiếng súng từ xa đến gần, nhanh chóng tới gần sau lưng.

Lúc này Cố Du mới phát hiện, hai người đã đi ngang qua chỗ chưa từng đi tới!

Tin tưởng Từ Trạm, cô cắn răng theo sát, nguy cơ hòa tan sợ hãi, nhưng khi vừa biết rõ ràng ý đồ của anh, ngay cả Cố Du đều mắt choáng váng, giật mình lay động cánh tay của hắn hô: "Người điên rồi?"

Từ Trạm đương nhiên không điên.

Cố Du nhắc nhở anh, dưới sự tồn tại của hai chiếc xe kia, khả năng hai người chạy trốn tính là vụn vặt.

Nên phương pháp của anh thì ngược lại, dẫn Cố Du, quay về mỏ kim cương đỏ giết gây ra hỗn loạn!

Tiếng động cơ ô tô vang lên, Từ Trạm bắn chết tài xế đang hốt hoảng ở ngoài trăm mét, sạch sẽ lưu loát.

Cố Du không còn thời gian nghĩ làm vậy hợp lý hay không, nắm chặt MP5, che chở cho Từ Trạm.

Đường núi quanh co, không ai ngờ người xâm lược không chạy trốn, mà giết trở lại. Nô lệ tụ họp dấy lên rối loạn, có mấy người ý đồ thừa dịp loạn chạy trốn bị phần tử vũ trang bắn càn quét rồi ngã xuống, nhất thời con sông cạn hiện ra gợn nước màu hồng. Có người dùng bộ đàm hô to, khiến những chạy đi truy kích phải chạy về trợ giúp, lời còn chưa dứt, đã bị viên đạn tinh chuẩn của Từ Trạm bắn trúng mi tâm, miệng còn vẫn duy trì mở tròn nhắm lời, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất.

Trong hỗn chiến, viên đạn bắn trúng hòm thư một chiếc xe trong đó, sau khi Từ Trạm nhìn thấy thì đẩy Cố Du đến chiếc xe không tổn hao gì, tiến lên che chở cô phía sau.

"Lái xe!"

Giọng nói của anh mạnh mẽ khiến Cố Du càng liều lĩnh hơn, cô khởi động ô tô, không quay đầu lại, giao toàn bộ mưa bom bão đạn phía sau cho người đàn ông của cô.

Xe vừa mới chạy nhanh trên đường đất, làn khói và nhiệt lưu từ tiếng nổ lớn mạnh mẽ ập Cô Du nhỏ gầy trên tay lái. Xương sườn bị đè nặng từ từ đau nhức, trước mắt tối đen đan xen màu vàng kim phát sáng, cô hít khí, bị Từ Trạm xách cổ áo giống như bắt lấy con thỏ, kéo lên khỏi tay lái.

Anh là bị năng lượng vụ nổ cứng rắn đẩy ngã vào vị trí tay lái phụ. Trán bị đụng rách, máu tươi thành hàng chảy qua con mắt, chảy qua nửa đường cong gương mặt kiên nghị của anh. Mỗi khi Từ Trạm nhíu mày, phản ứng đầu tiên chỉ có xem xét Cô Du có bị thương hay không.

Dù vậy, cô vẫn cầm chặt tay lái, nắm chặt đường sống của cả hai người.

Hai người đã ăn ý mà không cần lời nói, Cô Du lắc lắc đầu, ý bảo mình không sao, đạp chân ga, bỏ rơi phần tử vũ trang đang truy đuổi xa xa phía sau.

Xăng trong xe không còn nhiều, bình xăng dự bị đã sớm chảy khô trong lúc bắn nhau.

Cũng may bọn họ không có ô tô, muốn phái xe từ sào huyệt của mình, chỉ sợ cản không nổi chứ.

Cô Du nghĩ như vậy, cuối cùng chạy như điên, lảng lảng nghe ô tô tắt máy, không tiếng động nằm trên đường gập ghềnh không bằng phẳng.

Kế tiếp bọn họ phải trở lại đường rừng rậm, tiếp tục đi về trước.

Đúng lúc ở trên xe, có bản chỉ đường chế tạo bằng sắt dung để chỉ phương hướng, phía trước là thành phố, mặc dù tên đó không phải thủ đô nước T mà hai người chờ mong đã lâu, nhưng chạy trốn đến khi ánh rạng đông đã hiện ra.

Hai người không thể nói rõ là ai đỡ ai, khi xuống xe đã hơi lão đảo, Từ Trạm xoay tay lại dùng súng bắn hư bốn lốp xe, sau đó quăng khẩu MP5 không còn viên đạn vào lùm cây ven đường.

MP5 của Cô Du đã sớm rơi khi lên xe.

Bọn họ chỉ còn hai cây súng lục M1911 không có băng đạn thay thế để phòng thân.

"Không đẩy xe vào rừng rậm?" Cô Du nhất thời không hiểu được, "Nếu bọn họ đuổi theo sẽ biết phương hướng của chúng ta thì sao bây giờ?"

Từ Trạm lắc đầu, đẩy cô vào trong rừng, "Không kịp."

Cô Du thoáng chốc máu lạnh như băng, "Cái gì không kịp? Anh nói cái gì? Chúng ta trốn ra được!"

"Mỏ kim cương sẽ không cách căn cứ của bọn họ quá xa, chiếc xe này có thể tranh thủ thời gian quá ít, chúng ta không chạy thoát được đâu." Trong mắt Từ Trạm không có tuyệt vọng, chỉ có im lặng, im lặng khiến người ta sợ hãi, "Phía trước chúng ta có thể mượn rừng rậm, nhưng càng tới gần thành phố rừng rậm bao trùm càng ít, đường càng nhiều, chúng ta

không có cơ hội."

Hai tay níu lấy hai cánh tay của Từ Trạm, Cố Du cắn răng nói: "Không thử thì làm sao mà biết?"

"Không có thời gian để thử, anh không muốn em mạo hiểm." Nói xong, Từ Trạm cởi hộp đen trên lưng xuống, buộc trên vai gầy yếu của Cố Du, sau đó rút băng đạn M1911 của mình, nhét vào đai lưng của cô, "Em đi, anh sẽ kéo dài thời gian."

"Ba" một tiếng, Cố Du dùng tất cả sức lực cuối cùng giờ tay tát. Cô giận dữ nhìn Từ Trạm, nhìn miệng anh phun ra máu, lại ngẩng đầu lên, cười nhìn cô.

Giống như lần đầu tiên gặp nhau, cô ra sức giãy dụa rồi mắng anh có bệnh.

"Anh khôn kiếp!" Cô khóc lên, khàn giọng kêu, "Anh luôn miệng đáp ứng em cái gì? Bây giờ lại muốn làm gì? Anh là kẻ lừa đảo! Tốt! Anh nói không có cơ hội không có hi vọng? Có phải không?"

Cô nói xong kéo chốt an toàn, để súng dưới hàm của mình, "Vây cùng chết được rồi!"

Ngón trỏ cong lại trong chớp mắt súng bị Từ Trạm cứng rắn cướp lại, viên đạn bắn ra khoảng không, biến mất không thấy.

Cô nổ súng thật sự!

Từ Trạm níu lấy cổ áo của Cố Du, đè nén vừa rồi trong nháy mắt nuốt hết vào trái tim đang run rẩy sợ hãi, đặt cô trên thân cây, "Chỉ có em còn sống anh mới có thể sống sót! Anh còn có chỗ dùng với những người chống, chỉ cần anh ở trên tay bọn họ, vậy bọn họ sẽ cố sức lấy để uy hiếp công ty SH buộc họ đưa ra điều kiện hợp tác tốt hơn, anh sẽ dùng phương pháp của mình ngăn chặn chuyện này, khi em chạy đi, tìm người tới cứu anh."

Nguy cấp như vậy, anh có thể bình tĩnh nói tỉ mỉ như thế, giống như bọn họ đang thảo luận sống chết trước bàn làm việc, xung quanh yên tĩnh như vậy, nếu không phải tình huống như thế, nếu không phải chỗ như thế.

Nhưng không có nếu, Cố Du hiểu được, cô phải đưa ra lựa chọn.

Từ Trạm thấy dáng vẻ của cô đã chật vật không chịu nổi, trong lòng thông khổ quấy nhiễu, nhất thời không có cách mở miệng.

Cố Du giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve hai má đã muốn sưng lên của anh, nước mắt bất tri bất giác chảy qua khóe miệng, thấm vào da bị xước lập tức đau đớn. Nhưng loại cảm giác này nhanh chóng bị loại thông khổ khác thay thế, rời khỏi thân cây sau lưng, cô run run, rúc sát vào trong ngực của anh.

"Không." Cô gần như cầu xin, "Không cần."

"Ba năm trước anh đã cứu em một lần, bây giờ, lại cứu em lần nữa." Từ Trạm dùng sức ôm chặt để cô tin tưởng, vuốt nhẹ sống lưng đã gây đến bất ngờ của cô.

Nếu thật sự là đường sống duy nhất cô không có lựa chọn khác.

Cố Du từ từ ngẩng đầu, kiễng mũi chân khẽ hôn môi khô khốc của anh, cô không dám dừng lại lâu hơn, mạnh mẽ rút ra từ trong lòng anh, không quay đầu lại mà chạy như điên vào sâu trong rừng rậm.

Cây lớn đan xen nhanh chóng nuốt hết bóng lưng mảnh khảnh của cô.

Đây là lời nói dối khó khăn nhất trong cuộc đời Từ Trạm.

Trên thế giới này lời nói dối hoàn mỹ cũng xen lẫn phần chân thật. Xác thực, tánh mạng của anh tạm thời không gặp nguy hiểm, nhưng SH và phần tử sẽ nhanh chóng đạt thành hiệp định, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đủ mình cô sống sót.

Từ Trạm thật sự muốn nổ súng giết cô, rồi kết thúc bản thân, nhưng nhiều lần tay anh đặt ở trên bả súng, trong lòng bị đau khô nóng trở lại.

Cuối cùng, tim tham lam độc chiếm đã thua vào trong tay giặc.

Không có cơ hội ôm cô giống vừa rồi nữa, khẽ vuốt sau lưng của cô, cuộc sống muốn hướng tới đã thành yêu cầu xa vời, nhưng Từ Trạm không cảm thấy hối hận, ngày đó gặp lại sau ba năm, anh không hề do dự mạnh mẽ giữ cô bên người, dùng hết thủ đoạn, không tiếc vi phạm nguyên tắc của mình.

Nếu hôm nay phải trả giá tất cả vì ngày đó anh không từ thủ đoạn, anh sẽ vui vẻ chịu đựng, vĩnh viễn không hối hận.

Động cơ xe jeep gào thét chói tai càng ngày càng gần, Từ Trạm ngồi dựa vào dưới tàng cây, ánh mắt vẫn nhìn hướng Cố Du biến mất.

.....

Cây cối coo ngát đang liêu mạng lùi lại, hướng Cố Du chạy như điên, khác hẳn vừa rồi.

Cô hận Từ Trạm biến cô thành đứa ngốc, nghĩ cô thực sự không cảm nhận tình huống trước mắt rồi cuộc thế nào!

Lời của anh thốt ra, cô đã đường đường chính chính hiểu được ý đồ thực sự phía sau, nhưng cô không có lựa chọn, chính xác, cách nói của Từ Trạm trước đó, hai người có cơ hội cùng nhau được cứu giúp, nhưng Cố Du không tin Từ Trạm có thể chống được đến khi cô gặp trở về, nên anh muốn dùng phương pháp của mình để giải quyết khó khăn.

Như vậy dù là thua, cô cũng có thể chết cùng chỗ với anh.

Chết không hề đáng sợ. Cố Du nghe đấy lòng lộp lộp không biết bao nhiêu lần, cô chạy như điên ngược lại hướng lúc hai người đến, thậm chí cả sức nặng của hộp đen đặt ở trên vai cũng nhỏ bé không đáng kể. Sau khi phần tử vũ trang phát hiện Từ Trạm nhất định sẽ mang anh về căn cứ, mà căn cứ cách mỏ kim cương không xa mới kiểm soát tốt, điều này ngược lại tạo cơ

hội cho Cố Du, cô không tốn sức, tìm được mỏ kim cương đỏ.

Nhưng lúc này mặt trời đã hoàn toàn biến mất cuối chân trời.

Bãi sông gần đây, rừng rậm không dày đặc, ánh trăng chiếu xuống, từ từ chảy xuôi theo mặt nước sông cạn trong veo, nhô lên ánh sáng màu bạc nhu hòa. Cố Du đập vỡ phần yên tĩnh này, một mình ần núp. Cô không dám dùng súng, cầm con dao duy nhất đã lục soát được trên người chết, núp sau tảng đá lớn.

Không có thời gian xông loạn, tốc độ nhanh nhất là bắt người ép hỏi.

Nhìn xung quanh a, Cố Du muốn tìm phần tử vũ trang tuần tra buổi tối gần mỏ kim cương, tìm nửa ngày không có một bóng người.

Cô đang tính buông tha, lúc chủ động xuất kích, tiếng bước chân hốt hoảng gần sát bên cạnh.

Bóng đen vội vàng chạy trốn hướng ngược lại, động tác Cố Du nhanh hơn phản ứng của đầu óc, gần như theo bản năng, cô xông lên bắt chân bóng đen té, đầu gối để trên ngực, con dao đặt ngang phía trước.

Người nọ dường như sợ ném chuột vỡ đồ không dám kêu, hoảng sợ nhìn Cố Du.

Nhìn quần áo, thân phận của hắn vô cùng rõ ràng, phần tử vũ trang, thậm chí hắn còn mặc áo ba lỗ nguy trang giống những người Cố Du gặp ban ngày.

Sau khi thẩm vấn, Cố Du biết Từ Trạm bình yên vô sự bị mang về nơi đóng quân.

Cô vừa vui mừng vừa đau khổ, phải kiềm nén kích động, hỏi nhiều tin tức hơn.

Thủ lĩnh của những người này, gọi là tướng quân Mỗ Ba Y, là quan cao nhất chống lại vũ trang, mà căn cứ của bọn họ, không xa mỏ kim cương phía Tây Nam. Vì ban ngày mắt nhìn thấy bắn nhau chết người nhiều như vậy, trong lòng hắn sợ hãi, không dám nói thẳng, nên thừa dịp bóng đêm cuống quýt chạy ra.

Cố Du nhìn hắn vác túi vải buồm quân dụng, dự đoán bên trong nhất định có vũ khí phòng thân, vì thế đoạt lấy nhét hộp đen vào, vác trên lưng mình.

Đào binh không chỉ hoảng sợ mà còn sợ hãi, chỉ ngơ ngác nhìn cô quên phản kháng, sau khi chờ nhớ hoạt động, lưỡi dao lần nữa trở lại trước yết hầu của hắn, không nghiêng lệch, nhắm ngay khí quản.

"Vấn đề cuối cùng," cô từ trên cao nhìn xuống, nói vô cùng rõ ràng từng từ đơn, "Nơi đóng quân ngoài quân nhân, có người thân của sĩ quan cấp hay không?"

Chương 30

Sau khi có đáp án, Cố Du do dự phút chốc, lập tức đưa ra quyết định.

Người đào binh kia kinh hoảng rất nhiều duỗi chân từ từ xê dịch, né tránh phạm vi không chế của Cố Du.

Cô không có phản ứng, tay cầm cán dao gãy giống như bị bóng đêm tối tăm thấm vào, lạnh như băng cứng nhắc cần ở lòng bàn tay. Lúc cô đang chần chờ có diệt khẩu đào binh kia hay không, thì đào binh kia giành ra tay trước.

Tổ chất cơ thể của Cố Du không thể bằng người đàn ông trưởng thành, nhưng cô đã tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp mà bản lĩnh lại nhanh nhẹn, nghiêng người liền né tránh tấn công hung ác của người đàn ông.

Bản năng thúc đẩy, cô nghiêng người sau đó bước dài tiến lên, đề đào binh đang bị té ngã vì quán tính sau khi vồ hụt lại, đầu ngón tay run run, cầm thẳng dao gãy vào gáy.

Ừng ục ừng ục, tiếng nước sôi lên vang rất nhỏ trào ra từ cổ họng bị thủng của người đàn ông, Cố Du nắm chặt cổ buộc hấn ngẩng đầu lên ngã ra sau, lưỡi dao gãy sắc bén thoáng qua cắt trước họng, cắt ngang khí quản.

Dựng lên hàng ngang, chết nín thình rất tiêu chuẩn.

Cuối cùng người đàn ông co rút cả chân tay, từ từ cứng ngắc.

Mắt nhìn thi thể, Cố Du dùng quần áo trên người hấn để lau tay khô và máu tươi lưỡi dao, tháo túi linh đeo trên hai vai hấn xuống, trầm mặc rời đi.

.....

Sáng sớm, giọt sương ngưng kết trên ngọn tóc của Cố Du, xuống cổ, nổi lên lạnh lẽo.

Cố Du sống một mình đã lâu rồi, nên cô từng cảm thấy không có khó khăn mà bản thân không thể đối mặt, trải qua thống khổ, cuộc sống sẽ tiếp tục khi mặt trời mọc.

Từ lúc bắt đầu gặp Từ Trạ đã thay đổi.

Cô bỗng nhiên từ từ phát hiện, rất nhiều việc chính cô cũng không nhận được, cần người ôm cô lúc quan trọng nhất, chịu đựng qua đêm tối nhất.

Nhưng buổi tối hôm qua rất dài, không phân biệt được dài ngắn với năm đó cha bị bỏ tù trong một đêm.

Trên cao nhìn xuống, ngọn đèn nhỏ của nơi đóng quân lộ vẻ an tĩnh, thỉnh thoảng có kẻ say xỉn rên hát xuất hiện, cô lẳng lẳng ẩn núp, cô đau khổ chịu đựng một mình đối mặt áp đặt của ban đêm.

Đây là lâu dài cô không thể không tự mình đối mặt.

Vì cô phải đợi không phải chỉ riêng bình minh.

Cả đêm không ngủ, thân thể trong trạng thái mệt mỏi bị âm thanh khởi động ô tô làm tỉnh giấc, Cố Du lập tức tỉnh táo, ngẩng đầu khỏi chỗ ẩn nấp, chỉ nhìn thấy bảy tám chiếc xe jeep quân dụng mui trần đang chạy đi vội vã.

Lòng cô đột nhiên buộc chặt.

Từ Trạm ngồi trong chiếc xe jeep thứ ba, mặc dù dáng vẻ chán nản nhưng thất lưng vẫn thẳng tắp như trước, cách quá xa, cô nhìn không rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể đoán ra anh tuyệt đối không lúng túng hốt hoảng.

Từ Trạm giờ phút này, nhất định bình tĩnh ngồi ở trong xe, chờ tất cả cuối cùng đều kết thúc khi cái chết khó có thể nghịch chuyển.

Anh nghĩ cô sẽ rời đi.

Cố Du nhắm mắt lại, cuộn mình thức dậy sau tảng đá, đến khi tiếng ô tô đi xa mới giãy dụa đứng lên.

Giờ khắc này cô cảm thấy mình nhất định là điên rồi! Sao lại nghĩ ra phương pháp như vậy!

Nhưng cô đã không có đường lui từ lâu.

Sáng sớm nơi đóng quân của người chống lại rất yên tĩnh, đặc biệt sau khi phần lớn nhân viên bộ phận vũ trang và công nhân nô lệ và phần tử vũ trang giám sát công nhân nô lệ rời đi. Đây đúng là thời cơ Cố Du vẫn chờ đợi. Cô quá khẩn trương, lòng bàn tay ra mồ hôi, đi vòng ra sau lưng nơi đóng quân thì gần như không thể tự hô hấp.

Nhưng động tác của cô vững vàng lão luyện, kinh nghiệm trong trí nhớ dường như là bị hốt hoảng đánh thức, cô bỗng nhiên ý thức được, sợ hãi mất đi Từ Trạm cô mới phải dựa vào lực lượng cường đại nhất.

Cố Du gần như thuộc lòng lời nói của đào binh, tướng quân Mỗ Ba Y Nhĩ có rất nhiều vợ, chỉ có một đứa con, được xem như hòn ngọc quý trên tay.

Đây là mục tiêu của cô.

Bên cạnh đứa nhỏ chắc chắn sẽ có bảo vệ, điều này không thể nghi ngờ, nhưng cụ thể có bao nhiêu, đào binh chỉ nói lập lờ nước đôi. Trong tình hình chung nơi đóng quân tuyệt đối an toàn, nên bình thường nhân viên vũ trang còn có thiết bị hạn nặng giao chiến với nơi đóng

quân tiền tuyến của quân chánh phủ, hơn nữa mỏ kim cương gặp chuyện không may, Cố Du cảm thấy sợ rằng không để lại nhiều người lắm, một mình cô hoàn toàn có thể giải quyết.

Căn cứ tình báo mà đào binh tiết lộ, cô tìm được mục tiêu chính xác, một căn nhà màu trắng hai tầng.

Tiếng vui cười ở sân sau khiến cảnh vật chung quanh không còn đơn điệu, Cố Du liếc nhìn nơi đóng quân còn sót lại chiếc Pieca, rồi nhìn xung quanh sân sau, quả nhiên, có lẽ thằng bé da đen bên trong đang điều khiển một chiếc xe hơi điều khiển từ xa.

Không có ai sau thằng bé.

Cố Du gần như lập tức phản ứng nhảy vào sân, cậu bé không kịp phản ứng đã bị cô dùng cán súng đập ngất.

Kéo cậu bé lên xe, Cố Du mồ hôi ướt đầm.

Có thể vì thuận tiện hành động, chìa khóa vẫn cắm, sau khi cô vặn khởi động, chỉ nghe tiếng động cơ vang lên, liền đạp chân ga, ngang tàng xông ra.

Nhanh như chớp, Cố Du chưa từng lái xe như vậy.

Men theo vết bánh xe lưu lại trên đường đất phía trước, phía trước chỉ có một thành phố cần phải lái xe tới trước, cô tin tưởng SH nhất định lựa chọn chỗ nào để đàm phán với người chống lại vũ trang, ít nhất SH chắc chắn sẽ kiên trì, không tiếp tục khống chế thành phố như chính phủ khiến phần tử vũ trang sợ ném chuột vỡ đồ.

Cuối cùng giẫm chân ga, kim đồng hồ đo chỉ loạn vạch tốc độ, dường như Cố Du cũng không nhìn thấy gì cả, hiện lên trước mắt, đều là gương mặt của Từ Trầm.

Chờ em.

Cô thầm nói với bản thân, hứa hẹn với ảo ảnh không chân thật.

.....

Đoàn xe tới thành phố, Từ Trầm bị áp xuống xe, nhìn thấy sắc mặt của Mỗ Ba Y Nhĩ xanh mét, hung hăng ném điện thoại di động ra ngoài.
Công ty SH tạm thời thay đổi kế hoạch?

Không, Từ Trầm cảm thấy không đơn giản như vậy.

Mỗi khớp xương trên người đều chà xát vang dội, đau đớn rất nhỏ rồi lan tràn. Nhưng tư thế anh đứng vẫn thẳng tắp như trước, xa xa nhìn thấy Mỗ Ba Y Nhĩ nổi trận lôi đình.

"Chắc chắn là người SH giở trò quỷ!"

Anh nghe thấy người bên cạnh nói với Mỗ Ba Y Nhĩ.

Chính phủ khống chế thành phố, người chống lại vũ trang không dám rêu rao quá mức. Tôi

hôm qua Từ Trạm chỉ biết mình bị bắt đến để uy hiếp công ty SH đưa ra điều khoản hợp tác cung cấp vật đẹp giá thấp. Tham lam đánh mất thần trí, Mỗ Ba Y Nhĩ chỉ nhìn ích lợi trước mắt, lợi dụng SH hi vọng giết chết vĩnh viễn hậu hoạn trong lòng mình, uy hiếp đồng minh, bắt đầu từ bước này, tín nhiệm vốn yếu ớt nay bắt đầu sụp đổ.

Trong lòng anh rõ ràng, đây là con đường cùng của Mỗ Ba Y Nhĩ.

Cũng là của anh.

Một khi đạt được giao dịch, anh sẽ không còn tác dụng, sẽ làm máy bay rủi ro sau đó người sống bị thế giới xóa bỏ.

Nhưng đây không có quan trọng.

Người quan trọng nhất đã rời khỏi đây, thật sự an toàn.

Lòng ngực vốn kịch liệt nhảy lên giờ phút này trống rỗng, bộ phận thân thể anh giống như đã biến mất theo bóng dáng kia ở trong rừng sâu. Rất nhanh, anh cũng sẽ biến mất, vĩnh viễn.

Hai tay buông xuống bên người, cong tay lạnh như băng trên cổ tay phát ra tiếng vang thanh thúy. Từ Trạm cùng đoàn người của Mỗ Ba Y Nhĩ đi vào tầng lầu nhỏ bị bỏ hoang, bởi vì nguyên do chiến loạn, đường phố xung quanh ít dấu vết của người, bên đường vốn trang trí bãi cỏ thành phố bởi vì không người xử lý, cỏ dại lan tràn giống như sinh trưởng tốt.

Đi vào trong phòng, người của công ty SH gần như đã chờ đợi không kiên nhẫn, ngồi trên ghế là phó tổng giám đốc Dieterich của bọn họ, nhìn Từ Trạm chật vật, hần nhiên ngăn người, sau đó nở nụ cười, "Chủ tịch Từ, đã lâu không gặp."

Khẩu âm tiếng anh Slavic nồng đậm cùng với đặc ý hơi hơi kéo coo âm cuối, Từ Trạm cười nhẹ, không trả lời, thong dong giống như bạn cũ gặp lại.

SH là một trong những thương nghiệp sản xuất vũ khí hạng nhẹ quan trọng của thế giới, có nhiều quan hệ cạnh tranh với tập đoàn Bắc Phương, hai người từng nhiều lần gặp mặt trong trường hợp đàm phán xã giao và buôn bán, thậm chí Từ Trạm từng phát hiện gián điệp kinh doanh mà SH phái tới trong tập đoàn mình.

Sau khi Mỗ Ba Y Nhĩ thấy dáng vẻ của hai người thì vỗ mạnh cái bàn, "SH có điều kiện gì?"

Dieterich hơi nhíu mày, trên gương mặt anh tuấn thâm thúy tràn ngập hồ nghi, ánh mắt xẹt qua người Từ Trạm, rơi xuống đáy mắt Mỗ Ba Y Nhĩ, "Không phải tướng quân ông tới tìm ta đàm điều kiện sao?"

Mỗ Ba Y Nhĩ phần nộ gần như lãnh khốc, lòng ngực kịch liệt phập phồng, "đơn đặt hàng lớn nhất ở nước ngoài của SH đều ở Châu Phi, chẳng lẽ tổng giám đốc muốn để tôi và bạn cũ thường thường liên lạc?"

Lời nói uy hiếp gần như hoàn toàn không hiệu quả ở trên người Dieterich, hần giống như

thân sĩ đứng lên, tây trang màu xám bạc vô cùng trắng, trên người còn tản ra mùi nước hoa nhàn nhạt phía sau.

"Là hiểu lầm," trong bình tĩnh có sắc bén, hắn nói rõ ràng, "Trung gian xảy ra vấn đề gì?"

"Cáp Duy Khắc con trai của tôi," Mỗ Ba Y Nhĩ nói, "Không thấy nó."

Dieterich trả lời nhanh chóng như đinh chém sắt, "Không phải chúng tôi."

"Là tôi."

Giọng nói thanh thúy có lực này khiến Từ Trạm vẫn bàng quan gần như khó có thể đứng vững!

Binh lính của người chống lại canh giữ ngoài cửa và nhân viên đặc biệt của công ty SH nhất nhất lui vào bên trong.

Tiếng đứa trẻ khóc truyền vào trước tiên, con dao sắc bén đã đâm vào cổ cậu bé, trên làn da trắng châu đen lưu lại một đường vết máu đỏ.

Từ Trạm không thể tin tất cả trước mắt!

Anh yêu người phụ nữ, giống như vừa mới đi ra từ trong địa ngục, quần áo tả tơi, vải thô đầy vết máu đỏ khô, đầu tóc đã rối bù từ lâu, cô nhếch mồm môi, trong con ngươi đen sát ý mãnh liệt, từng chữ hung hăng đập vào anh khiến trái tim vừa đánh mất đã đập lại.

"Thả con tôi ra."

Cô Du một tay lấy dao cường ép con tin, một tay cầm súng, chỉ thẳng phỉ trước.

Cô không dám nhìn Từ Trạm, liếc mắt cũng không dám, vì vậy cả người sợ run run, làm trẻ nãi cơ hội bản thân đã thiên tâm vạn khổ tạo ra.

Mà cơ hội chỉ có một lần.

Dieterich phát ra tiếng cười, "Xem ra gián điệp tình báo của chúng ta có sai, vậy mà hắn nói hôn nhân của chủ tịch Từ không hạnh phúc, đây tính là không hạnh phúc, đàn ông trên toàn thế giới còn trông cậy vào gì?"

Gián điệp?

Cô Du bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Vinh Thiên Kỳ bạn trai của Từ Mẫn chính là gián điệp công ty SH.

Nhiều súng chia vào cô như vậy, không ai dám thật sự giành nổ súng trước, đặc biệt người chống lại vũ trang, đều thất kinh nhìn Mỗ Ba Y Nhĩ đã hỗn hển, chờ đợi mệnh lệnh.

Nhưng Mỗ Ba Y Nhĩ mím chặt môi, nhìn chăm chăm đứa con đang nhìn mình chăm chăm, thật lâu cũng không mở miệng.

Cố Du không ngờ người này có thể cân nhắc lợi hại phía sau! Trong lòng cô chán ghét đến cực điểm, cấp thiết không chịu nổi, để lại thời gian hai người chạy trốn không nhiều, cô không thể tiêu hao nữa!

Tàn nhẫn khiến Cố Du giống như thay đổi con người, cô khễ nâng cánh tay cầm dao, để mũi dao trên má đứa bé, dùng sức.

Tiếng kêu rên thê lương vang vọng phòng nhỏ.

"Dừng tay! Buông khẩu súng xuống!" Mỗ Ba Y Nhĩ điên cuồng hô to.

Lưỡi dao đề trở lại trước cổ họng của cậu bé, máu tươi chảy từ má xuống trên tay Cố Du, Đỏ và Đen, làm nổi bật làn da trắng nõn, ngay cả Dieterich cũng ngừng thở, bị sự tàn nhẫn vừa rồi và máu tanh giờ phút này làm kinh sợ.

Mà ánh mắt Từ Trạm căn bản không có rời đi.

Cô gái từng lấy nước mắt rửa mặt mỗi ngày trong tháng, người vợ hàng đêm triền miên với anh mà vẫn ngưng ngừng, Cố Du của ba năm trước có sức ảnh hưởng vô cùng rõ ràng, cười lên khóe mắt luôn cong cong, long mi dài cũng nhẹ nhàng động lòng người, giờ phút này vì anh biến thành ma quỷ từ đầu đến chân. Anh có thể cảm thấy trong ánh mắt của mình, ngoại trừ kinh diễm chỉ có trầm luân.

Nếu cô là ma quỷ, vậy anh nguyện ý vào địa ngục với cô, núi đao biển lửa vạn kiếp bất phục, không chia lìa nữa.

Người chống lại vũ trang nghe theo mệnh lệnh, thu súng vào bên người.

Mà người của công ty SH không được mệnh lệnh của Dieterich, vẫn bày tư thế nhắm như cũ.

Cố Du dừng ánh mắt trên người Dieterich, chờ Mỗ Ba Y Nhĩ tạo áp lực cho hắn.

Lúc này, Dieterich chủ động khoát tay áo, nhân viên đặc biệt của SH từ từ hạ súng.

Bỗng nhiên, Từ Trạm thấy tay Dieterich đã yên lặng đưa về bên người, đây là động tác hắn muốn rút súng.

"Nằm xuống!" Từ Trạm hô tiếng trung với Cố Du, đồng thời bay nhào về tay Dieterich cầm súng.

Bọn thủ hạ các phe như trong mộng mới tỉnh, trong phòng nhất thời tràn ngập tiếng súng vang kịch liệt.

Chương 31

"Nằm xuống!" Từ Trạm hô tiếng trung với Cố Du, đồng thời bay nhào tới tay Dieterich đang cầm súng.

Bọn thủ hạ các phe như trong mộng mới tỉnh, trong phòng nhất thời tràn ngập tiếng súng vang kịch liệt.

Thủ hạ của Mỗ Ba Y Nhĩ nổ súng vào người của công ty SH, muốn ngăn cản bọn họ đột nhiên hành động, cứu đứa con duy nhất của tướng quân, mà chủ ý của công ty SH là thẳng tới Cố Du, ai ngờ Từ Trạm ra tay.

Tiếng súng xe lẫn, tình thế biến hóa không ngờ, Cố Du phản ứng cũng nhanh kinh người, nguy hiểm cực hạn khơi ra toàn bộ tiềm năng trong cơ thể cô, bóp cò súng, đạn chuẩn xác xuyên vào lồng ngực của hai người gần nhất, Cố Du siết cổ cậu bé cúi người lặn một vòng, tránh né vòng giao chiến kịch liệt nhất.

Cố Du đá ngã lưng ghế cao để ngăn trở thân thể, bỗng nhiên, tiếng súng dừng lại, cô nhìn theo ánh mắt của mọi người, thấy khừ tay Từ Trạm siết Dieterich, hòng súng để sát huyết thái dương.

Không cần lời nói, Cố Du từ từ đứng lên sau ghế dựa, lùi lại gần, đến khi lưng của hai người tựa vào nhau đứng vững, người xung quanh mới quay lại cầm súng nhắm vào bọn họ.

Kề sát sống lưng mạnh mẽ quen thuộc, Cố Du kiềm chế kinh hoàng trong lòng, từng bước phối hợp với Từ Trạm, đi tới cửa ra.

Có người tiến lên từng bước ý đồ ngăn trở, bị Dieterich ngăn lại.

"Dừng. . . . Dừng lại!" Hơi ngạt thở khiến sắc mặt hắc xám đen môi run run, "Bỏ súng xuống!"

Mọi người công ty SH nghe theo không nghi ngờ gì.

Cửa rất nhỏ, Từ Trạm dùng vai nhẹ nhàng đụng đụng đầu Cố Du, "Đi trước."

Cố Du vô cùng hận anh bất luận lúc nào cũng nhận nguy hiểm cho mình, khi những người này cá chết lưới rách, Từ Trạm ngăn chặn cửa đó là con đường chết. Nhưng thời khắc này cô không thể tranh chấp với anh, chỉ hung hăng trừng mắt anh, từ từ rời khỏi.

Từ Trạm cũng an toàn ra khỏi phòng.

Mọi người đuổi theo, sợ ném chuột vỡ đồ không dám vượt rào, trơ mắt nhìn hai người tới gần chiếc Pieca.

Cố Du muốn kéo cậu bé cùng lên xe, không không chế Dieterich tốt ngược lại nguy hiểm, cậu bé là con tin lựa chọn tốt nhất.

Nó rõ ràng sợ hãi, không ngừng run run, Cố Du gần như nửa kéo nửa túm mới đưa nó lên xe được. Cô đá mở cửa xe để Từ Trạ đi lên bên kia, vừa mới nhấc chân, cánh tay đột nhiên truyền đến đau nhức tê tâm liệt phế.

Cậu bé sợ hãi tột cùng mà cắn cô.

Hàm răng khảm vào da thịt, sâu tới xương, Cố Du đau không kềm chế được, ghen ngào kêu to.

"A!"

Từ Trạ bị âm thanh thống khổ của cô chiếm lấy tâm linh, vội vàng quay đầu, Dieterich mượn cơ hội dùng sức, nhanh nhẹn thoát khỏi ngăn chặn của anh, mạnh mẽ nhào xuống đất miệng mở to thở hổn hển.

Bất chấp vết thương đau đớn bị Dieterich tập kích, Từ Trạ kéo Cố Du qua, bóp cổ họng cậu bé, buộc nó nhả ra. Cậu bé bị đè thống khổ há miệng, Từ Trạ nhấc chân đá nó lăn xuống xe.

Tất cả xảy ra quá nhanh, không đợi mọi người kịp phản ứng, Từ Trạ đã vặn chìa khóa, Pieca gào thét khởi động trong khói bụi.

"Đuổi theo! Nổ súng!" Dieterich thở hổn hển, khàn giọng rống to.

Xe của công ty SH là Hummer việt dã hệ lục chiến, hung hãn bá đạo, mặc dù đoạn đường chậm hơn, nhưng vẫn theo sát phía sau.

Mang còng tay gần như không ảnh hưởng Từ Trạ điều khiển tay lái, nhưng chiếc xe đuổi theo sát phía sau.

Cố Du từ trong đau đớn chậm chạp bò dậy, cầm súng vì giành được thời cơ để Từ Trạ lái xe an toàn hơn, cô đau đến mức bàn tay không cách nào cầm súng, phải dùng hai tay bóp cò, sau khi bắn hai phát súng, hoàn toàn hết đạn.

Cũng may bên đường ít người, không trở ngại, Từ Trạ kêu Cố Du núp ở ghế trước, cẩn thận đạn.

Lúc này phía trước xuất hiện tòa kiến trúc, trong sân có ba lá cờ đầu tung bay, Liên hiệp quốc, nước T, dưới tình thế cấp bách Từ Trạ cũng không nghĩ ra như thế.

Loại thiết lập ba lá cờ đầu này chỉ có thể là ở quốc gia phân tranh thiết lập Đại sứ quán nước ngoài.

Mấy chiếc Hummer càng ngày càng gần, đạn bắn nát thủy tinh phía sau trong nháy mắt, Từ Trạ mạnh mẽ chuyển tay lái, xe nhanh chóng chạy về cửa Đại sứ quán.

Cố Du cũng thấy Đại sứ quán không biết tên này, vô cùng kinh hỉ, cô đang cảm thấy khủng hoảng, "Không biết là Đại sứ quán của quốc gia nào, nếu bọn họ trực xuất chúng ta ra ngoài thì sao bây giờ?"

"Đánh cuộc lần cuối cùng," Từ Trạm tươi cười âm áp sáng ngời, "Thắng có thể được tất cả, thua ít nhất sẽ được chết cùng nhau."

Trong nháy mắt nhìn thấy Cố Du một mình xông vào hiểm cảnh, Từ Trạm bắt đầu hối hận quyết định khư khư cố chấp ban đầu, ngược lại giờ phút này anh đã buông được, nếu dùng hết tất cả thủ đoạn cũng không thể thay đổi cái chết, vậy ít nhất anh được sống chết cùng cô.

Cố Du nhìn thấy anh cười ung dung, đáy lòng vì khản trương tích lũy sóng gió đã bình tĩnh, còn hơi gợn sóng, cũng chỉ vì anh vui vẻ nhộn nhạo.

Cô nhu thuận gật đầu, cuối cùng còn sợ hãi nhỏ nhỏ thúc đẩy, lúc cô nắm chặt điều khiển tay lái của Từ Trạm.

Sau đó, ô tô lấy tốc độ cao va chạm lan can hàng rào sắt, Từ Trạm đạp thắng xe bảo vệ Cố Du, hai người vẫn bị ném trên kính chắn gió, nặng nề ngã về chỗ ngồi.

Thủ vệ của Đại sứ quán gần như sợ ngây người, nước T rồi loạn như vậy, cũng không có người dám tập kích Đại sứ quán, bọn họ một mặt tổ chức người vây quanh chiếc xe xông vào, một mặt che trước cửa bị đụng hư ngăn cản xe phía sau xông vào.

Cho dù bọn họ không ngăn cản, xe của công ty SH cũng không dám tiến lên trước nửa bước.

Từ hôn mê và chấn động đánh trúng lấy lại tinh thần, Từ Trạm ôm chặt Cố Du, lao đảo bước xuống xe, chột ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt anh quét qua nhân viên Đại sứ quán đang giờ súng nhắm chính xác bọn họ, đều là binh lính địa phương, cuối cùng vẫn không nhìn ra Đại sứ quán của quốc gia nào. Cố Du chậm rãi mở mắt, cô níu lấy vạt áo somi rách tả tơi phía trước của Từ Trạm, rúc vào trong lòng của anh. Cô giống như ma quỷ lúc này đã biến mất không thấy, bây giờ duy nhất có thể giúp cô chống đỡ trước tuyệt vọng là khát khao còn sống, chỉ có Từ Trạm giống như tường đồng vách sắt ôm trong ngực.

Cô ngẩng đầu, trong con ngươi đen nhánh mênh mông nước có quyết tâm cùng chịu chết với anh, cũng vô cùng khát vọng nhau. Từ Trạm không hề che dấu si mê của mình, ánh mắt nóng rực rơi vào đáy mắt của Cố Du, anh đưa tay khẽ vuốt lộn xộn tóc của cô, xuôi thẳng sau lưng, giống như đây không phải là Đại sứ quán quốc gia khác, mà là trên sofa trong nhà.

Anh cười cười, nhẹ giọng nói: "Thật tốt."

Cố Du ra sức gật đầu, vết máu trên gương mặt sớm đã bị nước mắt hòa lẫn hỗn độn.

"Xin giao phó tình hình, nếu không các người sẽ bị Đại sứ quán bản sứ hợp pháp trực xuất."

Tiếng anh địa phương dày đặc phá vỡ lưu luyến, nói chuyện là người đàn ông da nâu cao lớn, mặc quân trang đúng mực, xem quân hàm, nhất định là Đại sứ quán nước mình bố trí sĩ quan cao cấp đóng quân.

"Chúng tôi là công dân Trung Quốc," giọng nói của Từ Trạm không nhanh không chậm, bình tĩnh có lực, "Người chống lại vũ trang chủ động tập kích chúng tôi, bắt đắ dĩ mới đến đây tìm chính trị che chở."

Người đàn ông không lên tiếng, lẳng lặng đánh giá hai người, không khí xung quanh bị trầm mặc ngưng trệ, đáng sợ khiếp người.

Vài giây giống như mấy giờ, cuối cùng người đàn ông mở miệng, đồng thời hấn vươn tay, vỗ vỗ vai Từ Trạm.

"Đại sứ quán của chúng ta là Đại sứ quán của các người, Ba Cơ Tư Thản sẽ bảo vệ mỗi người bạn từ Trung Quốc, yên tâm, các người an toàn!"

Vừa dứt lời, Cố Du tựa đầu chôn trong ngực Từ Trạm gào khóc.

Như trút được gánh nặng Từ Trạm vội vàng nhẹ giọng trấn an xoa dịu, thấy sĩ quan Ba Cơ Tư Thản cười thành tiếng, "Ai, phụ nữ thật sự là sinh vật yếu ớt."

Yếu ớt sao?

Từ Trạm không trả lời, chỉ cười lắc lắc đầu. Anh hiểu rõ hơn bất cứ người nào, nội tâm của Cố Du có nhiều yếu ớt còn có nhiều kiên cường, người không nhìn thấy màn vừa rồi kia sao có thể biết cô đoạt được mạng sống của hai người từ trong tay tử thần thế nào. Từng thấy cô đáng sợ nhất, tim mới càng đau lòng sự yếu đuối của cô giờ phút này.

Chính Cố Du cũng không biết mình khóc bao lâu, chờ cô mở mắt ra, xung quanh không phải rừng rậm màn trời chiếu đất, giường mềm mại, gối đầu thoải mái, chăn thoải mái, tất cả đều hoàn mỹ như vậy, ngoại trừ bên cạnh trống rỗng.

Cô giùng giàng muốn ngồi dậy, đau đớn ngấm vào tứ chi bách hải ép phải nằm xong.

Xương cốt bắp thịt, mỗi chỗ trên thân thể cô gần như đều có dấu dao sắc bén, hơi động dậy sẽ bị tra tấn giống như lột da róc xương.

Hơn nữa vừa đói vừa khát, Cố Du cảm thấy cảm giác này chắc chắn khó chịu hơn chết.

Tiếng động mở cửa đã cứu vãn cô, ánh sáng ngoài hành lang chiếu lên bóng người, lòng của cô bùm nhảy dựng, há miệng thở dốc, cổ họng khô khốc nói không ra lời.

Từ Trạm thấy thần sắc của cô thống khổ thì vội vàng đóng cửa tiến lên, đặt mâm cầm trong tay lên góc tủ đầu giường, "Trước đừng nhúc nhích." Nói xong anh tay chân nhẹ nhàng đỡ cô dậy, thân thể mềm mại giống như không xương, điều chỉnh tư thế thật tốt, để cô có thể thoải mái ngồi dựa vào đầu giường.

Sau đó, anh cầm muỗng đút Cố Du uống nước, uống xong ly nước ước chừng mười mấy phút đồng hồ.

Cố Du nhìn ra, Từ Trạh bị thương cũng không nhẹ.

Không nói trên đầu anh có vòng băng gạc, cũng không tính trên cổ tay anh băng vải nổi bật, chỉ nhìn từ tư thế đi, biết trên người anh chắc chắn có vô số đau đớn lớn nhỏ. Nhớ những lúc nguy cấp anh đều liều mình che chở, hộc mắt Cố Du cay cay, nước mắt mãnh liệt menh mông dâng lên.

"Đau?" Trong giọng nói của Từ Trạh rất dễ phát hiện sự khẩn trương, "Chỗ nào?"

"Đau dạ dày," Cố Du cảm thấy thời khắc tốt đẹp như vậy bản thân thật sự là sát phong cảnh, vì thế khóc thút thít, vội vàng ngừng nước mắt, "Đói."

Từ Trạh vuốt nhẹ hai má ươn ướt của cô, bụng chén bên cạnh lên mức từng muỗng đưa tới bên môi mỏng đỏ tươi của cô.

Vừa thấy trong muỗng có gì đó, nước mắt của Cố Du vừa mới ngừng lại vỡ òa.

Từ Trạh không rõ lý do, cuống quýt hỏi: "Sao vậy?"

Giọng nói của Cố Du giống như bị ứ khuất nhiều ngày, "Em muốn ăn thịt!"

Cô muốn ăn thịt nhiều thịt nhiều thịt, mới không muốn ăn vật sền sệt màu sắc khó coi đang đưa đến gần miệng kia!

"Chúng ta vừa đói bụng nhiều ngày như vậy, không thể lập tức ăn thứ tiêu hóa không tốt, đây là cháo cho trẻ con mà nhân viên làm việc của Đại sứ quán vất vả chuẩn bị, ăn không ngon nhưng không có mùi vị gì, em ăn trước, chờ hai ngày nữa trở lại Đại sứ quán Trung Quốc ăn nữa." Từ Trạh cười an ủi cô, nhìn không được đưa tay xoa cằm của cô.

"Anh liên lạc với Đại sứ quán?" Cố Du chớp mắt nhìn đầy mong đợi, "Khi nào có thể trở về nước?"

"Lúc em ngủ Đại sứ quán bên kia nói sẽ phái xe tới đón chúng ta đến thủ đô nước T, đội ngũ nước T phụ trách phương diện an toàn, hai ba mấy giờ đường xe, về chuyện về nước. Bên này cần giao rất nhiều hàng, phương diện nước T có rất nhiều lời muốn hỏi ý chúng ta." Từ Trạh dịu dàng nói.

"Hộp đen đâu? Em đặt trong túi hành quân đoạt được! Anh thấy chưa" Cố Du đột nhiên nhớ tới.

Từ Trạh gật đầu, "Ở trong phòng của anh, thấy hình dạng và sức nặng là biết trong túi kia là cái gì, bây giờ sẽ chờ người Đại sứ quán đến đón, sau khi lấy hộp đen bọn họ sẽ lập tức đưa về nước phân tích, đến lúc đó sẽ tra ra tất cả manh mối chứng cứ vô cùng xác thực."

"Phòng của anh?" Cố Du giống như không nghe câu kế tiếp, "Vì sao chúng ta không ở cùng

phòng? Bọn họ không biết hai ta là vợ chồng?"

"Thuận tiện cho chúng ta dưỡng bệnh," Từ Trạm cười nói, "Anh ở ngay bên cạnh phòng em."

"Không được," Cố Du nói như đinh đóng cột, "Không có anh, em căn bản không có cách nào khác dưỡng bệnh."

Chương 32

"Không được," Cố Du nói như đinh đóng cột, "Không có anh, em căn bản không có cách nào dưỡng bệnh."

Đây là tự Cố Du muốn thử lộ đặc sắc cường dã nhất, nhưng Từ Trạm dường như không hề cảm nhận được nhiệt tình của cô, thần nhiên cười cười, tiếp tục đưa vật sền sệt khiến người nhìn thấy không thèm ăn tới gần miệng cô.

Món ăn này cũng ngon hơn ăn rắn sống.

Trong dạ dày trống rỗng xoắn lại khó chịu, Cố Du không còn cách nào khác, chỉ có thể từng ngụm ăn hết.

Hai ngày tiếp theo, ngoài cháo thì chỉ có uống thuốc, bác sĩ của Đại sứ quán Ba Cơ Tư Thản rất nhiệt tình, mỗi ngày cười ha hả đưa mười mấy viên thuốc tới nhìn cô uống hết. Ngay lúc Cố Du thật sự không nhẫn nại được, cuối cùng Đại sứ quán Trung Quốc phái xe tới đón Cố Du và Từ Trạm.

Cô khôi phục vô cùng nhanh, hai ngày sau đã có thể xuống đi lại. Viên chức ngoại giao thương vụ của Đại sứ quán Trung Quốc đóng ở nước T đã tự mình đến nghênh đón bọn họ, nhân viên ngoại giao của hai nước đều ở đây, nên Cố Du và Từ Trạm cũng thay Đại sứ quán Ba Cơ Tư Thản vì bọn họ chuẩn bị trang phục chỉnh tề, chuẩn bị cùng tham gia giao tiếp.

Bấp tay và chỗ bị thương của Cố Du lúc đuổi thân vẫn còn đau dữ dội, quần áo phải nhờ Từ Trạm giúp cô mặc.

Vết thương thật nhỏ trên người đều lộ ra màu hồng trong lúc khôi phục, đặc biệt khối màu tím đậm bên sườn ngực trái vì bị luồng hơi nổ mạnh xuyên qua tay lái lúc trước đã biến đổi dần, không hề dữ tợn giống ban đầu như vậy. Từ Trạm thật cẩn thận cài yếm khóa nội y bên trong cho cô, để chắc chắn nên đặt tay vào rìa bên cạnh thử chặt lỏng, sợ dùng sức lặc sẽ siết vết thương.

"Không yếu ớt như vậy," Cố Du phát hiện sau đó cười thúc giục, "Em da dày thịt béo, vết thương bên ngoài nhanh lành nhất."

Cô thật sự là da dày thịt béo, vậy anh không cần khoái chí như vậy, đập vào mắt đều mảnh non mềm tuyết trắng, vết thương phía trên nhắc nhở anh giữ vững lý trí.

Nhận thấy được anh tạm dừng, bên tai Cố Du hơi nóng lên. Tối hôm qua bọn họ nằm chung giường, bắt đầu còn quy củ, nhưng càng về sau hôn lại hôn sau đó hô hấp mê loạn, không hề vết thương, cuối cùng Từ Trạm vẫn trở về phòng của mình, Cố Du nhanh chóng giảm khô nóng, lăn qua lộn lại không thể đi vào giấc ngủ.

Trên thân thể quần quýt si mê thì dễ dàng thoát khỏi, nhưng trên tinh thần lệ thuộc thì căn bản không thể dứt bỏ.

Thời gian cô ngây người, nút áo sơmi đã cài xong, Cố Du muốn mở miệng, đột nhiên thấy nút áo sơmi cài nhầm vị trí, thối phù một tiếng bật cười.

Cô cười nhạo Từ Trạm tay chân vụng về, nhưng không biết lúc anh cài nút áo, lực chú ý căn bản không có biện pháp dừng ở chỗ nên dừng.

"Được rồi," thật vất vả mới mặc toàn bộ quần áo, Cố Du sửa sang lại trước gương đột nhiên mở miệng, "Hộp đen cũng phải giao cho viên chức ngoại giao hay không?"

Từ Trạm đem đặt túi hành quân có hộp đen trên giường, "Ừ, trực tiếp đưa họ, chuyện còn lại không cần chúng ta quan tâm."

"Trong túi dường như có khẩu súng, em không có lấy ra?"

"Sau khi trở về vẫn chưa mở ra." Từ Trạm nói xong mở túi ra, hộp đen được anh dùng áo khoác tây trang rách gói kỹ hoàn hảo không tổn hao gì, anh lại móc cây súng Cố Du bỏ vào ra ngoài, bỗng nhiên, anh nhíu nhíu mày, tay dừng trong túi.

"Sao vậy?" Thấy vẻ mặt của anh khác thường, Cố Du ngồi ở bên cạnh vội vàng hỏi.

"Còn có những thứ khác." Từ Trạm nói xong rút tay ra từ trong túi, trong lòng bàn tay có túi vải nhung màu đen.

Đầu tiên Cố Du không hiểu ra sao, vẻ mặt chợt bừng tỉnh đại ngộ, "Em đã biết, túi này là em đoạt được từ tên đào binh của người chống lại, lúc đó nghĩ bên trong có vũ khí, sau phát hiện chỉ có bình nước và thức ăn, nói không chừng là đồ này nọ người kia."

"Anh đại khái biết là cái gì." Từ Trạm nhếch mày cười nhẹ, "Đến đây, đưa tay."

Vẻ mặt Cố Du hoài nghi thành thật xòe tay ra, Từ Trạm kéo miệng túi ra, trút hết trong lòng bàn tay của cô.

Lòng bàn tay rõ ràng sột soạt lạnh như băng, nhưng Cố Du giống như bị nóng, ánh mắt tròn tròn.

Từng viên kim cương lớn nhỏ không bằng nhau rơi đầy bàn tay, mặc dù chưa kịp cắt lớp đã thô, nhưng dưới tình huống bọc phân nửa, ánh sáng lộng lẫy vẫn khiến người ta hoa mắt.

Cuối cùng một viên rơi xuống, là hòn đá thô lớn chừng hai cái đồng tiền một xu như vậy.

Cố Du để tay lên ngực tự hỏi là một người không thể nào ham tiền, ban đầu vì tiền liêu mình gian khổ chỉ vì thăm hỏi Phương Tranh và nuôi dưỡng Phương Nhân, mà bây giờ vừa nghĩ tới trong lòng bàn tay mình có thứ gì đó đại khái giá trị mấy trăm triệu đôla, tim cô thật sự đập hơi nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Có lẽ vì ăn không được vừa ý, nên phản ứng đầu tiên của Cố Du dĩ nhiên là nhiều kim cương như vậy sẽ đổi bao nhiêu rương thịt bò kho tàu!

Ngay cả chính cô cũng nhìn không được khinh bỉ tầm nhìn của bản thân.

Ngược lại mặt Từ Trạh rất bình tĩnh, thưởng thức cô hưng phấn có bao nhiêu buồn cười, lúc đầu Vu Duệ nói tất cả phụ nữ đều thích những thứ lấp lánh tỏa sáng điều này thật là đúng.

Lời Vu Duệ còn có nửa câu dưới.

Mà đàn ông thích phụ nữ nhìn những thứ lấp lánh phát sáng này sau đó, ánh mắt kia càng lấp lánh phát sáng hơn.

"Làm sao đây?" Cố Du nháy mắt nhìn Từ Trạh, "Chúng ta giữ lại cũng không phải là chuyện nhỏ như vậy, nhưng là có thể đưa cho ai?"

"Chờ lúc anh gặp mặt trực tiếp Tổng thống nước T rồi giao cho ông ta, đây là lấy được trên đất nước của họ, tất cả phải thuộc về họ." Từ Trạh nói.

Cố Du gật đầu tỏ vẻ đồng ý, đổ tất cả kim cương trở về, "Ừ, chủ ý này không tệ."

Bỗng nhiên, tay cô dừng sắp xếp kim cương, khi ngẩng đầu nhìn Từ Trạh ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, "Từ Trạh, chúng ta kết hôn có phải không có nhả cưới hay không?"

Từ Trạh ngẩn người, chính xác, anh vốn không nghĩ sự kiện này. Nhưng tình huống lúc đó cũng không cho phép anh nghĩ ngoại trừ giải quyết chuyện của cô, "Trở về bổ sung thêm cho em." Anh thất cà-vạt thật tốt, mặc áo khoác tây trang xong ngồi lại mép giường sờ sờ mặt của cô.

"Muộn rồi," Cố Du bĩu môi tỏ vẻ khoa trương thờ dãi, "Không có vợ chồng già nào mua nhẫn cầu hôn nữa. Hơn nữa, anh cũng chưa từng cầu hôn, bổ sung cũng không có ý nghĩa." Anh xác thực không có cầu hôn cô. Cầu của cầu hôn là trung cầu ý kiến, nhưng đến bây giờ Từ Trạh vẫn cảm thấy, ban đầu trước bình sau lễ là chiến lược chính xác nhất cả đời anh, "Lúc trước nếu anh cầu hôn, em sẽ đáp ứng sao?" Anh tới gần cô, vừa ngửi mùi trên người cô, vừa khàn khàn đặt câu hỏi.

"Sẽ không," điều này Cố Du có thể khẳng định, "Nếu anh cầu hôn, em chắc sẽ đánh anh choáng váng trước sau đó chạy trốn."

Tay Từ Trạh khẽ vuốt hông của cô, "Vậy chứng minh anh lựa chọn chính xác nhất trong thời gian ngắn."

"Em nhớ rõ ngày đó anh cứu em cũng mặc tây trang," Cố Du chỉnh caravat cho anh, "Ngày đó trong đầu em chỉ có bốn chữ."

"Chữ gì?"

"Mặt người dạ thú."

"Vậy bây giờ sao?" Từ Trạm nhíu mày.

Đôi tay Cố Du che trên gương mặt của Từ Trạm, cười tỏa sáng. "Chồng em thật là đẹp trai!"

Cô vốn định đùa giỡn một câu, không ngờ Từ Trạm nhẹ nhàng lật lại, thuận thế đe cô.

Ôm hôn đúng lúc, trình tự lần lượt từ lướt qua đến dây dưa sâu sắc, trên người không có tiếp xúc nhiều, anh sợ hãi đụng những chỗ bị thương của cô.

Tâm nguyện giống như chưa đủ, nhưng đến lúc phải dừng, Từ Trạm tách khỏi môi nóng bỏng, đôi tay đỡ đầu cô, dùng bóng râm của mình che phủ cô.

Ánh mắt hòa tan khiến nhiệt độ dần dần lên cao, bầu vú cao, tay Cố Du câu sau cổ Từ Trạm, chậm chạp không muốn buông ra, "Đáng tiếc chưa thấy đáng vẻ anh mặc quân trang, chắc chắn nhìn rất đẹp."

"Em đã gặp qua." Từ Trạm thấp giọng nói.

"Không phải là đã quên sao," Cố Du cười hơi chột dạ, "Khi nào thì mặc lại cho em xem."

"Quân trang anh giữ lại đều bị em nổ tung."

Cố Du thiếu chút nữa học máu.

Cuối cùng Từ Trạm đáp ứng với cô là sẽ mặc lại lần nữa, nhưng điều kiện là cô cũng phải mặc, Cố Du nhớ lại đáng vẻ ngơ ngác mặc quân trang lúc mình học bài, mặc dù rất không tình nguyện phơi bày, nhưng vì sắc đẹp trước mặt nên miễn cưỡng đồng ý.

Hai người nói xong đã đến thời gian giao tiếp, lát sau trong sân Đại sứ quán đều là xe vũ trang đặc biệt, đơn giản nghi thức giao tiếp nhưng thủ tục ngoại giao và nhân viên hai bên lễ tiết gặp mặt, không tới nửa tiếng đã vội vàng kết thúc.

Nhưng bị thương còn chưa khỏe hẳn mà Cố Du lại đứng nên xương sống thắt lưng chân rất đau, chờ sau khi nằm lên xe đã ngủ trước.

Thủ đô nước T không xa, sau khi chạy xe khoảng ba tiếng, trừ xe hành quân chính phủ phải tới bảo hộ, những xe còn lại chậm rãi chạy vào Đại sứ quán Trung Quốc.

Từ Trạm mới vừa bước xuống xe, đã bị bóng dáng như tia chớp nhào tới chặn lại.

"Chị của tôi đâu?"

Anh nhìn chăm chú, quả nhiên là Phương Nhân đã gặp trên tấm hình, khuôn mặt ưu nhã thành thực như tranh, cao gầy hơn Cố Du. Nhưng mà đôi mắt của cô sưng lợi hại, sắc mặt cũng tiều tụy không chịu nổi, không biết mấy ngày nay chịu bao nhiêu đau khổ. Từ Trạm thật không ngờ Phương Nhân sẽ tới nước Mỹ, lúc trước ở Đại sứ quán vì điều lệ hạn chế nên không thể gọi điện thoại ra ngoài, nếu Cố Du biết Phương Nhân biết được chuyện hai người gặp tai nạn

trên không, sợ cho dù trèo tường đi ra ngoài cũng muốn gọi cho em gái báo bình an.

"Cô ấy không sao, đang ngủ trong xe." Từ Trạm cười cười muốn mình có vẻ hòa ái dễ gần, anh đoán hình tượng của mình ở trong lòng Phương Nhân không có gì khác ác bá cường bức đoạt con gái nhà lành của xã hội cũ, nhưng Cố Du có tình cảm sâu nặng với cô em gái này hơn mình, mặc dù anh không cam lòng, nhưng vẫn nhịn không được muốn mượn cơ hội này nắm lấy tình cảm của cô nhiều hơn.

Phương Nhân căn bản không liếc mắt nhìn anh, nghiêng mình chiu vào trong xe.

Từ trạ không muốn quấy rầy chị em các cô, vì thế tính rời đi, đột nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước mặt.

Vu Duệ không biết đã đứng bao lâu, chờ Từ Trạ chú ý tới anh mới chậm rãi đi tới.

Sau khi đến gần Từ Trạ mới phát hiện, Vu Duệ luôn luôn rất chú trọng dáng vẻ am hiểu sửa sang bản thân vậy mà tóc đỉnh hơi hỗn độn, cằm đầy râu ria

"Như vậy mà các người còn sống trở về," Vu Duệ đến gần sau đó trầm mặc nhìn chằm chằm Từ Trạ rất lâu, cười nện một quyền thật mạnh trên vai của anh, "Mạng thật khá lớn."

Từ Trạ dùng sức vỗ vỗ cánh tay của anh, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, "Không yên lòng giao tập đoàn cho cậu, không thể chết sớm như vậy."

"Lúc cậu không ở đây tất cả đều rất tốt," Vu Duệ bật cười, thật sự bức lui khóe miệng ghen những chỗ Châu Âu và Maldives."

"Cực khổ." Từ Trạ lời ít ý nhiều.

Giữa tình cảm anh chị em có lúc không liên quan máu mủ, ví dụ như Phương Nhân và Cố Du, lại ví dụ như mình và Vu Duệ.

Giữa tình nghĩa anh rất đơn giản, Từ Trạ và Vu Duệ nhanh chóng bắt đầu nói về sắp xếp công sự, lúc này, trong xe đột nhiên truyền ra tiếng thét chói tai.

"Thật sự chị không sao, không cần nhìn, trên người không có vết thương khác!"

"Im miệng lại cho em!"

Trong xe khôi phục im lặng.

Vu Duệ không nhịn được cười thành tiếng, vỗ vỗ vẻ mặt mơ hồ đang lộ vẻ ngạc nhiên của Từ Trạ, "Còn không nhanh học hỏi kinh nghiệm, tôi mang chuyên gia thu thập vợ cậu cho cậu."

Chương 33

Ở lại Đại sứ quán ba ngày, Từ Trạm dần dần phát hiện chỗ thần kỳ của Phương Nhân.

Ví dụ như anh dùng mọi cách khuyên nhủ dụ dỗ tự mình đút tới miệng Cố Du mới bằng lòng ăn cháo, Phương Nhân đặt lên bàn, Cố Du tự mình chủ động cầm, sau đó ăn không hết.

Nhưng mà Phương Nhân ở đây, công việc phúc lợi bồi thuốc cho Cố Du như vậy không tới phiên anh.

Vì vậy Từ Trạm và Vu Duệ cùng nhau xử lý công việc, giải quyết tốt hậu quả người gặp tai nạn trên không này, sau đó phối hợp chính phủ nước T tìm kiếm người sống sót khác. Đồng thời phải báo cáo việc đàm phán vũ khí bên ngoài cho Đại sứ quán.

Chờ sự việc ở nước T kết thúc hoàn toàn đã là một tuần sau cuối cùng Cố Du khóc đầy mặt ăn bữa thịt hảo hạng, lần này máy bay bình an đến nơi, vừa hạ cánh, Từ Trạm và Vu Duệ nhận được tin tức ở Bắc Kinh, hai người vội vàng chạy đến tập đoàn, Cố Du đưa Phương Nhân trở về nhà.

Phòng từng ở đã bị bán đấu giá mất, ngoại trừ nhà của Cố Du và Từ Trạm thì Phương Nhân không có chỗ khác để đi, Cố Du sắp xếp căn phòng cho cô, Phương Nhân suy nghĩ, cười ngọt ngào động lòng người nói: "Mấy ngày sau em sẽ trở về Mỹ, chị chăm sóc em nhiều hơn, hai chúng ta đã lâu không ngủ cùng nhau."

Cố Du không hề nghĩ ngợi liền vui vẻ đồng ý.

Buổi tối Từ Trạm trở về, gói đầu và chân của mình đã bị chuyển sang phòng khách.

Nhưng đây mới bắt đầu bi kịch của anh.

Phương Nhân quả nhiên giống như Vu Duệ nói, có vỏ bọc khác để đối phó Cố Du.

Lúc để cô thành thật uống thuốc dưỡng thương thì có thái độ hung dữ, "Cố Du chị vui vẻ mở miệng ra đừng để em nói lần hai!"

Làm nũng với cô thì hồn nhiên khoe tài, "Chị, em thích ăn món trứng xào chị làm nhất!"

Cố Du làm đồ ăn có hương vị gì, không ai rõ ràng hơn Từ Trạm, nhưng Phương Nhân trợn mắt nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, cười lên ngọt ngào ôn mềm, chờ phối hợp động tác trong nháy mắt, Cố Du hoàn toàn không thể chống cự.

Vợ yêu anh luôn cưng chiều cứ như vậy bị người đùa bỡn trên tay, nhưng Từ Trạm không biết nói gì, vì vẻ mặt Cố Du hưởng thụ hạnh phúc vô cùng, anh ít khi nhìn thấy.

Ghen tùng với em vợ thật sự là rất không có phong cách, Từ Trạm chỉ có thể trơ mắt nhìn mình và Cố Du càng ngày càng ít trao đổi.

Đặt được hợp đồng với nước T, nhiều hạn chế tiếp sau, hôm nay Từ Trạm làm việc đến rạng sáng mới về nhà.

Khắp nơi tối đen, vì anh không muốn quấy rầy Cố Du và Phương Nhân nghỉ ngơi nên tắm đơn giản ở phòng tắm lâu một, sau đó thay quần áo xong trở lại khách phòng.

Không có bật đèn, Từ Trạm khó ngủ, châm thuốc đứng trước cửa sổ.

Vì gần như là chịu ngoại thương, thân thể của anh và Cố Du khôi phục rất nhanh, cơ bản không cần lo. Cô càng khỏe mạnh, anh càng khó nhìn, từ khi rời khỏi Dương Cảng đến bây giờ, thời gian gần một tháng hai người không thân mật, ngày đó cô tắm xong đi lấy trái cây lướt qua bên người anh, Từ Trạm nhanh chóng có phản ứng, nhưng ngoại trừ tắm rửa để kiểm chế, anh căn bản không có kế hoạch khả thi.

Nhớ dáng vẻ cô vô số lần động tình như vậy vào buổi tối, Từ Trạm hung hăng hút thuốc, chôn tất cả tà niệm chua cay vào trong ngực.

Tiếng cửa ken két bỗng nhiên kinh động suy nghĩ, chờ anh kịp phản ứng, ngang hông giống như là rắn quấn.

"Sao bây giờ mới trở về?" Cố Du dán trên lưng của anh, giọng nói yếu mềm khiến xương cốt của anh hơi run lên.

"Mau đi ra," Từ Trạm lập tức dập tàn thuốc, đẩy tay cô ra, "Trong phòng có khói."

"Vậy em đi thật." Cố Du cố ý cọ cọ hai má vào lưng anh.

Từ Trạm dừng lại, nhanh chóng bắt được tay cô, gắt gao ôm sát vào người.

"Mấy ngày này thiếu chút nữa đã quên anh, không giận em đi?" Hôm nay Cố Du nói chuyện vô cùng dịu dàng.

"Không có." Từ Trạm nói rất thật, anh không phải người vô tâm, mặc dù đáy lòng khó tránh khỏi mất mát. Anh xoay người, ôm cô trong bóng đêm, "Sao em còn chưa ngủ?"

"Muốn nói chuyện với anh," giọng nói cô thấp thấp, "Muốn đèn cho anh."

Mấy chữ giống như lông chim mơn trớn trong lòng Từ Trạm, anh cúi đầu hôn cô, không dùng sức quá mạnh. Sau khi quần quýt dây dưa, anh ngồi cuối bàn ôm lấy cô, "Vậy thì đèn bù cho anh thật tốt." Dứt lời đặt cô trên giường sau đó đè ép lên.

"Đừng!" Cố Du vội vàng đưa tay đẩy ra, "Tiểu Nhân ở cách vách."

"Phòng cách âm rất tốt."

Thời gian một câu nói, cô đã bị lột sạch sẽ, bị anh gắt gao giữ chặt.

Anh ít khi vội vàng như vậy, mỗi lần đều trực ghẹo cô, quan tâm cảm nhận của cô đầu tiên. Nhưng lần này Cố Du rõ ràng cảm giác được Từ Trạm kích động, không có bàn tay điều khiển và tinh tế thường ngày, anh cấp bách khiến cô hơi đau lòng.

Cố Du vốn là người không ngượng ngùng kiểu cách, mặc dù xấu hổ mở miệng, nhưng nhớ Phương Nhàn còn đang ngủ, tiếng cô như muỗi giọng nói ấp úng tinh tế mềm mại bên tai Từ Trạm, "Vây anh nhanh lên."

Nói xong, cô ôm cổ của anh, nhắm mắt nghiêng đầu, như cừ non đợi làm thịt, đáng vẻ mặc cho quân vương ngắt lấy.

Trong bóng đêm tiếng huyền não nhanh chóng biến mất, chỉ còn hơi thở hỗn hển nặng nề cố gắng không chế ngâm nhỏ.

Anh thực sự không có chậm, căn bản không thể chậm, kéo dài một tháng vô ích khiến cả hai thành bó củi khô, đốm lửa nhỏ lập tức cháy lan ra đồng cỏ.

Có thể là xa cách rất lâu, cô chặt chẽ tinh tế như vậy giống lúc đầu, lúc nhập vào cả hai người đều vất vả mồ hôi ướt đầm, nhưng sau đó nhanh chóng đánh hoàn toàn không tiết chế.

Anh thật sự là nghe lời của cô, mau vào mau ra, vừa vững vừa ngoan, Cố Du ngăn ngừa lập tức đến hai lần, từ đầu ngón tay đến mũi chân, trên người không có chỗ nào không yêu mềm tê dại run rẩy chiến đấu, cả người mềm nhũn dây dưa triền miên. Cô nằm trên giường, tay chân không hề cử động, thân thể bị Từ Trạm trùm kín, trong cơ thể cũng bị anh lấp đầy không chừa đường sống.

Cô không dám lên tiếng, lúc vô cùng hứng thú thì liêu mạng cắn ngón tay, sau đó há miệng thở, Từ Trạm dám rút tay cô ra đặt dưới người, dùng tay của mình thay thế, gầy lưỡi nhỏ nhu mềm của cô.

Cố Du muốn cầu xin anh chậm lại, cô thật sự chịu không nổi, vài lần thất thần lên đỉnh thân thể sau lưng giống như không phải mình, nhưng trong miệng bị ngón tay của anh đút đầy, ngoại trừ nuốt và ngâm rên rỉ, không thể phát ra âm tiết khác.

Cuối cùng, cuối cùng anh phóng thích vào nơi mềm mại yêu kiều sâu nhất của cô, cô dưới kích thích mà co rút thu lấy, cảm giác gần như sắp hít thở không thông xông lên sống lưng rồi chạy toàn thân, cuối cùng dung nhập tứ chi bách hải.

Dư vị qua đi, cuối cùng Cố Du thở điều đặn, vui trong ngực mạnh mẽ nóng bỏng của Từ Trạm, nhu thuận nghe theo anh đập tiết tấu trầm ổn.

"Hộp đen có kết quả sao?" Cô bỗng nhiên nhớ chuyện lúc trước còn chưa chấm dứt.

"Động cơ thật sự bị động rảnh tay chân," Từ Trạm vuốt ve bờ vai bóng của cô, "Ghi âm theo dõi trên máy bay cũng không rõ tình hình."

"Công ty SH bên kia đâu? Các anh có thể khởi tố bọn họ sao?"

"Còn phải xem điều tra tiếp sau, nhưng mà SH chắc sẽ không phối hợp."

"Như vậy cũng có thể?" Giọng nói của Cố Du phần nộ, chống vai Từ Trạm ngửa mặt, "Đề bọn họ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?"

"Xí nghiệp công nghiệp quân sự được quốc gia bảo vệ, bọn họ gặp chuyện không may quốc gia cũng sẽ không tốt hơn, nên trong sự kiện này dù chúng ta đưa ra điều tra, cũng chỉ có thể là đơn phương, dù chứng cứ trong hộp đen vô cùng xác thực cũng rất khó chính thức khởi tố." Từ Trạm an ủi ôm cô quay về trong khuỷu tay mình, "Nhưng mà tin tức sau khi công ty SH rời khỏi đây cổ phiếu luôn luôn sụt giảm, giá trị thị trường bốc hơi không ít."

"Tiện nghi bọn họ," Cố Du vẫn tức giận bất bình như trước, "Nếu sau này SH còn nhìn chăm chăm anh thì sao bây giờ?"

"Trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không."

Hai người còn nói mấy câu, Cố Du đứng lên muốn tắm rửa rồi trở về phòng, mặc dù Từ Trạm không tình nguyện, nhưng vẫn để cô rời đi. Loại này rõ ràng là vợ chồng chính thức lại cảm giác như yêu đương vụng trộm, khiến anh rất bất đắc dĩ.

Đợi đến chủ nhật, cuối cùng công việc trong tay đã xử lý không ít, Từ Trạm về nhà sớm, Cố Du và Phương Nhân đang hi hi ha ha xem tivi, gần đây anh chung quy có thể cảm giác được Cố Du đã từng hạnh phúc trong hình ảnh như vậy, hoàn toàn khác lúc cô đã từng sống với anh, nên anh càng thoải mái để Phương Nhân lệ thuộc vào Cố Du hơn.

Nhưng mà hai người nhà chân chính ở ngay trước mặt, Phương Nhân luôn có cách khiến anh có cảm giác mình là người dư thừa.

Trên sofa hai người chia ra chào hỏi anh sau đó tiếp tục chuyên tâm vào tivi, Từ Trạm nghe Cố Du cười không ngừng, vì vậy đưa tay vỗ vỗ vai của cô, "Uống nước sao?"

"Không được." Cố Du quay cười với anh rồi vội vàng xoay lại.

Tâm tư của cô không tinh tế, không chú ý nhiều chi tiết, Từ Trạm sẽ không để ý, đang chuẩn bị xoay người lên lầu, đột nhiên thấy Phương Nhân nghiêng đầu nhìn anh.

Sao thấy ánh mắt có gì không thích hợp.

"Chị," lúc này, ánh mắt vẫn dừng trên người Từ Trạm Phương Nhân bỗng nhiên mở miệng, "Em khát, lấy cho em ly nước."

"Chờ." Cố Du không hề do dự nhảy xuống sofa chạy tới máy nước uống.

Sau đó, Từ Trạm thấy Phương Nhân nở nụ cười với mình, hàm dưới hơi giờ lên phối hợp giao hoạt trong ánh mắt, thật sự giống như ra oai.

Bà xã lạnh nhạt mà anh nâng trong lòng bàn tay không bỏ được lại bị cô tùy ý sai bảo.

Kỳ thật Phương Nhân không phải đùa bé tức giận ghen tuông.

Cô thật sự không thể nhìn được Từ Trạm dùng thủ đoạn để lấy được Cố Du. Từ nhỏ chị của cô đã là bá chủ của đại viện, hoành hành trong trường học, giống như thần hộ mệnh của cô, nhưng đến chỗ Từ Trạm thì biến thành con chim bị nhốt. Phương Nhân vốn tính là sau khi mình tốt nghiệp sẽ lập tức đón Cố Du qua Mỹ, mà bây giờ cô rõ ràng cảm giác được bất luận ra sao Cố Du sẽ không trở về với cô.

Đầu sở gây nên chính là Từ Trạm không từ thủ đoạn.

Lúc đầu trong điện thoại, Phương Nhân hoàn toàn có thể cảm giác Cố Du bất lực và kinh hoàng, nhưng điện thoại sau dần dần thay đổi, cô cảm giác, cảm thấy hai người không thể nắm chắc phương hướng phía trước, đợi cho Cố Du cúp điện thoại, cô mới ý thức được chị căn bản đã chui vào ngõ cụt, cha đã chết, lại mãnh liệt báo thù cũng không thể chết đi sống lại, nếu Cố Du quá thống khổ, lúc trước cha lựa chọn hy sinh chẳng phải là uổng phí?

Cô cảm thấy Từ Trạm không phải người lương thiện, nhưng quan sát tiếp nên phát hiện, Cố Du và tình cảm của anh đã tốt như vậy. Thậm chí Phương Nhân từng hoài nghi, bom trên máy bay là Từ Trạm cố ý làm vậy, sau đó tự cô hiểu được suy nghĩ này rất vớ vẩn, nhìn không được tự giễu.

Nhưng chị gái duy nhất của cô là trở thành tù binh có tình cảm với người đàn ông kia, nhất thời cô không thể quên được, chỉ có thể dùng thủ đoạn thuần phác nhất hả giận.

Bốn ngày sau, cuối cùng Từ Trạm trông được Phương Nhân về nước.

Cố Du đi sân bay đưa tiễn cô, cuối cùng trong nhà khôi phục yên bình như trước, anh trở về sớm để nấu cơm, thấy trên bàn để lá thư viết tên anh.

Chữ của Cố Du anh vô cùng rõ ràng, lá thư này không nhẹ hiển nhiên từ tay người khác trong nhà đưa.

Anh mở ra sau đó xem sơ lược, phát hiện tổng cộng có ba trang giấy, viết đầy điều khoản pháp luật mà anh có lẽ là thủ phạm khả nghi, hình phạt kèm theo từ pháp luật đến luật dân sự sắp hàng lần lượt theo cấp độ nghiêm trọng, cụ thể cân nhắc thời hạn mức hình phạt cũng ghi rõ tỉ mỉ.

Thư cuối cùng là mở ra giấy trắng, mặt trên lưu loát bốn chữ to.

Anh rề, cẩn thận.

Chương 34

Tuần trăng mật mấy ngày giống như cuộc sống khiến người ta bất tri bất giác sinh lòng lười biếng, đặc biệt vừa mới vào thu, nóng rang đang nung ngoài phòng, Cố Du không hề muốn đi ra ngoài, cứ như vậy ở lại mấy ngày.

Trong lúc rảnh rỗi, cô đã lật chứng minh của Từ Trạm, đột nhiên phát hiện mấy ngày nữa là sinh nhật anh.

Cố Du lập tức bối rối, cô hoàn toàn không tặng quà sinh nhật để người ta sắp xếp chúc mừng, cô nhớ rõ sinh nhật Phương Nhân trước đây, cô tùy tiện mua bịch kẹo ở cửa trường học để làm quà, Phương Nhân tức giận mấy ngày không nói chuyện với cô. Nhưng lúc ấy cô không hiểu, rõ ràng là mùi vị Phương Nhân thích ăn nhất!

Ở phương diện này Cố Du thừa nhận mình không hề có thiên phú, trần trọc sau đó quyết định gọi điện thoại cho Nhan Tư Ninh để trưng cầu ý kiến.

Sau khi từ nước T trở về hai người chỉ liên lạc điện thoại một lần, không có gặp mặt, Cố Du vừa nói việc mình cần thỉnh cầu, Nhan Tư Ninh giống như nạp điện, hưng phấn mà không kềm chế được, "Em trở về thành phố liền! Chờ!"

Sau này Cố Du mới biết được, Nhan Tư Ninh đang quay chụp ngoại cảnh cho tạp chí mới, còn mặc quần áo vô cùng xinh liền quay về.

Hai người thảo luận rất lâu, Nhan Tư Ninh đưa ra kết luận, bất luận Cố Du đưa cái gì Từ Trạm đều sẽ thích.

Cuối cùng các cô quyết định đi khắp nơi, nhìn xem có cái gì thích hợp không.

Đi tới sắc trời dần dần tối, khu buôn bán mới lên đèn rực rỡ, hình ảnh ánh sáng lung linh, mùi vị ngợp trong vàng son. Cuối cùng hai người ngừng lại ở cửa tiệm châu báu đặt chế tạo ở lầu hai.

Trong đầu Cố Du hiện lên viên kim cương kia, chợt nghĩ ra chủ ý, lôi kéo Nhan Tư Ninh đi vào.

Loại cửa hàng châu báu cao cấp này nhân viên cửa hàng đều là Hỏa Nhãn Kim Tinh, phản ứng đầu tiên khi thấy hai người là chú ý Nhan Tư Ninh trước, mà Cố Du mặc trang phục thoải mái hoàn toàn bị bọn họ xem nhẹ, ngược lại cô càng tự do xoay qua lại, tìm được chỗ bán nhẫn kim cương.

"Phu nhân, cần giúp đỡ sao?"

Giọng nữ dịu dàng truyền từ quầy đối diện, Cố Du ngẩng đầu, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc trang phục nhân viên cửa hàng cười với mình.

"Tôi muốn mua nhẫn kim cương," Cố Du suy nghĩ đá thô đại khái lớn nhỏ từng nhìn thấy ở nước T, cầm lấy ngón út khoa tay múa chân, "Lớn như vậy."

"Cô chọn kim cương trước đi," nhân viên cửa hàng nhìn ra cô không hiểu những thứ này cũng không có ý nghĩ thể lực, ngược lại càng giới thiệu ân cần hơn, "Ở đây chúng tôi là cửa hàng đặt chế tạo, chọn kim cương xong sau đó có thể thương lượng người thiết kế của cửa hàng dùng kiểu nhẫn gì để khảm, hoa văn gì, còn có khắc chữ trong vòng cũng có thể tự mình lựa chọn."

"Thật là phiền phức, không có có sẵn sao?" Cố Du nhăn mặt nhíu mày.

Nhân viên cửa hàng sừng sốt, chột cười nói: "Chúng ta không bán nhẫn đã gia công hoàn chỉnh, nhưng mà nếu cô nguyên ý, hai ngày trước có vị khách đặt nhẫn sau đó sai hẹn không cần, bây giờ nhẫn này thật sự có sẵn, chỉ là không biết hợp tâm ý của cô không."

Dứt lời, cô đi vào sau quầy hàng tới bảo hiểm trong cửa, 5 phút sau cầm khay trở về.

Cố Du vừa thấy, quả nhiên là chiếc nhẫn rất đẹp, lớn nhỏ không sai biệt lắm với lúc trước mình gặp, vì vậy vội vàng kêu Nhan Tư Ninh lại đây nghiên cứu kỹ. Bên kia Nhan Tư Ninh ký tên tay đã mềm nhũn, chạy tới giống như được cứu trợ.

"Chị mua đồ cũng quá tùy tiện," cô bĩu môi, "Đây không phải là người khác đánh không cần sao!"

"Em cảm thấy đẹp mắt sao?"

"Đẹp mắt!"

"Này chẳng phải được," vẻ mặt Cố Du không hề để ý, "Còn quan tâm khác có ý nghĩa sao?"

Nhan Tư Ninh bị logic này nghiêm mật phản bác biến thành á khẩu không trả lời được.

Cố Du vừa định hỏi giá, đột nhiên có tiếng nổ vang, cô chấn động cả người run lên. Ngay cả tiếng kêu sợ hãi lan truyền từ cửa chính, xông vào màng tai, Nhan Tư Ninh vừa quay đầu lại, ở bên tai Cố Du nhắc lên làn sóng kêu sợ hãi chấn động.

Hai tên cướp che mặt vọt vào.

Khói bụi ở cửa chưa có tản đi, tiếng nổ lớn vừa rồi rõ ràng là ngòi nổ quân sự! Cố Du không nghe lầm, cũng không nhìn lầm, bọn cướp cầm trong tay súng lục mô phỏng kiểu sáu bốn, tên đeo mặt nạ màu đen, chạy thẳng tới trước quầy. Quản lý bị dọa chạy trốn chung quanh, lại bị tên cướp liếc mắt nhận ra, nắm chặt đến bên cạnh.

"Năm xuống!"

Trong đó một tên cướp nả phát súng lên trần nhà, thét chói tai liên tiếp lần nữa.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Cố Du căn bản không kịp phản ứng. Chờ cô dựa vào quầy ôm đầu gối xồm xuống sau đó mới nhìn không được thâm mẳm, cô đây là mạng gì! Vừa về nhà hai ngày hưởng cuộc sống bình an hạnh phúc, vừa ra khỏi cửa, phiền toái lập tức tìm đến, xui xẻo không liên tục đến đi!

Nhan Tư Ninh đã sớm run lẩy bẩy, Cố Du ôm vai không ngừng run rẩy của cô, để cô tựa vào lòng ngực của mình. Nhìn xung quanh, Cố Du phát hiện chỉ có cửa ra ở cửa chính.

Trị an ở Dương Cảng bị người lên án không phải một ngày hai ngày, loại việc cướp bóc này mặc dù không dám nói thường xuyên, nhưng một năm luôn nổi lên mấy đại án như vậy, nhưng Cố Du nghi ngờ là, sao bọn họ có thể có ngòi nổ quân sự uy lực lớn như vậy?

Súng lục mô phỏng kiểu sáu bốn vô cùng tốt, trước kia cô đã làm cái này, 6000 một cây, mua nhiều còn có thể mặc cả, chỉ cần có tiền là được. Tương đồng, muốn lấy được đất chế tạo ngòi nổ cũng không khó, chẳng qua độ tinh khiết bị hạn chế, uy lực nổ lớn tự nhiên bình thường. Nhưng mà cửa chống đạn vừa mới nổ tung, hiển nhiên là ngòi nổ quân sự.

Thứ này có tiền chưa chắc mua được, như cô biết, chỗ duy nhất ở Dương Cảng có thể nhìn thấy ngòi nổ quân sự ra khỏi quân doanh, chỉ còn lại Tập đoàn Bắc Phương.

Nghi ngờ trong lòng Cố Du đột nhiên phát sinh, chỉ khẩn cầu bình yên sống qua phiền toái này, trở về nói chứng kiến cho Từ Trạm, để anh xem có phải thật sự kỳ quái như vậy không.

Trải qua rừng nhiệt đới thập tử nhất sinh, mặc dù cô khẩn trương nhưng không sợ hãi như vậy, một mặt nhỏ giọng trấn an Nhan Tư Ninh đang khóc nức nở, một mặt quan sát động tác của bọn cướp. Bọn họ thật sự vì tiền mà đến, sau khi kê quỹ lí mở kho bảo hiểm ra, một người đi vào, một người cầm súng trông coi con tin ở đại sảnh.

Tiếng cọ xát rất nhỏ truyền từ phía sau, Cố Du thoáng nhìn, cũng hoảng sợ cả người mồ hôi lạnh!

Nhân viên cửa hàng vừa rời nhiệt tình tiếp đãi cô nhưng lại từ từ di chuyển sau quầy, Cố Du đoán chỗ đó chắc chắn có nút khẩn cấp liên thông với đồn cảnh sát. Làm như vậy quá nguy hiểm!

Bọn cướp nổ tung cửa trạm kiểm an trực tiếp xông vào, động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ đã có người chứng kiến ở ngoài báo nguy, nhân viên cửa hàng làm vậy thật sự là không đáng mạo hiểm, nếu bị bọn cướp phát hiện.

Cô còn chưa ngăn cản nhân viên cửa hàng, ánh mắt bọn cướp đã chuyển qua đây.

Tiếng súng vang, nhân viên cửa hàng kêu bi thảm che đui, máu tươi chảy trên đá cẩm thạch gạch men sứ.

Kỹ thuật bắn rất chuẩn!

Tuyệt không có khả năng là bọn xấu liều mạng bình thường!

Con tin phá lên xông xáo, bọn cướp lại nổ súng cảnh cáo, Cố Du nhìn chăm chăm nhân viên cửa hàng bị thương, thấy dáng vẻ của cô thống khổ không chịu nổi máu lại chảy không ngừng, âm thầm cắn răng, cô không thể tiếp tục mất máu quá nhiều như vậy! Trong lòng hạ quyết tâm, Cố Du quyết định chủ động mở miệng với bọn cướp, hấn cho phép cầm máu cho nhân viên cửa hàng.

"Cô cần."

"Tôi là bác sĩ, xin cho tôi cầm máu cho cô trước chứ?"

Cố Du đang nói đột nhiên bị giọng nói du dương bên cạnh cắt ngang, cô vội vàng ghé mắt tìm nơi phát ra giọng nói.

Người nói chuyện là người đàn ông trẻ tuổi có tướng mạo anh tuấn sáng sủa mang kính mắt, một tay anh giữ vững ở sau ót, tay kia thì hơi giơ lên bên tai, mười ngón tay vô cùng thon dài.

Lúc tên cướp đang xem xét, anh nhẹ nhàng nghiêng người, cười nhẹ với Cố Du, ở chỗ bàn nhỏ không thể tra xét gặt đầu.

Hai người ăn ý nghĩ cùng nơi, Cố Du may mắn là, dù sao bác sĩ chuyên nghiệp cũng tốt hơn loại người chỉ học cấp cứu tạm thời.

Tên cướp bước nhanh tới, hô lớn: "Cầm miệng cho tao!"

Thấy hấn không có ý cho phép, người đàn ông hơi nhíu mày, "Như vậy không tới 1 phút cô ấy sẽ."

"Oành", báng súng hung hăng nện trên mặt người đàn ông.

Cố Du hít sâu, chỉ thấy người đàn ông thống khổ khụ khụ, phun máu đỏ ra, rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn tên cướp, trầm mặc không nói được.

Nhân viên cửa hàng thống khổ kêu rên càng ngày càng nhỏ, Cố Du thầm lo lắng, thậm chí bắt đầu ngóng trông tên cướp khác bên trong đi ra rồi nhanh chóng chạy đi. Mồ hôi chảy xuống chóp mũi, ngứa, cô thuận thể đưa tay lau, nhưng mà tên cướp thấy động tác của cô, lập tức quay đầu lại quát: "Đề tay xuống! Không được nhúc nhích!"

Nhan Tư Ninh bị tiếng này kêu lên sợ hãi, tên cướp xông lên trước tóm tóc đen dài của cô, "Cầm miệng!"

Cảm giác Nhan Tư Ninh bị tóm tóc cứng rắn kéo ra khỏi lòng ngực của mình, cuối cùng Cố Du không nhẫn nhịn, gần như trong nháy mắt đứng dậy nâng khuỷu tay đánh hông phải của tên cướp.

Tên cướp kêu rên buông tay ra, Cố Du thuận thể nhấc chân đá, nhưng lần này bị tên cướp dùng đầu gối đẩy ra.

Chỗ chân chạm nhau đau nóng rát, Cố Du không quan tâm điều đó, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, nhào người động thủ giành súng! Bản lĩnh của tên cướp này rất mạnh, xác thực trước ý tưởng của cô, nên liều mạng đoạt súng mới là lựa chọn an toàn nhất!

Tên cướp không thể ngờ cô gái mảnh khảnh yếu ớt lại có bản lĩnh và tốc độ như thế, hắn cuống lui ra sau hai bước đứng vững, cổ tay bị Cố Du nắm chặt, trên lưng lại ăn khửu tay đánh, nhưng hắn cắn răng nhin đau vẫn cứ đứng vững, không buông tay cầm súng ra, ngược lại mạnh mẽ vịn chặt cánh tay Cố Du, hung hăng quay ra sau người.

Cố Du đau đến trước mắt tối sầm, cô hoàn toàn không cách nào phản kháng bản lĩnh bất này!

Thấy cô bị quản chế, Nhan Tư Ninh ném sợ hãi ra sau đầu, nhào lên cắn cánh tay tên cướp, tên cướp đau kêu to, chân đá cô, đá cơ thể gầy nhỏ của cô ra thật xa.

"Tư Ninh!" Cố Du kêu sợ hãi, dùng sức giãy dụa, vốn đưa tay cầm cổ tay tên cướp thuận thể đỡ lấy súng, vội vã nhắm họng súng ngay trần nhà.

Cô không kiên trì nổi, cánh tay đau nhức gần như bị gãy, thậm chí cô có thể nghe thấy khớp xương vai vì chịu đựng cực hạn mà vang tiếng ma sát.

Lúc này, lực gia tăng trên người biến mất trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng kêu rên bên tai, cô quay đầu mạnh, phát hiện bác sĩ vừa rồi đang đứng sau mình.

Mà tên cướp đã ngã xuống đất ngất đi.

Cô vừa định mở miệng, tên cướp khác vẫn áp chế quản lí như trước trở lại đại sảnh!

Gần như tiếng súng cùng lúc, Cố Du bị bác sĩ bỏ nhào vào, viên đạn gần như gào thét sát hai người.

"Năm úp thật tốt đừng nhúc nhích."

Nghe được giọng nói trầm ổn bên tai, hơi nóng phun lỗ tai, cô ra sức gật gật đầu, sau đó, cảm giác áp bách biến mất không thấy, lần nữa xung quanh tuôn ra tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Chương 35

Dưới sự ép buộc con tin sợ hãi như chim sợ cành cong, hỗn loạn liều mạng chạy như điên ra cửa. Mắt Cố Du thấy Nhan Tư Ninh bị vướng chân nhân viên cửa hàng đang hốt hoảng mà nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cô không kịp chú ý tên cướp, chạy mấy bước qua kéo Nhan Tư Ninh tới chỗ an toàn, bảo vệ cô tránh bị giẫm đạp.

Chỉ mấy giây, tiếng súng vang vọng lần nữa, Cố Du vội vàng quay đầu, bác sĩ vừa mới lộ vẻ nho nhã yếu đuối thế nhưng độ sức với tên cướp!

Động tác của anh dứt khoát đúng chỗ, hoàn toàn trái ngược với hình tượng của anh, Cố Du nhất thời lú lẫm, sao hôm nay trong cửa hàng nhỏ gặp toàn là cao thủ.

Cố Du không cho phép mình trong lúc nguy cấp sống chết mặc bay, cô xông tới tập kích hai người bên cạnh, bọn cướp mệt mỏi ứng đối, hơi thất thần, liền bị bác sĩ đánh vào sau tai, nặng nề ngã xuống đất.

"Trời bọn họ trước," bác sĩ trầm giọng nói, "Tôi đi cứu người."

Cố Du gật gật đầu, lập tức ngồi xổm xuống cởi dây giày thể thao của mình, nhanh chóng trói tay hai người ra sau lưng, sau đó cô chạy đến trước mặt nhân viên cửa hàng đã hôn mê.

"Thế nào?"

"Tình huống không tốt, cần cầm máu." bác sĩ lời ít ý nhiều, anh cởi áo khoác của mình buộc vết thương trên đùi nhân viên cửa hàng, nhưng áo khoác không thích hợp để cầm máu, chỉ miễn cưỡng chút tác dụng.

Dây giày có thể đảm nhiệm cầm máu đã lấy trói người, dưới tình thế cấp bách Cố Du bỗng nhiên nhớ phương pháp khẩn cấp lúc đã ngoại được học ở trường quân sự. Cô đưa tay vào lớp áo khoác, cởi nội y xuống, tay cởi đai an toàn ra, cuối cùng từ dưới vạt áo nhanh chóng rút đai an toàn xuống đưa bác sĩ. Nóng lòng cứu người, Cố Du căn bản không có thời gian ngượng ngùng, nhưng thật ra khi bác sĩ tiếp nhận thì giật mình, trên mặt trắng nõn hiện lên đỏ ửng, nhưng sau đó lấy tốc độ nhanh nhất cố định đai an toàn trên đùi nhân viên cửa hàng bị thương, máu đã dừng chảy.

Hai người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhàng, lúc này Cố Du mới chú ý áo nửa thêu màu đen không quần ngực mà đang nằm giữa hai người, sắc mặt nhất thời như lửa đốt.

Ngược lại bác sĩ không xấu hổ như vừa rồi, cười nhẹ, cảm ơn cô ra tay giúp đỡ.

Lúc này, cảnh sát xông vào, tình thế trở nên hoàn toàn ổn định.

Cố Du giúp đỡ nhân viên cấp cứu nâng Nhan Tư Ninh lên cáng, cánh tay dùng sức mới

phát hiện bả vai đau dữ dội không thể nâng lên.

Buổi tối bầu trời đổ mưa phùn, mây đen thấp bé gần như muốn rơi xuống mặt đất, không khí ẩm ướt đông lạnh. Cố Du đi theo cánh cửa Nhan Tư Ninh ra ngoài cửa, lập tức đã bị mưa ướt nhẹp.

Ba bốn người bị thương nặng, còn có bảy tám người vết thương nhẹ, xe cứu thương duy nhất gào thét rời khỏi.

Cố Du nhường vị trí người mẹ mang thai đang lảo đảo lúc này chạy bị té ngã, chỉ có thể chờ xe cứu thương tiếp viện chạy tới.

Cánh tay vô cùng đau đớn, miệng cô ngậm ống tay áo để giảm bớt đau đớn, sau đó tay trái sờ soạng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Từ Trạ

m. Bấm điện thoại, cô đang suy nghĩ giải thích sao mới không cho Từ Trạ

m quá khẩn trương lo lắng, tiếng chuông quen thuộc bỗng nhiên xen lẫn tiếng mưa rơi vào trong tai.

Từ Trạ

m vừa mới lao xuống xe, chợt nghe điện thoại reo trong tay, nhìn màn hình trước mặt.

Cố Du đã bị thấm ướt từ đầu đến chân, quần áo phong phanh đáng thương dính trên người cô, v

ết mặt hơi tái nhợt trên gò má dính hỗn độn v

ết sợi tóc mai bị đèn xe sáng chói sau xe cảnh sát chiếu, cô ngậm cổ tay áo, tay đang nâng buông xuống dịch thể màu đỏ không ngừng nhỏ giọt.

Cô không kịp khiếp sợ, đã được Từ Trạ

m ôm vào trong lòng.

Nước mưa chảy xuống cổ hai người đang ôm nhau, dần dần có độ ấm.

"Sao anh biết?" Cố Du chen cánh tay giữa hai người mới mở miệng nói chuyện.

"Tư Ninh gọi điện thoại cho anh." Anh buông tay ra, cởi caravat xuống cột cánh tay Cố Du lên cổ.

"Cô ấy tỉnh?" Cuối cùng Cố Du thở phào nhẹ nhàng, "Em muốn điện thoại cho anh nói chuyện này."

"Cô ấy ở trên xe cứu thương không có thấy em." Từ Trạ

m cầm tay Cố Du tỉ mỉ, xác nhận không bị thương sau đó mới ôm đưa cô đến tay chỗ tay lái phụ.

Trên đường, Cố Du nói đơn giản chuyện trải qua, nói thẳng ra gì khiến mình hoài nghi. Mặt Từ Trạ

m vẫn âm trầm, môi mím thành đường mỏng b

én nhọn.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy," sau khi nghe cô nói xong, anh thản nhiên nói, "Cơ thể quan trọng hơn."

"Anh không có nghi ngờ sao?" Cố Du nóng nảy, chợt nghiêng người kéo làm động bả vai,

thân thể đau đớn run lên. Từ Trạ

m lập tức đưa tay giữ chặt cô, một mặt đỡ tay lái, một mặt ấn

cô trở về chỗ ngồi.

"Em nói chuyện với anh đây!" Cố Du thay Từ Trạm sốt ruột, nhưng anh giống như phản ứng không nhiều, chỉ sờ sờ mặt của cô.

Mãi cho đến bệnh viện, Từ Trạm cũng không mở miệng nói chuyện.

Cũng may bả vai Cố Du không đáng ngại chẳng qua là tạm thời không thể xoay tay, bôi thuốc nghỉ ngơi một thời gian có thể khôi phục, sau đó hai người đi xem Nhan Tư Ninh, cô không bị thương nặng, nhưng thật ra khiến cha mẹ cô sợ quá mức, thiếu chút nữa cùng nhau nằm viện.

Vì chuyện nước T lúc trước Vu Duệ đã đi Bắc Kinh, Nhan Tư Ninh không ngờ anh lưu ý dặn Cố Du và Từ Trạm không cần nói.

Rạng sáng mới về nhà, quần áo trên người Cố Du bị ướt sũng trở nên lạnh lẽo thậm chí tắm nước ấm sau đó ngủ đặc biệt ngon, Từ Trạm cũng mắc mưa, hơn nữa cánh tay Cố Du không có thuận tiện, anh trực tiếp ôm cô đến phòng tắm, tự chủ trương cùng tắm với cô.

Lúc cởi quần áo, tay Từ Trạm dừng lại trên lưng bóng loáng.

"Cứu người quan trọng hơn," Cố Du biết nội y không cánh mà bay xác thực hơi không thể tưởng tượng, vì thế vội vàng giải thích, "Em lấy dây đai an toàn để cầm máu."

Từ Trạm gật gật đầu, không biết là khen ngợi cô tùy cơ ứng biến hay không để ở trong lòng.

Bình thường hai người mặc quần áo, càng khỏi phải nói sau khi cởi sạch cùng nhau tắm rửa.

Kiên dè cánh tay bị thương, Từ Trạm vòng cô vào trong ngực dịu dàng cọ sát nhau.

Cố Du khôi phục vô cùng nhanh trong vài ngày, vừa lúc trước sinh nhật Từ Trạm một ngày, trong thành phố có buổi dạ tiệc tuyên dương nhà doanh nghiệp, vì lần trước thư ký Đoàn của Chính pháp ủy giúp Từ Trạm đại ân là xử lý Tô Ngôn Khanh và Thượng Khôn, hẳn vừa mới vinh dự trở thành bí thư thành ủy, Từ Trạm không thể không nể mặt, Cố Du quyết định đi dự tiệc với Từ Trạm, cô muốn tự mình cảm ơn thư ký Đoàn đã giúp.

Thấy cơ thể cô không sao, Từ Trạm đồng ý.

Nhớ tình cảnh dạ tiệc đề nén buồn khổ lần trước, lúc Cố Du bước xuống xe cảm thấy giống như cách một thế hệ.

Cô kéo cánh tay Từ Trạm, làn váy dạ phục màu xanh biếc lay động, dáng dấp lộ vẻ nhanh nhẹn. Nếu nói nửa năm trước Cố Du mặc lễ phục dạ hội có cảm giác trẻ con trộm quần áo người lớn mặc, như vậy bây giờ, nụ hoa này đã nở rộ.

Tình yêu có thể thay đổi khí chất một người, hôn nhân có thể thay đổi khí tràng một người, mặc dù kiểu đánh của Cố Du không lộ đuôi xinh đẹp trắng trẻo, nhưng cả người lộ vẻ thành

thục thanh nhã, loại cảm giác này đan xen giữa phụ nữ và cô gái, khiến Từ Trạh mê muội mãi.

Trong dạ tiệc phần lớn không phải gương mặt quen thuộc lúc trước, nhưng dù vậy, Cố Du cũng không nhận ra được, Từ Trạh vẫn thì thầm giới thiệu bên tai, cô đều gật đầu có lệ, thăm nghĩ qua mười hai giờ sau đó là sinh nhật Từ Trạh.

Thư ký Đoàn nhìn thấy hai người tự nhiên nên vô cùng nhiệt tình, hỏi chuyện ở nước T, lại cảm thán vụ án cướp cửa hàng châu báu.

"Phá vụ án sao?" Cố Du rất quan tâm chuyện này, thuận miệng hỏi.

"Vẫn chưa, hai ngày nay Thị cục vội vàng giao nhận, nhưng mà đã thành lập tổ chuyên án ." Thư ký Đoàn nói.

"Không phải bọn cướp đã bị bắt sao?" Cố Du không rõ, "Còn có đồng lõa?"

"Vụ án này hơi phức tạp, dính dấp quá rộng, Tiểu Cố còn không biết, hai tên cướp kia là quân nhân xuất ngũ." Thư ký Đoàn lắc đầu, "Ai biết vì sao đi trên con đường này."

Khó trách mình không phải đối thủ của bọn họ, Cố Du như nghĩ tới cái gì, nhưng mà đã như vậy, bọn họ có thể nghĩ biện pháp lấy được ngòai nỗ quân sự sẽ không khó?

"Đúng rồi," Thư ký Đoàn quay đầu cười nói với Từ Trạh, "Chuyện này vừa lúc gặp kiểm pháp công khai thay đổi nhân viên trong thành phố, Trưởng cục công an mới tới rất coi trọng, chưa bàn giao xong đã bắt đầu tự mình đi đầu lĩnh đạo tổ chuyên án làm việc, nói đến cục trưởng mới này có ngọn nguồn với Tiểu Từ cậu."

"Là chiến hữu trước kia của tôi?" Từ Trạh cười nhẹ.

Thư ký Đoàn vừa khen Từ Trạh vừa kêu thư ký đi gọi người, chờ Cục trưởng cục công an mới của Dương Cảng đi theo thư ký tới, Cố Du sững sốt, sao cảm thấy nhìn quen mắt.

Nhưng cô không nhớ đã gặp qua ở đâu.

Ngược lại Từ Trạh tiến lên từng bước, cười vỗ vỗ vai anh, "Mộ Thành, không ngờ là cậu."

"Lão Từ, thật sự đã lâu không gặp!" Thảm Mộ Thành siết chặt tay Từ Trạh, cười khoe mắt chân mày cười uốn cong lên.

Hai người nói mấy câu, Thảm Mộ Thành đã nghe Vu Duệ nói ở Dương Cảng, hỏi tình hình anh gần đây, lúc này Cố Du mới hiểu thì ra ba người từng là chiến hữu bộ đội.

"Đây là bà xã tôi, Cố Du." Khi ngừng nói chuyện, Từ Trạh đưa tay đỡ thắt lưng Cố Du, giới thiệu cô cho Thảm Mộ Thành, rồi cúi đầu nói với cô, "Mộ Thành là chiến hữu của anh và Vu Duệ."

Thảm Mộ Thành nhìn Cố Du, trong ánh mắt sạch sẽ tràn đầy ý cười không khỏi hiện ra ánh sáng, "Thì ra ngày đó ở cửa hàng châu báu cô gái thấy việc nghĩa hăng hái làm là chị dâu."

Cố Du sửng sốt, "Sao anh biết?"

"Chị dâu đã quên? Lúc ấy em ở đó, vì để cứu chữa cho nhân viên cửa hàng bị thương kia, em còn nói dối mình là bác sĩ." Thảm Mộ Thành hơi giật mình sau đó cười nói.

Trong đầu lục lọi ra hình ảnh ngày đó, Cố Du ghép mặt Thảm Mộ Thành và bác sĩ kia vào nhau, nhưng mà đã vài ngày, đủ để cô quên sạch loại người gặp thoáng qua này, nếu không phải là sự kiện ấn tượng sâu sắc, phỏng chừng cho dù Thảm Mộ Thành nhắc nhở, cô cũng không nhớ ra.

"Thì ra là anh!" Cố Du hơi áy náy vì tùy tiện quên người khác, vội vàng bổ sung, "Ngày đó nhờ có anh, Từ Trạ, đây chính là bác sĩ em đề cập qua!"

"Thật sự là khéo," Thư ký Đoàn cười nói, "Thì ra đều là người quen."

"Nói ra thật xấu hổ, mới vừa nhận chức đã gặp phải vụ án kịch tính như vậy, xem ra ở Dương Cảng tôi gánh nặng không nhẹ." Thảm Mộ Thành nhìn Thư ký Đoàn, khiêm tốn lễ độ, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng rõ ràng phong độ của người trí thức.

Từ Trạ và Thảm Mộ Thành nói chuyện rất lâu, đợi dạ tiệc kết thúc về nhà đã là rạng sáng, Cố Du mệt mỏi âm ỉ đòi tắm rửa đi ngủ, Từ Trạ sắp xếp cho cô xong sau đó đi vào phòng sách gọi điện thoại cho Vu Duệ hỏi tình hình ở Bắc Kinh.

Nói xong chính sự, hai người tự nhiên nói tới Thảm Mộ Thành.

"Năm đó cậu ta không phải xuất ngũ đi nước ngoài học tập?" Bên kia điện thoại Vu Duệ không dấu được tò mò, "Sao còn trở về làm chính trị?"

"Không rõ lắm, ở Bắc Kinh nếu cậu có thời gian có thể điều tra."

"Được," Vu Duệ dừng lại, giọng hơi thấp truyền ra khỏi di động, "Chuyện ngồi xổm cậu định làm sao?"

Từ Trạ tắt đầu thuốc lá, "Điều tra bên trong trước, tạm thời không cần để lộ tiếng."

"Thảm Mộ Thành cũng không được?"

"Đúng vậy."

Ở bên kia Vu Duệ cười thành tiếng, "Có thể khiến cậu tin đảm nhiệm thật sự là quá khó khăn, tôi thực vinh hạnh. Đúng rồi, lúc tôi không ở đó nhớ giúp tôi chăm sóc. . . ."

Câu nói kế tiếp, Từ Trạ không nghe được chữ nào.

Ánh mắt của anh nhìn thẳng phía trước, cửa vừa mới đóng chặt lại mở ra, Cố Du dựa vào cửa, cả người mặc quân lễ kiêu hãnh quân tôn lên dáng người cao ngất của cô, quần ngực trang màu xanh ngấn lộ bắp đùi tuyết trắng và vạt áo bên ngoài, chói mắt khiến người ngưng hô hấp.

Cô cúi đầu, cọ sát gần anh, trên mặt đỏ bừng đã lan tràn xuống cổ ở chỗ sâu trong áo

sơ mi. Từ Trạm cảm thấy cả người nóng lên, sau đó, lời nói nhẹ nhàng bay vào bên tai giống như lông chim trêu tiếng lòng người ta.

"Trung tá Từ sinh nhật vui vẻ."

Nói xong, Cố Du giống như con thỏ chạy ra phòng sách, biến mất không thấy.

"Này? Cậu đang nghe sao?" Vu Duệ nói ở bên kia điện thoại.

"Ngày mai nói sau." Từ Trạm nói xong lập tức cúp điện thoại, lao ra phòng sách.

Chương 36

Cố Du nói xong lập tức hồi hận.

Trên mặt giống như bị lửa nướng nóng bỏng, cô cởi giày cao gót chạy như điên, trong nháy mắt đã vọt xuống dưới lầu, hoảng hốt chạy bừa, cô đưa tay kéo cửa phòng muốn chạy trốn trên hành lang, bịch một tiếng, cửa vừa hé mở đã bị tay lớn hung hăng chụp lại, thanh âm dọa cô sợ run rẩy, không dám lộn xộn.

Trước đây cô và đám trẻ ở đại viện chọc phải tổ ong vò vẽ lớn bằng đầu người trong công viên, bây giờ chạy trốn hỗn loạn cảm giác giống như lúc đó, đáng tiếc, bị Từ Trạ**ng** bắt được không đơn giản như bị ong vò vẽ chích vài mũi như vậy.

Cố Du bị thân hình cao lớn dồn trên cửa, cả người bị bóng của anh che phủ, cánh tay có lực hoàn toàn chặt đứt đường lui của cô, cô cảm giác rất rõ ràng hô hấp nóng rực cùng với ngực phập phồng.

Không kịp cầu xin tha thứ, môi đã bị che lại, Từ Trạ**ng** kéo mở nút áo khoác quân trang, treu ghẹo nâng cằm xinh đẹp của cô, Cố Du cảm giác khí lực của anh rào rạt, bản năng né tránh, dưới tình thế cấp bách nâng đầu gối lên muốn tách mở cơ thể giống như bàn ủi của anh, nhưng vừa nhắc lên, cong chân đã bị Từ Trạ**ng** nắm chặt trong tay.

Váy tới đầu gối bị cuốn lên thất thoáng qua lên vẻ mặt nguy hiểm của Từ Trạ**ng**, đột nhiên gương mặt lạnh lẽo.

Anh lật áp cô trên cửa, thành công bày ra tư thế mặc anh tùy ý làm bậy, thân thể thẳng nhập vào.

Cố Du không có chuẩn bị, bất thành lình bị đâm vào kích thích đầu óc choáng váng, kêu nhỏ sau đó cong khuỷu tay để tách anh ra.

Nhưng sao anh có thể để cô thực hiện được, cô luôn gây phiền toái xong rồi muốn chạy, ngoài mạnh trong yếu, lần này hoàn toàn bị dạy dỗ. Hai tay cũng bị úp trên cửa, anh mạnh mẽ đánh phạt, không lưu đường sống, hưởng thụ cô khi thì tinh tế khi thì hơi thở gấp rút và ngâm.

Ra vào trong cơ thể cô giống như dã thú, Cố Du ra sức nhón chân muốn giảm bớt kích thích, hai chân càng ngày càng mềm trong công kích cuồng dã.

Cổ trắng còn quấn trong cổ áo quân đội xanh biếc, Từ Trạ**ng** vén mở khiến tóc cô tán loạn trên vai, rồi mút cần cổ mẫn cảm sau lưng cô, anh đã sớm nắm giữ toàn bộ nhược điểm của cô, những chỗ này vừa chạm vào đã khiến cô run rẩy, anh si mê nhất. Người phụ nữ dũng mãnh nổi bật thừ, lái xe chạy như điên, xông loạn vào rừng rậm hoang dã, cầm súng hành hung thì lúc này lại dịu dàng nghênh hợp từng động tác của anh, nhu mềm khó có thể tin.

Tính cách cô cứng rắn như vậy, nhưng cũng có lúc đáng vẻ như vậy.

Anh dừng lại, ngựa cổ ra sau thường thức cô di chuyển, cần khiến cô không ngừng di động cổ họng, bức cô phát ra rên rỉ nức nở nghẹn ngào.

Tiết tấu vừa mới nhanh như vậy, cô lập tức tới, nhưng bây giờ đột nhiên dừng lại, Cổ Du cảm thấy giống như con mèo cào tán loạn trong cở thể cô.

Nhưng anh chế trụ cô hoàn toàn từ sau lưng, ngay cả chủ động cũng không làm được, cô nhón chân muốn đạp lên chân của anh, mặc kệ nức nở nghẹn ngào ra sao, anh cũng không hề chuyển động, tham lam liếm trên cổ cô.

"Từ. Từ Trạm. Đừng như vậy." Cô khóc nức nở ngoài miệng cầu xin tha thứ, lại hận không thể quay đầu cào chết anh.

Từ Trạm không lên tiếng, giống như thường ngày, mỗi lúc điên cuồng như vậy, cô chỉ nghe được anh thở hổn hển nặng nề, ngoài miệng anh cũng không phải hạ lưu đủ chứng chặc, lại làm hành động giống lưu manh từ đầu đến chân! Đàn ông như vậy mới đáng sợ nhất, anh không chiếm tiện nghi khác vì biết mình muốn cái gì nhất.

Anh không trả lời, cô gấp đến độ rơi nước mắt cắn môi, thà rằng chịu tra tấn cũng không chịu mở miệng.

Lần này cô không phải con thú nhỏ nức nở hưng phấn thường ngày, mà thật sự khóc, Từ Trạm dừng động tác, trong lòng lộp bộp, vô cùng đau đớn.

"Gọi lại lần nữa." Anh đưa ra điều kiện của anh, bên tai cô, chột ngậm tai ngọc sớm nóng như lửa đỏ.

"Từ. Trung tá Từ." Có bậc thang, tiếng Cổ Du khóc thút thít không còn khó chịu nữa, tiếng nói mềm nhẹ, càng trêu người hơn vừa rồi.

Anh luật động lần nữa, vài cái đã đưa cô lên đỉnh.

Cổ Du hoàn toàn co quắp mềm mại, bấp đùi chống đỡ không nổi cơ thể, nếu Từ Trạm không dồn cô trên cửa, cô đã tê liệt ngồi trên đất từ lâu. Cô sợ nhất tư thế này, lúc trước ở phòng nhỏ của mình Từ Trạm đã tới như vậy một lần ở phòng tắm, cô giống như mệt mỏi hơn bị hấn muốn mười lần lúc trước, toàn thân rời rạc, thê thảm giống như sau khi vác nặng mười km.

Lần này, anh rõ ràng không có ý định dễ dàng buông tha cô như vậy.

Cổ Du còn trong dư âm đã bị lật trở về, cong chân nhún lên, đôi chân hoàn toàn cách mặt đất, bị anh đẩy vào thật mạnh.

Mãnh liệt vừa mới không chế rút lại non nớt mềm mại sao chịu nổi đòi hỏi mạnh mẽ như vậy, Cổ Du nảy sinh ác ý bắt đầu lộn xộn, gương nanh múa vuốt, không chịu phối hợp theo.

Bọt sóng trắng bạc không ngừng lẫn lộn chỗ cổ áo hở, cô càng giãy dụa, càng khiến Từ Trạm nhớ khoảng thời kì hai người giương cung bạt kiếm lúc đầu, anh làm gì cô cũng mâu thuẫn, cho dù không phản kháng thì sẽ luôn khóc khiến anh đau lòng.

Thù này, anh phải phục thù cả đời.

Cô hoàn toàn đã quên anh có tính toán khác suốt ba năm nay.

Thể lực của Cố Du dần gì đã tiếp thu huấn luyện sự, sức quá yếu giống như trẻ con bắt đầu hồ nháo, cấu cổ Từ Trạm không chịu buông tay, đẩy mạnh ra xa, nhưng sức lực trên tay cô vốn rất nhỏ, Từ Trạm dễ dàng đẩy ra sau, không cho cô cơ hội phản kháng.

Không ai ân ái với bá xã giống như chiến dịch, Từ Trạm muốn nhìn không được, nếu cô gả cho người khác nhất định làm bá chủ trong nhà, nhưng mà, cuối cùng cô vẫn thuộc về anh.

Vậy không có cách nào.

Thấy thể lực cô tốt như vậy, Từ Trạm không có lo ngại, áp lưng của cô trên cửa, bắt đầu đợt chinh phạt thứ hai.

Quả nhiên, Cố Du tước vũ khí đầu hàng, sức mạnh vừa rồi còn hung thần ác sát lập tức biến về thành con thú nhỏ trong bầy, đáng đáp vừa đáng thương vừa đáng giận.

Lần này cô đến nhanh hơn, chân lớn bị bóp cố định ở trên cửa để đôi chân tuyết trắng không được run rẩy lung tung, ánh mắt rời rạc mê hoặc, giương miệng, nửa câu rên rỉ cũng không nói ra.

Chờ cô thanh tỉnh đã ở trên giường.

Cô vừa thở phào nhẹ nhàng, tâm tư phát ra từ cổ họng, Từ Trạm lột cô sạch trơn, không hề có ý tứ tận hứng.

Quà tặng cũng có tôn nghiêm!

Cô cảm thấy mình hy sinh quá lớn, nhưng thật sự không có khí lực để chạy, hai lần vừa rồi suýt đòi mạng, sớm biết vậy lúc trước tuyệt không lười biếng ở khóa huấn luyện thể năng và vật lộn bắt, cô nghĩ mình là nhân viên kỹ thuật không cần dùng tay không vật lộn, ai biết có ngày chiến trường của cô ở trên giường! Nhưng bây giờ, mạng cô phải mặc cho người ta ức hiếp, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn Từ Trạm tới gần, sau đó nhẹ giọng cầu xin anh.

Ánh mắt cô đáng thương, không hung hãn như vừa rồi, lại cầu xin anh như vậy, thật sự khiến Từ Trạm chịu không nổi.

Chịu không nổi muốn khi dễ cô ác hơn.

Cố Du hoàn toàn không biết mình yếu thế sẽ sinh ra tác dụng ngược, cô chủ động mở rộng, ôm bả vai rộng lớn của Từ Trạm, bày ra tư thế phối hợp.

Trong phòng cảnh sắc kiều diễm giọng nói nhu mì giống như mưa dầm, dứt quãng, nhưng

chưa từng nghe qua.

Hôm sau khi Cố Du tỉnh lại, nhìn đầu sỏ gây chuyện bên cạnh đang trợn tròn mắt nhìn mình chăm chăm, nhắc chân đá.

Cú đá này thật sự kích thích năng lượng toàn thân, Từ Trạm vừa chuẩn bị lời yêu thương ấm áp buổi sáng, miệng còn chưa kịp mở, đã bị đá xuống giường.

"Cút!"

Cố Du quát, sau đó cầm mền che bản thân, tức giận quay đầu không để ý đến anh.

Cô không tin người ta đều sẽ giầy vò bã xă hết mức như vậy!

Từ Trạm cười cười, dù sao đã thành thói quen từ lâu, biết cách trừng phạt tính tình của cô, không nói nhiều lời, chui vào chăn ôm cô, vừa ôm là một tiếng.

Cờ thể cả hai dán chặt, anh ấm áp như vậy, Cố Du lại buồn ngủ, mở mắt lần nữa đã là hoàng hôn.

Người bên giường không biết đã đi đâu, đồng quần áo bừa bãi trên đất đã dọn dẹp sạch sẽ, cô tùy tiện mặc bộ đồ ngủ, lão đảo lắc lư đi xuống lầu, mùi hương bay tới, bụng không chịu thua kém bắt đầu kêu to.

Dáng dấp Từ Trạm đeo tạp dề thật sự buồn cười, cô cười khúc khích, chân nhũn ra như cũ bước tới gần cười anh.

"Sinh nhật anh còn tự mình nấu cơm, đi ra ngoài ăn đi."

Anh thích tính tình của cô, tới nhanh đi cũng nhanh, không hề có dối trá và làm bộ làm tịch.

"Muốn ăn ở nhà," anh sờ mặt của cô, vuốt tóc rối của cô ra sau tai gọn gàng, "Cảm ơn."

"Cái gì?" Cố Du không kịp phản ứng.

"Quà tặng," Từ Trạm thản nhiên cười, "Năm đó nhiều người gọi anh là Trung tá Từ như vậy, không dễ nghe như em gọi tối hôm qua."

Anh nói thản nhiên, cô đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào.

Từ Trạm định hỏi cô muốn ăn gì không, lại thấy mảng vết thâm màu đỏ nhạt trên tay chân của cô. Anh nhíu mày, vén mỏ vạt váy ngủ của cô lên xem xét, Cố Du tưởng anh còn muốn, sợ tới mức chạy thẳng ra sau trốn, cuối cùng bị anh chặn lại nhìn triệt để.

Bên trong, thất lưng và bắp đùi lộ dấu tay xanh đỏ đan xen, Từ Trạm không ngờ mình làm tổn thương cô, cúi đầu giọng nói lộ vẻ áy náy: "Lần sau đau đừng chịu đựng, nói ra."

Anh nói rất dịu dàng sẵn sàng, Cố Du nhất thời không kịp phản ứng là chuyện gì, cúi đầu thấy bắp đùi có dấu vết bị tàn bạo mới bừng tỉnh ngộ ra, mặt nhất thời đỏ ửng, "Lúc ấy cũng. .

. . . . Cũng không đau."

Sao cô có thời giờ đau!

Từ Trạm thấy cô quần bách, bật cười, đúng là, vẻ mặt cô lên đỉnh tới qua rõ ràng trước mắt, rên rĩ và thở hổn hển yêu kiều hòa hợp cùng chỗ, hé môi, nghiêng cổ, cong lưng lên, gập chân, còn có thể chủ động nghênh hợp từng đợt sóng bên trong, cô rõ ràng là hưởng thụ cực điểm, nào có ý vị bị đau.

Nghĩ đến cô như vậy, anh huyết khí lại bắt đầu xông ra, tay từ lưng trơn bóng của Cố Du xuống dưới lại xuống dưới nữa, khóa dính cổ cô hôn triền miên.

Hương thơm trên người cô trong lành, nhớ lại dấu vết trên người cô, Từ Trạm không đành lòng tham ăn, kiềm chế buông cô ra khỏi ngực của mình.

Bàn món ăn nhìn đã thấy bụng đói kêu vang Cố Du động ngón trở, hai người chạm ly, không đợi đựng đĩa, điện thoại di động của Từ Trạm vang lên như đòi mạng.

Cố Du nhìn anh đi qua nhận, chưa nói câu nào, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, khác hẳn vẻ dịu dàng thăm thiết với mình vừa rồi, cô đoán là có chuyện lớn xảy ra.

Từ Trạm cúp điện thoại, cô bước qua hỏi: "Sao vậy?"

"Chuyện Tập đoàn," Từ Trạm nhẹ nhàng băng quơ, "Anh phải ra ngoài, em ăn trước."

Cố Du luôn thấu tình đạt lý, mặc dù lo lắng không muốn, nhưng vẫn gật đầu, lên lầu giúp anh thay quần áo.

Hai người chạm vành tai và tóc mai nhau lưu luyến không rời, Từ Trạm rời khỏi nhà, Cố Du cảm thấy đói bụng, ngồi trước bàn vừa muốn ăn cơm, lại phát hiện điện thoại di động của Từ Trạm trên sofa. Cô vội vàng đi qua lấy, tò mò cuối cùng là tập đoàn đã xảy ra chuyện gì, cô vô ý thức thăm dò xem cuộc gọi đã nhận, không khỏi ngẩn ra.

Thư ký Đoàn gọi điện thoại tới?

Chương 37

Phóng viên dự thính xôn xao, trong lòng Cố Du cũng lộp bộp, càng siết càng chặt.

Từ Trạm gặp phiền toái lớn!

Sản phẩm của tập đoàn Công nghiệp quân sự tiết lộ ra ngoài gây nên vụ án trị an ác liệt, đây không phải việc nhỏ, thảo nào Từ Trạm nhận được điện thoại liền vội vàng rời khỏi, bây giờ anh phải đi xử lý chuyện này.

"Chúng ta có một tin tức xấu quan trọng được công bố," trên TV, Thẩm Mộ Thành dừng lại, lấy nón xuống đứng dậy trước, sau đó cảnh sát ngồi chung với anh cũng đứng lên, "Nhân viên cửa hàng Trương Mỗ bị trọng thương được cấp cứu đến bây giờ không có hiệu quả đã qua đời."

Đó là nhân viên cửa hàng mà Thẩm Mộ Thành và cô cùng cứu giúp.

Cố Du nói không ra cảm giác gì, nhìn vẻ mặt Thẩm Mộ Thành trên TV trong mắt thống khổ, trong lòng cũng hơi khó chịu.

Hai ngày nay cô vẫn nghĩ nhân viên cửa hàng này đã thoát khỏi nguy hiểm, cuối cùng ai biết vẫn không có cách xoay chuyển.

Dưới sự hướng dẫn của Thẩm Mộ Thành, toàn thể cảnh viên ngồi nghe mặc niệm 1 phút vì sự qua đời của nhân viên cửa hàng, buổi họp báo vô cùng nghiêm trang, xuyên qua màn hình TV có thể cảm nhận được loại hơi thở niềm thương nhớ này.

Nhưng trong đầu Cố Du nhanh chóng nhớ lại toàn bộ tình hình ngày đó, thuốc nổ nổ tung lối thoát hiểm, mô phỏng 64, bản lĩnh tên cướp. Cô cảm giác, cảm thấy có sợi dây liên kết âm thầm với những thứ này, nhưng sao không bắt được dấu vết.

Trên TV, phóng viên bắt đầu nêu câu hỏi, Thẩm Mộ Thành trả lời cẩn thận, khiến lòng người kính nể.

Anh mới tới Dương Cảng đã gặp được tai họa bất ngờ như vậy, không biết con đường làm quan có ảnh hưởng sau này hay không.

Mãi đến tin tức kế tiếp, tin tức Cố Du quan tâm nhất từ đầu đến cuối không có xuất hiện, cuối cùng thân phận hai tên cướp này là gì?

Nếu tìm hiểu điều tra ra ngọn nguồn, tự nhiên sẽ điều tra được tên cướp, chẳng lẽ thân phận tên cướp có lý do gì không thể nói?

Nhưng lần này công an thị cục trực tiếp đẩy công nghiệp quân sự ra, còn gì là không thể

nói?

Cố Du càng nghĩ càng loạn, thay Từ Trạm lo lắng phát bức, mắt thấy kim giờ chỉ số 10, ngoài cửa sổ bị đêm tối bao phủ dày đặc từ lâu, cô cầm điện thoại rồi do dự không bấm số điện thoại.

Cuối cùng, cô bỏ điện thoại tại chỗ, trở về phòng thay quần áo, quyết định đi tập đoàn xem tình hình.

Mặc dù cô không giúp được gì, nhưng dù sao có người kinh nghiệm ở ngay lúc đó, nếu Từ Trạm có nghi vấn gì, có thể trực tiếp hỏi cô.

Nhân viên bảo an đã quen mặt Cố Du từ lâu, kiểm tra thường lệ đơn giản sau đó để cô đi vào.

Quả nhiên, rất nhiều tầng lầu có người, không vắng vẻ giống buổi tối trước, tất cả mọi người đều lộ dáng dấp như đối đầu kẻ thù lớn, bước chân vội vã, ngay cả Cố Du cũng khẩn trương vì không khí này.

Từ Trạm không có ở văn phòng, Cố Du hỏi người khác mới biết, Vu Duệ và người quân ủy tới Dương Cảng, bọn họ luôn trong phòng hội nghị, đã mấy giờ cũng chưa đi ra.

Chuyện dính dấp càng lúc càng lớn, hơn nữa có người thương vong, áp lực của Từ Trạm nhất định rất lớn, Cố Du đứng ở cửa phòng làm việc, vốn muốn tìm hiểu ý kiến của anh cũng bỏ đi, không bằng đừng để anh phân tâm xử lý tốt chuyện này, bản thân không rõ ràng tình huống, ít gây phiền toái thì tốt hơn.

Vì vậy Cố Du đón thang máy trở lại lầu một.

Cửa truyền tới tiếng ồn ào, trong đó có giọng trẻ con non nớt chen lẫn, Cố Du nghĩ đã xảy ra chuyện, vội vàng đi qua, phát hiện nhân viên bảo an đang ngăn cản đeo túi sách thoát nhìn cũng bảy tám tuổi.

"Chuyện gì xảy ra?" Cố Du đi qua, ánh mắt đưa bé lập tức rơi trên người của cô.

"Đứa nhỏ này không được vào tòa nhà," trong đó có nhân viên bảo an nói, "Dù dỗ sao cũng không nghe."

Anh rõ ràng rất nôn nóng, trán toát mồ hôi. Cố Du cũng hiểu, trẻ con khó đối phó nhất, nếu người trưởng thành cố tình gây sự như vậy, nhân viên bảo an trực tiếp đuổi ra ngoài là tốt rồi, nhưng nếu đuổi đứa nhỏ ra ngoài mà không có cha mẹ đi cùng thật sự là gặp nguy hiểm.

"Chị! Để em vào đi!"

Dáng dấp của Cố Du dịu dàng thanh tú, không hề giống phụ nữ hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, toàn thân mặc đồ thể thao, thấy sao cũng rất tuổi trẻ, cậu bé ôm bắp đùi của cô không buông, tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn, kêu tâm Cố Du mềm nhũn.

Trước đây Phương Nhân cũng dính cô như vậy, vì vậy cuối cùng Cố Du phạm cùng tội xấu, gặp người gọi cô là chị, cô không không chế được nảy sinh thiện cảm.

Ví như Nhan Tư Ninh như vậy.

Bây giờ đáng đáp cầu xin của cậu bé trước mặt này khiến người ưa thích thật sự cũng khiến Cố Du không biết từ chối sao, cô sờ sờ đầu của cậu bé, cố gắng để mình có vẻ dịu dàng dễ gần, cười nói: "Không được, trong này đều là người xấu, rất nguy hiểm."

Nhân viên bảo an bên cạnh thiếu chút nữa không đứng nổi ngắt xỉu đi.

Công việc của bọn họ xem như việc thế nào đây chủ tịch phu nhân!

"Chị gạt người!" cậu bé hừ lạnh, ánh mắt rất sắc bén, "Ba em không phải người xấu!"

Hôm nay cả tập đoàn đều bận rộn tăng ca, đoán chừng là cậu bé chờ nóng nảy. Cố Du nghĩ mình lúc đó chẳng phải chờ nóng nảy nên đã chạy tới, loại tổ chất tâm lý này rất giống với cậu bé.

Quan tâm sẽ bị loạn.

Cô bắt đầu dĩ cười cười, chỉ có thể tiếp tục dịu dàng an ủi, "Vậy càng không thể đi quấy rầy ông ấy công tác, ngoan ngoãn về nhà."

"Hôm nay trường học mở cuộc họp phụ huynh ba không đến, em muốn hỏi ba nguyên nhân!" Mặc dù cậu bé hết sức nhẫn nại, nhưng đôi mắt không tự giác đỏ lên.

Trí nhớ quấy động tâm sự, ngực Cố Du hơi đau, lấp đầy chua xót. Trước đây cô và Phương Nhân cũng như vậy, cha luôn bề bộn nhiều việc, vừa đến họp phụ huynh thì tâm tình muốn khóc, những thứ này không đúng lúc xông ra.

"Được, chị dẫn em đi tìm ông ấy." Cố Du vuốt mặt cậu bé, sau đó nói với nhân viên bảo an, "Không sao, tôi sẽ dẫn cậu bé xuống liền."

Nhân viên bảo an thấy cô mở miệng nên không thể từ chối, vì vậy để cậu bé đăng ký trường học lớp học rồi không ngăn cản nữa.

"Đúng rồi, ba em là ai? Ở phòng ban gì?" Cố Du kéo tay cậu bé, vừa thông qua máy kiểm tra vân mắt thì giúp bé cầm túi sách trên lưng sau đó cười hỏi.

Cậu bé trừng mắt nhìn, tạm dừng lại sau đó cười tủm tỉm nói: "Ba em không phải người phòng nào, ông là chủ tịch ở đây."

Nói xong, cậu bé liền phát hiện không khí không đúng.

Các chú bên cạnh đều hít khí lạnh, sau đó ánh mắt dừng trên người chị gái còn kéo tay bé.

Chị gái dịu dàng dễ gần vừa rồi, giống như đổi thành người khác, tươi cười biến mất, chỉ chăm chú nhìn bé chằm chằm.

Mặc dù cậu bé còn nhỏ, nhưng ý thức nguy cơ rất lớn mạnh, phản ứng đầu tiên của bé là mình gây họa lớn, phải chạy!

Cánh tay nhỏ gầy chưa rút ra đã bị nắm chặt, cậu đau nhứu mảy, xoay người, thấy trên mặt chị gái xinh đẹp nở nụ cười cổ quái.

"Đúng lúc, chị dẫn em đi."

Cố Du biết mình nhất định sẽ dọa đứa bé này, nhưng cô căn bản không khống chế được cảm xúc.

Trong đầu giống bị bom nguyên tử san thành bình địa, không còn gì, lý trí còn sót lại nói cho cô biết, đừng vội kết luận, đừng vội.

Cô bắt lấy tay đứa nhỏ, kéo ra khỏi cửa lớn của tập đoàn, nhân viên bảo an hỗn loạn nhanh chóng bị hất ra xa.

Ban đêm đầu thu gió đêm hơi lạnh, tiếng lá cây xào xạc rất dễ nghe.

Cố Du kéo cậu bé đi nhanh nên không người nào có tâm tình thưởng thức dưới đèn đường.

Điều Cố Du có thể khống chế nhất, là không giải quyết chuyện này ở tập đoàn, ít nhất cô muốn trước mình hoàn toàn mất khống chế thì về nhà. Cậu bé nhỏ nói ra câu nói kia thì cô gần như muốn bóp cổ của bé, nhưng cuối cùng cô từng phân rõ tín nhiệm Từ Trạm, nên muốn nghe giải thích của anh.

Có lẽ đây là hiểu lầm.

Thật sự là hiểu lầm sao?

Nội tâm của cô càng sốt ruột, bước chân càng nhanh, cô hoàn toàn không cảm giác được cậu bé bị hoảng sợ.

Cậu bé mở miệng đã kêu: "Cứu."

Chữ mạng còn chưa nói ra, đã bị tay Cố Du bịch miệng, bé sử dụng sức lực toàn thân để giãy dụa, hãy nhìn chị gái xinh đẹp giống như gầy yếu mà tay giống như đôi kim sắt, chị không chỉ có thể khéo léo tránh cậu đá lung tung, đồng thời vững vàng chế trụ cậu, tiếp tục đi về trước.

Xong rồi, cậu sẽ bị bán vào trong núi lớn xa xôi cho người không có con trai sao?

Cậu bé gặp đến độ càng kịch liệt phản kháng, Cố Du căn bản không để ý tới cậu, đưa cậu về thẳng nhà.

Cửa phòng đóng thật mạnh, tay vẫn gõ gõ cùm xiềng xích cậu bé đã buông ra, cậu lộn nhào tới cửa sổ sát đất ở phòng khách, duy trì khoảng cách tuyệt đối với Cố Du.

Sau đó Cố Du không có ý tứ bắt cậu lần nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, nếu không phải sự thật, vì sao đứa bé này muốn nói như vậy? Nếu như là sự thật. Nội tâm của cô mâu thuẫn cực kỳ, nguyên ý tin tưởng Từ Trăm một mặt không muốn tin tưởng anh một mặt đang ở liều chết đấn đo, Cố Du lê dép đi đến trước sô pha ngã ngồi xuống, nhìn đang đáp cậu bé mi thanh mục tú trước cửa sổ, bỗng nhiên rơi nước mắt, ngã trên sô pha khóc nức nở.

Cậu bé bị tình huống liên tiếp này dọa sợ quá mức, hồi lâu mới định thần lại.

Thì ra cậu không gặp phải bọn buôn người, mà là gặp bệnh tâm thần trong truyền thuyết!

Lời của thầy giáo giảng trên lớp an toàn vẫn còn bên tai, nếu gặp được tình huống phát sinh nhất định phải ổn định cảm xúc của người xấu trước rồi tìm cơ hội chạy trốn!

Cậu bé thật cẩn thận cọ xát bên người Cố Du.

Chị khóc rất đáng thương, cậu nhin không được nghỉ, ngay cả bạn học nữ có thể làm nũng nhất có thể khóc nhất trong lớp bọn họ cũng không khóc khiến lòng người đau như chị gái xinh đẹp này. Cậu bé không biết mình thế nào, trong lòng cũng khóc thút thít khẽ run rẩy như Cố Du, cậu lấy ra một khăn tay bẩn trong túi sách, trên mặt còn có vết máu mũi vì hôm nay cậu đánh nhau với bạn học lớn tuổi.

"Có chuyện thì phải nói, chị. Trước tiên chị đừng khóc." Cậu cố gắng để mình giả bộ giống như người lớn, thành thực lại chứng chạc.

"Tôi và cậu có gì để nói !" cô hòng Cố Du rống trở lại.

Người xinh đẹp thật sự khóc lên cũng đẹp mắt như vậy, nhưng xinh đẹp vậy cũng bị bệnh tâm thần? Cậu cố lấy dũng khí đưa khăn tay tới trước mặt Cố Du, ra vẻ thả lỏng, "Chị khóc cũng không giải quyết được vấn đề!"

Cố Du tức giận sôi lên, khi nào thì đến phiên thằng nhóc nhỏ này giáo huấn cô! Nhưng cô có thể đánh Từ Trăm cũng không có thể tùy tiện đánh đứa nhỏ, bây giờ không phải lúc ở Châu Phi người chết ta sống như vậy, không có thái độ hung ác với trẻ con Cố Du giống như điều đứt dây, lão đảo lắc lư trên bầu trời, không gió thì liều mạng rơi xuống.

Xóa sạch những thứ ý nghĩ không phù hợp trên mặt, Cố Du chột ngắc đầu, thấy mặt cậu bé gần trong gang tấc, đang vụng về lau nước mắt của cô.

Bình tĩnh mà xem xét, dáng dấp không hề giống Từ Trăm, mặc dù vừa nhìn là bại hoại gieo họa trong tương lai, nhưng mày rậm mắt to, thiếu loại hương vị trầm tĩnh của Từ Trăm. Cố Du muốn mở miệng hỏi cậu cuối cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng cô và đứa nhỏ có gì để nói? Cô vừa định mở miệng bảo cậu chỗ nào mát mẻ chỗ nào ngây ngô, đột nhiên thấy trán của cậu có vết máu nâu đỏ đã khô sau khi bị xước da, rồi thấy trên tay cậu cũng có mấy chỗ bầm đen, quần áo trên người vô cùng bẩn.

Bị ánh mắt thăm tra quẹt qua, cậu bé nghĩ hình tượng của mình bây giờ hết sức quần bách, mặt nhanh chóng đỏ lên, "Em đánh nhau cũng không đánh thua!" Cậu vô cùng chột dạ, không

muốn người phụ nữ thoát nhìn dẹt dàng yếu ớt trước mặt xem thường.

"Vì sao đánh nhau với người ta?" Cô Du không biết sao thuận miệng hỏi câu như.

Cậu bé mím môi, sau lúc lâu mới chậm rãi cúi đầu, dùng giọng nói nhỏ nhất nói: "Bọn họ nói em không có ba."

Bọn họ nói em không có ba.

Những lời này, từ nhỏ cô không biết bị người nói bao lâu, mỗi lần cũng là giống nhau, đánh nhau đến chấm dứt nhục nhã.

Cô biết mình không nên thương hại vật nhỏ vô cùng có khả năng là con của Từ Trạ ở trước mắt này, nhưng là cô không có khả năng không thương hại việc mà mình đã từng chịu.

Trong lòng mâu thuẫn dày vò, Cô Du uất ức nói không nên lời, oa khóc lợi hại hơn.

Chương 38

Cậu bé sợ tới mức không dám lên tiếng, nghĩ mình nói sai, cúi đầu không nói.

Cố Du phiền não nói không nên lời, cô vừa khóc vừa nghĩ, đây gần giống như con riêng của cô! Càng nghĩ càng bi thương, sao Từ Trạh từng bị cha vứt bỏ lại làm ra chuyện chồng bỏ vợ như vậy, cô liều mạng nói với bản thân không thể kết luận trước, nhưng ya nghĩ cực đoan níu đáy lòng mềm mại nhất của cô không buông, siết ra vết máu thật sâu.

Sau này, đứa nhỏ của cô sẽ giống như cậu bé trước mắt này sao?

Cuối cùng Từ Trạh là người thế nào?

Nhưng cô thật sự không tin!

Cô không tin người đàn ông sống chết dốc hết toàn lực thà rằng hy sinh bản thân cũng muốn giữ mạng cho cô lại không nói cho cô chuyện lớn như vậy, trong tình yêu anh rất tốt, trong hôn nhân bá đạo cũng thế, nhưng từ đầu tới cuối, anh không có tổn thương cô, anh vì cô mà đối địch với trung tâm quyền lực cả thành phố, vì cô một mình chịu chết.

Người đàn ông như vậy, sao tới bây giờ còn không nói rõ ràng tất cả?

Cố Du kiên định ý niệm, ngừng nước mắt, cô chăm chú nhìn cậu bé, vốn định ép hỏi, lại hơi đau lòng bây giờ cậu rất chật vật.

Chờ Từ Trạh trở về, tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.

Tâm tình của cô bình tĩnh rất nhiều, kéo tay cậu bé, nhìn miệng vết thương, "Đau không?"

Cậu bé ưỡn ngực lắc đầu, biểu hiện mình có khí phách đàn ông.

Cố Du dờ khóc dờ cười, đứng dậy lấy hòm thuốc xử lý miệng vết thương cho cậu.

Không chỉ trán cùn và mu bàn tay, sau khi cậu bé cởi áo, cùi chỏ và sau lưng đều là miệng vết thương sau khi va chạm, cậu rất biết điều không nhúc nhích, đau cũng chỉ không ngừng hít vào, cắn răng không rên một tiếng.

Lấy thuốc khử trùng, Cố Du đã vô cùng mệt mỏi.

Cậu bé bắt đầu mệt rũ ròi, mí mắt đánh nhau, vẫn cứng rắn chống đỡ không dám nhắm mắt ngủ.

Hắn không biết cuối cùng Cố Du phải là người xấu không, mặc dù cô lúc hung dữ lúc dịu dàng, nhưng thật sự đẹp mặt khiến cậu không thể tưởng tượng cô đáng sợ như vậy, hướng chỉ cô vừa mới khóc đáng thương như vậy, sao có thể có người xấu ở bất người sau đó còn khóc

đâu?

Cậu trầm mặc tích góp dũng khí, thấy Cố Du dựa vào lưng sofa ánh mắt đăm đăm, nhẹ giọng nói: "Chị, vì sao vừa rồi chị khóc?"

Vừa dứt lời, tiếng cửa mở vang lên, hai người đồng loạt nhìn lại chốt cửa màu đen.

Từ Trạch chạy vào cửa nhà thấy cảnh tượng hai đầu lớn nhỏ ngồi ở sofa, ánh mắt nhìn mình khác nhau trời vực.

Hội nghị kéo dài cuối cùng chấm dứt, mặc dù tình huống gay go, nhưng rất nhiều chuyện có thể đến trời sáng xử lý tiếp, Từ Trạch vội vã về nhà với Cố Du, đột nhiên nhận được điện thoại nội tuyến chỗ bảo an.

Anh biết chuyện gì xảy ra, chạy giống như điên về nhà, anh biết Cố Du đưa đứa nhỏ về nhà, chờ anh trở về.

Ánh mắt Cố Du sưng đỏ, còn ướt sũng, Từ Trạch vội vàng chuẩn bị bước lên, lúc này, cậu bé bỏ nhào tới, cười sáng lạn như ánh mặt trời nhảy vào trong ngực của anh!

Mắt Từ Trạch thấy sắc mặt Cố Du nhất thời trắng bệch, cô không nhúc nhích cần môi nhìn anh, trong sóng mắt đau đớn khiến đáy lòng của anh run lên.

"Chú Từ! Sao chú biết con ở đây!" Cậu bé hoàn toàn không cảm thấy không khí trong lúc đó của hai người, hưng phấn mà hoa chân múa tay vui sướng, "Ba con đâu? Ba không có tới sao?"

Thấy Cố Du ngẩn người, cuối cùng Từ Trạch thở phào nhẹ nhàng.

Hoàn hảo anh không bị tiểu hân dẫn nhà Vu Duệ hại chết!

"Ba con còn có việc, sẽ lập tức tới đây đón con." Từ Trạch nói xong kéo tay Lập Dương đi đến bên cạnh Cố Du, ngồi xuống kéo cô vào trong lòng.

"Sao anh có thể đối xử với em như vậy."

Anh vỗ nhẹ nhàng sau lưng của cô, như dỗ đứa nhỏ.

Cố Du núp trên vai của anh, trăm mối cảm xúc ngồn ngang nước mắt trào ra, gật gật đầu.

"Con rất vất vả mới khuyên nhủ chị ấy thật tốt, chú lại làm khóc!" Vu Lập Dương vừa thấy Cố Du rớt nước mắt, gấp đến độ đau da đầu.

Từ Trạch nhin cười vỗ vỗ vai cậu, nhíu mày trầm giọng, "Lập Dương, vì sao muốn nói dối?"

Vu Lập Dương đuối lý chột dạ, nhỏ giọng nói : "Con sợ ba không ở đó bọn họ không cho con đi vào."

"Ông bà nội của con đâu?" Từ Trạch lại hỏi.

"Con có để lại tờ giấy cho bọn họ," Vu Lập Dương vội vàng trả lời, "Con nói con tìm ba để bọn họ đừng lo lắng."

"Thu thập xong những thứ này, chú đưa con về nhà." Từ Trạh nghĩ hôm nay luôn đi họp, điện thoại của Vu Duệ và của anh đều tắt máy, khẳng định không nhận được điện thoại, có thể khiến cha mẹ Vu gấp đến độ không chịu được.

"Muốn gọi điện thoại trước hay không?" Cố Du ngẩng đầu khỏi vai Từ Trạh, còn khóc nức nở chậm rãi nói.

"Để anh gọi." Từ Trạh gật đầu nói.

Vu Lập Dương nhìn chằm chằm hai người, bưng tỉnh đại ngộ nói: "Chú Từ, từ khi nào chú có con gái lớn như vậy?"

Đầu tiên Từ Trạh sững sốt, chợt bất đắc dĩ cười cười, "Chúng ta là vợ chồng, con phải gọi cô ấy là dì."

"Chú Từ thật lợi hại! Cưới chị gái xinh đẹp như vậy!" Ánh mắt Vu Lập Dương nhìn Từ Trạh càng thêm sùng bái.

Cố Du không nói gì, thì ra thói hư tật xấu của đàn ông thật đúng là trời sinh, chẳng lẽ chỗ lợi hại chính là cưới vợ đẹp sao! Đứa nhỏ này nhỏ tuổi đã hư vinh như vậy!

Cô có rất nhiều nghi vấn đứa bé này, nhưng trước mắt không phải lúc nói nhiều, thông báo người nhà quan trọng hơn.

Từ Trạh gọi hai cuộc điện thoại, một gọi cho Vu Duệ, một gọi ba mẹ Vu, quả nhiên Vu Duệ vừa rời khỏi tập đoàn liền nhận được điện thoại của cha mẹ, một nhà ba người đang sốt ruột, nghe nói đứa nhỏ không sao nên yên tâm. Từ Trạh nhìn xuống thời gian đã rạng sáng, dứt khoát không để Vu Duệ tới đón, giữ đứa nhỏ ở tạm nhà mình.

Anh để Vu Lập Dương và Vu Duệ nói thông suốt, sau đó kéo Cố Du đến góc phòng bếp, bắt đầu hôn.

Phòng khách truyền đến giọng nói non nớt dứt quãng của Vu Lập Dương, trong phòng bếp, hai người cố sức khắc chế hơi thở hỗn hển của mình.

"Sợ hãi?" Từ Trạh chuyển môi bên tai Cố Du, khẽ cười nói.

Cố Du hừ lạnh, nhưng trong lòng xúc động lúc nguy cơ như vậy, thật ra cô nguyện ý tin tưởng anh.

Loại hạnh phúc này không hề giữ lại tín nhiệm kết quả thành nhược điểm của cô?

"Thật ra, em vẫn tin tưởng anh nhiều hơn."

"Sao anh biết?" Cố Du đón nhận ánh mắt cười của Từ Trạh.

"Nếu em thật sự tin, mạng của đứa nhỏ này tám phần sẽ mất." Từ Trạm bóp hông của cô, gần như muốn vún vê cô vào trong thân thể, "Tự em nói thế?"

Anh không khống chế được tình cảm của mình, một mỗi lướt qua hết sạch, khát vọng đang rục rịch trong cơ thể.

Cố Du rút tay ra nâng mặt Từ Trạm lên, không trả lời, nhón chân hôn anh vì vội vàng mà môi cảm thấy hơi khô khan.

Cô hiếm khi chủ động, Từ Trạm càng không thể tự kiềm chế, mắt thấy nụ hôn của hai người muốn hòa hợp nhau, trong phòng khách bỗng nhiên truyền đến giọng của Vu Lập Dương.

"Vây ngày mai ba phải tới đón con! Ba ngủ ngon!"

Cố Du đẩy Từ Trạm, thấy anh không chịu buông tay, vội vàng hung hăng ngắt hông của anh.

Từ Trạm bị đau ngẩng đầu khỏi người cô, trong mắt đều là mê loạn.

"Anh đi tắm rửa cho cậu bé," Cố Du sửa sang lại áo bị kéo mở thật tốt, "Em đi hâm nóng cơm cho anh."

Ngoài trừ cô, anh không muốn ăn gì, nhưng xác thực bây giờ không phải lúc.

Từ Trạm hôn mí mắt phần hồng sung nhẹ của cô, xoay người rời khỏi phòng bếp.

Ăn cơm xong tắm xong, Vu Lập Dương ôm đùi Cố Du, nói gì cũng phải ngủ cùng cô. Mà Cố Du không biết cự tuyệt cậu bé, đêm đó, một rãnh lớn không thể vượt qua nằm giữa Cố Du và Từ Trạm ngủ đặc biệt say, nhưng Cố Du thì không sao, Từ Trạm đáng thương thấy không sờ được, chỉ có thể ngủ thật đàng hoàng.

Sáng hôm sau, Từ Trạm đưa Vu Lập Dương vẫn quyền luyến về nhà.

Thật ra Cố Du hơi cảm thấy đứa bé này là bóng đèn, nhưng nguyên nhân hoàn toàn khác biệt với Từ Trạm, thứ nhất cô muốn biết cuối cùng tập đoàn Bắc Phương đã xảy ra chuyện gì, ngòi nổ là vũ khí quân sự quản lý sao có thể lưu thông ra chợ như vậy? Thứ hai cô chưa bao giờ biết Vu Duệ thậm chí có con trai, trách không được trước kia nhắc tới Nhan Tư Ninh thì vẻ mặt Vu Duệ kỳ quái như vậy.

Nhưng cô không thể quán quít lấy anh hỏi hai chuyện này trong khi Từ Trạm đang sút đầu mẻ trán.

Đứng ở trong nhà tâm thần Cố Du từ đầu đến cuối không yên, lúc cô đứng ngồi không yên, Từ Trạm gọi điện thoại về, kêu cô đến tập đoàn cùng nhau ăn cơm trưa.

Cố Du lập tức ra ngoài.

Từ Trạm hẹn cô ăn cơm ở ngay văn phòng, Cố Du chưa ngồi xuống liền mở miệng hỏi chuyện ngòi nổ.

"Có người lợi dụng lỗ hổng đầu cơ trục lợi đưa ngòi nổ ra ngoài," Từ Trạm lời ít ý nhiều, "Sẽ nhanh chóng tra được."

"Nhưng kế hoạch sản xuất của các anh và thực tế hoàn thành không chế rất nghiêm khắc trong sổ nhập kho!" Cố Du không hiểu sao có thể động tay động chân vào chuyện này, sản xuất của xí nghiệp công nghiệp quân sự trực tiếp báo cáo với quân ủy, con số hoàn thành thực tế phải nghiêm khắc căn cứ kế hoạch sản xuất theo đơn đặt hàng, nếu xuất hiện bại lộ sẽ lập tức bị phát hiện, nhưng như lời nói trong tin tức, thời gian bán buôn ngòi nổ sản xuất này là vào năm trước.

Ngược lại mặt Từ Trạm bình tĩnh gấp thức ăn cho Cố Du, thản nhiên nói: "Kế hoạch sản xuất bị động tay động chân, chứng minh không phải một người."

"Ngoài những điều này, còn có khác sao?" Cố Du càng lo lắng.

"Trước mắt kết quả thẩm tra chỉ có ngòi nổ, nhưng không chỉ con số này."

Từ Trạm trả lời khiến tim Cố Du bị treo ngược lên cao.

Cô không phải người chưa trải qua mưa gió phập phồng, nhưng sự kiện này không dễ dàng giải quyết hơn chuyến đi Châu Phi của hai người năm đó, nếu ngòi nổ lại gây nên rắc rối gì, chỉ sợ Từ Trạm sẽ đổi mặt tai ương ngục tù.

Không đợi cô kéo lại cảm xúc, điện thoại đột nhiên vang lên, Từ Trạm ấn mở loa ngoài, giọng nói Vu Duệ dồn dập vang vọng trong văn phòng.

"Người nhà của nhân viên cửa hàng kia đến dưới công ty, giờ bảng hiệu muốn đòi nói pháp luật."

"Tôi biết rồi, đừng ảnh hưởng công việc bình thường, còn lại tùy ý." Từ Trạm ngay cả chân mày cũng không nhíu, giọng điệu bình thản tự nhiên.

Nhìn anh trước núi Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, Cố Du bất an dần dần tản đi, cô tin tưởng anh có thể giải quyết tất cả chuyện này. Nhưng khi Cố Du đi đến trước cửa sổ, nhìn dưới lầu vô số người và truyền thông phần nộ, lo lắng tích lũy trong lòng lại chiếm mất chỗ. Từ Trạm không muốn cô suy nghĩ miên man, dứt khoát để Cố Du ở văn phòng chờ anh tan tầm, như vậy tốt xấu có thể trấn an tâm cô luôn vương bận không thôi.

Buổi chiều, Từ Trạm đi nhà máy công nghiệp quân sự, một mình Cố Du ngồi ở văn phòng, điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô nhận, là giọng nói của Vu Duệ.

"Thẩm Mộ Thành đến đây."

Giọng nói của anh thật thấp, ý vị có chuyện không tốt sắp xảy ra.

"Nhưng Từ Trạm không ở đây," Cố Du nói, "Buổi tối anh ấy mới từ nhà máy quân giới trở về."

"Thẩm Mộ Thành không tới tìm Từ Trạm, anh ta muốn tìm cô."

Cố Du sững sốt, trong đầu chẳng biết vì sao thoáng qua hình ảnh chiêu đãi ký giả trong TV.

"Để anh ta đi lên," trong lòng cô bất an không yên, giọng nói lại sóng yên biển lặng, "Tôi chờ ở phòng khách."

Chương 39

Thẩm Mộ Thành mặc đồng phục phẳng phiu tư thế oai hùng cao ngất giống như trên TV, phản ứng đầu tiên Cố Du thấy anh là nếu Từ Trạ m mặc đồ này vào nhất định càn đẹp mắt.

Cô nhanh chóng thu hồi suy nghĩ miên man, vì Thẩm Mộ Thành không đến một người.

"Cố phu nhân, thật xin lỗi," lúc Thẩm Mộ Thành tươi cười nói chuyện, trong tay đưa ra tờ giấy, "Hi vọng cô có thể phối hợp điều tra với chúng ta."

Cố Du nhìn văn kiện bắt giữ viết mình tên, tâm chìm sâu vào bóng tối không thấy đáy.

Còng tay thật lạnh, khoát lên trên cổ tay có loại cảm giác không chân thật, cảm xúc của Cố Du không dao động quá lớn, ít nhất ngoài mặt thoát nhìn là như vậy.

Cô gật đầu, ngay cả giọng nói cũng thoải mái nói với Thẩm Mộ Thành: "Tôi nói vài lời với Vu Duệ."

Thẩm Mộ Thành dường như vì tình bạn với Từ Trạ m và Vu Duệ, nên không làm khó cô.

Vừa vào Vu Duệ thấy màn trước mắt này trong đầu ông ông giống như bị sét đánh trúng, anh biết Cố Du là một trong số người không nhiều lắm trong quá khứ, nhưng anh hoàn toàn không ngờ chuyện lần này liên quan tới cô.

"Nói Từ Trạ m đừng lo lắng," Cố Du cố gắng để mình lộ vẻ trấn định, "Tôi nhất định không sao."

Chuyện tới bây giờ, Vu Duệ chỉ có thể nhanh chóng thông báo cho Từ Trạ m, lúc trước anh ngăn cản Cục quốc an là vì Từ Trạ m tranh thủ thời gian giải cứu Cố Du, nhưng bây giờ anh không có biện pháp ngăn cản hành động của Thẩm Mộ Thành, vì không có người đến cứu cô.

Anh gật đầu, xoay người nhìn Thẩm Mộ Thành, bình tĩnh mở miệng: "Cơ thể của chị dâu không tốt."

Vu Duệ nói đơn giản, nhưng anh không cam tâm tình nguyện với Cố Du lúc ban đầu xưng hô thế này để trêu chọc cô, sau đó không gọi như vậy, bây giờ anh nói vậy chỉ có một mục đích, để Thẩm Mộ Thành nhớ kỹ Cố Du là chị dâu của bọn họ.

Thẩm Mộ Thành gật đầu.

Cố Du bị bệnh bạch đới lúc ở nhà, trận mưa đầu thu vội vã xâm nhập xuống cả vùng đất trơn bóng.

Màn mưa mịn nếu dột cửi, trời đất bị bao phủ trong màu khói thuốc lộ vẻ lo lắng, cảnh vật gần trong gang tấc đều trở nên mơ hồ, chỉ có ánh đèn xe cảnh sát màu hồng lam không ngừng xoay tròn đâm vào mắt người.

Cố Du bị đưa lên xe, ngồi chỗ với Thẩm Mộ Thành, xe cảnh sát chậm rãi khởi động, toàn bộ tầm nhìn bị màn mưa che lấp.

"Ngày đó chúng ta cùng nhau đối mặt bọn cướp, không ai ngờ tình huống như bây giờ." Mắt Thẩm Mộ Thành nhìn Cố Du đeo còng tay, cười nói.

"Không sao," Cố Du thản nhiên nói, "Vì thấy tình huống thảm thiết lúc ấy, tôi càng hy vọng chân tướng rõ ràng hơn."

Thẩm Mộ Thành không nói gì nữa, tới khi đến cục cảnh sát thành phố, trên xe ngoài âm thanh của động cơ thì không tiếng động khác.

Trong lòng Cố Du thiên hồi bách chuyển, nhớ Từ Trạ nhiều nhất.

Nếu hai thanh 64 mô phỏng kia thật sự xuất ra từ tay cô, chỉ sợ ngoại trừ tai ương lao ngục bên ngoài, Từ Trạ càng không thoát khỏi liên quan, hai loại vũ khí ăn cướp khác nhau một đến từ tập đoàn của anh một đến từ vợ của anh, chuyện này nhất định sẽ nổi lên sóng to gió lớn.

Nhưng bây giờ cô không có biện pháp gì, chỉ có thể gửi hi vọng cho đây chỉ là hiểu lầm.

Thẩm Mộ Thành rất lịch sự che dù cho Cố Du, vừa đi vừa nói chuyện: "Thật ra chỉ là làm theo trình tự, cần chỉ phối hợp, chúng tôi tìm được nhân chứng liên quan, nếu hấn chứng minh chị có liên quan việc này, như vậy hi vọng chị có thể phối hợp điều tra với chúng tôi."

Cô được đưa lên lầu, phòng thẩm vấn hầu như đều ở tầng trệt, bên trên treo bảng đánh số, Cố Du cúi đầu đi vào trong, bỗng nhiên cảm thấy có người nhìn cô.

Loại cảm giác bị nhìn chằm chằm này tương đối quen thuộc.

Cô xoay người, tầm mắt phút chốc bị cảnh nóng bỏng trước mắt đập vào, giống như bản năng, cô nhắc chân chạy qua, nhưng cánh tay bị cảnh sát hai bên giữ chặt, không thể động đậy.

Từ trạ là thấy Cố Du đầu tiên.

Anh nói không nên lời cảm giác trong nháy mắt đó là cái gì, trong khoảnh khắc cô cũng nhìn thấy rồi đeo còng tay muốn chạy tới đây lại bị bắt lại, anh mới khôi phục trấn định, lắc đầu với cô.

Hai người cách hành lang xa xa nhìn nhau, không có trao đổi mà giống như muốn nói gì đã nói xong.

Cố Du không thể ngờ Từ Trạ cũng bị dẫn trở về, dựa theo trình tự, anh không nên nhận điều tra của cục thành phố, người quân ủy tới đã nói rõ quy về ai, sao Thẩm Mộ Thành còn có thể bắt giam anh?

Không yên và bất an vắn thành dây treo cổ buộc tim của Cố Du, cô tự nói với mình phải kiên cường, vì vậy gật đầu mạnh với Từ Trạ.

Sau đó, cô bị đẩy vào phòng thẩm vấn.

Không ai hỏi cô vấn đề, đúng như lời Thẩm Mộ Thành nói, cô chỉ là chờ người đến nhận dạng, nhưng người đến nhận dạng của cô là ai? Có thể tất cả người biết rõ ràng chuyện năm đó hay không?

Cảm giác mình là thịt cá bị người như thế chém giết là hành hạ nhất, hơn nữa Cố Du biết Từ Trạh cũng ở đây chịu dày vò, bây giờ như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Từ Trạh khẳng định cũng có cảm giác giống vậy.

Nửa tiếng này Cố Du cảm thấy vô cùng dài, cửa bị mở ra trong chớp mắt, cô khẩn cấp đứng lên.

"Chị có thể đi rồi." Thẩm Mộ Thành cười nói, "Hoàn hảo là kết quả chúng ta đều hi vọng."

Nhiều lời nhiều sai, Cố Du nghĩ mình chắc đã tránh được một kiếp, mặc dù kỳ quái, nhưng trong lòng cô nhớ thương Từ Trạh nên không nghĩ nhiều, "Từ Trạh đâu?" Cô hỏi Thẩm Mộ Thành.

"Chị không cần lo lắng, anh ấy chỉ là phối hợp điều tra." Thẩm Mộ Thành nói chuyện cẩn thận.

Cố Du không có biện pháp xem nhẹ việc Từ Trạh về nhà một mình, cô đứng ở cửa chật hẹp của cục cảnh sát che mưa chờ anh đi ra, nhưng đợi hai ba tiếng, vẫn không thấy bóng dáng Từ Trạh.

Mưa càng lúc càng lớn, trên người đã bị ướt mưa, Cố Du ôm cánh tay chống đỡ khí lạnh, ánh mắt từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm cửa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, trên vai bị người vỗ, cô cảnh giác đột nhiên xoay người, lại thấy khuôn mặt tươi cười lộ vẻ vô cùng sáng lạn.

Cố Du gần như có trở ngại với người quen, nhưng nếu thời gian dài ở chung hơn nữa ấn tượng khắc sâu, cô vẫn nhớ kỹ người quen.

Ví như cô gái ăn mặc trang điểm đậm diêm dúa lẳng lơ hoàn toàn không phù hợp khí hậu trước mắt này.

"Ai nha, chị tính cảm ơn em thế nào?"

Cô bắt đầu nói chuyện không đầu, khiến Cố Du không hiểu ra sao.

"Tiểu Tước, sao cô ở đây? Bị bắt?"

Cô gái Khiếu Tiểu Tước mặc váy ngắn lộ chân dài mảnh khảnh, không ngừng giậm chân tại chỗ để xua tan lạnh lẽo, nhưng trên mặt vẫn cười vui vẻ như vậy, "Lời này em hỏi chị chứ, trong khoảng thời gian này chị đi đâu? Sao vừa thấy mặt là ở trong cục cảnh sát, còn gặp phải

kiện cáo lớn như vậy?"

Tiểu Tước là bạn bè Cố Du từng quen, lúc trước Cố Du vừa mới bắt đầu bước trên đường kiếm tiền không chính đáng nên không chỗ nương tựa, bạn xấu quen biết đầu tiên đại khái là cô gái còn trẻ tuổi nhưng kinh nghiệm xấu xa phong phú này. Tiểu Tước là nghệ danh của cô, lúc cuộc sống bức bách Cố Du không thể không đi chỗ hỗn loạn tìm buôn bán, chợ đêm súng ống lan tràn luôn có người nguyện ý làm người trung gian, Tiểu Tước chính là người trung gian thứ nhất.

Hai người đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp ở cửa cục cảnh sát.

Cố Du đột nhiên hiểu được, thì ra người xác nhận của cô là Tiểu Tước!

"Cô không nói với cảnh sát trước kia tôi là"

"Đương nhiên không có!" Tiểu Tước cười lạnh, "Những cảnh sát kia, không tìm thấy hung thủ nên muốn bắt chị chịu tiếng xấu thay cho người khác, thật mẹ nó khôn khiếp! Chị đã lâu không xuất hiện, súng này có quan hệ cái rắm với chị!"

"Sao bọn họ tìm được cô?"

"Cách cũ, dựa vào đường dây con người, nhưng mà Trịnh An Hà thất bại ý nghĩ của thanh niên làm không tốt, sáng sớm Dương Cảnh đã thay đổi." Tiểu Tước thành thạo cảm điều thuốc, vừa cảm thán vừa nhả khói, "Còn chị? Sao bị để mắt?"

Cố Du không biết giải thích thế nào, chỉ có thể nói: "Sao giấu được người khác những chuyện đã làm này."

"Nói cũng đúng, nhưng mà trong khoảng thời gian này chị đã đi đâu? Có đàn ông?"

"Sao cô biết?" Cố Du sững sốt.

Tiểu Tước cười run rẩy cả người, nheo mắt đánh giá Cố Du, "Chị còn non nớt sao em không nhìn ra?"

Cố Du vô cùng khó xử, lại lo lắng Từ Trạ, không ngừng liếc nhìn cửa lớn của cục cảnh sát.

"Sao vậy? Chờ người?"

"Ừ, chồng của tôi còn chưa ra."

"Mẹ nó!" Tiểu Tước sợ tới mức tay run lên bị tàn thuốc rơi nóng, "Chị lập gia đình sao lại gả cho người đàn ông không đáng tin cậy, tính tiếp tục làm nữ trộm cướp mạnh mẽ?"

Cố Du dờ khóc dờ cười giải thích cho cô nói chồng của mình là thương nhân đứng đắn, vì chuyện khác nên đến hiệp trợ điều tra. Nhưng cô vừa nói xong đột nhiên cảm thấy có vấn đề, vì sao huy động nhân lực như vậy để bắt cô, lại dễ dàng thả ra? Chẳng lẽ vì gây áp lực cho Từ Trạ? Nhưng Thẩm Mộ Thành là chiến hữu cũ của Từ Trạ, sự việc sẽ đoạn tuyệt như

vậy?

Quan trọng nhất, chuyện này mình không liên quan đến anh!

Cố Du nhú mày trằm tư, Tiểu Tước nhận cuộc điện thoại, cô la hét ầm ĩ vài câu sau đó hùng hăng hồ hồ ném điện thoại di động vào trong túi, rồi vỗ Cố Du, "Trong nhà có việc, em về trước, yên tâm đi, em thấy bọn họ không có ý làm khó chị."

"Chờ chút," Cố Du giữ chặt người Tiểu Tước muốn xoay đi, "Hỏi cô một chuyện, gần nhất có người học trò cũ của tôi có ý chế tạo sao?"

"Không nhiều lắm, bây giờ trong thành phố bắt rất chặt chẽ, còn dư mấy lá gan lớn cũng biến mất."

"Vậy cô có biết bọn cướp kia là có lai lịch gì hay không?" Cố Du tiếp tục truy vấn.

Tiểu Tước cảnh giác nhìn xung quanh sau đó mới đến gần tai Cố Du, nhẹ giọng nói: "Nghe nói là hai bộ đội chuyển ngành cùng đường, công việc sa sút, mới suy nghĩ cách này."

"Vậy cô biết bọn họ lấy ngòi nổ ở đâu sao?"

"Nghe người ta nói là tập đoàn Bắc Phương? Nhưng mà tập đoàn lớn như vậy có mấy người ăn cây táo rào cây sung cũng không kỳ quái, chỉ là dám ngược gió gây án lúc này, lá gan cũng rất lớn!"

Cố Du mượn viết của chủ cửa hàng tạp hóa bên cạnh, viết phương thức liên lạc của mình vào rồi đưa cho Tiểu Tước, kêu cô có tin tức nhất định thông báo cho mình, Tiểu Tước hoàn toàn đáp ứng, vào trong xe xem.

Không nhìn thấy Từ Trạm, Cố Du cũng không đi.

Trong đầu cô sắp xếp lại tin tức vừa lấy được, càng nghĩ càng không thích hợp, nhưng nhìn từng manh mối như thực bén nhọn lại tương đối độc lập, cô thiếu khả năng xâu chuỗi dòng suy nghĩ.

Mưa rơi nhỏ dần, lá cây còn chưa kịp đổi vàng đã đánh rơi.

Thẩm Mộ Thành đứng ở văn phòng nhìn xuyên qua thủy tinh thật lớn, nhìn bóng dáng Cố Du nhỏ bé ở đối diện cục cảnh sát che mưa co rúm dưới mái hiên, hơi mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm giác được cô khẩn trương và bất an.

Anh bấm xuống di động, mời một âm chờ, bên kia đã vội vàng nhận: "Alo, cục trưởng Thẩm, anh muốn tôi nói tôi đã nói hết, có thể thả em trai của tôi sao?"

Thẩm Mộ Thành chỉ nói một tiếng được, sau đó cúp điện thoại.

Anh ngưng mắt nhìn bóng gầy yếu trong mưa kia, lúc này, một chiếc Audi màu đen ngăn trở tầm mắt của anh, đứng trước mặt Cố Du.

Anh cười, xoay người rời khỏi văn phòng.

Chương 40

Người đàn ông bước xuống xe là Lâm Viện.

Cố Du không ngờ ông sẽ xuất hiện, hôm nay có quá nhiều chuyện phát sinh không ngờ, người cô thật sự chờ đợi nhưng vẫn không đi ra từ chỗ phải xuất hiện.

Liếc mắt nhìn cửa lớn cục cảnh sát, Cố Du mới nhìn trên người Lâm Viện, "Chú Lâm." Cô nhẹ giọng ân cần thăm hỏi.

"Cuối cùng có không phải thật sự hay không" Lâm Viện mặc tây trang lộ vẻ phong trần mệt mỏi, sắc mặt ngưng trọng.

"Cái gì?" Cố Du không rõ ông hỏi chuyện gì.

"Vụ cướp đó có liên quan tới con hay không?" Giọng của Lâm viện rất gấp, cố ý ép hỏi.

"Không có," Cố Du nói như đinh đóng cột, ánh mắt không rời rạc, "Không liên quan tới con."

Lâm Viện trừng mắt cô, giống như cô phạm sai trước đây. Tính cách của Phương Tranh điềm đạm, và Lâm Viện nóng nảy tính tình trái ngược rất lớn. Cố Du nhớ rõ lúc Lâm Viện đưa cô đi tập bắn cô vô cùng bướng bỉnh, trộm viên đạn mang về nhà, kết quả bị Lâm Viện bắt tại trận, mông bị đánh hai phát, cô rất khỏe mạnh, không sợ bị đánh, nhưng thật ra Phương Nhân sợ quá mức, khóc cả ngày, Nên Phương Tranh muốn bắn chết Lâm Viện vì báo thù rửa hận cho Cố Du.

Nhưng trong đáy lòng Cố Du thì Chú Lâm khi đó đã chết từ lâu, lúc cha gặp chuyện không may, cô chạy đến Tỉnh ủy muốn cầu Lâm Viện ra mặt, cho dù giúp Phương Nhân cũng tốt, nhưng người trước mắt này giống như bốc hơi khỏi nhân gian, cô bị người đuổi đi, ngay cả chỗ ở cũng không có, cuối cùng bất đắc dĩ, đi trên con đường đen tối.

Nếu Từ Trạm không xuất hiện, cô không dám tưởng tượng bây giờ mình đang làm gì, có phải sẽ bị Trịnh An Hà tiếp tục bắt nạt hay không, có phải sẽ bị bắt ngồi tù hay không, có phải mạng sống không có cơ hội thấy mặt trời lặn rồi lên nữa hay không.

Cô nhìn Lâm viện, mặt không hề thay đổi, cơn sóng trong lòng mãnh áp chế.

"Từ Trạm xuống tay với Tô Ngôn Khanh có phải vì con hay không?" Thái độ Lâm Viện hung dữ, "Con nghĩ cha con muốn thấy con vì báo thù mà mình bán?"

"Chú có tư cách gì chỉ trích tôi!" Nhắc tới cha, Cố Du giống như bị đốt thuốc nổ, phanh một tiếng liền nổ tung toàn bộ lý trí, "Chú cảm thấy tôi đi lệch đường? Đúng! Không sai, năm đó tôi mô phỏng súng đạn phi pháp đã làm rất nhiều chuyện trái pháp luật ở chợ đêm, nhưng

tôi có cách gì? Cha ta bị người khác hãm hại vào ngục giam, mỗi lần tôi muốn gặp ông ấy thì phải chuẩn bị tiền, em gái của tôi chịu liên lụy bị thầy giáo hủy bỏ học bổng không có chỗ ở phải lưu lạc đầu đường, mỗi ngày chỉ có thể ngủ trên ghế dài công viên, tôi phải sao bây giờ? Tôi cần không phải tiền, mà là rất nhiều tiền, tôi không có quyền lực của chú, không có năng lực của chú, tôi chỉ có bản thân mình, Chú Lâm, chú không cảm thấy mình vẫn kiên trì nguyên tắc vô cùng cao thượng? Tôi cũng muốn làm người cao thượng, nhưng là nếu tôi cao thượng, đời này tôi không gặp được cha, em gái của tôi ở nước Mỹ không có người chăm sóc! Bây giờ chú nói luật pháp và chính nghĩa với tôi? Nhưng lúc đầu cha tôi bị oan tôi hai bàn tay trắng đứng trước cửa Tỉnh ủy khóc tìm chú thì lúc đó chính nghĩa và pháp luật ở đâu?"

Trời mưa đường phố rất ít người đi đường, phần lớn đi lại vội vàng, chỉ có vài người trước cửa hàng nhỏ nghe được giọng nói của Cố Du đi ra xem náo nhiệt, nhưng vừa thấy biển số xe của Lâm Viện thì né trở về len lén nhìn xung quanh.

Cố Du nói xong gần như thở dốc, những lời này, cô chưa từng nói với Từ Trầm, cô không muốn Từ Trầm cảm thấy cô đáng thương, huống chi đây là bi thương cô không mong muốn.

Cô đã có bao nhiêu bất lực thì có bấy nhiêu tuyệt vọng, lên trời xuống đất, không lối thoát.

Vạch trần vết sẹo cũ khiến Cố Du vốn đã mệt không chịu nổi liền rơi vào tình trạng kiệt sức, thậm chí cô sức đưa tay lau đi nước mắt cũng cạn kiệt.

Lúc này, có bàn tay khoát lên vai của cô.

Khủy tay và lòng ngực quen thuộc khiến Cố Du đột nhiên ý thức được là ai, cô bỗng nhiên có khí lực, ôm chặt hông của Từ Trầm.

Từ Trầm biết Cố Du sẽ không rời khỏi nhất định đang đợi anh, nên sau khi thăm vấn kết thúc được thả ra chuyện đầu tiên là lao đi tìm cô. Anh cách rất xa chợt nghe giọng nói của Cố Du, giọng khàn khàn giống khi giằng co với anh lúc trước, mỗi lời cô nói đều là lạnh lẽo tuyệt vọng lên án anh xuất hiện quá muộn, hối hận chuyện vô bổ, anh có thể làm là kiên định đứng ở cạnh cô lúc này, không rời đi nửa bước.

Vì chạy tới, áo khoác tây trang của Từ Trầm đã muốn ướt đầm, Cố Du dựa vào lên, ánh mắt cảm thấy ẩm ướt hơn mình.

Từ Trầm nhìn Lâm Viện không nói được một lời, ôm Cố Du xoay người rời đi.

Bây giờ anh không muốn nói nhiều với bất cứ kẻ nào.

Ngoại trừ Cố Du.

Từ Trầm bị xe cảnh sát đưa đến, hai người chỉ có thể đi bộ, mái hiên che mưa nhỏ hẹp của tòa nhà được anh nhường cho Cố Du.

Cố Du cúi đầu không nói chuyện, cảm xúc thoát nhìn rất kém, chỉ siết chặt tay anh, mười ngón nhanh đan chặt, có ý dây dưa.

Lúc này Vu Duệ chạy xe của Từ Trạm tới, xem như cứu hai người ướt sũng.

Vừa lên xe, Vu Duệ cảm thấy không khí không đúng, anh nháy mắt với Từ Trạm, không dự đoán được Từ Trạm kêu anh lái xe đi trước, quay đầu nhìn Cố Du khác thường, Vu Duệ hơi khẩn trương, vội vàng xuống xe để lại không gian cho cả hai, sau khi Từ Trạm đóng cửa xe, chạy thẳng đến bờ biển.

Núi nam biển bắc, tên Dương Cảng đến từ biển rộng phía bắc.

Sóng biển gầm thét dâng lên trong mưa, trên bãi đá cuội, chiếc Audi màu đen lẳng lặng đè nén đứng dưới mưa mù mịt.

"Trong vali đồ có quần áo của anh, em thay nhanh đi." Từ Trạm từ chỗ tay lái đi ra sau chỗ ngồi của Cố Du, vừa dứt lời chuẩn bị đưa tay sờ mặt cô giống như trước, không ngờ, Cố Du "Ba" đánh tay của anh, nhào người đè Từ Trạm trên lưng ghế, hôn lên miệng.

Động tác của cô vội vàng lại kích động, nhưng kiên định căn bản không cho Từ Trạm thời gian phản ứng, kéo mở nút áo tây trang đã ẩm ướt, tay lạnh như băng dán lên làn da nóng rực của anh.

Loại cảm giác này thật tốt.

Cô như thuyền nhỏ mắc cạn đá ngầm trong bão táp, xem thân thể anh như cơ hội sống, dây dưa sát vào nhau, bắt đầu cởi áo khoác của mình.

Từ Trạm vô tâm chuyện thụ sủng nhược kinh, anh rõ ràng cảm nhận được Cố Du bất an, cô đang cầu xin cảm giác an toàn, trong tiếp xúc thân thể, trong khát khao anh, loại cảm giác này khiến đau lòng nhưng cũng xúc động, hai người ăn nhịp với nhau, nước chảy thành sông không đợi cởi hết quần áo đã hòa hợp làm một.

Lúc mất hồn nhất, Từ Trạm vẫn không quên đưa tay đi quay kiếng xe xuống, dù sao ở đây không có người, nhưng độ ẩm bên trong xe càng ngày càng nóng.

Cố Du nhìn ra ý đồ của anh, rút tay anh khoát lên người mình, cúi đầu học phương pháp của anh trước kia, cắn vành tai của anh.

"Chết thì chết đi!" Cô mang quyết tâm, giống như lúc liều mạng ở Châu Phi, kịch liệt đáp lại anh.

Cuối cùng mưa ngừng rơi, Cố Du chậm rãi phục hồi tinh thần từ trong trạng thái không khống chế được, lúc này Từ Trạm đã quay cửa kính xe xuống, cảnh tượng kiều diễm bên trong xe, vẫn như cũ chỉ có anh và sóng biển thương thức.

"Em vừa rồi muốn nghẹt thở." Anh vừa cười vừa lau mồ hôi đổ trên trán cô, mà lồng ngực của anh vì thiếu dưỡng mà phập phồng.

Mặt Cố Du đỏ hồng, "Nói chính sự."

Cô muốn nghiêm trang, nhưng gần như núp trong ngực của người đàn ông, cảnh tượng thấy

sao cũng vô cùng không đứng đắn, quần áo của Từ Trạm đầy đủ hơn cô, dáng vẻ như mặt người dạ thú vừa mới ăn uống no đủ, tay còn lớn vồn trên da thịt tuyết trắng trơn bóng của cô, "Yên tâm, Thảm Mộ Thành tìm không thấy cửa đột phá, muốn tìm thử ở chỗ của anh, anh ta là quan mới nhậm chức, không thể không giao phó."

Thật ra Từ Trạм hiểu không phải như vậy, anh đã phát hiện vấn đề, nhưng vấn đề này không thể nói cho Cố Du.

Cố Du nói chuyện hôm nay gặp Tiểu Tước cho Từ Trạм nghe, thấy vẻ mặt của anh bình tĩnh, không khí liền tản ra, "Anh không có ý kiến sao?"

"Nếu chuyện này không liên quan chúng ta, vậy để cảnh sát điều tra tiếp, sẽ có ngày tra ra manh mối." Từ Trạм nói thản nhiên, nhưng những ngày qua chỉ lúc anh thấy Cố Du thì tâm tình mới không còn mây đen dày đặc.

Cố Du thấy anh định liệu trước, nên không hỏi nhiều hơn nữa, đành hoàng quay về trong lòng ngực của anh, thấp giọng nói: "Hôm nay khi em bị bắt rất sợ, thật sự, em sợ mình giống cha bị người khác xử oan, em càng sợ hai khẩu súng kia thật sự có liên quan đến mình."

"Cho dù có, đã qua gần một năm lại qua tay nhiều như vậy căn bản không tra ra ngọn nguồn." Từ Trạм an ủi cô, "Huống chi bây giờ em có anh, mặc dù em không bị oan, anh cũng sẽ cứu em."

"Cho dù em bị trừng phạt đúng tội?"

"Cho dù em tội ác tày trời."

Cô kim lòng không được đưa tay sờ trên gương mặt ôn hòa của anh, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Từ Trạм hôn cô, sau đó nhặt áo tay trang bị ném một bên lên, lấy hộp nhung màu đen từ bên trong ra, "Hôm nay nhận được sau đó anh vốn muốn về nhà giao cho em, ai biết bị đưa đến cục cảnh sát." Nói xong, anh mở nắp hộp.

Ánh sáng ngọc của vòng tay kim cương đeo lên cổ tay của Cố Du.

"Lúc ở Châu Phi trở về anh không nói cho em biết, sau khi trả lại kim cương cho Tổng Thống nước T, ông ấy tặng anh viên lớn nhất, kim cương này trải qua sống chết với chúng ta, anh tìm người đưa ra nước ngoài cắt rồi khảm thành vòng tay, em nói nhẫn kim cương cầu hôn đã muộn, nhưng bây giờ lấy nó buộc chắc em vẫn còn kịp."

Từ Trạм rất ít khi nói nhiều lời như vậy, anh nghiêm túc cài khóa thật chặt, trên mặt Cố Du tràn ngập kinh ngạc và hạnh phúc rồi có nụ hôn triền miên, "Phiền toái trước mắt bé nhỏ không đáng kể, giao cho anh."

Giọng của anh trầm thấp có lực nhẹ nhàng rơi vào đáy lòng cô, ba tháng luồng gió đầu tiên nhẹ thổi tán cây diệp sum suê non nớt cũng không gì hơn điều này.

.....

Đêm khuya.

Sau cơn mưa trên sân thượng vốn chỉ có mình Lâm Viện, chờ ông xoay người mới phát hiện, Thẩm Mộ Thành không biết đã đứng bao lâu.

"Cậu đều thấy được?" Vẻ mặt Lâm Viện giống như già hơn mười mấy tuổi trong một đêm.

"Chuyện cho tới bây giờ ông vẫn luyến tiếc cô ta?" Thẩm Mộ Thành còn mặc đồng phục cảnh sát, hai tay đút trong túi quần, cười châm điều thuốc, khác hẳn dáng vẻ nghiêm chỉnh thường ngày.

"Cậu chính Từ Trạ̣m ta không nói gì, nhưng đừng hại con bé, " Lâm Viện trầm giọng nói, "Tôi đã có lỗi với con bé một lần, không thể có lỗi với con bé lần nữa!"

Thẩm Mộ Thành cười cười, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, đi đến bên cạnh Lâm Viện, giống như cố ý, nhẹ giọng thở dài, "Lúc ban đầu, mỗi người chúng ta đều là người tốt."

Lâm Viện tâm tình bất định nhìn người thanh niên này rõ ràng đang cười nhưng trong mắt không có ý cười, trên người không hiểu rùng mình, "Cậu muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói, trên thế giới này không ai là vô tội, mặc dù bọn họ đã từng là người tốt." Thẩm Mộ Thành nhả ra ngụm khói, đêm tối đáy mắt anh càng tụ càng dày đặc, mà mây đen lượn lờ dưới ánh trăng là ảnh ngược duy nhất sáng rọi trong bóng tối, anh xoay người, cười nói với Lâm Viện, "Nhắc tới cũng khéo, thật ra tôi biết cô ấy không trẻ hơn Từ Trạ̣m bao nhiêu."

Chương 41

Cùng với sóng lớn thủy triều, Cố Du vẫn ru rú trong ngực của Từ Trạh.

Hai người nói chuyện Vụ Lập Dương, Cố Du mới biết, Vụ Duệ từng kết hôn!

"Mẹ của đứa bé kia đâu?" Cố Du nhớ lúc trước Từ Trạh gọi điện thoại chỉ nhắc tới ông bà nội.

"Qua đời."

Cố Du sửng sốt, "Vậh Tư Ninh."

"Trướh đây Tư Ninh rất thích Vụ Duệ, nhưng không phải ai cũng đượh người trong lòng thích." Từ Trạh vuốt tóc đen mềm mại đang rối tung của Cố Du.

Về mặt của Cố Du hơi ảm đạm, lại hỏi: "Mẹ của Lập Dương qua đời thế nào? Anh cũng biết?"

Từ Trạh gật đầu, "Cô ấy và Vụ Duệ là cha mẹ giới thiệu biết nhau, là cô gái rất tốt, lúc Lập Dương sinh ra anh và Vụ Duệ đang trong đội, kết quả xe cứu thương đưa cô ấy đi bệnh viện xảy ra tai nạn xe, khi cô ấy đượh đưa đến bệnh viện vẫn còn hô hấp, nhưng cuối cùng không thể sống sót."

Hơi trầm mặc, Cố Du sâu kín nói: "Trướh kia tán gẫu với Tư Ninh giống em gái của em, cô ấy nói cô ấy đều học trung học và đại học ở Mỹ, có phải điều này liên quan việc Vụ Duệ kết hôn hay không?"

" Vụ Duệ vừa xác định quan hệ với mẹ của Lập Dương, Tư Ninh bỏ ra nước ngoài học, vừa đi là tám năm, chờ lúc cô ấy trở lại Lập Dương đã năm sáu tuổi." Từ Trạh thấp giọng nói.

Cố Du không ngờ Nhan Tư Ninh thậm chí quyết đoán lớn như vậy nói đi là đi không hề lè mề ưỡn ẹo, cô ấy luôn cho mình loại cảm giác nhu nhược tùy hứng đáng yêu, không ngờ còn có mặt cường ngạnh như thế.

Thậh ra, Vụ Duệ và Nhan Tư Ninh thật sự rất giống, tới nay Vụ Duệ vẫn là dáng vẻ biếng nhác bất cần đời, giống như tất cả không liên quan tới anh, cử chỉ lỗ mãng ngẫu nhiên càng không giống người đàn ông đã thành gia lập nghiệp có con.

Có thể cuộc sống cho bọn họ áp lực và suy sụp chỉ có thể dùng phương thức này để từ từ giải trừ.

"Anh để Vụ Duệ chăm sóc Lập Dương nhiều hơn," Cố Du nghĩ đến Lập Dương đã nghĩ đến mình trướh đây, lòng có lưu luyến, "Không ai đi họp phụ huynh đứa bé rất đáng thương,

dù sao lúc nhỏ em có Tiểu Nhân."

"Chúng ta sinh đứa bé chơi với Lập Dương?" Tay của Từ Trạm không an phận lượn lờ đầu vai tròn đờ đẫn trắng mềm của Cố Du.

"Anh nói gì?" Cố Du không có cả phản ứng ngượng ngùng, lập tức giữ chặt cổ áo áo sơmi rộng mở của Từ Trạm, Từ Trạm phản ứng không kịp, bị cô kéo đến trước mặt tạo tình huống chóp mũi cả hai đụng nhau, "Anh ít nguyên rửa bọn em!"

Từ Trạm lập tức phản ứng kịp, cha mẹ của Cố Du chết sớm được Phương Tranh đưa về nhà, chỉ có cha và Phương Nhân làm chị em. Anh định an ủi cô, mà chưa nói gì, khoảng cách của hai người quá gần, thậm chí anh có thể thấy rõ trên chóp mũi và mép tóc của cô đỏ mề hôi vì vừa mới kịch liệt, cô nghiêm mặt khăn trương căng thẳng, hơi giống vẻ mặt nhớn nhác gặp lúc trước, khiến người đau lòng lại muốn khi dễ.

Không để ý suy nghĩ của cô, anh khẽ cắn chóp mũi xinh xắn hoạt bát của cô, cắn môi cô đang chuẩn bị lải nhải giáo huấn anh, dự dõ giống như hưởng thụ cô giãy giụa chui vào trong ngực của anh.

Mùi vị trên người cô thật thơm, đặc biệt sau mỗi lần thân mật, tiết ra lớp mồ hôi mỏng hồng nhạt, tỏa ra màu sắc và hương vị dụ dỗ người, nhưng đến lần hai khi cô không chịu phối hợp, hoặc là khốn, hoặc là mệt mỏi, đẩy đưa không được liền đưa tay chân lên. Chỉ tự trách mình quá dung túng cô, hôm nay không ăn no, Từ Trạm vốn không có ý định lái xe quay về.

Lần đầu tiên Cố Du bị bắt ném thử duy trì tư thế ngồi, chưa bao giờ trải qua thâm nhập gần như khiến cột sống của cô tê dại, mở miệng rên rỉ, kiều my mềm mại khiến tiếng thủy triều cũng mang theo thanh âm run rẩy.

Lăn qua lăn lại, cuối cùng thắt lưng của cô không dậy nổi, chỉ tùy ý Từ Trạm ngắt ở đỉnh nhỏ, muốn làm gì thì làm.

Cô bị âm thanh hành hạ mình phát ra khiến mặt hồng tai đỏ, cuối cùng ngón chân buộc chặt không còn sức cử động.

Dù sao Cố Du đã chịu huấn luyện quân sự, như vậy cơ thể bị Từ Trạm gắng sức lăn qua lăn lại chống đỡ hết nổi, cô xem như biết thương ngày anh quan tâm cảm nhận của cô bao nhiêu.

Cuối cùng cô ngủ thật say, đến lúc nửa ngủ nửa tỉnh, Cố Du nghe Từ Trạm đang nói chuyện mới khôi phục ý thức mông lung.

"Đã tìm những chỗ thông thường?"

Từ Trạm nói chuyện với ai? Giọng của anh đè ép rất thấp, còn có tiếng mặc quần áo sột soạt quanh quần bên tai của Cố Du.

"Tôi biết bọn họ nói gì đó," cô nghe Từ Trạm tạm dừng sau đó nói tiếp, "Điều tra thêm người nhà của hắn."

Cửa xe nhẹ nhàng đóng lại, thân xe gần như không có lắc lư, Cổ Du ló đầu ra khỏi áo khoác tây trang có hơi thở của Từ Trạ̣m, xuyên qua thủy tinh, tia nắng ban mai đang từ từ hiện ra đường chân trời, tô điểm những áng mây, Từ Trạ̣m mặc áo sơ mi quần tây cầm điện thoại đi đến bờ biển, bóng lưng thẳng vừa tới gần đã mọc mảng hồng thật lớn.

Cổ Du vụng trộm quay cửa kính xe xuống, muốn nghe anh nói gì, nhưng thủy triều vỗ bãi đá nuốt hết toàn bộ âm thanh, đợi Từ Trạ̣m để điện thoại di động xuống, Cổ Du vẫn không nghe được nửa câu. Thấy động tác xoay người của anh, cô kích động ấn nâng cửa kính xe quay mặt vào trong tây trang trên người, giả bộ ngủ say như trước.

Sau khi cửa xe mở ra gió biển mặn thối mạnh vào, đóng cửa xe lại biển mất không thấy, chỉ giữ lại hơi thở biển cả.

Trong xe, mùi vị hai người lưu lại cũng bị thổi tán.

"Thức dậy thì ngồi dậy," Từ Trạ̣m bắt được mắt cá chân nhỏ nhắn của Cổ Du, kéo cô ra khỏi áo khoác giống như lột quả trứng gà, "Còn giả bộ."

Phần nộ cuộn mình, Cổ Du nhìn không được trừng mắt liếc Từ Trạ̣m, "Nói bí mật gì mà không cho em biết, có tạt giạt mình."

Trong đồng quần áo lộn xộn, ngồi trên ghế da thật, cô cuộn nửa người hình dáng thân thể trơn bóng trong suốt đầy dụ hoặc vô cùng đối lập phía dưới, liếc mắt không biết sống chết vừa rồi càng khỏi phải nói là có bao nhiêu tính hoang dã trêu chọc người.

Trước mặt cô thì Từ Trạ̣m chưa từng làm quân tử nửa ngày, cúi xuống liền bắt đầu liên tục thu phục đất bị mất, nghe tiếng kêu sợ hãi của cô, quả thực khiến anh mất hồn cả người thiêu đốt.

"Anh làm tiếp em sẽ nhảy xuống biển!" Cổ Du gấp đến độ thật muốn mở cửa xe, kết quả bị Từ Trạ̣m bắt trở về lấy dây an toàn và caravat buộc chặt, lại trở thành bàn thức ăn Trung Quốc.

Từ Trạ̣m thành toàn cho cô, để đầu cô chui qua cửa xe rướn người ra biển, không có cả cơ hội cầu xin tha thứ.

Trong xe không gian nhỏ hẹp, rất thích hợp để cả hai lau súng cướp cò, Cổ Du thề kiếp sau sẽ không ở trên xe của Từ Trạ̣m, sau ba lần mỗi khớp xương cốt và bắp thịt của cô đã kháng nghị.

Suốt đường đi, Cổ Du không chịu nói chuyện với Từ Trạ̣m, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Từ Trạ̣m cảm thấy đáng vẻ cô tức giận rất thú vị, rõ ràng cô hưởng thụ tốt cùng cũng không kháng cự thân mật, lúc nào cũng vì xấu hổ và giận dữ mà tự cảm thấy khó chịu.

Cô đương nhiên xấu hổ và giận dữ, rõ ràng trong cuộc sống cô chiếm thượng phong, lại bị anh nắm chắc nhược điểm, giống như từ cốc khiếm hác nan điền, thật sự là vô cùng nhục nhã!

Vì hiểu Cố Du, Từ Trạm biết bây giờ không cần dỗ cô, chỉ cần nói chính sự có thể kéo tâm tư bất thường của cô quay về, đang thế này, tin tức vừa rồi quan trọng như vậy, anh cứ đợi mình ăn uống no đủ rồi mới mở miệng.

"Em quen thuộc cô gái Tiểu Tước kia bao nhiêu?" Giọng điệu của anh giống như lái xe tùy ý nói chuyện phiếm.

"Đề làm chi!" Cố Du không nhìn anh, chỉ nhìn lui cảnh vật không ngừng lướt nhanh.

"Cô ấy mất tích." Từ Trạm thản nhiên nói.

Cố Du quay đầu mạnh nhìn anh, "Chuyện lúc nào?"

"Tối hôm qua."

"Là mất tích hay là." Cố Du cảm thấy kỳ quái, "Cố tình trông thấy em liền gặp chuyện không may?"

"Bọn em có cho nhau cách để liên lạc?" Sắc mặt Từ Trạm trầm tĩnh như nước, giọng nói cũng trầm thấp.

Cố Du gật đầu.

"Nếu cô ta gọi điện thoại tìm em, trăm ngàn không nên nhận." Phía trước có đèn đỏ, Từ Trạm dừng xe nhìn Cố Du nói, "Lập tức cho anh biết."

"Kỳ quái , chuyện này sao giống nhắm tới em?" Cố Du thật sự không hiểu ra sao, chuyện ngồi nổ không phải tập đoàn Bắc Phương phiền toái sao? Sao đột nhiên phát sinh quan hệ với cô.

"Mặc kệ thế nào, nhắm tới em chính là nhắm tới anh," chuyển đèn xanh, Từ Trạm nhìn về phía trước lần nữa, trong mắt lóe ra vàng sáng tàn nhẫn, "Không có gì khác nhau."

Anh hết chỗ chê, cô là nhược điểm duy nhất của anh, cũng là uy hiếp không thể thay thế nhất.

Người này mặc kệ là ai đã biết gần như toàn bộ về anh, muốn phá hủy tất cả, chuyện xưa của Cố Du bị khơi ra chỉ muốn trong lòng anh đại loạn, hai mặt khó mà bắn khoả, Tiểu Tước mất tích, tuyệt đối không trùng hợp như vậy.

Chân tướng từ từ nổi lên mặt nước, anh đúng là thiếu một lý do.

Lý do vì sao xuống tay với mình.

Nhưng mà chỉ cần có hành động thì không sợ không tìm ra động cơ, Từ Trạm nhìn Cố Du trên tay lái phụ như nghĩ tới điều gì, lại không hề có ý sợ hãi.

Hạnh phúc không dễ có, anh không phải chỉ bảo vệ bản thân.

Từ Trạm đưa Cố Du về nhà trước, để cô ngủ bù thật tốt.

Cố Du rất mệt mỏi, không đợi anh chân trước bước ra cửa đã ngủ say, đến khi bị điện thoại của Nhan Tư Ninh đánh thức.

Trong điện thoại Nhan Tư Ninh lú lú nói nửa ngày mà không nói trọng điểm, Cố Du miễn cưỡng đáp lại, kỳ thật trong đầu đều là bột nhào, cuối cùng giống như Nhan Tư Ninh không thể nhìn được nữa, buông câu chờ cô tới đây liền cúp điện thoại, Cố Du nửa ngày không kịp phản ứng, sao Nhan Tư Ninh xuất viện?

Nhưng cô không còn tinh lực phản ứng, vút điện thoại ngã đầu ngủ tiếp.

Vừa cảm giác hơi thoải mái, nửa tiếng, tiếng chuông cửa kéo Cố Du như xác không hồn xuống giường.

"Chị Du Du, chị thật sự bị bắt?" Nhan Tư Ninh vọt vào phòng chuyện đầu tiên là hỏi cô cuối cùng xảy ra chuyện gì.

"Ừ." Mí mắt của Cố Du đang kịch liệt đánh nhau, mặc kệ cô ấy hỏi gì đều là một chữ "Ừ".

Nhan Tư Ninh vô cùng gấp gáp, vừa muốn hỏi đến cùng tình huống thế nào, ánh mắt quét qua thân thể của Cố Du đang mặc áo ngủ, chợt rung mình, "Bọn họ còn nghiêm hình bức cung?"

Cổ và xương quai xanh của Cố Du lộ ra ngoài nhiều vết màu hồng, cổ tay mắt cá chân cũng lộ ra dấu vết, nhìn vô cùng đáng sợ.

"Ừ." Cố Du vốn không nghe tiếng cô ấy nói gì, bản năng lên tiếng trả lời.

Chờ Nhan Tư Ninh bị phần nộ lay động thanh tỉnh sau đó mới thấy xấu hổ mặt đỏ, vội vàng giải thích việc này tuyệt đối không phải cảnh sát làm, cảnh sát nào có mất trí như vậy.

Ở bệnh viện Nhan Tư Ninh ghét buồn, cha Nhan hạ tối hậu thư cho công ty đại diện của cô để cô phải nghỉ ngơi thật tốt nửa năm không có hoạt động, vì vậy chỉ có thể tìm Cố Du giải buồn, hai người chưa ăn cơm, vì thế chuẩn bị gọi đồ ăn mua ngoài, lúc này đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

"Nhà Chị không có chuông cửa sao?" Nhan Tư Ninh hỏi.

Cố Du cũng tò mò, sao không ấn chuông cửa mà gõ cửa đây? Cô đến mắt mèo nhìn ra ngoài, không ai, vừa mới quay người, tiếng đập cửa lại vang lên, âm thanh không lớn, tiết tấu hơi nhanh. Cô vốn không định mở cửa, ai ngờ Nhan Tư Ninh đi tới giành trước, "Ai vậy?" Sau đó thuận tay đẩy cửa ra.

Người đứng ở ngoài cửa khiến cả hai đều sửng sốt.

Vu Lập Dương gần như không dự đoán được có hai người ở đây, nhưng mà cậu hiển nhiên không hề không chuyên tâm, chạy vào nhà ôm đùi Nhan Tư Ninh không chịu buông tay, "Chị

Tiểu Ninh! Sao chị cũng ở đây!"

Đứa nhỏ không thể ý thức được trong thế giới của người lớn không thể không biết xấu hổ, nhưng Cố Du rõ ràng chú ý sắc mặt Nhan Tư Ninh trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó biến thành nụ cười sáng lạn.

"Vì sao em tự mình chạy đến? Ông bà nội và ba của em biết không?" Nhan Tư Ninh xoa xoa đầu Vu Lập Dương.

"Hôm nay là thứ Bảy, trường học không có lớp, em học bổ túc Piano xong thì tới đây, chị Tiểu Ninh cũng tới chơi với chị Du Du?" Vu Lập Dương vò nát váy của Nhan Tư Ninh không có ý muốn buông tay.

Nhan Tư Ninh đưa tay cốc đầu cậu, "Đi, gọi điện thoại cho ông bà nội nói em ở chỗ chị đây."

Vu Lập Dương buông lỏng tay, Cố Du không biết nên nói với Nhan Tư Ninh cái gì cho phải, điện thoại của cô bỗng nhiên đổ chuông. Từ Trạm sẽ không tùy tiện gọi điện thoại âm ỹ cô ngủ, Cố Du đột nhiên nhớ anh đã nhắc nhở, không khỏi cảnh giác. Mà khi cô nhìn số điện thoại là dãy số vùng xa lạ.

"Alo? Tôi là Cố Du, ai vậy?" Cô nghi ngờ nhận điện thoại.

"Là chú."

Giọng Lâm Viện ngoài ý muốn truyền vào trong tai.

Hôm qua giằng co rành rành trước mắt, Cố Du nhất thời trầm mặc, cảm thấy không có lời nào để nói với ông.

"Chuyện hôm qua là lỗi của chú, Du Du, thật xin lỗi."

Trong giọng nói của Lâm Viện có loại mệt mỏi Cố Du chưa từng nghe qua, cô không nói gì, thấp giọng nói: "Không sao, đã qua rồi."

"Điện thoại cho con không chỉ vì xin lỗi," Lâm Viện còn nói thêm, "Thật ra nhà bị tịch thu niêm phong của con vẫn không chuyển cho ai dùng, đồ đạc không nhúc nhích, tối qua chú liên hệ với tòa án bọn họ nói nếu đã sửa án thì có thể trả lại cho con, chút nữa chú kêu thư ký đến ngoài tiểu khu thị ủy đưa chìa khóa, con đi sửa sang lại di vật của ba con."

Chương 42

Cố Du hồi lâu mới tỉnh lại, kinh ngạc hỏi: "Trước đó không phải nói sẽ lấy bán đấu giá sao?"

"Chú đã giữ lại những thứ này, vốn hi vọng sóng êm gió lặng sau đó cho chị em hai con giữ để tưởng niệm, chuyện bây giờ đã giải quyết, không cần băn khoăn." Giọng Lâm Viện phát ra trầm thấp.

"Bây giờ con sẽ đi lấy chìa khóa," Cố Du dừng lại hồi lâu, "Chú Lâm, cảm ơn."

Cô cảm ơn chân thành, dù sao việc đã đến nước này.

Lâm Viện không trả lời, nhất thời trầm mặc sau đó điện thoại bị cắt đứt âm.

"Chị muốn đi đâu?" Nhìn Vu Lập Dương nói chuyện điện thoại xong Nhan Tư Ninh vừa lúc nghe Cố Du nói đi lấy cái này.

"Chị đi về nhà cũ lấy ít đồ." Cố Du cảm giác như trút được gánh nặng.

"Cùng đi chứ," Nhan Tư Ninh suy nghĩ, "Thuận đường ăn cơm, sau khi trở lại đưa Lập Dương về nhà."

Cố Du gật đầu.

Vu Lập Dương vừa nghe phải đi chỗ mình chưa từng đi qua, hưng phấn lập tức muốn đi.

Hai người dẫn cậu bé hoạt bát lên chiếc Volkswagen Beetle của Nhan Tư Ninh, Cố Du đã biết tài lái xe của cô, quyết định tự mình lái.

Nhà cũ của Cố Du ở tiểu khu thị ủy, đều là nhà hai tầng nhỏ hiện đại, nhưng mà tương đối cũ kỹ, rất nhiều lãnh đạo đã không ở đây từ lâu, phần lớn là cán bộ về hưu. Phương Tranh nhập ngũ rồi giải ngũ sau đó đến Dương Cảng dưới sự an bài của chánh phủ vào đây, ở liên mươi mấy năm.

Mặc dù khơi ra trí nhớ quá đau khổ, có thể trở về sửa sang lại di vật của cha cũng coi là chuyện may mắn.

Cố Du lái xe rất ổn, Vu Lập Dương học Piano tới trưa nên rất mệt mỏi, gồi đầu lên chân của Nhan Tư Ninh ngủ thiếp đi, Cố Du nhìn trong kính chiếu hậu thấy Nhan Tư Ninh ngồi ở ghế sau ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ, muốn dùng ngôn ngữ đánh vỡ trầm mặc, lại không dám kinh động bụi ngủ trong mắt cô.

Tình cảm của cậu bé chân thành gọi cô là chị, Cố Du biết, trong lòng cô nhất định đau

buồn nói không nên lời.

"Chị Du Du, chị biết em sao lúc đầu từ nước ngoài trở về muốn vào làng giải trí sao?" Nhan Tư Ninh chợt quay đầu, từ kính chiếu hậu nhìn thẳng vào mắt Cố Du.

Cố Du nguyện ý làm người lắng nghe tiêu chuẩn, yên lặng gật đầu.

"Không bằng chị đoán trước em học chuyên ngành gì?" Nhan Tư Ninh trừng mắt nhìn.

"Không biết," Cố Du cười nói, "Em đã hỏi chị vậy nhất định là chị không đoán ra."

"Chuyên ngành của em là kiến trúc sư, không ngờ?" Nhan Tư Ninh cười lên rất đẹp mắt.

"Vậy sao em trở lại chọn con đường này? Vì không thích chuyên ngành này?" Cố Du hỏi.

Nhan Tư Ninh cúi đầu cười yếu ớt, cô đơn cong khóe miệng biểu lộ, "Không, em rất thích. Ở nước ngoài tám năm, em không trở lại một lần, ba em không nói đạo lý, rõ ràng nguyên nhân của em ông lại hận chết Vu Duệ, nên không cho người nhà họ Hứa nói cho em biết bất cứ tin tức gì của anh. Nhưng tám năm này, em chưa từng cho anh Từ lưu số của mình, chính là muốn tạm biệt quá khứ bắt đầu lần nữa. Rất nhiều chuyện em trở lại mới biết, nhưng em biết rõ những năm này đã xảy ra chuyện gì, chuyện đầu tiên trong đầu muốn làm là đi tìm anh."

Cố Du gần như có thể đoán được kết quả.

"Thật ra thì không phải ôm hi vọng gì, chẳng qua là cảm thấy rất muốn trông thấy anh, hỏi anh có quá khổ cực hay không, nhưng anh lại không chịu gặp em, có lẽ là sợ làm trễ nãi em," Nhan Tư Ninh bật cười lắc đầu, giống như châm chọc mình, "Không sợ bị anh làm trễ nãi, anh càng không chịu gặp em thì em càng không muốn toại nguyện anh, cuối cùng em nghĩ được cách vô cùng tuyệt vời, lúc ấy nhiều chỗ xây dựng như vậy muốn em về làm việc đã bị em từ chối, em liên lạc với bạn học cũ làm biên kịch, vào công ty đại diện bây giờ, vừa vào giới điện ảnh và truyền hình, chuyện đầu tiên em liều mạng nhận quảng cáo, em cảm thấy như vậy coi như anh không muốn gặp, cũng không khỏi không nhìn thấy em khắp nơi."

Cô chấp thường khiến người ta đưa lựa chọn không tưởng được, Cố Du hiểu lại không nhìn được cảm thấy chua xót thay Nhan Tư Ninh.

"Chị cũng biết ba em rất lợi hại, ông biết em vào giới giải trí sau đó rất tức giận, nhưng không nỡ để em bị thua thiệt, vội vàng vận động toàn bộ quan hệ có thể vận động bảo vệ cho em, khi đó chị không biết, trên web khắp nơi đều mắng em hậu thuẫn phía sau không có thực lực, khi em tham gia hoạt động đều có người ồn ào lên, em không quan tâm, người ái mộ cũng tốt danh tiếng cũng được, vì em không muốn làm minh tinh, em muốn chân chính trở thành, vĩnh viễn không có hy vọng."

Tay của cô nhẹ nhàng lướt nhẹ tóc của Lập Dương, cậu bé ngủ say dương như rất thoải mái, lộ vẻ mặt hết sức an nhàn.

"Nhưng đàn ông thật là sinh vật bảo trì bình thản, bọn họ tỉnh táo, em không mong đợi sửa án tử hình, nhưng mà em rõ ràng tự mình làm tự chịu trừng phạt đúng tội, cuối cùng em hoàn

toàn không có tính nhẫn nại, không gặp mặt thì không gặp mặt, vậy cũng tốt. Nhưng ai biết may mắn lần đầu tiên chọn đứng bên em lúc này, ngày đó em đi tham gia hoạt động khai trương của cửa hàng chiến hạm thượng hạng, rất nhiều minh tinh được mời, người ái mộ của minh tinh nhiều hơn, chủ trì không an bài tốt, sân khấu ngoài trời ở quảng trường thương mại vô cùng chật chội, người ái mộ minh tinh ầm ĩ mở miệng rất nhanh biến thành đánh nhau, bàn đẹp bị người ái mộ vây chặt kín từ lâu, người không lý trí cầm bình nước và cục đá đập loạn trên bàn, người đại diện đưa em chen ra ngoài, ai biết quá nhiều người phân tán chen lách chúng em hoàn toàn. Người ái mộ hỗn chiến, ta không người thích, không biết fan nhà ai phát hiện em sau hô lên, mấy cô gái trẻ giống như điên vậy đồng loạt xông lên nắm tóc của em bắt đầu đánh, khi đó thật sợ hãi, nghĩ sẽ giao mình ở chỗ này rồi."

Ánh mắt Nhan Tư Ninh quay ra ngoài cửa sổ lần nữa, lần này, Cố Du nhìn thấy rõ, vón trong ánh mắt xám tro toát ra ánh sáng lấp lánh.

"Kết quả lúc này, có người kéo tay của em, trước mắt em tối sầm bị y phục che kín, ngang hông đột nhiên bị người ra sức siết chặt kéo lên trước. Lúc ấy em cực kỳ sợ hãi, nhưng lập tức em cảm giác gần như không thở được lớn hơn sợ hãi, mùi y phục che trên người em quen thuộc như vậy, cho dù tám năm em không cảm nhận được nhưng cũng không thể quên được. Em không biết sao anh xuất hiện, không rõ ràng lắm anh đưa em rời khỏi nguy hiểm vây quanh tròn điệp trở lại trong xe thể nào, em chỉ nhớ rõ lúc mình lấy y phục trên đầu xuống giống cảm giác thấy anh lần nữa sau tám năm, tới bây giờ, cảm giác đó là hy vọng cuối cùng của em." Nhan Tư Ninh quay đầu giống như đang nói câu chuyện người khác, trong kính chiếu hậu nhìn ánh mắt Cố Du tràn đầy thương xót nhẹ nhàng cười, "Rất buồn cười đi?"

Cố Du trịnh trọng lắc đầu, Vu Duệ và Nhan Tư Ninh bây giờ thuận theo tự nhiên là khó cỡ nào với Nhan Tư Ninh, "Em đừng cảm hơn chị." Cô nghiêm túc nói.

Nghe được lời Cố Du nói, Nhan Tư Ninh sửng sốt, hốc mắt từ từ đỏ. Trong xe an tĩnh lại, đáy lòng Cố Du bách chuyển thiên hồi. Cô chợt nhớ Từ Trạ đang chờ đợi lúc mình quên lãng anh từ lâu, có phải cảm giác giống như Nhan Tư Ninh hay không.

...

Ban ngày hội sở buổi chiếu phim tối luôn có loại yên lặng khác biệt, giống như tiếng động lớn ồn ào sau không khí trầm lặng khiến người ta càng cảm thấy bị đè nén.

Dưới sự chỉ dẫn của quản lý trực ban Từ Trạ đi lên lầu hai, dựa vào số trong điện thoại tìm được căn phòng đã hẹn.

Anh đưa tay gõ cửa, không có bất kỳ tiếng trả lời cửa đã được mở.

"Cậu vẫn như xưa, không đến muộn." Thẩm Mộ Thành cười tránh khỏi cửa, ý bảo Từ Trạ vào.

"Sao hẹn tôi gặp mặt ở đây? Cậu là quan mới nhậm chức không sợ người nói xấu?" Từ Trạ nhìn anh đóng cửa lại, thản nhiên nói.

"Đương nhiên sợ, nhưng có vài lời tôi nhất định phải nói cho cậu biết," Thẩm Mộ Thành thu hồi nụ cười vừa rồi, trầm giọng nói, "Hôm nay ở căn phòng này tôi không phải là Cục trưởng Cục công an của Dương Cảng, mà là chiến hữu của cậu."

Từ Trạ**m** bình tĩnh nhìn anh, cười cười, không nói gì.

"Ở đây có thể tùy ý nói chuyện," Thẩm Mộ Thành chỉ cửa sổ đã đóng kín, "Trước kia Tổ trọng án trưng dụng căn phòng này khi theo dõi, mặc dù sau đó vụ án đã phá không dùng nữa, nhưng thiết bị nhiễu sóng điện thoại di động và tín hiệu nghe trộm đều ở đây, cậu yên tâm."

"Không có gì lo lắng." Từ Trạ**m** không biến sắc, giọng từ đầu đến cuối rất trầm ổn, "Trong điện thoại cậu nói có chuyện, chuyện gì?"

Trong mắt Thẩm Mộ Thành lộ vẻ lo lắng, anh nhìn Từ Trạ**m** thấp giọng nói: "Tổ chuyên án tra ra vài thứ, tôi muốn nói cho cậu biết trước."

...
"Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."

Trong điện thoại Cố Du nghe âm bản cảm thấy không bình thường, dù ở trong hội nghị điện thoại di động của Từ Trạ**m** cũng mở máy điện thoại gọi đến vì cô, hướng chỉ Từ Trạ**m** nghiêm khắc cẩn thận, điện thoại di động luôn sạc điện đúng lúc, không xuất hiện tình huống kỳ quái này.

Nhưng vẫn là xuất hiện.

Tiếng kèn dồn dập đâm vào tai người đau nhức, đèn đỏ chuyển thành xanh, Cố Du chỉ lo điện thoại, phía sau xe chờ đã lâu. Còn một con đường thì sẽ đến tiểu khu thị ủy, cô định nói cho Từ Trạ**m** chỗ mình đi, không ngờ điện thoại khóa máy.

Cố Du cất điện thoại đạp chân ga, sau một phút, Volkswagen Beetle khéo léo tinh xảo dừng trước mặt chiếc Audi màu đen.

" Phó tỉnh trưởng Lâm kêu tôi đem chìa khóa đến."

Thư ký tới đưa chìa khóa là một người đàn ông trung niên đeo mắt kiếng hào hoa phong nhã, sau khi Cố Du nhận chìa khóa gật đầu nói cảm ơn, hẩn lập tức ngồi lên xe rời khỏi.

Mặc dù chuyện cách hai năm, cô như ngựa quen đường cũ tìm được chỗ ở trước đây, dãy nhà hai tầng lớn kiểu xưa tầm thường, trong thế kỷ 80 mặt tường quét vôi vàng, giản dị cũ kỹ so với biệt thự trước mắt. Tầng khác trong đình nhỏ có mấy người già chơi cờ, chợt có người nói lớn "Chiếu tướng!" Lập Dương giật mình khỏi giấc mộng mở mắt ra.

"Cùng đi lên," Nhan Tư Ninh thấy ánh mắt Cố Du phức tạp đau thương dày đặc, dịu dàng nói, "Muốn lấy gì cần thiết em xách giúp chị."

"Còn có em!" Vu Lập Dương không biết hai người nói chuyện gì, nhưng vừa nghe hai chữ cần thiết, vội vàng lên tiếng.

Trái tim của Cố Du ấm áp, cười gật đầu, ba người đi tới cửa, cô hít sâu, cầm chìa khóa vào ổ khóa nhẹ nhàng chuyển động.

Mùi bụi bặm bay vào mặt, ánh mặt trời chiếu vào phòng tối, quét tới tấm tối và lo lắng.

Vì tấm ny lon trong suốt che đầy cả nhà phủ đầy tro bụi, Vu Lập Dương ho khan, Cố Du và Nhan Tư Ninh mở tất cả cửa sổ ra.

Vốn là căn phòng tối tăm lập tức ấm áp, đóng cửa lại, Vu Lập Dương chạy loạn khắp nơi, Cố Du từ từ đi lên lầu hai, đi vào phòng Phương Tranh.

Tất cả đều đọng lại vào đêm gặp chuyện không may, mắt kiếng của Phương Tranh còn đặt ở trên bàn, nước trà trong cốc sứ trắng đã bốc hơi từ lâu, chỉ còn màu nâu đậm của vết trà đọng.

Tiếng chạy bộ thùng thùng của Vu Lập Dương mơ hồ truyền đến trên sàn nhà lầu một, Cố Du xoay người trở lại phòng khách lầu hai, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, dường như cách cả thế.

"Chị Du Du, phòng của chị ở đâu?" Nhan Tư Ninh thấy vẻ mặt cô tràn ngập khổ sở, đi tới khoắc cánh tay của cô, "Em muốn nhìn xem."

Cố Du nhìn Nhan Tư Ninh nở nụ cười vui vẻ hít sâu chậm rãi nói ra, cô lại chìm đắm vào đau thương, tất cả đã qua sẽ không quay lại, nhớ lại những hồi ức lúc trước mới là động lực ấm áp nhất. Cô cười yếu ớt nói với Nhan Tư Ninh: "Phòng của chị rất lộn xộn, ở chỗ..."

"Phòng thứ hai bên tay trái."

Giọng nói đột nhiên xuất hiện khiến Cố Du chột run rẩy, mỗi lỗ chân lông không tự chế mà lạnh lẽo.

Giọng nói này đã từng xuất hiện vô số lần trong cơn ác mộng của cô, tái hiện chân thật sau lưng cô.

Cô xoay người, mặt không chút máu nhìn người đàn ông trước mắt, Vu Lập Dương đang liều mạng giãy giụa trong ngực hấn không thể động đậy, miệng bị bịch lại chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên.

Khóe môi của Trịnh An Hà nâng lên nhìn Cố Du đang vô cùng kinh hoàng, khẩu súng từ từ để trên huyệt thái dương của Lập Dương cười nói: "Tôi nói không sai chứ, Cố Du."

Chương 43

Khóe miệng Trịnh An Hà chứa nụ cười sắc nhọn, ánh mắt âm ngoan, cả người phát ra lạnh lẽo nguy hiểm kinh khủng.

"Anh tới tìm tôi báo thù," Cố Du nhanh chóng phản ứng, "Vậy thả đứa bé."

Nắng ấm mùa thu dường như bị gió nhẹ thổi vào cửa sổ thủy tinh, mờ mờ mềm mại, nhưng phòng khách lầu hai đang bị đóng băng, chân Vu Lập Dương cách mặt đất giẫm đạp không ngừng, miệng bị che phát ra âm thanh ô ô. Nhan Tư Ninh gấp đến độ sắc mặt trắng bệch tái mét, khớp xương mười đầu ngón tay đã siết chặt trắng bệch, "Thằng bé thử độc không nổi!"

Cố Du đoán Trịnh An Hà không dám nổ súng kinh động những người khác trong đại viện, trên người hẳn nhất định có vũ khí, nhưng Cố Du quét nhanh qua toàn thân hắn, vốn không cách nào kết luận vị trí của vũ khí.

"Nhờ người đàn ông của cô, bây giờ tôi bị cả nước truy nã, món nợ này chúng ta phải tính thật rõ," Trịnh An Hà không có ý buông tay, càng cười càng rõ hơn, "Tôi muốn xem hắn có bản lĩnh tới cứu cô lần nữa hay không."

Trái tim chân động, nhớ mới vừa không cách nào gọi điện thoại được, Cố Du gắt gao nhìn chăm chăm vào Trịnh An Hà, "Người có đồng lõa? Các người đã làm gì Từ Trầm!"

Nhan Tư Ninh chưa từng thấy Cố Du như vậy, trên người đầy sát khí, trong mắt vốn là con nai dẹt dàng lại có ánh mắt tràn đầy sắc bén.

Trịnh An Hà cười, không phủ nhận, "Hôm nay người chơi với cô là tôi, đừng phân tâm. Cô xem, cô biết cây súng này hay không? Đây là tự cô làm lúc trước, cô xem, tôi vẫn giữ lại, bất kể trốn tới chỗ nào cũng mang theo trên người, sẽ chờ một ngày như thế."

Vỏ súng kim loại sáng loáng dưới sự khúc xạ của ánh mặt trời có loại khí phách cảm giác không chân thật, Cố Du nhìn kiệt tác của mình, máu toàn thân trở nên lạnh lẽo.

"Người muốn thế nào?" Mắt thấy Vu Lập Dương giãy giụa càng ngày càng yếu, lòng của cô bị buộc chặt.

"Tôi muốn cô chết có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu." Khóe miệng Trịnh An Hà cong lên vì phấn khởi mà hơi co rúm, đè chặt họng súng gần vào tóc ngắn của Vu Lập Dương, "Làm theo lời tôi."

Cố Du không có lựa chọn.

"Được," giọng cô không run rẩy, lạnh cứng đáng sợ, "Chỉ cần người thả cậu bé, tôi sẽ làm theo tất cả."

"Ném điện thoại," Trịnh An Hà cười đưa mắt nhìn trên người Nhan Tư Ninh, "Cả cô nữa."

Cố Du và Nhan Tư Ninh lấy điện thoại di động ra đặt nhẹ trên đất.

Nhưng mà Cố Du vô cùng tỉnh táo, khi bản thân gặp chuyện không may, Nhan Tư Ninh và Vu Lập Dương nhất định sẽ bị Trịnh An Hà mất lý trí giết hại diệt khẩu, không ai biết bọn họ tới đây, Trịnh An Hà rời khỏi, ba thi thể sẽ ngủ say đến thối nát.

Không ai biết chỗ này.

Không, không đúng!

Cố Du lấy lại tinh thần, đột nhiên ý thức được Lâm Viện biết bọn họ ở đây. Nhưng tất cả quá trùng hợp, trùng hợp khiến cô không thể không nghĩ đến khả năng kinh khủng. Nếu Lâm Viện bán đứng cô, sao ông lại liên lạc được với Trịnh An Hà? Trong lúc này có phải có những người khác trợ giúp?

Không đợi cô suy nghĩ vẫn hồi, Trịnh An Hà đã mở miệng: "Đề tay lên trên đầu, đi tới."

Bây giờ biết đã không còn kịp nữa, chuyện duy nhất cô có thể làm là tạo cơ hội cho Nhan Tư Ninh và Vu Lập Dương chạy trốn, như vậy bọn họ có thể sống sót không bị dính líu, có thể nhanh chóng thông báo cho Vu Duệ, đi giải quyết phiền toái của Từ Trạm.

Thừa dịp lực chú ý của Trịnh An Hà còn trên người mình, đây là thời cơ tốt nhất.

Cố Du đặt tay trên ót, làm theo tất cả, đi từ từ tới Trịnh An Hà, rất nhanh, hai người chỉ còn bước ngắn, cô gần như có thể cảm giác được hắt thở hỗn hển vì hưng phấn.

Trịnh An Hà chột ra tay!

Mục tiêu không phải là mình, khử tay hắc gong xiềng Tiểu Lập Dương!

Báng súng nặng nề rơi xuống ót của cậu, Vu Lập Dương cúi đầu không còn giãy giụa gì, dòng máu tươi vô lực chảy róc rách uốn lượn từ cổ ra.

Đột nhiên xuất hiện công kích khiến Cố Du chớp mắt hoảng hốt, lúc này Trịnh An Hà buông tay ra, mặc cho Vu Lập Dương bất tỉnh xụi lơ rơi xuống đất, tiến lên tấn công Cố Du.

Nhan Tư Ninh không kịp kêu sợ hãi nữa, chạy vài bước bỏ nhào xuống đất, ôm thân thể Vu Lập Dương nho nhỏ vững vàng vào lòng, cô mới vừa giương mắt, kim loại bóng loáng như gương khúc xạ ánh mặt trời vụt nhanh qua trước mắt, tái nhợt lạnh như băng.

Cô thét lên, thấy Trịnh An Hà cầm dao găm sáng ngời chói mắt đâm vào người Cố Du.

Mặc dù Cố Du nhận ra ý đồ của Trịnh An Hà, nhưng cô vốn không kịp ngăn trở nữa, chỉ có thể dùng hai tay cầm thật chắc cổ tay bên chắc có lực của hắn, vào lúc sau cùng, tự mình tránh khỏi chỗ hiểm trí mạng.

Xương sườn bên trái bị vật sắc nhọn đâm vào da thịt đau đớn, cô còng lưng, không phát ra

tiếng nào, ý thức đau đớn khi rút dao găm ra.

Trong thân thể ẩm áp trào ra ngoài, gan không bị thương, nhưng trong nháy mắt đau đớn gần như khiến cô nghĩ mình sẽ chết như vậy.

Tầm mắt mơ hồ, cô thấy Nhan Tư Ninh một tay ôm Vu Lập Dương, một tay túm mạnh bắp chân của Trịnh An Hà, ngăn cản hắn chuẩn bị từ trên cao hạ xuống mình một dao trí mạng.

Chạy mau.

Cô muốn kêu nhưng kêu không ra, đau khổ ngăn ngui gần như đình trệ lúc đó, Cố Du thấy Trịnh An Hà vung dao găm tới Vu Lập Dương.

Gần như trong lúc đó, Nhan Tư Ninh nhào trên người Vu Lập Dương, hoàn toàn bao trùm cậu.

Trong nháy mắt đóa hoa đỏ tươi cực lớn tràn ra trên ở áo khoác trắng của cô.

Cố Du không để ý đau đớn giùng giằng đứng dậy, Trịnh An Hà mắng một câu sau đó quay đầu lại, gươm dao về phía cô lần nữa.

... "Hắn giống như người có bối cảnh như vậy, cho dù là cậu chưa chắc chọc nổi."

Thẩm Mộ Thành dựa vào tường, trong ánh mắt lộ vẻ sầu lo.

Từ Trạm chú ý, ánh mắt của anh ta luôn vô ý liếc nhìn đồng hồ treo trên tường.

Kim chỉ giây tí tách, chạy vô cùng chậm chạp, nhưng không hiểu sao, nhịp tim của Từ Trạm vội vàng tăng tốc khi thời gian trôi qua, giống như có cái gì đang thúc giục anh.

Tin tức của Thẩm Mộ Thành thật sự rất quan trọng, Từ Trạm và Vu Duệ nhận định là cấp cao biết chuyện tham dự trong sự kiện đầu cơ trục lợi vũ khí, mục tiêu tập trung vào ba người, Thẩm Mộ Thành thay bọn họ hoàn thành sàng lọc, tìm ra bàn tay đen cuối cùng, Giang Phàn.

Nhưng bối cảnh của hắn đúng như lời Thẩm Mộ Thành, chọc không nổi sẽ có lần thứ hai, tuy lưới pháp luật thưa nhưng nếu hắn muốn chạy trốn ra, chỉ cần giá họa vu oan là có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Sợ hãi của Cố Du đang từng bước trở thành hiện thực.

Thẩm Mộ Thành nói cho Từ Trạm, Giang Phàn đã bắt đầu ra tay, nhưng bên trên nói cho thị cục không được hành động thiếu suy nghĩ, Thẩm Mộ Thành vô kế khả thi.

Nhưng Từ Trạm nhìn ra trong chuyện này có chỗ sơ hở rất lớn.

Nhưng anh không nói gì, Thẩm Mộ Thành chú ý thời gian chuyển động khiến anh cảnh giác, mặc dù không có phát hiện này, Từ Trạm đã nghi ngờ anh ta từ lâu.

Từ Trạm bình tĩnh trước sau như một, nhàn nhạt cảm ơn sau đó đứng dậy tạm biệt.

Thẩm Mộ Thành không giữ lại, cuối cùng anh liếc mắt nhìn thời gian, sau đó cười nói với

Từ Trạm: "Bảo trọng, giúp tôi hỏi thăm chị dâu."

Anh ta nhìn Từ Trạm rời khỏi phòng, bóng lưng thẳng cao ngất biến mất ở khe cửa.

Kim giờ và kim phút cố định chậm hơn thời gian dự tính 14 giờ 37 phút.

Thảm Mộ Thành thu hồi nụ cười, lẳng lặng nhìn đồng hồ báo giờ, trong đầu đều là hồi ức ngăn trở.

Trong hồi ức, có người mỉm cười sáng rực giống như giờ phút này, ánh sang ngọc Khinh Doanh, vốn nên chiếu sáng trái tim đen tối.

Nhưng bóng tối vĩnh viễn là bóng tối.

Đều đã kết thúc.

Anh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói với mình.

Lựa chọn quyết định khó khăn nhất trong đời đã hoàn toàn kết thúc.

Từ Trạm bước nhanh về bãi đậu xe, vừa lấy điện thoại di động ra.

Trực giác nói cho anh biết, phải lập tức trò chuyện với Cố Du.

Lập tức.

...

Cố Du chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có sức lực lớn như vậy.

Cô ngửa mặt nằm trên mặt đất, dám ngăn trở Trịnh An Hà hung hãn công kích, đánh dao găm của hắn rút một bên. Nhưng đường cung phản kích xảy ra sơ hở, Trịnh An Hà không nhất dao găm, hắn là tội phạm chạy trốn, tội phạm chạy trốn càng có lựa chọn sắc bén.

Hắn bóp cổ Cố Du, hung hăng, không chừa khe hở.

Hít thở không thông như vòng xoáy nuốt hết cô, trước mắt tất cả bắt đầu mơ hồ không rõ.

Đột nhiên, tiếng vang réo rắt đánh vỡ cái chết yên lặng.

Điện thoại di động! Là điện thoại di động của cô!

Cố Du mở to mắt, tiếng chuông kích thích giác quan của cô rõ ràng lần nữa.

Nhất định là điện thoại của Từ Trạm, cô tin chắc, không sai, cô phải nhận cuộc điện thoại này, nhất định.

"Muốn nghe điện thoại?" Con người của Trịnh An Hà tràn ngập điên cuồng hiện ra ảnh ngược vùng vẫy giãy chết của cô, "Được, muốn tôi nhận giúp cô hay không, để hắn nghe cô tắt thở thế nào trong tay tôi?"

Mặc dù hắn nói như vậy, sẽ không ngu đến mức làm thật như vậy, sức lực trên tay gia tăng, trong cổ họng Cố Du phát ra tiếng khanh khách thống khổ.

Cô không để tâm lời nói này, thúc đẩy ý chí sinh tồn mạnh mẽ, tay tự do ma sát sàn nhà, cuối cùng, Cố Du sờ tới vật cứng rắn. mà cô mong muốn.

"Không sao, hắn sẽ nhanh chóng trở về cứu cô, Cố Du, lần này các người đều nằm trong tay Trịnh An Hà tôi, mỗi người đều vậy! Cô hãy đợi..."

Trong mắt Trịnh An Hà chứa đầy điên cuồng đột nhiên nổ tung, lời nói còn lại bị tiếng máu ùng ục thay thế, trào ra khoe miệng, trào ra trên cổ họng bị lưỡi dao sắc bén xuyên qua.

Một dao kia, Cố Du cắm vào sau cổ hắn, xuyên thẳng vào cổ họng, hắn bóp chặt đầu mũi dao đã đâm vào trên mu bàn tay của mình, chỉ thiếu chút nữa liền đâm vào cổ của cô.

Sức lực biến mất theo cái chết, Cố Du hít thở không khí lần nữa, tim phổi gần như căng ra phá vỡ.

Máu văng tung tóe chảy ra khi rút dao găm ra, gần như vẩy trên người Cố Du, cô dùng hơi sức cuối cùng đá văng Trịnh An Hà ra, máu của hắn nhanh chóng chảy ra cuối cùng co quắp trên sàn nhà tạo thành hình vẽ tuyệt đẹp.

Mặc dù thở dốc kéo vết dao đau nhức, Cố Du cố gắng để cho không khí trở lại cơ thể lần nữa, Trịnh An Hà vô ý thức giãy dụa cuối cùng đã dừng lại bên cạnh, biến thành thi thể, chuông điện thoại di động vẫn vang dội như cũ bên tai cô.

Cố Du lật người, từng chút, từng chút bò tới điện thoại di động.

Cô lách kéo theo vết máu mỏng phía sau, mặc dù tránh được con dao đâm chỗ hiểm, nhưng đang tiếp tục mất máu. Tay chân giống như đồ trì, mười ngón tay bám chặt sàn nhà, cô nhìn hình ảnh lóe lên ánh sáng trên điện thoại di động, càng đến gần hơn nữa.

Cuối cùng, cánh tay mở rộng đến không thể mở rộng nữa, ngón tay nhuốm máu run rẩy đè xuống nút trả lời.

Cô không nghe được Từ Trạ nói gì trong điện thoại kia, nhưng cô có thể nghe ra giọng nói của anh.

Giọng nói này cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

"... Đại viện..." Giọng nói khàn khàn nặn ra, suy yếu vô lực, giống như hơi thở, "... Nhà..."

Ba chữ, cô cố hết hơi sức cuối cùng, nhắm mắt lại, bên tai an tĩnh, trước mắt tối đen.

Chương 44

Trở lại bệnh viện, trong nháy mắt đẩy cửa vào Từ Trạm đột nhiên dừng lại động tác.

Tay chạm vào trên cửa, trong cửa từng tiếng cười réo rắt động lòng người bất ngờ không phòng bị chui vào trong tai.

Anh rất ít nghe cô cười vui vẻ như vậy, mặc dù trong nụ cười luôn âm áp mềm mại ý vị hàm xúc, vừa vặn tới bây giờ mình chưa từng nghe Cố Du cười to sung sướng như vậy.

Từ Trạm đẩy cửa ra muốn xem ai đã khiến Cố Du vui vẻ như vậy, nhưng vừa mở cửa thì cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt, anh mất đi hứng thú.

"Sao trở về sớm?" Trên mặt Cố Du vẫn không thu hồi cười, trong nháy mắt thấy ánh mắt Từ Trạm lộ ra nháy nhót.

Cô chú ý Từ Trạm nhìn thấy cha Từ thì nháy mắt cứng ngắc, mặc dù hơi nhỏ, nhưng cô có thể cảm giác được loại mắt tự nhiên này.

Cố Du nói chuyện phiếm cùng với cha Từ cả buổi trưa, ban đầu, cô nghĩ cha Từ tới khỏi bệnh vẫn tội, lúc trước Vu Duệ nói Từ Trạm vì cô mà không thoải mái với cha, không ngờ, cha Từ hỏi tình trạng vết thương của cô, lời chuyện trong nhà cô ra tán gẫu, không nói tới Từ Trạm.

Cha Từ có đến gây phiền phức hay không Cố Du không biết, cô tình tường cảm giác được Từ Trạм và ba anh quả thực là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Từ Trạм có bao nhiêu trầm tĩnh ít lời, cha Từ có bấy nhiêu khôi hài hay nói, chỉ nói vài câu chuyện phiếm bình thường, Cố Du đã cười đến miệng vết thương ần ần đau.

Lúc Cố Du cười ra nước mắt, Từ Trạм đã trở lại, vẻ mặt anh nhìn cha mình khiến Cố Du ý thức được đây thật sự phiền toái với cha con.

Nhưng bất ngờ, cha Từ đã mỉm cười nhìn Từ Trạм, không hề xấu hổ hoặc là khó chịu, còn kêu anh ngồi xuống uống nước nghỉ ngơi.

"Ta tới kiểm tra lại," cha Từ cười và sắc mặt bình tĩnh nói với Từ Trạм, "Nghe bác sĩ Vương nói con ở trong này săn sóc giúp đỡ nên đến nhìn xem, sau khi nghe ngóng mới biết được, y tá cả tầng lầu đều biết con ở phòng bệnh nào."

Sau đó mặt ông cười nhìn sang Cố Du, "Con ta không giống ta cái gì, chỉ có cái giống nhất, rất phụ nữ thích."

"Có lẽ vì dòng máu?" Từ Trạм giống như không nghe cha Từ trêu chọc, thản nhiên hỏi,

"Bác sĩ Vương nói sao?"

"Tay chân lắm cảm, còn có thể nói sao," cha Từ đứng lên nói, "Vợ chồng các con cứ trò chuyện, lái xe đang chờ ta dưới lầu."

Từ Trạm muốn đi tiễn ông lại bị ngăn cản, Cố Du nhìn người lớn rời khỏi phòng, vẻ mặt Từ Trạm thủy chung buộc chặt khó nói nên lời. Cô phản ứng nhanh, lập tức giữ chặt ống tay áo của anh, chuyển đề tài, "Nghe nói lúc anh đi học cự tuyệt bạn học nữ rất rõ ràng, khiến mọi người phải khóc? Ý chí rất sắt đá."

"Lần sau có ý tá muốn cách liên lạc với anh nhất định sẽ nói cho các cô ấy."

"Cái gì?" Cố Du tròn tròn mắt như lâm đại địch, "Tiểu yêu tinh nào đui mù như vậy, em còn chưa chết đâu!"

Cuối cùng Từ Trạm đã nở nụ cười, sờ sờ mặt của cô.

"Anh đi đâu?" Cố Du đánh giá Từ Trạm, cảm thấy anh có chỗ nào không thích hợp, lúc mới vừa vào cửa cô đã phát hiện vài chỗ.

"Trong chuyện công việc." Từ Trạm ngồi xuống bên giường, "Ba anh nói gì với em?"

Anh không chuyện mình đi tìm Thẩm Mộ Thành.

"Chuyện cuộc sống." Cố Du trả lời lại một cách mỉa mai.

Từ Trạm bắt đầu dĩ cười cười, "Du Du."

"Anh đi tìm Lâm Viện?" Cố Du cắt lời anh, "Hay là người khác?"

Cô vô cùng nhạy cảm, sau khi tỉnh dậy Cố Du luôn suy xét chân tướng mọi chuyện, khi cô chứng thực đầy đủ với Từ Trạm suy luận của mình luôn bị cản trở, lần này cô quyết định tra ra manh mối, vẻ mặt càng nghiêm túc hơn bình thường.

Thu hồi nụ cười ánh mắt Cố Du lợi hại và cảnh giác, tiếng cười phát ra vừa rồi giống như hai người.

"Anh không giấu diếm," Từ Trạm lui từng bước, "Nhưng em phải đáp ứng anh một chuyện."

"Lúc anh nói chuyện làm ăn không kiểm hàng trước ra giá sao?" Cố Du mơ hồ cảm thấy ra có chuyện trong lời Từ Trạm nói, "Anh nghĩ anh không nói gì thì em hoàn toàn không biết?"

"Em biết cái gì?" Từ Trạm không nhanh không chậm nói.

Anh nhìn như định liệu trước phép khích tướng trăm lần điều linh với Cố Du, cô chiu đầu vào bẫy, hừ lạnh rồi mới mở miệng, "Lúc trước hại cha em, Lâm Viện nhất định có phần, người khác nắm được nhược điểm của hắn nên mới không thể không xuống tay với em, nhưng em không phải mục đích cuối cùng của bọn họ, mục đích chân chính của bản tay đen sau màn

là anh."

Từ Trạm giống như biết tất cả cười khiến Cố Du căm tức, cô tiếp tục nói: "Trịnh An Hà muốn giết em nhưng nói nhảm rất nhiều, em nhớ rõ hắn nói mỗi người đều thua trong tay của hắn, mỗi người này có phải bao gồm anh hay không? Hay là hắn biết tin tức gì chúng ta vốn không biết? Em suy nghĩ cẩn thận, hơn nửa năm nay hắn trốn đông trốn tây chỉ có thể cố chạy trốn chết không thể nghĩ kế trả thù chúng ta, hiển nhiên là có người giựt giây hắn mới có cơ hội như vậy, nhưng người này không phải Lâm Viện, Lâm Viện sẽ không tự tìm phiền phức chuyện cũ năm xưa để đưa tới mầm tai vạ cho mình, vậy chỉ có thể là người khác, người này, em nghĩ anh đã biết."

Cô thật sự không biết người này là ai, nhưng Cố Du tin tưởng chắc chắn sở dĩ không gọi điện thoại cho Từ Trạm được là âm mưu cuối cùng của bàn tay đen sau tấm màn từ lâu, nói cách khác có lẽ Từ Trạm đã đánh nhau với người này từ lâu, cô không biết mà thôi.

Cố Du không thích loại cảm giác này, bị Từ Trạm lừa chẳng biết gì, cô rất không thoải mái.

Mà giờ khắc này vẻ mặt của Từ Trạm hàm chứa ý cười ung dung rực rỡ, lại có tính toán khác. Cố Du không rõ tính toán này là gì, nhưng cô cảm giác được mình nhất định không thích.

"Nói xong," cô nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, giống như khiêu khích nói bổ sung, "Em nói đúng sao?"

"Hoàn toàn đúng," Từ Trạm không hề che dấu, "Em muốn biết ai là bàn tay đen sau tấm màn?"

"Không muốn biết thì nói nhiều với anh như vậy làm gì?" Cố Du vênh môi.

Một bàn tay của Từ Trạm dán sát Cố Du chống trên giường nghiêng người nhìn đôi mắt hờn giận của cô, anh biết nếu bây giờ đưa tay sờ cô như ngày thường, cô nhất định không hề do dự mà tránh né.

"Là Thẩm Mộ Lành." Lúc anh nói còn có ý cười.

"Vì sao?" Đáp án này hoàn toàn ngoài dự liệu của Cố Du, cô cố gắng hồi tưởng, Thẩm Mộ Thành cho cô ấn tượng thật sự không đủ khắc sâu, thậm chí dáng vẻ của hắn cô không nhớ được, chỉ nhớ rõ hắn mặc đồng phục cảnh sát phẳng phiu khí khái không quen loại cảm giác này của Từ Trạm.

"Anh đã điều tra nguyên nhân, chưa có kết quả, nhưng không quan trọng." Từ Trạm thần nhiên nói.

Lúc lâu Cố Du không ra tiếng, cô giống như đang suy tư đang khẩn trương, Từ Trạm định an ủi cô thì cô đột nhiên nói: "Chuyện ngồi xổm kia có liên quan tới hắn? Hắn và anh có thâm cừu đại hận gì phải hãm hại anh?"

"Sao em biết chuyện ngồi xổm là hắn nội ứng ngoại hợp?" Từ Trạm không ngờ Cố Du có thể

nghĩ vậy, hơi kinh ngạc.

"Anh lợi hại như vậy nếu có lỗ hổng lớn nhất định đã biết từ lâu, có thể đợi cho sự việc bại lộ mất bò mới lo làm chuồng? Khăng định là bọn họ tạm thời nãy lòng tham giết anh trở tay không kịp."

Cô không biết mình được sự tán thành và chắc chắn của anh nen vô ý tiết lộ, cảm thấy Từ Trạ cười bắt đầu phát triển hướng ôn nhu, khiến cô an tâm và khẩn trương, "Anh có tính toán gì không?" Cô bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng hỏi.

Từ Trạ không trả lời, anh vuốt mái tóc dài của Cố du lướt qua vai, xúc cảm mềm mại lan tràn đáy lòng. Mấy ngày nay tự anh gọi đầu cho cô, cảm giác cô nhu thuận mackw cho mình sắp xếp, Từ Trạ chưa bao giờ an tâm. Tới nay Cố Du cho dù nghe lời cũng rất có giới hạn, rất ít cơ hội khiến anh tham muốn giữ lấy được đến thỏa mãn lớn như vậy.

Nhưng lời vừa rồi, anh đã thay đổi chủ ý.

"Tạm thời không có tính toán," ngửi mùi dầu gội thơm ngát trên tóc cô, Từ Trạ dịu dàng nói, "Bây giờ không phải lúc, anh nghĩ tìm được người khác đánh mất tầm tích ngòi nổ trước."

"Vậy anh mới nói muốn em đáp ứng anh chuyện gì?" Cách anh gần như thế, cô có thể thấy rõ ảnh ngược của mình trong đáy mắt anh, nghi hoặc và bất an viết trên mặt.

"Chỉ là trò đùa." Anh thuận tiện khẽ bắt khẽ thả để cô nằm ngửa, chỉnh chẵn ngay ngắn, "Hôm nay nói nhiều lời như thế, ngủ nhiều hơn."

"Em không mệt, hôm nay nói rất nhiều, không phải nói với anh." Cố Du chủ động nắm tay Từ Trạ, "Giúp em lúc nữa."

Từ Trạ đã thành thạo tránh vết thương của Cố Du cẩn thận ôm cô.

"Được." Anh nói trầm nhẹ bên tai cô.

Cố Du nghĩ tất cả thời gian đều dừng ở giờ khắc này, không có âm mưu không có tính kế, trong cuộc sống chỉ có bình yên, cô không cần dựa vào thử mới có thể hiểu biết suy nghĩ của Từ Trạ, vì không có gợn sóng cuộc sống tuyệt đối không cần trao đổi phương thức như vậy. Nhưng là ông trời dường như cố ý khảo nghiệm cô, lúc đầu hai người gặp nhau ở chiến trường, mặc dù cô quên, nhưng sự thật không vì quên đi mà thay đổi, gặp lại khi người cô gặp nguy cơ, sau đó gặp phải đủ loại tâm càn động. Cô không rõ bị làm sao vậy, thường nghe người ta chế nhạo hôn nhân là cuộc chiến tranh, nhưng chỉ là lúc nam nữ trêu đùa giương cung bạt kiếm người tới ta đi, mà cô và Từ Trạ đối mặt mới là chiến tranh chân chính.

Cô chợt nhớ lúc gặp được cha, không khỏi khẩn trương nhắm mắt lại đuổi đi sợ hãi.

Không biết bao lâu, Từ Trạ cúi đầu, Cố Du đã ngủ say trong lòng từ lâu, lúc này anh mới cẩn thận quán cô trong chăn, tắt đèn rồi đi.

Ánh trăng vụng trộm lặn khỏi cửa sổ mở rộng một nửa, trên hành lang trắng bạc âm đạm

của bệnh viện màu sắc càng thê lãnh, Từ Trạm vòng qua quây y tá trực, lập tức đi ra cầu thang sau hành lang lấy điện thoại di động ấn dãy số dài.

"Alo," điện thoại bên kia giống như biết ai gọi tới, đi thẳng vào vấn đề, "Khi nào chị gái của em qua đây?"

"Cô ấy không qua." Từ Trạm thản nhiên nói.

Tốc độ lời nói của Phương Nhân rõ ràng nhanh hơn, "Anh nói chị gặp nguy hiểm ở trong nước muốn đưa chị đến chỗ em, là chị không muốn hay là anh đổi ý?"

Từ Trạm không trả lời trực tiếp, anh nhìn bóng đêm mờ hồ ngoài cửa sổ, âm thanh và tối tăm yên lặng như nhau, "Vì sao em hi vọng chị em đến Mỹ bồi bên cạnh em như vậy?"

"Anh có ý gì?" Trong máy mắt Phương Nhân dừng lại ở điện thoại bên kia.

Từ Trạm không cho cô thời cơ trả lời, "Vì chúng tôi cho rằng, giữ người quan trọng nhất ở bên cạnh mới an toàn nhất."

Lần này Phương Nhân rất lâu không có trả lời.

"Chị em không biết anh cho em biết chuyện cô ấy bị thương." Từ Trạm lời ít ý nhiều.

"Em hiểu nên nói sao." Giọng Phương Nhân rầu rĩ không vui, lại không phản bác Từ Trạm.

"Cám ơn em." Từ Trạm nói xong liền cúp điện thoại.

Chính anh cũng không biết thay đổi chủ ý lúc nào, lúc Cố Du nói phân tích của mình hay khi cô vì anh không ngừng trù tính tất cả thì tim của anh đã thuận theo tự nhiên như vậy, không hề do dự, nước chảy thành sông buông tha ý nghĩ vốn có.

Nên sợ hãi là Thẩm Mộ Thành, không phải anh, càng không phải là Cố Du của anh.

Chương 45

Một tuần sau Cố Du dọn dẹp đồ vật tùy thân để xuất viện thì nhận được điện thoại của Phương Nhân.

Cô ấy giấu giếm chuyện bị thương, nói dối là gặp bạn bè ở bệnh viện, Phương Nhân nghe rồi không có lòng nghi ngờ.

Nhưng mà em gái kỳ lạ bị Cố Du phát hiện.

"Thế nào? Ở bên kia không vui?"

"Không phải," giọng Phương Nhân buồn buồn, "Em đã học đủ môn rồi, nên bảo vệ luận văn cũng bảo vệ."

"Đây là chuyện tốt! Em có thể tốt nghiệp vào mùa đông!" Cố Du khó nén hưng phấn.

Điện thoại bên kia đầu tiên là trầm mặc rồi mới truyền ra âm thanh, "Em không tính trở về nước."

Cố Du ngẩn ra, ngừng tay, "Lúc trước em trở lại không phải nói tính tốt nghiệp sẽ trở về nước khảo chứng việc làm sao?"

"Trước kia là trước kia," Phương Nhân thấp giọng nói, "Đàn chị và giáo sư đã tìm cho em Sở Sự Vụ lớn thích hợp, cơ hội phỏng vấn rất khó bắt được."

Ngoài cửa sổ gió khuấy động ba góc cây Diệp Dương màu vàng, từng chiếc lá lay động rơi, dưới bầu trời xanh thẳm bay múa vô số lá khô và bướm bướm. Tiếng xào xạc vén lên rèm cửa sổ, thổi hai chiếc lá rách tới chân Cố Du.

"Chị không hiểu những thứ này, nhưng mà em cảm thấy tốt khăng định không có vấn đề, đừng quá miễn cưỡng mình, còn thân thể quan trọng hơn." Cô đột nhiên rất muốn trầm mặc tiếp như vậy, nhưng vẫn lựa chọn khích lệ Phương Nhân theo đuổi cuộc sống mình muốn.

Tiếng của Phương Nhân bị sóng âm vắn vẹo sau khi vừa nhắc lại, không biết có phải vì âm thanh đi quãng đường quá xa xôi hay không, luôn nghe có vẻ uể oải, "Chị, bây giờ chị có vui vẻ sao?"

"Chị rất tốt, em không cần lo lắng," Cố Du dừng lại bổ sung, "Chờ xong việc chị đi Mỹ thăm em."

"Đừng cam kết trước sớm như vậy, trong nhà không phải chị làm chủ." Phương Nhân kêu rên.

Cố Du nhất thời cứng họng không biết phản bác sao.

Lại dằn dò chuyện vụn vặt, điện thoại mới cúp, Cố Du lẳng lặng ngồi nán lại trên giường, muốn gọi điện thoại cho Từ Trạm hỏi anh đang làm gì, đột nhiên nhớ hôm nay anh có cuộc hẹn vô cùng quan trọng không thể quấy nhiễu.

Anh an bài tài xế chờ Cố Du dưới lầu, cô do dự sau đó gọi điện thoại cho tài xế phiền toái anh ta chờ chút, mình đi lên tầng trệt, thăm Nhan Tư Ninh.

Tình hình vết thương của Nhan Tư Ninh cũng không tốt hơn hơn cơ thể cô mang thai, muốn xuất viện phải chờ cả tuần lễ.

Nhìn thấy Cố Du, vẻ mặt Nhan Tư Ninh uể oải quét sạch, kéo cô nói cả ngày, Cố Du nhớ chuyện Từ Trạm nói lúc trước, vì vậy hỏi cô, "Tại sao cự tuyệt Vu Duệ? Không phải em vẫn muốn cùng với anh ta sao?"

"Em không muốn đồng tình thương hại." Nhan Tư Ninh vừa bóc vỏ quýt vừa nhẹ giọng nói.

Rất lâu, Cố Du cảm thấy Nhan Tư Ninh và Phương Nhân rất giống nhau, họ nhìn như khéo léo khả ái, nhưng tâm tư rất khó lý giải, ví như vừa rồi Phương Nhân đột nhiên thay đổi quyết định, ví như Nhan Tư Ninh rõ ràng đợi Vu Duệ cầu hôn lại cười cự tuyệt.

Tạm biệt Nhan Tư Ninh, Cố Du trở về nhà.

Không khí nhà khiến cô như trút được gánh nặng, thấp thoáng có hơi thở của Từ Trạm sẽ không gặp nguy hiểm và phiền não.

Mấy ngày nay tin tức tốt nhiều hơn tin tức xấu, Từ Trạm tìm ra nội ứng với Thẩm mộ Thành trong tập đoàn, nhưng anh không nóng lòng xuống tay, mà tạo áp lực trong nhà đối phương có bối cảnh thâm sâu, càng là thế hệ thứ hai không có bản lĩnh gì như vậy càng sợ hãi thế hệ cha mình, gia tộc không tránh khỏi liên lụy, đối phương nhanh chóng đưa người đi, cách xa Dương Cảng, Từ Trạm không tốn người nào giải quyết vấn đề khó giải thích nhất. Mà ngôi nỏ mất đi thì toàn bộ trách nhiệm đổ trên người kẻ đồng lõa không có bối cảnh. Đáng tiếc lúc bắt được, người kia đã chết, cảnh sát giám định nói là tự sát, nhưng Cố Du không tin.

Ngôi nỏ mất trộm ở tập đoàn Bắc Phương tạm thời chấm dứt.

Nhưng mà nhóm ngôi nỏ khác không rõ phương hướng trước sau rất nguy cấp, nếu có vụ án ác liệt dính líu với tập đoàn Bắc Phương, chỉ sợ vị trí của Từ Trạm khó giữ được là chuyện nhỏ, nếu Thẩm Mộ Thành cản trở bên trong, không tránh khỏi có thể có sóng gió lớn hơn.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Cố Du như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, đặc biệt là Lâm Viện, càng khiến cô không rét mà run. Vậy mà tin tức của Lâm Viện giống như người bốc hơi khỏi nhân gian, hần không có xuất hiện nữa, Cố Du chỉ có thể thỉnh thoảng thấy hần tham dự hoạt động gì qua báo chí. Cô hiểu Từ Trạm không phải là người ngồi chờ chết, càng không

phải là loại người có cừu oán không báo chỉ cầu bình yên, nhưng mà anh bắt tay vào làm gì, Cố Du không biết gì cả, hỏi tới chỉ lấy được tất cả nụ cười giữ kín như bưng.

Cố Du kèm chế cảm xúc, tạm thời không hỏi tới nữa để Từ Trạ làm cô bất ngờ.

Cuộc sống dường như bắt đầu trở lại quỹ đạo, sau khi Nhan Tư Ninh xuất viện liền đi tham gia tiệc rượu tuyên bố góp vốn điện ảnh trong và ngoài nước, Cố Du bị cô kéo đi tham gia náo nhiệt.

Tiệc rượu được cử hành ngoài sảnh thủy tinh của khách sạn năm sao Khảm Bổ Cung, bầu trời trong veo có thể nhìn thấy ánh sao nhỏ, nhưng mà cuối mùa thu lạnh lẽo bị ngăn cách bên ngoài.

Nhân vật minh tinh điện ảnh nổi tiếng qua lại bên cạnh không ngớt, Cố Du vẫn nghe Nhan Tư Ninh trai phải hứng thú nói nhỏ ai bí mật lén phét với ai, người nào phân phân hợp hợp khó phân thắng bại với người nào, tình cảm người nào là tuyên truyền, người nào tính hướng không muốn người khác biết... Ở chung chỗ với Nhan Tư Ninh, Cố Du luôn thoải mái nói không nên lời, khi còn bé vì tính tình của cô quá mạnh mẽ rồi cả ngày bị Phương Nhân đánh chạt nên không có bạn bè, bây giờ có người bạn tri kỷ như vậy thật là loại bồi thường cho tâm hồn.

Nhan Tư Ninh bị đạo diễn gọi đi tán gẫu với nhà đầu tư nước ngoài, Cố Du bị thương nặng nên không dám uống rượu, một mình cầm nước chanh đứng ở lan can cửa sổ sát đất nhìn ra xa bóng đêm, cô hơi nhớ Phương Nhân, rất muốn gặp cô, nhưng không biết Từ Trạ có gặp chuyện không may ở đây hay không, không dám rời đi.

Trong mâu thuẫn, cô thở dài sâu xa.

"Hộ hoa sứ giả yên tâm để mình cô ra ngoài?"

Mặc dù là tiếng anh, nhưng giọng địa phương dày đặc, Cố Du chợt xoay người, nhìn thấy gương mặt người ngoại quốc anh tuấn cao lớn đang cười, giống như từng quen biết, nhưng cô lại tái phát bệnh cũ.

Hộ hoa sứ giả là đang nói Từ Trạ?

"Chào anh," Cố Du lễ phép gật đầu, "Có thể xin phép ngài tự giới thiệu không?"

Người ngoại quốc rõ ràng sừng sốt, khuôn mặt mang huyết thống Caucasus hơi xé lên, lấy thẻ vàng trong hộp danh thiếp cần ngọc lục bảo ra đưa cho Cố Du, anh ta giữ nụ cười đúng mực nhìn cô nghi ngờ nhận lấy, từ đầu đến cuối không nói nhiều lời.

Cố Du cảm thấy tác phong ăn mặc và làm việc của người này giống như khuôn mặt khoác lác, nhưng khi ánh mắt nhìn hai hàng chữ nhỏ trên khi tự trách trí nhớ của mình.

Tập đoàn SH - Dieterich, người thiếu chút nữa hại chết cô và Từ Trạ trong rừng rậm, cứ như vậy bị cô hời hợt quên mất.

Về mặt Dieterich thích thú tham lam hưởng thụ đáng vẻ đề phòng và sợ hãi của Cố Du,

cười nói: "Có phải vụ nổ lớn tạo cho cô những thương tổn vĩnh viễn hay không? Không giống, nếu thật sự nghiêm trọng như vậy, sao Từ Trầm dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy."

"Đây là Trung Mỹ hợp tác vào điện ảnh?" tập đoàn SH là xí nghiệp công nghiệp quân sự của nước R, Dieterich không giống không mời mà tới, Cố Du cảnh giác hỏi.

"Đây là đề tài điện ảnh quân sự thôi, " Dieterich ngăn phục vụ lại bưng ly rượu sâm banh lên, ưu nhã đưng đưa ly rượu, "Tập đoàn chúng tôi không cứng nhắc như tập đoàn Bắc Phương, loại tài trợ quân phẩm này gia tăng nổi tiếng coi như quảng cáo."

Cố Du không có tâm tình nghe kiểu buôn bán của hắn, chỉ cảm thấy kẻ thù không đội trời chung của Từ Trầm đang ở Dương Cảng thật khiến người bất an, tối nay Từ Trầm nói sẽ tới đón cô về nhà sau khi yến tiệc kết thúc, nếu anh biết Dieterich ở đây, vậy nhất định sẽ không để cô ở đây một mình. Nhưng mà, đây truyền thông lớn hoạt động như vậy, Cố Du không tin Dieterich có can đảm xuống tay.

"Không ngờ cô mặc lễ phục cũng xinh đẹp động lòng người, không thua y phục đỏ như máu lúc ấy." Dieterich không hề kiêng kỵ quan sát Cố Du nói.

Hắn nói màu đỏ như máu là lúc đầu trong rừng rậm cô chạy trốn đã bị mình và những người khác máu nhuộm áo quần đỏ đẫm máu, Cố Du cảm thấy lời hắn nói ngả ngớn cực kỳ nguy hiểm, không đáp lời.

Nhưng Dieterich hoàn toàn không ngại cô lạnh lùng, thấp giọng bên người Cố Du hỏi, "Nghe nói ngôi nổ của tập đoàn Bắc Phương gây phiền toái?"

"Đã giải quyết." Trong lời nói của Cố Du giọt nước không lọt.

"Chuyện như vậy chỉ nhiều không ít, phải biết hàng năm kho hàng của SH không ai biết số lượng quân hỏa mất tích, nhưng trái đất còn xoay chuyển vui vẻ, phòng thủ như vậy rất ít người gốc cả núi tiền cũng không kiếm." Hắn dừng lại, nở cười thần bí, "Nhưng mà, tôi có lời đồn đãi về nhóm ngôi nổ mất tích kia."

Cố Du quay đầu nhìn con người xanh đậm như bảo thạch, bên trong tràn đầy thỏa mãn vui vẻ, không nhìn ra là cười giỡn hay là mỉa mai.

"Thế nào, anh còn gián điệp không biết sống chết ở Dương Cảng?" Cố Du cố ý đổi chủ đề muốn lấy được nhiều tin tức hơn, chẳng lẽ chuyện ngôi nổ liên quan đến tập đoàn SH? Nhưng nếu thật sự có liên quan, vì sao Dieterich muốn tiết lộ những thứ này cho cô?

"Đáng tiếc, tin tức này tôi nghe được lúc ở nước R." Dieterich nhún nhún vai.

"Nước R?" Cố Du không tin chuyện tập đoàn Bắc Phương có thể truyền xa như vậy, "Đó là quê nhà của tập đoàn các anh."

"Thiên chân vạn xác," Dieterich nhấp hớp sâm banh màu vàng nhạt, ánh sáng trong mắt chớp động bốn cột, "Nếu là nói láo, sẽ để tôi giống như kết cục của đứa bé đáng thương ở Châu Phi."

Cố Du không nhìn hấn đưa đẩy, đang muốn mở miệng, đột nhiên Dur Quang chụp được bóng người, cô quay đầu đi, đáy lòng khẽ run lên.

Người này cô phải nhớ rõ ràng.

Thảm Mộ Thành mặc tây trang, chân dài bước thẳng tắp đi tới chỗ hai người.

Ở chỗ xa đại sảnh xanh vàng rực rỡ, Nhan Tư Ninh đang nhiệt tình phiên dịch cho nhà đầu tư và đạo diễn, hình dáng nhóm nam nữ mặc trang phục lộng lẫy trong quang ảnh quay vòng, phần lớn chuyện trò vui vẻ, thích thú lãng mạn.

Kiều diễm ung dung trong tiệc rượu như vậy, bên người Cố Du lượn lờ hai người lè lưỡi nói lời ác độc.

Trong nháy mắt cô muốn nhấc chân bỏ chạy, vận khí của mình quá kém, lại có thể bị hai người ngăn ở lan can, nếu chạy cũng chỉ có thể mở cửa sổ ra nhảy xuống từ lầu cuối khỏi tầng cao nhất.

Bờ môi cười khổ đè nén đáy lòng, Cố Du tin tưởng cô sẽ không nguy hiểm chỗ đông người, hai người kia đều là coo thủ thao tác hộp đen, không đến nỗi nóng vội sơ suất như vậy, để cho mọi người chứng kiến thủ đoạn của bọn họ.

Có thể sống chung chỗ với người nguy hiểm, coi như không có nguy hiểm cũng khiến người ta vô cùng khẩn trương.

Huống chi hai người kia đã từng thiếu chút nữa hại chết cô.

Nhìn mặt Thảm Mộ Thành mỉm cười đi vào, Cố Du bất đắc dĩ oán thầm, đây thật là buổi tối phong phú và kích thích.

Chương 46

"Vết thương lành rồi sao?"

Đối diện Thẩm Mộ Thành thì câu nói đầu tiên đã khiến Cố Du muốn cướp ly rượu trong tay Dieterich hất vào mặt hắn.

"Trịnh An Hà là tội phạm quan trọng cả nước truy nã, Cục trưởng Thẩm không cảm thấy là thất trách của mình sao?" Cố Du xoay người không nhìn hắn, ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ lung linh biến ảo đan vào trong mắt, giọng nói của cô thủy chung lạnh như băng.

Trong lúc bị thương nằm viện, cô tiếp nhận thẩm vấn của cảnh sát, cuối cùng nhận định vì tự vệ hợp lý, nhưng Trịnh An Hà xuất hiện mà cảnh sát không có bất kỳ giải thích gì, chỉ nhận định là nhân viên bình thường đang lẫn trốn có dã tâm trả thù.

Thẩm Mộ Thành chỉ cười cười không trả lời, ngược lại lễ phép vươn tay với Dieterich, hai người nắm tay bên cạnh Cố Du, mặc dù chỉ gặp mặt bắt tay lễ tiết bình thường, nhưng đủ để cô rợn cả tóc gáy.

Lúc này, Nhan Tư Ninh tìm ra Cố Du, vội vàng đi tới, cô biết chuyện Thẩm Mộ Thành từ trong miệng của Vu Duệ, thấy sắc mặt Cố Du đứng chung chỗ với người kia khế biến hóa, tìm cơ đưa cô rời khỏi. Cố Du vẫn nhớ lời Dieterich nói ngòi nổ mất tích, quay đầu nhìn thoáng, thấy mặt Dieterich vừa cười nói gì với Thẩm Mộ Thành, vừa nhìn cô, khoa trương đưa ra nụ hôn gió.

Cố Du nhíu mày quay đầu.

"Chị muốn gọi điện thoại cho anh Từ đón về trước hay không?" Lời của Nhan Tư Ninh lộ vẻ bất an.

Cố Du lắc đầu, hỏi: "SH là tài trợ điện ảnh?"

"Không thực chất tài trợ tài chính, chỉ là đạo cụ khí giới," Nhan Tư Ninh hơi trầm ngâm, "Nhưng sao Thẩm Mộ Thành lại ở đây?"

"Chị không biết," Cố Du nói thật, nhìn vẻ mặt Nhan Tư Ninh hơi căm tức cô vội vàng bổ sung, "Người đừng giống như lần trước một dạng mạo hiểm."

"Nếu không em nhờ ba em tra lai lịch của Thẩm Mộ Thành?" Nhan Tư Ninh nói.

"Từ Trạm nhất định sẽ tra được những điều này," Sau khi Cố Du do dự, vẫn cự tuyệt, "Em cứ quay phim thật tốt, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Nói không đề trong lòng là giả, Cố Du quyết định rời khỏi trước, tại Từ Trạm tới đón bây giờ cô đứng hóng gió trước đại sảnh khách sạn, đồng thời, cô có mục đích khác.

Bước vào thang máy, nhấn xuống lầu một, trong chớp mắt cửa đóng đột nhiên bị bàn tay có lực ngăn cản khe hở, ánh sáng trên bảng tên không thua lấp tay kim cương lấp lánh trên cổ tay Cố Du.

"Vội vã về nhà?" Dieterich cười đi vào thang máy, cửa từ từ đóng lại.

"Nói đi," Cố Du cười cười, cô đã đoán Dieterich có lời muốn nói cho cô biết, "Thảm Mộ Thành sẽ không xuất hiện nữa."

"Người này rất giỏi hoạt, dùng lời của người nước R chúng tôi là hồ ly núi thẳm Tây Bá Lợi Á, không có bấy rập nào bắt được." Hắn dù bận vẫn ung dung nhìn Cố Du, "Sao cô chọc phải hắn?"

"Anh nên đi hỏi hắn." Cố Du nhìn số tầng không ngừng biến đổi cuối cùng đến lầu một, vừa mở cửa lại bị Dieterich đóng lại lần nữa, ấn lên tầng cao nhất.

Thang máy từ từ đi lên.

"Khoảng thời gian trước biên giới nước R xuất hiện vụ án cướp bóc bạo lực, cửa kho hàng công ty thương mại vật lưu trong và ngoài nước bị nổ tung, bên trong hàng hóa đáng tiền bị cướp sạch trống không, cảnh sát tìm chuyên gia của công ty chúng tôi điều tra hiện trường, phát hiện không phải thuộc nổ nước tôi sản xuất." Dieterich nói.

Cố Du chấn động, ngược mắt nhìn hắn, "Là ngôi nổ tập đoàn Bắc Phương bị thất lạc?"

"Từ cường độ phát nổ và thiết bị kích nổ thấy không có sai, " Dieterich cười cười, "Nói không chừng không lâu nữa Bộ ngoại giao các người có thể nhận chất vấn chính thức của Đại sứ quán nước R, không biết Từ Trạm có thể xử lý phiền toái nho nhỏ này hay không."

Nếu quân hỏa của tập đoàn Bắc Phương biến mất sẽ khiến các nước phân tranh... Cố Du như bị lạnh lẽo bao phủ, mím môi không nói.

"Chuyện này không có liên quan chúng tôi, nhưng ngược lại Hội đồng cổ đông cao cấp của tập đoàn sẽ gây áp lực cho quý quốc, tập đoàn Bắc Phương chịu ảnh hưởng lớn nhất thì người được lợi là chúng tôi, điều này tôi không phủ nhận, nhưng vẫn có người suy tính nhiều hơn."

"Ý của anh là người này là anh?" Cố Du nhíu mày.

Thang máy đình một tiếng đến tầng cao nhất, cửa kim loại kéo ra hai bên, phong ngoài thang máy ánh sáng nhu hòa không có bóng người, thảm hoa văn phức tạp, hai người không hẹn mà cùng duy trì trầm mặc, đến khi cửa thang máy đóng lần nữa.

"Không chỉ là tôi," khước môi Dieterich cong lên đường cong bén nhọn, trêu tức quan sát Cố Du, "Nhưng mà tôi xung phong nhận việc tham dự hoạt động lần này, người Trung Quốc các cô không phải thường nói người quen thuộc dễ làm sao?"

"Chủ động nói cho tôi biết những điều này để cho Từ Trạm sớm có chuẩn bị?" Cố Du không tin Dieterich làm chuyện không có lợi ích.

"Anh ta biết những chuyện như vậy đủ rồi đi." Dieterich cười nói.

Thang máy trở lại lầu một lần nữa, Cố Du bước ra bước lên đá cẩm thạch, tiếng máy cửa thang máy phía sau và tiếng cười thật thấp.

Đại sảnh cũng không có nhiều người, trong lòng Cố Du nhét đầy nỗi băn khoăn, quả lắc đồng hồ cổ có khuôn mẫu khoa trương gõ mười sau đó cô quyết định nói những thứ này cho Từ Trạm, để anh giải quyết.

Người phục vụ phòng ăn cần lấy áo khoác Cố Du đặt ở chỗ y mũ trong bữa tiệc, cô không thích ăn mặc chính thức như vậy nhưng không có cách khác, lễ phục này là quà Nhan Tư Ninh tặng cô. Ký giả ngồi ký giả trên mấy ghế sa lon ở đại sảnh coi chừng thấy Cố Du không phải nhân vật quan trọng nên không có qua đây, cô cảm ơn mở cửa khách, rời khỏi khách sạn, đi vào màn đêm cuối mùa thu.

Cô vốn là muốn vừa đi vừa chờ đến giờ hẹn với Từ Trạm sau đó về nhà, nhưng ai biết vừa bước xuống bậc thang, cạnh bãi đậu xe ngoài trời trước công viên đối diện đường phố, bóng dáng quen thuộc và xe quen thuộc đập vào tầm mắt.

Từ Trạm mặc tây trang dựa trên sườn xe đen nhánh, mặc dù vẻ mặt nhàn nhã đáng người không có nhào lười biếng, anh dường như đã phát hiện Cố Du từ lâu, hai người nhìn nhau ngăn cách bởi những xe qua lại, giống như đông cứng vì đối phương mỉm cười.

Buổi tối xe không nhiều lắm, Từ Trạm đi ngang qua hàng người ôm cô rồi dẫn về bên cạnh xe.

"Đến sớm như vậy?" Cố Du ngồi vào trong ghế lái phụ, "Sao không gọi điện thoại cho em."

"Trước kia em luôn oán trách không có không gian của mình." Từ Trạm cười nhạt nói.

"Đó là trước kia anh quá biến thái, " Cố Du làm bộ bức tức, "Giống như là nhân vật phản diện trong phim kinh dị."

Từ Trạm sờ mặt cô như thói quen, "Khi đó hận không được ngày ngày buộc em bên cạnh, bây giờ không cần."

"Nói giống như anh dường như không làm như vậy." Cố Du đổi tư thế thoải mái cười nói, đột nhiên cô nhớ lời Dieterich nói hôm nay, lập tức cắt ngang chàng chàng thiếp thiếp với Từ Trạm, nói ra đầy đủ chuyện trong thang máy.

"Em nhìn thấy hai người bọn họ nên gọi điện thoại cho anh." Từ Trạm vừa vui vẻ đã biến mất không thấy, thay vào đó là nghiêm túc và tức giận trước bình tĩnh.

"Mấy câu nói mà thôi, nhiều người như vậy bọn họ không thể trắng trợn như vậy," Cố Du nháy mắt, "Mỗi lần nói chuyện nghiêm chỉnh với anh thì anh đều tìm sai trọng điểm!"

"Em mới là chuyện quan trọng của anh." Từ Trạm nhìn cô, sắc mặt không có bất kỳ dấu hiệu giả ra, "Không có lần sau."

Cố Du gật đầu liên tục làm bộ như thành khẩn, cô quen khứu khứ cố chấp, xem cảnh cáo của Từ Trạm như gió thoảng qua tai, "Vì sao Dieterich muốn anh biết những điều này? Là âm mưu của hắn? Trong lời hắn nói bề ngoài có ý giống như có lợi với hắn, nhưng em không nghĩ ra được lý do."

Từ Trạm quay đầu khởi động động cơ, "Về nhà hãy nói."

Cố Du bữu môi, biết anh giận thật.

...

Cửa an ninh của phòng giam thị trong khách sạn, bảo an ngăn người khách giải thích: "Xin lỗi, nơi này là..."

Thẩm Mộ Thành lấy ra huy hiệu cảnh sát, bảo an lập tức im bật.

Hắn đi tới trước màn hình giám thị, mặt không thay đổi quét qua toàn bộ hệ thống truyền hình, nói với bảo an đang khản trương: "Ta cần hình ảnh ghi chép trong thang máy số 1 vào 15 phút trước."

Bảo an lập tức cắt, trên màn ảnh lớn nhất xuất hiện hình ảnh Cố Du vào thang máy một mình.

Sau đó, Dieterich đi vào.

Trong vài phút, hai người luôn nói chuyện, về mặt Cố Du nghiêm túc, Dieterich biểu hiện thanh thản.

Thẩm Mộ Thành nhìn chăm chăm vào màn ảnh, cảm xúc trong mắt khó hiểu, sắc mặt dần dần âm trầm.

Cuối cùng, Cố Du bước ra thang máy, trong hình ảnh chỉ còn mình Dieterich, chỉ thấy hắn ngẩng đầu lên, đối diện máy theo dõi, lộ ra nụ cười rục rịch, cúi người chào kiểu thời Trung Cổ sau đó, rời khỏi.

Thẩm Mộ Thành xoay người rời khỏi phòng an bảo, lấy điện thoại di động ra.

...

Vào cửa chuyện đầu tiên, Cố Du không thể chờ đợi cỡi giày cao gót ra.

Cô vừa giơ lên làn váy vén lên hông, vừa đi tới ghế sa lon.

Bàn chân tuyết trắng bị sàn nhà màu đậm làm nổi bật, đi lên nữa là đường cong đôi chân cân xứng lưu loát, cuối cùng cong chân bóng mờ biến mất trong làn váy.

Động tác của cô vô ý thức đủ khiến người ta mơ tưởng viễn vông.

Rơi vào ghế sa lon mềm mại, cuối cùng Cố Du thở phào nhẹ nhõm, Từ Trạm ngồi bên

cạnh cô, đột nhiên mở miệng: "Anh muốn trở về Bắc Kinh."

Cố Du dừng lại động tác nhào nặn cổ chân, há miệng rất lâu không nói ra.

Từ Trạm thấy dửng vẻ cô kinh ngạc, ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa, đưa tay cầm mắt cá chân mảnh mai nhẹ nhàng nhào nặn di chuyển, "Có lẽ khoảng một tuần, em chăm sóc tốt bản thân, đừng giống như kiểu dáng hôm nay."

"Sao đột nhiên như vậy?" Cố Du ngồi thẳng nhìn anh, "Vì lời của Dieterich?"

"Hắn nói những điều này có mục đích khác," Từ Trạm vừa nhào nặn vừa nói, "SH có bộ phận vũ khí hạng nhẹ rất lớn đều tập hợp và phân tán ở biên giới, nếu nước R điều tra kỹ rồi thông báo cho Bộ ngoại giao, vậy chúng ta sẽ cầm chuyện này qua bác bỏ lại, ngược lại chính phủ nước R thờ ơ, nhưng tập đoàn SH sẽ ít đi đường tiền tài."

Cố Du bừng tỉnh hiểu ra, "Không trách được Dieterich sẽ nói hắn suy tính nhiều hơn."

"Đây là cơ hội, " trong con người đen đậm của Từ Trạm có nụ cười, "Anh có biện pháp khiến Thẩm Mộ Thành thất bại trong gang tấc, nhưng nhất định phải đi Bắc Kinh mới được."

"Vậy thì đi đi!" Cố Du nói, "Em chờ tin tức tốt của anh!"

"Thời gian anh không ở đây em không thể ở đây một mình, ngày mai anh sẽ an bài cho em."

"Anh tính toán khi nào thì đi?"

"Ngày mai."

Cố Du nhìn Từ Trạm, trên mặt viết không muốn và quyến luyến.

Không đợi cô dặn dò, nụ hôn của anh đã rơi vào bàn chân tuyết trắng, thẳng lên mắt cá chân.

Dòng điện di chuyển theo động tác dạo chơi của anh, Cố Du thẳng bàn chân theo bản năng, nuốt rên rỉ không tốt trở vào.

Làn váy của cô quá lớn, cánh tay Từ Trạm hoàn toàn biến mất dưới nơi bí mật, cô chỉ có thể thông qua cảm giác cảm nhận anh tiến tới chỗ nào. Trước đó bị thương, hai người ở bệnh viện không hề vượt rào, sau khi xuất viện lướt qua thì ngừng, hôm nay, cuối cùng anh không muốn bỏ qua cơ hội.

Dường như vì Từ Trạm vội vã động thân, thời gian đặc biệt vội vàng, Cố Du mở mắt ra lần nữa đã là sáng sớm. Người không ở ghế sa lon đã trải qua nhiều phen, chăn mềm mại gối đầu thoải mái, cô nghiêng đầu, Từ Trạm chỉ mặc quần dài đứng trước rèm cửa sổ trong ánh sáng nhạt của tia nắng ban mai chiếu vào những dấu đỏ thẫm trên người, đường cong bắp thịt khắc họa sống lưng kiên định của anh, phía trên có mấy vết cào màu hồng vắt ngang, xiêu xiêu vẹo vẹo, là kiệt tác cô cực lực tối qua.

Động tác cô lật người làm Từ Trạm quay đầu, bước trở về mép giường.

"Muốn thu dọn đồ đạc?" Giọng của Cố Du hơi khàn khàn.

"Đã thu thập xong." Từ Trạm đáp.

Chương 47

Nghe Từ Trạm đã chuẩn bị xong, Cố Du đột nhiên hơi bất an, cô định nói anh bảo trọng chú ý an toàn, hơn nữa muốn dây dưa nói lời tâm tình, nhưng lời đến khóe miệng cô cảm thấy vừa dài dòng lại nhàm chán.

Tình huống của hai người trước mắt có gì an toàn đáng nói, mặc dù không đến nỗi tùy thời chết yểu giống như ở Châu Phi, nhưng nguy cơ tứ phía, Cố Du tuyệt không cảm giác lời của mình có thể thật sự có tác dụng, an toàn hay không an toàn không liên can với chú ý hay không chú ý hoàn toàn.

Trong bóng tối, ánh mắt dưới hàng lông mi dài của Từ Trạm hơi mơ hồ, không thấy rõ vẻ mặt bên trong, từ trên cao nhìn xuống anh quan sát Cố Du quán trong chăn, giống cô muốn nói lại ngừng, cuối cùng chỉ là cười cười.

Trong lòng đè nén cảm xúc rắc rối bị nụ cười dịu dàng này đốt, Cố Du ôm cổ Từ Trạm thuận thế kéo xuống, bất ngờ kéo anh không kịp đề phòng chuẩn bị lên giường.

"Đi vội và sao?" Cô giọng chân trên thắt lưng rắn chắc của anh, mặt giống như rặng mây đỏ, cơ thể trơn bóng trắng trẻo lây dính ánh vàng nhạt của tia nắng ban mai đang lặng lẽ xuyên qua khe cửa sổ.

Lần này cô thấy rõ ánh mắt của Từ Trạm, bên trong chiếu ra mặt mình đầy then thùng lại lớn mật thẳng thắn, bị âm cốc dày đặc bao bọc chặt chẽ.

Từ Trạm chợt nở nụ cười, anh bắt được tay của cô đè trên dây kéo quần, "Xem kỹ thuật của em."

Cô giỏi trò lưu manh, anh liền lưu manh hơn cô, nhà này vĩnh viễn đầy rẫy không khí cạnh tranh ma cao một thước đạo cao một trượng.

Lúc này Cố Du không biết cô gái khác thế nào sẽ không then thùng mà muốn nghênh đón dục vọng, người đàn ông của cô sẽ phải một mình đi bôn ba mạo hiểm vì tương lai của hai người, vừa nghĩ tới lần sau gặp mặt không biết cách bao lâu, trong lòng cô dấy lên lửa hừng hực, mặc cho trên mặt như thiêu như đốt, bất chấp tất cả rời khỏi anh để anh cỡi bỏ trôi buộc.

Cô không có kỹ thuật gì để nói, run run rầy rầy giao phó vài lần, cổ họng vốn bị khàn chỉ có thể phát ra âm thanh nhỏ nhất bất lực nhất. Cô vẫn không cầu tha thứ, chỉ là lúc hai người thân mật nhất khăng khít chắc chắn một chỗ, quán lấy sống lưng anh lần lượt kêu tên của anh bên tai.

Không muốn và tình yêu, lo lắng và bất an, toàn bộ đặt trong tiếng gọi nhỏ bây giờ.

Càng như vậy Từ Trạh ước chừng hậh không đượh lột da hủi xươh của cô rồi nhậh vào thân thể mình, đi tới đâu cũng mang theo, không cần lo lắng an nguy của cô nữa, giống như lúc ở Châu Phi, sống chết không rời.

Lý trí trong đầu cả hai đồng thời biến mất, chờ lúc trở về lại, khác biệt là lửa đã sém lông mày.

Đầu óc Cố Du choáng váng tay chân như nhũn ra, chỉ nhớ rõ Từ Trạh hôn tạm biệt lên môi hoặc trán của cô, mà hôn nhẹ nhàng lên cánh tay bị dấu răng cắn tổn thương và dưới hông trái của cô.

Cuối cùng tỉnh ngủ, cảnh sắc tươi đẹp buổi chiều xuyên thấu rèm cửa sổ thật dày, mình Cố Du nằm trên giường, trùm mặc vuột khăn trải giường vẫn còn nhiệt độ cơ thể của anh.

Cô tắm tắm mặc áo choàng tắm đứng ở phòng khách, căn phòng trống rỗng chỉ còn mình cô, trên bàn cơm anh làm xong đã nguội.

Càng nghĩ Cố Du càng hận Thẩm Mộ Thành, nếu không phải hắh đột nhiên xuất hiện, bây giờ mình và Từ Trạh không biết sẽ đượh hưởng thụ bao nhiêu thoải mái!

Đôi môi cắn đau phục hồi lại tinh thần, Cố Du cảm thấy trên mặt lạnh như băng, vừa sờ mới phát hiện mình rơi nước mắt.

Cô âm thầm may mắn hoàn hảo không để Từ Trạh nhìn thấy, nếu không trong lòng anh sẽ rất khó chịu.

Trong điện thoại di động là tin nhắn Từ Trạh gửi tới trước khi lên máy bay, kêu cô ngoan ngoãn ở nhà, buổi tối có người đến đón. Còn thêm tin nhắn cách nhau ba mươi giây, Cố Du vừa mở ra xem, trong lòng vừa tức lại ngượng ngùng.

Điều tin nhắn này chỉ có vồn vẹn mấy chữ: Kỹ thuật cần phải nâng cao.

Cố Du thật muốn trả lời rằng cô sẽ học tập thực tế thật tốt lúc anh không ở đây, nhưng vừa nghĩ sau khi Từ Trạh thấy vậy có thể xuất hiện vẻ mặt âm trầm và kết quả của mình khi anh trở về, vẫn là đành hoảng trả lời chữ: Cút.

Không ngoài dự tính, buổi tối có người gõ cửa, Cố Du mở cửa liền thấy khuôn mặt Vu Duệ tươi cười.

"Thu dọn đồ đạc đi." Anh không khách khí đi thẳng vào nhà.

"Đi đâu?" Cố Du sửng sốt, không ngờ đây là an bài của Từ Trạh.

"Nhà tôi," vẻ mặt Vu Duệ thờ ơ, "Tôi phụ trách chăm sóc cô, cô phụ trách chăm sóc con cho tôi."

Cố Du sắp xếp mấy bộ quần áo đơn giản, trước khi đi cô cho thức ăn Từ Trạh làm vào hộp đựng cơm.

Nhà của Vu Duệ thật ra cách nhà Từ Trạm và Cố Du không xa, Cố Du cẩn thận quan sát, mặc dù nhà có trẻ con, nhưng vì Vu Duệ bận rộn công việc còn Vu Lập Dương sống với cha mẹ quanh năm, nên trong nhà không có nhiều dấu vết trẻ con.

"Cô ở trên lầu phòng thứ hai bên phải," Vu Duệ thoải mái giới thiệu cho cô, "Đưa quần áo cho tôi."

"Lập Dương đâu?" Cố Du hỏi.

"Tur Ninh đến nhà ba mẹ tôi đón nó," Vu Duệ lấy bình nước trong tủ lạnh ra ném cho Cố Du, bản thân cũng vặn mở một chai, "Cô ấy cũng cùng ở đây."

Cố Du cảm thấy quan hệ của hai người kia thật khó phân biệt, nếu là cô nhất định lúng túng chết, nhưng thấy Nhan Tur Ninh và Vu Duệ vẫn vô cùng tự nhiên.

Vu Duệ tự mình xuống bếp, lúc Cố Du sắp xếp hành lý gọn gàng, Nhan Tur Ninh đưa Vu Lập Dương trở về.

Vu Lập Dương thích Cố Du, dính cô không thả, Vu Duệ để cô chơi với đĩa nhỏ trước. Nhan Tur Ninh ở phòng bếp làm trợ thủ cho Vu Duệ, hai người làm cơm xong đi ra, đều cả kinh không nói nên lời.

Cố Du dẫn Vu Lập Dương đến phòng khách chơi, trên ghế sa lon trải đầy đồng phục từng kim khí, Vu Lập Dương mắt cũng không nháy ghép từng món lại.

"Muốn khôi phục thì trước hết bỏ lò xo vào nòng súng," Cố Du chỉ huy bên cạnh, "Đúng, cứ như vậy."

Vu Lập Dương hưng phấn trên chóp mũi toàn mồ hôi hột, cuối cùng đẩy băng đạn khẩu súng xong giờ lên thật cao, "Con hoàn thành!"

"Giỏi lắm!" Cố Du nhìn đồng hồ đo, "Lần này nhanh hơn vừa rồi một phút!"

Nhan Tur Ninh phì bật cười, nhìn Vu Duệ kinh ngạc nói không ra lời, nhìn hơi hả hê nói: "Chính là anh để chị Du Du chơi với đĩa trẻ, chơi thật tốt."

"Tương lai nếu cô và Từ Trạm có con, nói gì tôi cũng phải để Lập Dương cách xa." Mặt Vu Duệ bất đắc dĩ, dứt lời đi tới vỗ vỗ đầu con, "Ăn cơm."

Súng là Từ Trạm để lại cho Cố Du phòng thân, cô cất dưới đệm ghế sa lon phòng khách sau đó mới đến phòng ăn.

Hôm nay không có chuyện gì, nhưng vì buổi sáng đã lặn qua lặn lại nên Cố Du đã rất mệt mỏi, cô muốn gọi điện thoại cho Từ Trạm, thấy anh không trả lời tin nhắn sợ làm trễ nãi chuyện quan trọng của anh nên nhịn xuống.

Buổi tối Nhan Tur Ninh ngủ chung chỗ với Cố Du, cô mới thay áo ngủ liền nghe Nhan Tur Ninh hô to gọi nhỏ không có ý tốt, những dấu vết phấn hồng trên người bây giờ rất rõ ràng, người

bình thường ngưng ngưng chỉ là đỏ mặt, nhưng Cố Du trời sanh tính dững mãi, cầm gối đầu đập Nhan Tư Ninh trên giường.

Trước khi ngủ nói chuyện phiếm, Nhan Tư Ninh chủ động thả thính được khoan hồng với Cố Du, "Ngày đó chị nói em đừng quan tâm, em không nhìn được để ba em tra xét Thẩm Mộ Thành."

"Bây giờ chuyện này chị không thể nào xen vào, em đừng ồn ào mù quáng, vạn nhất có chuyện rắc rối, chị không cách giao phó với thủ trưởng." Cố Du sợ Nhan Tư Ninh vô tội liên luy, hung tợn nói.

"Tra cũng đã tra, chị không nghe em có thu hoạch gì sao?" Nhan Tư Ninh giả hoạt quái đản cười nói.

Cố Du đúng là tò mò, thúc giục cô nói nhanh.

"Em tra được, Thẩm Mộ Thành làm thầy giáo ở trường học của chị một năm."

"Cái gì?" Cố Du chột từ trên giường ngồi xuống, "Một năm?"

Nhan Tư Ninh báo ra năm, Cố Du nghĩ lúc lâu mới mở miệng: "Lúc chị học ĐH năm 3?"

"Năm ấy dường như mẹ của hấn bệnh nặng nên hấn xin tạm thời rời khỏi đơn vị, về sau điều động hấn đến trường học các chị làm thầy giáo tạm thời, không biết dạy gì, một năm sau lại về đơn vị. Cụ thể phải hỏi Vu Duệ, anh ấy khẳng định rõ ràng." Nhan Tư Ninh nói.

"Trường học của chúng tôi không lớn, có mấy người chuyên ngành... kia, thầy giáo không nhiều, chị có ấn tượng!" Cố Du vắt hết óc cũng không khơi dậy nổi ký ức khuôn mặt Thẩm Mộ Thành xuất hiện trong cuộc sống đại học của mình.

"Chị nói mà không biết xấu hổ, " Nhan Tư Ninh cười nhạt, "Vậy bây giờ chị suy nghĩ thử, thầy giáo đại học chị còn nhớ rõ người nào?"

Năm phút sau, Cố Du hoàn toàn buông tha.

Cô không nhớ ra một người nào.

Nhan Tư Ninh không nhìn được bất bình thay Từ Trạ, "Năm đó anh Từ trở lại, cả con người trở nên khác hẳn, em hỏi anh ấy có phải có bạn gái hay không, anh nói có mục tiêu nhưng không tìm được người, vậy là tìm hết ba năm, người đàn ông có thể kiên trì tìm một người phụ nữ chỉ thấy vài lần trong ba năm, kết quả thật vất vả tìm được, chị lại quên anh ấy!"

"Chị cũng không muốn," Cố Du đầy bụng uất ức, "Ai bảo đây là tật xấu trời sanh."

"Cho nên xem như nói chuyện Thẩm Mộ Thành trước kia với chị cũng vô dụng," Nhan Tư Ninh tức giận nói, "Chị vốn không nhớ ra!"

"Xem như chị nhớ thì thế nào?" Cố Du biện giải cho mình, "Cũng không giúp được Từ Trạ gấp làm gì."

"Sao không thể, ít nhất chị có thể biết vì sao hắn muốn nhắm vào anh Từ như vậy!"

Cố Du sững sốt, chính xác, vì sao Thẩm Mộ Thành muốn ra tay độc ác với Từ Trạh? Hai người đã từng là chiến hữu, cùng vào sinh ra tử trong bộ đội, lúc trước gặp mặt, mặc dù chưa nói là chân thành kết giao, nhưng xem ra giao tình không giống nhau, sao đến trình độ này? Thậm chí người nhà như cô cũng bị liên lụy?

Loại muốn hại chết cả nhà người khác nhất định là thâm cừ đại hận.

Động cơ Thẩm Mộ Thành thật sự là mầu chột.

Hôm sau Nhan Tư Ninh đi quay phim, Vu Duệ đến tập đoàn, Cố Du đưa Vu Lập Dương đi học. Lúc dắt Tiểu Lập Dương cô không nhịn được nghĩ, nếu mình con với Từ Trạh sẽ có tình hình gì? Thật ra đến bây giờ cô chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm mẹ, cô càng không biết làm sao khi làm mẹ, nhưng Từ Trạh sẽ dạy cô, anh trầm ổn tỉ mỉ như vậy, thấy sao cũng cái người cha tốt.

Buổi tối, cuối cùng Cố Du đã bắt được cơ hội hỏi Vu Duệ chuyện ba người bọn họ năm đó, Vu Duệ nhất thời không phản ứng kịp, hỏi ngược lại: "Từ Trạh không nói với cô?"

Cố Du lắc đầu.

"Thẩm Mộ Thành và tôi xem như quen thuộc, kỹ thuật bán súng của hắn đặc biệt tốt, không nói nhiều nhưng nhân duyên không tệ, ai biết sao biến thành tình huống như bây giờ, trời mới biết Từ Trạh đắc tội hắn thế nào." Vu Duệ cau mày nói.

"Chỉ những thứ này?" Cố Du cảm thấy quan hệ rất bình thường đi, giống như đồng nghiệp, hoàn toàn không có đầu mối.

"Đúng, vậy cô muốn sao?"

"Thẩm Mộ Thành rời khỏi đơn vị một năm kia là chuyện gì xảy ra, anh biết không?"

Vu Duệ trầm ngâm lúc lâu rồi nói: "Nghe nói là mẹ của hắn bị bệnh nặng sống không được bao lâu, trường học các cô vừa lúc gần quê nhà của hắn, nên phía trên cũng dàn xếp điều qua đó, như vậy quân tịch có thể bảo lưu cũng như giúp đỡ lòng hiếu thuận của hắn, một năm sau mẹ của hắn qua đời hắn liền trở về bộ đội."

Nhìn Cố Du như có điều suy nghĩ, Vu Duệ lại nói: "Không nhớ rõ chi tiết cụ thể, rất nhiều năm trước, khi đó tôi và Từ Trạh chưa biết cô."

Cố Du không trả lời, cô cảm giác được trí nhớ trong bóng tối có vệt sáng nhanh chóng thoáng qua, giống như chiếu sáng gì, lại quá nhanh nên không thấy rõ gì.

Quên chính là quên, cô có rất ít loại hồi ức mơ hồ này bỗng nhiên giật mình, nhưng lần này, cô thật sự cảm thấy đầu mối giống như thoáng qua rồi biến mất, sau khoảnh khắc đó, nghi ngờ càng nhiều hơn.

Chương 48

Cố Du rất khó miêu tả cảm nhận khi gọi điện thoại cho Từ Trạm.

Cô không tính nói nhiều, Từ Trạm trầm tĩnh bên trong hơn, cả hai luôn luôn nhạt nhẽo, nhưng không xấu hổ.

Cố Du xem phim truyền hình cuộc sống đang lưu hành đương thời, cô cảm giác mình giống như sống ở thế giới khác, hoàn toàn không giống loại vợ chồng xung đột hoặc là tranh cãi trong phim, âm áp hoặc là lãng mạn. Cô hỏi Nhan Tư Ninh đã chuyện xảy ra gì, Nhan Tư Ninh suy nghĩ, bắt đầu dĩ nhún nhún vai, "Em chưa từng kết hôn."

Sau đó Nhan Tư Ninh dừng lại lúc lâu, như có điều suy nghĩ nói: "Có thể có con sẽ tốt hơn?"

Cố Du cất giữ ý kiến.

Hôm sau lúc Cố Du gọi điện thoại đã quyết định áp dụng sách lược giống người bình thường, mới vừa kết nối cô sẽ dùng mấy câu nhu tình mật ý: "Ông xã, em rất nhớ anh."

Đầu bên kia điện thoại Từ Trạm vội vàng hỏi tới: "Xảy ra chuyện gì? Tất cả vẫn tốt?"

Cố Du cảm giác mình rất thất bại.

Nhưng mà vẫn có phát triển là rất tốt, Cố Du biết Từ Trạm đã an bài thỏa đáng chuyện cần làm, đặc biệt là chuyện xuất cảnh quân hỏa, Lãnh sự quán nước R không có làm khó dễ, Từ Trạm nói không cần phải lo lắng, Cố Du hỏi tiếp nữa, anh chỉ là cười nhẹ, nói cô chờ tin tức.

Mỗi ngày Cố Du ngoan ngoãn chú ý tin tức, vậy mà tin tức quốc tế ngoài những lão oan gia ở ngoài vẫn gió êm sóng lặng, lúc tin tức địa phương cũng bất ngờ ném ra quả bom tấn.

Trên TV người chủ trì bình tĩnh đọc lên cáo phó khi đó cô đang chỉ dạy Vu Lập Dương làm bài tập, cái tên đó đột ngột xông vào trong tai, kích thích Cố Du bỏ bút xuống bước nhanh tới trước máy truyền hình.

Lâm Viện trang phục ngay ngắn được chiếu treo trên góc màn ảnh, người phát ngôn tin tức địa phương mặt không thay đổi đọc lên lý lịch cuộc đời của hắn.

Kinh ngạc chứa đầy trong ý nghĩ của Cố Du, cô vốn không tin Lâm Viện thật sự bị bệnh tim bọc phát chết trên bàn làm việc ở Tỉnh ủy như trên TV nói!

Lúc này dáng vẻ Thâm Mộ Thành ngược lại rõ ràng khắc ở trong đầu gát đi không được, Cố Du cảm thấy chuyện quá mức khả nghi, vì vậy lập tức gọi điện thoại cho Từ Trạm.

Anh nghe Cố Du tự thuật xong sau đó thật lâu không lên tiếng, rồi chậm rãi nói: "Không liên quan, chờ tin tức tốt của anh."

Được Từ Trạm an ủi, cuối cùng Cố Du đã bình tĩnh rất nhiều.

Vậy mà trong lòng cô vẫn trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Lâm Viện đã từng là bạn thân của ba cô, cả hai từng tình cảm sống chết cùng nhau, cô mãi mãi nhớ khi còn bé lần đầu cầm súng lần đầu bắn bia lúc đó Lâm Viện vẫn đứng sau lưng cô, loại cảm giác đó rất rõ ràng, giống như mới ngày hôm qua, dễ quên như cô cũng khó mà quên lãng.

Nhưng lòng người phản bội không phải cô có thể nắm giữ, ngoài Lâm Viện, còn có Thẩm Mộ Thành thân bí khó lường.

Trong lòng Cố Du rất phiền não mà không thể trao đổi với ai, không dám nói nhiều với Từ Trạm, không thể làm gì khác hơn là buổi tối thừa dịp Vu Duệ trở lại nói với hắn, Vu Duệ không giống Từ Trạm sắp xếp tất cả dưới đáy lòng, phân tích ý nghĩ của mình cho Cố Du nghe.

"Thẩm Mộ Thành không tính toán để lại đường lui cho mình," hắn cau mày dựa vào ghế salon, mở zip-πο, "Rốt cuộc là thâm cừ đại hận gì, đến mức này?"

"Từ Trạm cản đường hắn?" Cố Du chỉ có thể nghĩ tới đây.

Vu Duệ phốc xuy cười, "Vô cùng không quan hệ."

Cố Du trầm ngâm không nói.

"Sao cô không hỏi Từ Trạm đây?" Vu Duệ hiếu kỳ nói.

"Tôi không biết nói với anh ấy thế nào," Cố Du do dự lưỡng lự nói ra nguyên nhân của mình, "Hai chúng tôi giống như... Rất khó trao đổi."

"Các người xem như vợ chồng?" Vu Duệ mặt khinh bỉ, "Cô thật không hổ là áp trại phụ nhân giành được, đến bây giờ còn không có bước vào trạng thái?"

Cố Du không phản bác anh, chỉ yếu ớt hỏi: "Anh nói có đứa bé có thể khá hơn hay không?"

"Tôi cảm thấy sẽ không tốt," Vu Duệ thản nhiên nói, "Chỉ sợ khi đó lực chú ý của cô không có cách tập trung trên người Từ Trạm hơn, anh ấy sẽ rất đáng thương."

Kết quả nói chuyện với Vu Duệ là khó ngủ cả đêm.

Trên giường Cố Du lăn qua lộn lại đánh thức Nhan Tư Ninh, mấy ngày nay mặc dù cô quay phim ở Dương Cảng nhưng thực rất vất vả, xoa mắt nhập nhèm mắt buồn ngủ mơ mơ màng màng hỏi: "Chị Du Du sao vậy? Anh Từ không ở đây chị không ngủ được?"

"Em ngủ đi!" Cố Du mạnh mẽ đặt đầu Nhan Tư Ninh trên gối đầu.

Hôm sau vành mắt Cố Du đen giống như không vẽ bóng mắt xong, đôi mắt đen nhánh lượn lờ chung quanh, Vu Duệ miệng không chùng mực, thấy dáng vẻ củ cô như vậy liền cười, "Suy

nghĩ tư xuân ngủ không ngon rồi hả?"

Cố Du đánh Từ Trạm cũng không chút lưu tình, chứ đừng nói tới đôi phó Vu Duệ, đá một cước qua, dọa Vu Lập Dương sợ đến mức miệng đang mở rộng rất lâu không dám mở miệng.

Sao cô trần trọc trở mình không cách nào, chuyện này quyền chủ động thủy chung nắm giữ trong tay Từ Trạm, lo lắng và cô kị của cô bé nhỏ không đáng kể.

Tin tức ba mươi phút buổi trưa, cuối cùng tin tức quốc tế báo ra chuyện có liên quan đến nước R.

Sứ quán nước R chính thức đệ trình chất vấn sự kiện vũ khí phi pháp nhập cảnh.

MC mới vừa nói ra tin Cố Du đưa lên cổ họng.

"Căn cứ phương hướng R điều tra, vũ khí phi pháp do hai tên công an là phần tử cơ quan cả nước truy nã đang lẫn trốn mang theo xuất cảnh..."

Không nói tới tập đoàn Bắc Phương.

Ngay sau đó lại báo ra hai người này đều đến từ Dương Cảng, đã từng gây án nhiều lần, là phần tử tội phạm cực đoan nguy hiểm, cuối cùng, MC rõ ràng bày tỏ cảnh sát biên giới đã bắt đầu tăng cường tuần tra, trả lời chắc chắn trước mắt, nước R vô cùng hài lòng, hơn nữa nguyện ý phái cảnh lực ra hiệp trợ.

Đây là tin tức tốt Từ Trạm để cô chờ?

Cố Du kích động gọi điện thoại cho Từ Trạm, anh mới vừa nhận, cô liền không thể chờ đợi nói, "Em đã thấy tin tức! Anh làm thế nào?"

Báo cáo lực chú ý toàn bộ tập trung trên người đào phạm đến từ Dương Cảng, căn bản không nói tới tập đoàn Bắc Phương, Thẩm Mộ Thành quan mới nhậm chức thất trách để xảy ra loại chuyện này, áp lực nhất định không nhỏ.

Giống như nghe ra Cố Du hơi hả hê, Từ Trạm cũng cười cười.

Ngoài ngàn dặm truyền tới tiếng cười hơi không thành thật, Cố Du sững sốt chớp mắt, không hề nghĩ ngợi bật thốt lên, "Không phải đã làm xong sao? Sao anh vẫn chưa trở lại?"

"Máy bay nửa giờ sau bay," Từ Trạm dừng lại "Anh rất nhớ em."

Bốn chữ, Cố Du cảm giác lỗ chân lông cả người mình cũng mở ra, "Em cũng muốn anh." Cô thấp giọng nói.

Lần đầu tiên cô cảm giác mình ngoài có thể kinh tâm động phách với Từ Trạm ở ngoài còn có thể dịu dàng thăm thiết.

Cúp điện thoại, Cố Du cao hứng thu dọn quần áo, vừa nhìn thời gian, vội vàng để tay trên đầu xuống đi ra ngoài đón Vu Lập Dương tan giờ học.

Trường học của Vu Lập Dương cách nhà Vu Duệ rất xa, mấy ngày nay cô đều lái xe đi đưa đón. Mắt thấy đã bị muộn rồi, Cố Du là người nóng tính, lái xe hơi gấp, cũng may không tới trễ giờ cao điểm, trên đường xe không nhiều.

Cố Du đang chuyên tâm lái xe, điện thoại di động không đúng lúc đổ chuông lớn, cô đeo tay nghe không có lo lắng nhìn mã số, vội vàng hỏi: "Alo? Ai vậy?"

"Du Du! Là em! Là em! Chị mau tới cứu em!"

Cô thắng xe gấp, dây an toàn siết bả vai rất đau, "Tiểu Tước? Em xảy ra chuyện gì?"

Lúc cô bị Trịnh An Hà tập kích Từ Trạm đã nhắc nhở cô không nên đến gần Tiểu Tước, nhưng cô lại bị Lâm Viện lừa gạt thiếu chút nữa liên lụy tánh mạng, trong khoảng thời gian này Tiểu Tước mất tích, giống như cô không rõ hành tung đột nhiên xuất hiện.

"Em không nên dối gạt chị, nhưng là hấn kêu em nói như vậy..."

Cho dù là trong điện thoại, Cố Du có thể cảm nhận được cô kinh hoảng, "Người nào? Trịnh An Hà hay là Thẩm Mộ Thành?" Cô càng lúc càng sốt ruột, sau lưng có xe điên cuồng nhấn còi thúc giục, Cố Du một tay vịn tay lái chuyển bánh xe, dừng xe không đúng quy định ở ven đường.

"Là hấn đề em trai của em đưa nhóm hàng kia đi phía bắc, Du Du chị cứu em trai của em... Bây giờ nó bị truy nã khắp nơi... Em... EM..." Lời Tiểu Tước nói không mạch lạc khóc không thành tiếng.

"Bây giờ em đang ở đâu?" Cố Du cẩn thận hỏi.

"Cứu... Cứu cứu em..."

"Em đang ở đâu!"

Điện thoại truyền đến tiếng máy bận.

Cố Du chỉ từ trong câu trả lời hỗn loạn của Tiểu Tước lấy được tin tức xác nhận rất hữu dụng, đưa ngòi nổ lên trốn ra khỏi biên giới trái phép là em trai của cô.

Hơn nửa chuyện này Thẩm Mộ Thành không thoát khỏi liên quan!

Nhưng cô không dám tự mình kết luận, nhìn đồng hồ, Từ Trạm đã lên máy bay, Dương Cảng phải bay hơn một tiếng mới tới Bắc Kinh, Cố Du kèm chế ở khẩn trương, bây giờ lái xe đến sân bay đón máy bay vẫn còn đủ thời gian, cô cầm điện thoại di động lên tính để Vu Duệ đi đón Vu Lập Dương, lúc này tiếng kèn dồn dập ngoài cửa xe tràn vào, Cố Du quay đầu lại trong chớp mắt, di chuyển tay lái đã không còn kịp nữa.

Một chiếc xe hơi màu đen chạy thẳng tới chỗ cô, đã gần trong gang tấc.

Tiếng nổ vang lớn rung động ma sát khung sườn, Cố Du dưới sự bảo vệ của dây an toàn nên không có bị mặt bên va đập đánh bay. Trên người đặc biệt là chân trái truyền đến đau

nhức, cô mới vừa khôi phục thị lực mơ hồ liền gạt mở chân ga vừa vặn quát tháo chiếc xe hơi màu đen xông thẳng ra.

Xe chỉ bị tổn hại một bên, sườn xe lõm xuống, nhưng bánh xe không bị tổn hại lớn, Cố Du chỉ còn một ý niệm trong đầu, cô không thể chết không minh bạch trước khi Từ Trạm trở lại!

Nhưng đã lái mấy con đường, Cố Du không phát hiện có xe theo kịp, không lẽ vừa rồi chỉ là gây chuyện? Trên người cô vẫn đau đớn như cũ, cửa sổ mặt bên vỡ vụn chà phá mấy chỗ trên người, vết máu nhỏ dần dần chảy ra quần áo, cô cẩn thận quan sát kính chiếu hậu, không hề có động tĩnh.

Cô cầm điện thoại lên vội vã nói Vu Duệ đi đón Vu Lập Dương, Vu Duệ nghe ra giọng cô rất không bình thường vội hỏi nguyên nhân, Cố Du sao có thời giờ giải thích, chỉ nói với anh không có gì chuyện, nhưng biết ít tin tức nhất định nói cho Từ Trạm trước tiên.

Một giờ sau, Cố Du lái xe tới đến sân bay.

Mặc dù chân trái rất đau nhưng cô thử thử phát hiện không có thương tổn đến gân cốt, vừa vặn mấy vết máu khiến Cố Du không dám tùy tiện xuống xe, dù sao các biện pháp bảo vệ sân bay không giống chỗ khác, cô vừa ra ngoài sợ sẽ bị hậu cần mặt đất bắt được, đến lúc đó phải trải qua các loại thủ tục thì không biết khi nào gặp lại Từ Trạm.

Cố Du gọi cố vấn điện thoại ở sân bay hỏi thăm lịch bay chuyến từ Bắc Kinh, máy bay không có trễ giờ, không tới nửa tiếng sẽ hạ cánh. Lúc này đã có người chú ý dấu vết dừng trên xe của cô, Cố Du khẽ cẩn thận nảy sinh kế hoạch, khắp khẽnh đi ra xe nói với người kia lúc cô vừa dừng xe không cẩn thận bị người tài xế mới đụng vào, đã báo cảnh sát, hi vọng người đi đường có thể giúp cô đến cửa hàng tiện lợi trong sân bay mua áo sơ mi. Người nọ nhìn dáng vẻ Cố Du và tình huống không giống nói lái liền đáp ứng, khi trở về còn thuận đường ở mua băng keo cá nhân và thuốc xử lý vết thương ở tiệm thuốc sân bay. Cố Du cảm kích nhận lấy đồ trả tiền, trốn vào trong xe xử lý vết thương đơn giản, thật may phần lớn đều trầy da trên người, cô xử lý sau đó thay áo sơ mi, thoát nhìn không khác bình thường.

Duy chỉ có tư thế đi bộ giống như là bị thương, nhưng Cố Du không lo lắng được nhiều như vậy, hơi lảo đảo đi về cửa ra sân bay.

Lúc Từ Trạm đi ra đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, anh không biết Cố Du sẽ đến, lúc nghe âm thanh quen thuộc kêu tên của mình, cả trái tim gần như nhảy ra cổ họng.

Nhưng khi trong chớp mắt nhìn thấy Cố Du, tim Từ Trạm mắc kẹt trong cổ họng, có loại hít thở không thông bị đè nén.

Anh nhanh chóng đến gần, khóa chặt cô vào trong ngực, hôn lại hôn sau đó cúi đầu mạnh mẽ nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Chương 49

Cố Du siết tay Từ Trạm, dùng từ ngữ đơn giản nhất nhanh chóng kể chuyện phát sinh.

Lông mày thưa sáng sủa của Từ Trạm dần dần cau chặt, bàn tay chống đỡ sau lưng Cố Du, "Vô cùng đau đớn sao?"

"Tạm được," Cố Du bình thản nói, "Đều là vết thương nhỏ, chỉ có chân trái hơi đau."

Cuối cùng những lời này bất tri bất giác có ý làm nũng, sau khi Từ Trạm nghe xong đưa tay qua sờ, làm rất nhiều người liếc mắt. Mặt Cố Du giống như lửa đốt đánh tay của anh, "Anh có bệnh!"

Từ Trạm xác nhận tổn thương không lớn sau đó mới ngược mắt từ từ mở miệng: "Những ngày qua anh cảm giác mình bệnh không nhẹ."

Cố Du hơi giật mình, chợt đưa tay ôm anh sau đó cọ cọ mặt vào tây trang hơi cứng rắn trước ngực.

Tập đoàn an bài xe tới đón, Từ Trạm kêu tài xế lái xe về nhà, tự mình lái xe đưa Cố Du đi bệnh viện.

Vết thương của Cố Du thật không nặng, trên đùi bầm tím đều là máu ứ đọng hơi dọa người, nhưng trên căn bản không có đáng ngại, Cố Du vốn định tự giấu nói từ giả cho Từ Trạm sau đó dứt khoát có thể làm thủ tục ở bệnh viện, nhưng nhìn mặt Từ Trạm âm trầm sắc mặt cô vẫn là nuốt lời nói trở vào.

Mãi đến khi về nhà, vẻ mặt Từ Trạm cực kỳ bình tĩnh như mặt biển lại bắt đầu khởi động sóng ngầm, anh không để ý Cố Du kiên trì phản đối, dám ôm cô lên thang máy, nhưng ôm kiểu công chúa rất khó tránh được chân, Cố Du nói dối chân đau để anh buông tay, mặt Từ Trạm không đổi sắc trực tiếp giương tay, Cố Du giống như bao cát, kết quả bị vác trên vai Từ Trạm.

Đầu Cố Du hướng xuống, trên người còn tỏa ra mùi thuốc khử trùng, bây giờ cô hy vọng thang máy nhanh lên, còn có đừng bị người bắt gặp tạo hình giống như cưỡng đoạt dân nữ này.

Trời không chịu lòng người.

Cửa thang máy vừa mở ra, công ty bất động sản ở lầu một có lão tổng trung niên bụng phệ và tình nhân nhỏ yếu điệu của hắn bị màn trước mắt cả kinh nói không ra lời, mặc dù đối ngược vẻ mặt của bọn họ, nhưng trong mắt Cố Du vẫn khiến cô xấu hổ muốn chết.

Bước ra ngoài, có lẽ là lỗi tai ứ máu thính giác nhạy bén, Cố Du nghe tình nhân nhỏ yếu điệu nói với lão tổng: "Người ta đó mới gọi là đàn ông đây!"

Cố Du thật muốn nhảy xuống cho cô ta hai quyền.

Mình xuất thân quân lữ da dày thịt béo thể lực chịu dày vò là người nổi bật trong phái nữ, còn không phải là cả ngày xương sống thắt lưng chân đau cộng thêm tai họa bất ngờ mà chạy tới bệnh viện, thân thể nhỏ của cô gái vừa rồi xem ra, một tuần thì sẽ thành phế phẩm.

Cuối cùng về đến nhà rơi xuống đất, đầu Cố Du hơi đau, cô bị đặt ở trên ghế sa lon chưa kịp trách cứ, miệng đã bị Từ Trạh hung hăng chặn lại, đầu tiên là hút sau là cắn, không hề dịu dàng.

Khi bị hôn thất điên bát đảo Cố Du đột nhiên ý thức được, có phải mình thích Từ Trạh không dịu dàng hay không? Giống như hai người thường không biết nói gì cho phải, nhưng chỉ dùng ánh mắt và động tác là có thể cảm giác tâm tình đối phương, loại ăn ý này dù là ngôn ngữ cũng không đạt tới ma lực đó.

Vừa hôn xuống, cả hai người đều ý loạn tình mê, Cố Du đã không ân ái với Từ Trạh trong quá thời gian dài như vậy, ngoài đau hơi chân, tất cả thoát nhìn rất thuận lý thành chương.

"Chờ em khá hơn nữa," hơi thở của Từ Trạh dần dần thô, giọng nói vẫn giữ lại lý trí, "Anh nhất định sẽ làm em đau."

Cố Du gật đầu, cô vốn muốn nói vết thương nhỏ tính là gì, nhưng vừa nhớ tới kinh nghiệm lúc trước, lúc Từ Trạh thân mật đáng vẻ trầm mê không có lý trí, cô hơi sợ hãi.

Tắm xong cả hai đang hoang nằm ở trên giường, Cố Du thuận miệng hỏi: "Anh cảm thấy thật sự ngoài ý muốn sao?"

"Ngày mai anh đi xem camera theo dõi," trong bóng tối Từ Trạh vuốt ve mặt của cô, "Em xảy ra chuyện ở đường quốc lộ cấp một, đội cảnh sát giao thông sẽ dễ dàng tra được."

Cố Du gật đầu, "Lúc ấy em chưa kịp chú ý lập tức lái xe chạy, nên ghi nhớ bảng số xe trước mới đúng."

"Đừng suy nghĩ," Từ Trạh an ủi, "Trong khoảng thời gian này chúng ta rất an toàn."

Đúng vậy, buổi tối lúc Từ Trạh nhận được điện thoại, Thẩm Mộ Thành bị gọi vào cục công an tỉnh cả đêm, giống như bọn họ mệt mỏi chống đỡ lúc trước, Cố Du không tin Thẩm Mộ Thành có ba đầu sáu tay.

Nhưng trước sau chỉ là ổn định tạm thời, với cá tính của Từ Trạh, anh tuyệt sẽ không bỏ qua Thẩm Mộ Thành, nên bây giờ chuyển biến tốt thì kết thúc chỉ có thể là vì anh có kế hoạch lâu dài hơn.

"Tiểu Tước..."

"Em đừng đi tìm cô ta." Từ Trạh cắt đứt lời của Cố Du, không chừa đường sống.

Chuyện Cố Du đã biết Thẩm Mộ Thành an bài Tiểu Tước tới đánh lừa dư luận, để cô và

Từ Trạm đòi toàn bộ lực chú ý, không đặt trên người Lâm Viện, nhưng Cố Du vẫn thủy chung tin tưởng rằng Tiểu Tước bị bắt buộc bắt cóc dĩ.

Cô không kiên trì nữa, không nói cho Từ Trạm mình đã giữ lại số Tiểu Tước gọi tới.

Nhưng sau đó bất kể cô gọi lại thế nào đều ngoài vùng phủ sóng.

Thẩm Mộ Thành tìm cô ấy diệt khẩu sao? Hay là tự Tiểu Tước xuất ngoại ngoài ý muốn? Cố Du vắt hết óc cũng không nghĩ ra nguyên do, cô có thể xác định duy nhất là, tai nạn xe kia của cô không phải ngoài ý muốn.

Từ Trạm nhìn băng ghi hình xong sau đó xác định. Tốc độ dừng tới xe có kiểm soát, không phải muốn đưa cô vào chỗ chết, càng giống như có mục đích gì, nhưng không đợi đến khi đối mặt nguy hiểm, Cố Du phản ứng nhanh chóng chạy đi, không để lại cơ hội.

Nhưng từ chuyện này trở về sau, cuộc sống đột nhiên bị kéo trở lại quỹ đạo, ở Bắc Kinh Từ Trạm vì Thẩm Mộ Thành bày trạm kiểm soát trùng điệp để vây khốn hần, cuộc sống của Du khó được trở về gió êm sóng lặng, cô tự nhiên thậm thích ứng.

Mặc dù biết những bình yên này chỉ là tạm thời, nhưng Cố Du rất tham lam hưởng thụ, mặc dù Từ Trạm mệnh lệnh rõ ràng cấm đoán cô một mình ra cửa hoặc là lái xe, cô hiếm khi nghe theo chỉ huy, không muốn vì cuộc sống yên tĩnh tạo nhiều phiền toái.

Cố Du và Từ Trạm là điển hình kiểu kết hôn trước rồi bắt đầu nảy sinh tình cảm yêu thương sau, trước sóng to gió lớn cả hai không cần mài hợp chỉ cần sống sót là tốt rồi, bây giờ cuộc sống bình thản ngược lại càng cần phải thích ứng. Buổi tối Từ Trạm tan việc dẫn Cố Du đi xem phim, cả hai người đều không có hứng thú với phim tình cảm, phim chiến tranh phim bạo lực đều đã tự trải nghiệm qua nên thấy giả thế nào, phim văn nghệ cả hai cũng xem không hiểu Cố Du càng không có tính nhẫn nại, cuối cùng vẫn làm tình nhân yêu đương nên lựa chọn —— phim kinh dị.

Đến xem phim kinh dị đều là tình nhân, trong rạp chiếu phim tiếng cô gái kêu còn kinh khủng hơn phim. Cố Du là loại người chủ nghĩa hiện thực cảm thấy người sống còn đáng sợ hơn người chết, nhưng vẫn bị ống kính đột nhiên xuất hiện dọa cho sợ đến co rụt lại, trong lúc vô tình thỏa mãn lòng hư vinh cực lớn của Từ Trạm.

Cả hai đã thảo luận chuyện con cái, Cố Du không phản đối thuận theo tự nhiên, Từ Trạm thì lấy có muốn có con thì mỗi ngày phải làm chuyện ấy.

Khi tình đến nồng nàn, nói không bằng làm, Cố Du cảm thấy trực tiếp như vậy tốt hơn để cô nói lời buồn nôn.

Duy nhất cô khó tiếp nhận là số lần quá mức thường xuyên.

Cố Du không biết sao, cuối mùa thu thích nhất lúc mệt chỉ muốn ngủ nhưng dần dần giấc ngủ không sâu, thường năm giờ đã tỉnh lại, mở mắt sẽ phát hiện tắm rửa rồi cô cũng ở đây tròn mắt nhìn.

Lúc năm giờ này quá ghê tởm, đứng lên ăn điểm tâm chuẩn bị đi làm thì quá sớm, ngủ một giấc nữa thì không đủ thời gian...

Cuối mùa thu mặt trời càng ngày càng lười biếng, đặc biệt là thành phố Bắc Phương ở Dương Cảng như vậy, lúc năm giờ ngoài cửa sổ không hề có ánh sáng xuyên vào, dưới ánh sáng của mưa phùn, ánh mắt Từ Trạm giống như là nạm hai viên Hắc Diệu Thạch dẹt trên nét mặt dịu dàng. Cố Du nhìn rồi dựa trong ngực anh, hai người dán chặt vào nhau, đóm lửa nhỏ bắt đầu cháy.

Từ Trạm không muốn để Cố Du ở nhà ngây ngô đến nhàm chán, sắp xếp cô vào sở nghiên cứu của tập đoàn Bắc Phương, phụ trách công việc vận hành thử vũ khí hạng nhẹ, Cố Du tốt nghiệp nhiều năm nhưng chuyên ngành trước sau chưa vứt bỏ, công việc diễn ra thuận buồm xuôi gió, Từ Trạm có thể nhìn thấy cô ở tập đoàn mỗi ngày.

Cuộc sống càng đơn giản càng gần hạnh phúc.

Chủ nhật, Từ Trạm đi phân khu quân ủy, Cố Du đang tập nấu cơm ở nhà, đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô vội vàng tắt lửa mặc tạp dề đi mở cửa, ba người mặc đồng phục cảnh sát đứng ở ngoài cửa.

Nhờ Thẩm Mộ Thành ban tặng, Cố Du nhìn thấy đồng phục cảnh sát sẽ bắt đầu ra mồ hôi lạnh.

"Chào cô, chúng tôi là đội hình sự cấp cao, xin hỏi cô là Cố Du sao?" Người đàn ông đứng đầu giọng nói bình thản hỏi, đồng thời lấy giấy chứng nhận ra.

Cố Du gật đầu.

"Có xảy ra vụ án liên quan với cô, hi vọng cô có thể phối hợp điều tra," người nọ lại cười cười, "Dĩ nhiên chỉ là điều tra mà thôi."

Cố Du bình tĩnh lại, đáy lòng nuốt hết dự cảm xấu, cô lên lầu thay quần áo, tận dụng thời gian gọi điện thoại cho Từ Trạm, nhưng không có nghe.

Đây là âm mưu của Thẩm Mộ Thành hay xảy ra chuyện thật?

Cố Du không biết điều này tốt với cô.

Cảnh sát không có lái xe cảnh sát, giống như chỉ là phối hợp điều tra, chỉ là kỹ thuật lái xe của người này quá kém, vô cùng không ổn định, ngay cả Cố Du không say xe cũng cảm thấy buồn nôn.

Đến thị cục, Cố Du choáng váng đi phòng rửa tay ới ra trước, Từ Trạm và cô lái xe rất vững vàng, không có tình huống như thế, ngay cả tài lái xe của Nhan Tư Ninh còn mạnh hơn người cảnh sát này.

Cô súc miệng rửa mặt trở lại chỗ nhân chứng phá án, cảnh sát đưa đi vừa rồi lấy ra tấm hình đặt ở trước mặt cô, "Xin hỏi cô biết người này sao?"

Cố Du suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ ra, đồng thời, trên sống lưng chảy đầy mồ hôi lạnh.

"Biết," giọng cô hơi thấp, đầu choáng váng buồn nôn vốn đã giảm nhiều lại kéo tới lần nữa, "Tên đầy đủ của cô ấy tôi không biết, nhưng là tất cả mọi người gọi cô ấy là Tiểu Tước."

"Cô ấy gọi Chu Cẩm Tước, thì thể được phát hiện ở bờ sông ba ngày trước, chúng ta tra được thông tin số điện thoại di động của cô ấy từ công ty thông tin di động, phát hiện trước thời gian cô ấy tử vong, cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho cô, hơn nữa sau đó cô không ngừng gọi điện thoại cho cô ấy," cảnh sát dừng lại, tiếp tục nói, "Dĩ nhiên, mặt sau điều này trên lý thuyết có thể loại bỏ cô là hung thủ, nhưng chúng tôi suy đoán có thể tìm được đường phá án từ chỗ cô, xin hỏi cuối cùng Chu Cẩm Tước nói gì với cô?"

Cố Du làm sao dám nói cho người cảnh sát này, chuyện này nói không chừng có liên quan lớn đến Cục trưởng Thị cục các người!

Cô chỉ có thể thuật lại lời của Tiểu Tước ra ngoài, tận lực phù hợp trí nhớ, rất rõ ràng, nhắc tới em trai Tiểu Tước xuất cảnh quân hỏa, cảnh sát lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Chưa hỏi xong, điện thoại di động đã vang lên, cảnh sát ý bảo Cố Du có thể nghe điện thoại, cô cúi đầu nhìn, trái tim khẩn trương giảm bớt không ít.

"Em ở thị cục?" Từ Trạh thẳng hỏi.

"Hiệp trợ điều tra, anh đừng lo lắng." Cố Du vốn hơi thấp thỏm, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều.

"Bây giờ anh sẽ chạy tới," Từ Trạh rõ ràng dừng lại, "Có thể sẽ hơi chậm, anh để Vu Duệ đi đón em trước."

Cố Du định nói không cần không có chuyện gì lớn, Từ Trạh đã cúp điện thoại.

"Chồng cô?" Cảnh sát cười cười hỏi.

Cố Du gật đầu.

"Tình cảm vợ chồng son không tệ," cảnh sát cười nói, "Yên tâm đi, chờ lát ký tên lời khai thì cô có thể rời khỏi."

Cảnh sát không có lừa gạt Cố Du, sau 15 phút cô đã đứng ở cửa thị cục.

Gió Thu cuối cùng cuốn lá rơi xuống đất, cách rất xa, Cố Du đã nhìn thấy Vu Duệ vẫy tay.

"Tôi nói, sao cô xui xẻo như vậy?" Sau khi lên xe, Vu Duệ nhìn Cố Du qua kính chiếu hậu, "Đây là lần thứ mấy vào cục?"

"Mới hai lần." Cố Du không nhận được đáp.

"Mới? Cô còn muốn mấy lần?"

"Chuyên tâm lái xe!" Cố Du không biết sao, cảm thấy mùi xăng trên xe rất nặng, nhưng trước kia không có như vậy, mới vừa rồi say xe còn chưa tốt?

"Sắc mặt cô sao kém như vậy?" Vu Duệ thận trọng, nhanh chóng phát hiện sắc mặt Cố Du và màu môi hơi nhạt.

"Kỹ thuật lái xe của cảnh sát nhỏ vừa rồi quá kém, hơi say xe." Cố Du hữu khí vô lực nói.

Dáng vẻ của cô giống như say xe, Vu Duệ không nói nhiều, tiếp tục chạy tới chỗ đã hẹn với Từ Trạ̣m, chợt Cố Du vỗ sau lưng ghế lái của anh, "Dừng xe!"

Vu Duệ dừng ngay sau đó, không kịp quay đầu lại, Cố Du như mũi tên mở cửa xe vọt xuống.

Đỡ hàng cây bên đường, Cố Du nhanh chóng ỏi ra cả mặt, Vu Duệ móc khăn giấy ra đưa cô, lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng kém.

Vu Duệ nghi ngờ nhìn chằm chằm cô lúc lâu, ánh mắt sáng lên, "Không phải cô mang thai chứ!"

Chương 50

Vu Duệ nghi ngờ nhìn cô chăm chăm rất lâu, ánh mắt sáng lên, "Không phải cô mang thai chứ!"

Lúc này Cố Du ngơ ngẩn, rất lâu mới chậm rãi giương mắt nhìn anh, áp ứng nói: "Mang thai... Sẽ say xe?"

"Đến bệnh viện kiểm tra thử đi," Vu Duệ không biết giải thích với cô thế nào, "Tôi gọi điện thoại cho Từ Trạm."

Cố Du mơ mơ màng màng gật đầu, không biết say xe khiến đầu óc hỗn độn hay là lời của Vu Duệ khiến cô nhất thời không phản ứng kịp. Sau khi súc miệng cô ngồi lên xe lại, mặc dù đã là cuối thu, nhưng vì giảm bớt khó chịu say xe cô đã mở khe hở cửa xe, xe chạy làm gió tràn vào không khí mới mẻ, dạ dày vốn cuộn cuộn từ từ bình ổn.

Dạ dày bình ổn, tâm lại bắt đầu rung động.

Mặc dù Cố Du đã sớm nói ra nguyện vọng muốn có con, nhưng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, Từ Trạm có thể làm người cha tốt, nhưng cô cảm giác mình không thích hợp làm mẹ.

Đến bệnh viện, Từ Trạm hấp tấp chạy tới, Cố Du vẫn cho là từ này không liên quan đến người thành thực chừng chạc như anh, nhưng lúc Từ Trạm cầm tay cô, lòng bàn tay ươn ướt khác hoàn toàn bàn tay dày rộng khô ráo thường ngày.

"Du Du, thật sao?" Trong mắt của anh tràn đầy vui sướng và nóng nảy, phức tạp nhưng hết sức chân thành, giống như bị mưa lớn tập kích hồ sâu, bọt nước văng khắp nơi, không trầm tĩnh như bình thường.

"Phải kiểm tra mới biết," Cố Du hơi quẫn bách muốn rút về tay, nhưng vốn không nhúc nhích được, "Vạn nhất không phải thì sao?"

Từ Trạm chợt cười, hôn lên trán của cô, "Không sao cả, kiểm tra trước rồi nói."

Vu Duệ thấy hai người dính không dứt nên mượn cớ rời đi, Từ Trạm đưa Cố Du đi làm kiểm tra, mười ngón tay của cả hai vẫn đan chặt, đợi đến khi cầm kiểm tra đo lường đi gặp bác sĩ, Cố Du tinh tường cảm giác được cổ tay cả hai cọ sát lẫn nhau khi đó nhịp tim cùng đập cuồng loạn.

Bác sĩ vừa nhìn là biết kinh nghiệm phong phú, chừng năm mươi tuổi, ánh mắt sắc bén giấu dưới tròng kính, dường như gặp qua nhiều vợ chồng cõi lòng đầy mong mỏi, không có cảm xúc giao động gì nói: "Mười tuần rồi."

Cố Du có thể cảm giác được Từ Trạm đứng sau khoác tay lên đầu vai mình khẽ run rẩy.

"Có triệu chứng báo trước là sanh non." Bác sĩ giương mắt nhìn Cố Du, nhàn nhạt nói.

Lộp bộp, Cố Du nghe thấy tâm liên rơi xuống.

"Vợ tôi có nguy hiểm gì sao?" Giọng nói của Từ Trạh căng thẳng.

Cố Du cầm tay Từ Trạh, không biết vì sao, sợ hãi vừa rồi lại từ từ giảm bớt. Nghe lời của bác sĩ, phản ứng đầu tiên của Từ Trạh là an nguy của cô.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn Từ Trạh, lần đầu tiên có người biết được tin tức như thế mà không quan tâm đứa con, ông hơi kinh ngạc, sau đó nở nụ cười, "Không sao, rất nhiều người cũng có triệu chứng báo trước sanh non, chích dịch vàng là tốt rồi. Bây giờ người trẻ tuổi không hiểu kiến thức mang thai, ba bốn tháng mới phát hiện, trước đó vận động kịch liệt rất nhiều, không có gì đáng ngại."

Từ Trạh và Cố Du thở phào nhẹ nhõm.

"Còn cô?" Bác sĩ vừa đánh đơn thuốc trong máy vi tính vừa hỏi Cố Du, "Hai tháng này cô có uống thuốc gì không?"

"Uống thuốc tiêu viêm." Từ Trạh trả lời thay Cố Du.

"Cảm mạo?" Bác sĩ không ngẩng đầu lên.

"Không phải," Cố Du trả lời, "Một tháng trước bị xe đụng."

Bác sĩ nghiêng đầu quan sát cô, "Bây giờ đã tốt?"

"Ừ, đã tốt từ lâu, đều là vết thương hỏ."

"Không sao." Bác sĩ cầm lấy chén nước, khôi phục vẻ thông thả ung dung.

"Còn có, hai tháng trước tôi bị đâm một dao."

Hộp nước phun hết lên màn hình máy vi tính, bác sĩ hung hăng trừng mắt về mặt vô tội của Cố Du, "Không nói sớm! Làm kiểm tra toàn diện!"

Không khí vừa nhẹ nhõm lập tức biến mất, lúc Từ Trạh và Cố Du cầm xấp giấy kiểm tra đi ra, trên mặt lộ vẻ buồn rầu. Nhìn về mặt Từ Trạh tự trách, Cố Du vội vàng an ủi anh, "Một dao kia là dưới xương sườn, nhất định không sao."

Từ Trạh gật đầu, nhưng vẻ mặt không có giãn ra.

Lúc kiểm tra Cố Du chỉ có thể tự mình đi vào, cô quay đầu lại nhìn Từ Trạh đứng ở cửa, tây trang thẳng dáng người xuất chúng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô, càng đi càng xa, cô không biết rõ cảm xúc bên trong thế nào, có thể đoán được.

Rất nhiều kiểm tra phải hôm sau mới có thể lấy kết quả, cũng hoàn thành sau, Cố Du và Từ Trạh liếc mắt nhìn nhau, Từ Trạh nhận ra Cố Du mệt mỏi, thay nàng đem mặt gò má bên kiểm tra lúc tán lẠc vài sợi tóc sau khi từ biệt nhĩ sau.

"Tù Trạm."

Chợt có người gọi anh, hai người xoay người, thấy cha Từ đỡ người đi tới.

Người phụ nữ ông đỡ dường như trẻ tuổi hơn cha Từ rất nhiều, mặc dù tuổi không tính là phong nhả hào hoa nhưng thùy mị thướt tha, Cố Du đoán thì biết đây là mẹ kế của Từ Trạm.

"Ba," Từ Trạm bình tĩnh gật đầu, "Dì Hà."

Cố Du cũng xưng hô giống như vậy.

"Du Du có thai phải không?" Cha Từ nhìn Cố Du, đầy lo lắng mà không lời nào có thể miêu tả được, "Nhìn sắc mặt không tốt."

"Sao cha biết?" Cố Du tán gẫu với cha Từ cả buổi chiều, trong lúc đó lời nói đã quen thuộc, thuận miệng liền hỏi.

Cha Từ cười cười, "Y tá nhỏ tăng sấn sóc đặc biệt lúu rúu, nói soái ca trước kia cực nhọc ngày đêm, không thể yên ỏn nghỉ ngơi chăm sóc vợ hai mươi bốn tiếng đã trở lại dưới lầu, nên ta mới biết."

Cố Du âm thầm đưa tay ngắt sau lưng Từ Trạm, ngoài mặt vẫn tươi cười.

"Thật mang thai?" Cha Từ thu hồi nụ cười hỏi.

Cố Du gật đầu.

"Kiểm tra nhiều như vậy, có phải tình huống không tốt hay không?" Dì Hà liếc nhìn xấp biên lai trong tay Từ Trạm, dịu dàng hỏi, "Mới vừa mang thai mấy tháng phải cẩn thận nhất."

"Không bằng em dạy Du Du, ta tán gẫu với Từ Trạm, " cha Từ gật đầu nói với Dì Hà.

Cố Du cũng muốn nghe người có kinh nghiệm đến có cánh nói gì, vì vậy giương mắt xin phép Từ Trạm, Từ Trạm do dự sau đó gật đầu đáp ứng.

Buổi tối, hai người trở về nhà họ Từ ở khu biệt thự người nhà quân ủy, Cố Du lo lắng Từ Mẫn ở nhà, bây giờ cô không muốn gặp cô gái nhỏ thiếu chút hại cô bị xích bỏ tù, Từ Trạm nói cho cô biết không cần phải lo lắng, ở nhà cũ chỉ có cha anh và Dì Hà.

Phòng ốc là điển hình biệt thự kiểu xưa, trang hoàng và bố trí đều có hương vị của năm tháng, khiến Cố Du chợt nhớ tới nhà của mình trước kia. Dì Hà kéo Cố Du lên lầu, hai người ngồi trên giường, Cố Du không biết nên mở miệng thế nào, Dì Hà cười nói: "Ta tên là Hà Y Nguyệt, có lẽ Từ Trạm không nói tên của ta cho con biết."

Không đợi Cố Du mở miệng, bà vừa cười nói: "Con không cần sợ hãi, ngày mai xem kết quả kiểm tra rồi hãy nói, nếu như không thành vấn đề, sau này còn phải lo lắng."

Cố Du nghiêm túc gật đầu, giống như học sinh đang hoảng.

"Nhìn ra được, tình cảm của con và Từ Trạm rất tốt." Hà Y Nguyệt cười lên khóe mắt cụp

xuông, dịu dàng động lòng người.

"Tình cảm của dì và cha cũng rất tốt." Cố Du vội vàng nói tiếp.

"Con sai lầm rồi," Hà Y Nguyệt cười nói, "Dì và lão Từ không có tình cảm gì để nói."

Cố Du hơi sững sờ, nhìn bà nhẹ nhàng băng quỏ giống như đang nói chuyện của người khác.

"Là cha dì nhìn trúng ông, buộc ông ly hôn để cưới ta, nhà họ Hà chỉ có mình dì là con gái, phải tìm con rể đáng tin mới có thể có người trong quân giới sau này, lúc ấy dì không có tình cảm với ông, lại hôn hôn độn độn kết hôn." Hà Y Nguyệt nắm tay Cố Du, "Nói với con những điều này không vì giải thích cũng không vì điều gì khác, chỉ muốn nói dì và ông sau khi có con mới xem như ra dáng ngôi nhà, sau khi lão Từ nói chuyện với con thì rất thích con, nhưng mà ông nhìn ra con không thật sự thích ứng cuộc sống bây giờ, con yên tâm, chờ các con có con, tất cả sẽ tốt, vì sức mạnh người mẹ, trước kia Tiểu Mẫn có chỗ đắc tội với con, hi vọng con có thể thông cảm nhiều hơn."

Lời Hà Y Nguyệt nói đâu ra đó lại hướng dẫn từng bước, Cố Du chỉ có thể gật đầu, cô thật rất hoài nghi, người phụ nữ khiến người ta như tắm gió xuân như vậy sao lại sinh ra con gái mơ hồ như Từ Mẫn vậy?

Hai người lại nói về điều cần chú ý khi mang thai, đến lúc đi ngủ, Từ Trạm mới lên lầu.

Cố Du không lạ giường không kiểu cách, nhưng vẫn trần trọc trở mình khó ngủ, Từ Trạm đang hoảng ôm cô không có động tác dư thừa.

"Anh nói," Cố Du đột nhiên quay đầu, trong bóng tối đối mặt lồng ngực của Từ Trạm, giọng nói khó chịu, "Những ngày qua chúng ta... có thể đã làm con bị thương hay không?"

Từ Trạm luôn luôn hồi hận chuyện này, tháng này, anh và Cố Du cơ hồ ngày ngày dính chung chỗ, tình cảm mãnh liệt tốt đỉnh. Nếu như sớm biết cô mang thai, mình sẽ không kiêng kỵ như vậy.

"Sau này anh nhất định sẽ chú ý." Cõi lòng anh đầy áy náy hôn bên tai của Cố Du.

"Đúng rồi, Tiểu Tước chết anh nghĩ thế nào?" Ngày nay bận rộn, Cố Du thiếu chút nữa quên chuyện này.

"Lúc này không cần nghĩ những chuyện này."

"Sao có thể không nghĩ!"

"Thư ký Đoàn nói mấy ngày nay trong thành phố có thể sẽ có thay đổi nhân sự lớn, Thẩm Mộ Thành muốn đi." Từ Trạm thấp giọng nói.

"Thật?" Cố Du ngẩn nửa người lên nhìn anh, trong giọng nói lộ vẻ vui sướng, "Vì chuyện đào phạm Quốc gia gây án lúc trước?"

"Vốn là không để cho hắn rời đi dễ dàng như vậy," Từ Trạh vuốt tóc Cố Du, "Nhưng bây giờ anh có chuyện quan trọng hơn phải làm. Du Du, anh nhất định sẽ là người cha tốt, tin tưởng anh."

"Em dĩ nhiên tin tưởng anh, em là không tin mình." Cố Du lăm bắm nói.

"Em sẽ được," Từ Trạh ôm sát cô, "Anh đảm bảo."

Cố Du vui trong ngực Từ Trạh không nói lời nào, trong lòng nói không ra thấp thỏm và khẩn trương, nếu như đứa bé này không có cơ hội chào đời, cô không biết làm sao cho tốt bây giờ.

Chỉ có thể đợi đến kết quả kiểm tra ngày mai.

Sáng sớm, hai người xuất phát đi bệnh viện, cầm kết quả các hạng mục trên tay, mười mấy loại biên lai đều là ký hiệu xa lạ. Sau khi tìm được bác sĩ ngày hôm qua, thấy Bà tra xét từng tờ trăm mặc không nói, Cố Du và Từ Trạh khẩn trương hơn lúc ở Châu Phi.

Cuối cùng bác sĩ sau khi xem xong đề xuống, ngược mắt qua mắt kiếng nhìn Từ Trạh phía trên, cuối cùng ánh mắt rơi trên mặt Cố Du, "Yên tâm đi, không sao, bây giờ bắt đầu chuẩn bị dưỡng thai đi."

Cố Du và Từ Trạh vui vẻ như trút được gánh nặng, hai bàn tay đan chặt nhau, bèn nhìn nhau cười.

"Thân thể không tệ lắm cô gái nhỏ, thật bền chắc, người bình thường bị hành hạ như thế khẳng định không chịu được," bác sĩ cười nói, "Đi làm xét nghiệm máu, xem cô có thiếu dinh dưỡng hay không, bây giờ bổ sung còn kịp, thân thể cô tốt, cơ thể con của các người cũng sẽ tốt."

Kế tiếp những việc chú ý phiền phức, Từ Trạh giống như nghe lệnh nghiêm túc không qua loa, bác sĩ nói một câu, anh gật đầu một cái.

Cuối cùng nói đến cả hai phải biết tiết chế, ít nhất con sau năm tháng mới có thể cùng phòng, Cố Du thấy tai Từ Trạh hơi đỏ lên, trong lòng không nhịn được cười trộm anh cũng có ngày như vậy.

Cuối cùng đi thử máu vì hạng mục phức tạp, bác sĩ đề nghị Cố Du đi phòng vô khuẩn, cách một hành lang, Từ Trạh đứng ngoài cửa chờ cô, Cố Du cảm thấy anh cười lên đặc biệt đẹp mắt, giống như gió mát hơi say, ung dung mê người.

"Em đi vào," Cố Du ngoắc tay của anh, "Hai ngày nay không ăn được, buổi trưa em muốn ăn một bữa thật ngon."

"Em muốn ăn gì?"

"Anh làm trứng xào," Cố Du cười vô cùng rục rịch, "Lần này không lo lắng chứ?"

"Chỉ biết lo lắng hơn," Từ Trạm trả lời đơn giản, trong lời nói đậm tình lại lái đi không được, "Mau đi đi, buổi trưa về nhà làm cho em ăn."

Cố Du gật đầu, sai bước đi qua cửa cách ly, đi tới cuối hành lang.

Rút ba ống nghiệm máu cỡ ngón cái, Cố Du ra ngoài cởi đồ cách khuẩn ở phòng nghỉ ngơi, cô nhìn chăm chăm mình trong gương. Sắc mặt hơi tái nhợt, màu môi cũng nhạt nhẽo. Cô không biết giai đoạn đầu mang thai sẽ bị hành hạ những điều này bao lâu, có thể có Từ Trạm bên cạnh chăm sóc cô, đau khổ vốn khó vượt qua đã không còn khiến cô sợ hãi.

Cố Du nhìn gương cười cười, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài tìm Từ Trạm, bóng đen thoáng hiện, cô giật mình phản ứng cực nhanh xoay người lại mà không thấy gì, đang cho là ảo giác, cơ thể chợt bị siết chặt không cách nào nhúc nhích, ngay cả tiếng la Cố Du cũng không kịp phát ra liền bị bịt mũi miệng, mùi thuốc mê tràn vào, tay chân thoáng chốc bủn rủn, khi cô phân biệt ra được đây là mùi thuốc mê Chloroform đã quá trễ.

Bốn phía trở nên đen nhánh, ý thức biến mất hầu như không còn bị giam cầm trong bóng tối.

Chương 51

Trên màn hình lạnh nhạt của truyền hình cáp phát hình chụp được hình ảnh trắng đen.

Cố Du đứng ở trước gương có vẻ nhỏ gầy như vậy, cô kinh hoàng quay đầu lại, lại bị bóng người thoáng hiện lên chế trụ, giãy giụa, phản kích, cuối cùng không nhúc nhích, tay chân và đầu vô lực rũ xuống, an tĩnh khéo léo giống như là ngủ.

Trưởng khoa và bảo vệ của bệnh viện hơi khẩn trương đề xuống tạm ngừng, quay đầu lại nhìn cả phòng cảnh sát và người đàn ông trầm mặc đứng trước.

Trên người anh phát ra hơi thở khiến người ta không rét mà run.

Lúc Cố Du vừa đi vào cửa thì Từ Trạ nhận được điện thoại, thư ký Đoàn nói cho anh biết Thẩm Mộ Thành bị điều đi huyện Lê, xem như bị giáng chức, điều lệnh đã đến vào buổi chiều. Cuối cùng thư ký Đoàn khuyên anh không nên đuổi tận giết tuyệt, giữ lại cho người con đường lui, Từ Trạ đáp ứng. Cố Du và đứa con sắp chào đời của hai người dường như đã hóa giải hơi thở tàn bạo trong trái tim anh, loại cảm giác này bị hạnh phúc chiếm lấy mà Từ Trạ chưa từng trải nghiệm, khi dính vào lại giống như độc nghiện, khó tự kiềm chế nữa.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, anh đưa mắt nhìn Cố Du đi vào, lại không nhìn thấy cô đi ra.

Vu Duệ chưa từng thấy vẻ mặt Từ Trạ giờ phút này, anh hơi do dự rồi mới đi lên trước, vỗ nhẹ lên vai Từ Trạ, "Đại đội cảnh sát giao thông đã bắt đầu tiến hành điều tra, máy ghi hình trong bãi đỗ xe xác minh hẳn vừa lái xe đi, nói không chừng lập tức có tin tức."

Từ Trạ không trả lời.

Mặt anh tràn đầy đáng sợ Cố Du đang trong vẻ mặt không giúp giãy giụa, cô gần như chưa bao giờ kinh hoàng như vậy, dưới nguy cơ, anh thấy cô hơi cong người lại, bày biện ra đáng sợ bảo vệ bụng...

"Có tin tức!" Một người cảnh sát cúp điện thoại, vội vàng nói, "Một tiếng trước, xe từ trạm thu lệ phí Bắc Dương Cảng ra thành phố."

"Đường cao tốc nào?" Từ Trạ hỏi.

"Đường cao tốc Dương Hà."

Đường cao tốc Dương Hà từ Dương Cảng đến thành phố Hà Cổ cuối cùng, là quốc lộ nông cốt, mà thành phố Hà Cổ là bến cảng mua bán gần biên giới quan trọng nhất, láng giềng nước R.

Đây là phương hướng gây go nên không thể lại hồngбет.

...

Mùi xăng nhàn nhạt quanh quần chóp mũi, Cố Du cảm thấy dạ dày lại bắt đầu quặn quai, mặc dù cô nhắm hai mắt nên không cảm thấy lắc lư.

Cơ thể mất cảm giác đã khôi phục tri giác, ánh sáng rất tối, mơ mơ hồ hồ, thần trí Cố Du chưa thanh tỉnh, giống như phát sinh gì cũng nhớ không rõ, chỉ là loại cảm giác quen thuộc này, khiến cô nghĩ mình đang trên xe của Từ Trạm, mà xe đang trên đường về nhà.

"Từ Trạm... Em khó chịu..." Cô rên lên, cuộn tròn người, nhưng cơ thể giống như bị trói buộc, rất khó làm động tác muốn làm.

Cô hơi lạnh cũng hơi đói, quan trọng nhất là dạ dày không thoải mái, đầu cũng mờ mịt.

Có người sờ sờ trán của cô, lo lắng máu chảy lưu thông, không biết qua bao lâu cuối cùng cô có hơi sức mở mắt ra, trong đầu không dần dần động nữa, chuyện xảy ra nhanh chóng hiện về, Cố Du giống như bị sét đánh chợt ngồi thẳng người trên ghế.

Nhưng có luồng sức mạnh đè ép cô trở về.

Trước mặt là kính chắn gió, vô số hạt trắng nhỏ đang bay lơ lửng bên ngoài thủy tinh, mắt có thể nhìn thấy là đường nhựa thẳng tắp rộng rãi, và bầu trời màu xám bao phủ đường chân trời

Tuyết rơi.

"Khó chịu ở đâu?"

Cố Du chuyển sang nơi phát ra giọng nói, chỗ ngồi lái, Thẩm Mộ Thành mặc áo sơ mi trắng không hợp với khí trời ngoài cửa sổ.

Phản ứng đầu tiên của cô là ra tay, nhưng tay chân đã bị trói, ngay cả cơ thể cũng bị giằng an toàn cố định trên ghế dựa không thể động đậy. Động tác giãy giụa của Cố Du làm Thẩm Mộ Thành nở nụ cười, "Xem ra không phải là rất khó chịu, ừ?"

"Anh muốn làm gì?" Cố Du tỉnh táo lại, nhìn hắn, dư quang không ngừng quan sát tình huống bên trong xe, muốn tìm ra công cụ có thể trợ giúp mình chạy trốn.

"Khi đào phạm đúng quy cách." Giọng nói Thẩm Mộ Thành vô cùng thoải mái.

Cố Du tuyệt vọng phát hiện mình không có bất cứ cơ hội nào, tất cả không hề có sơ hở nào. Ngoài cửa xe, trên bảng xanh ghi rõ tên đường cao tốc và thành phố gần đây, cô mặc niệm trong lòng, nhưng vào lúc này, xe đột nhiên quay nhanh chạy vào ngã ba cao tốc hướng ra bên cảng.

Nhìn mặt Cố Du kinh ngạc, Thẩm Mộ Thành khẽ mỉm cười, "Chúng ta đi đường gần."

"Anh muốn lên trốn xuất cảnh?" Bảng hướng dẫn cao tốc vừa rời cho Cố Du đáp án, nếu như luôn ở quốc lộ thì hành tung của bọn họ sẽ bị phát hiện, cuối quốc lộ là nước R. Liên hệ

tới đường tắt buồn lậu vũ khí lúc trước, Cố Du không khó đoán ra, nhưng không thể làm gì.

"Không phải là tôi" Thẩm Mộ Thành không nhìn cô, "Là chúng ta."

"Anh điên rồi? Đưa tôi xuất cảnh không có lợi, sẽ chỉ khiến Từ Trạh tìm được anh." Cố Du cắn răng nghiêng lợi nói.

Nhưng không đợi được Thẩm Mộ Thành trả lời, xe hơi liền lắh lư, lần này khiến dạ dày Cố Du vốn cuộn cuộn lại càng thống khổ không chịu nổi hơn, cô xoay mặt dán vào trên cửa sổ thủy tinh lạnh như băng, thở từng ngum từng ngum, bỗng nhiên ý thức được Thẩm Mộ Thành không chỉ bắt cóc mình, ở đây còn có con của cô và Từ Trạh cũng nắm trong bàn tay hắh.

Xe từ từ dừng lại, Cố Du nghiêng đầu, Thẩm Mộ Thành mở nắp bình nước suối đưa tới miệng cô, mặt mũi ôn hòa, "Buồn nôn?"

Cố Du hiểu Thẩm Mộ Thành sẽ không ngu xuẩn giết mình như vậy, trong nước không thể nào hạ độc, cô nhẹ nhàng ghé đầu uống vài hớp, Thẩm Mộ Thành không chế góc nghiêng của bình nước suối, để cho cô bị trói tay chân không cần phí sức.

"Anh mang tôi đi theo sẽ không xa," Cố Du uống xong nước liếm liếm môi, thấp giọng nói, "Để tôi lại tự anh rời khỏi, tôi bảo đảm Từ Trạh sẽ không tìm anh gây phiền toái."

Thẩm Mộ Thành cười cười không trả lời, thu hồi nước suối tiếp tục lái xe.

Cố Du hốt hoảng, khẩn trương, thậm chí tuyệt vọng, nhưng cô rất ít khi sợ hãi như vậy. Không biết có phải vì sinh mạng trong bụng khiến cô sợ ném chuốt vỡ đồ hay không, nếu như có thể, cô tình nguyện đồng quy vu tận với người điên Thẩm Mộ Thành này, nhưng bây giờ cô không còn là một người.

Ngoài cửa sổ bỗng tuyết bay tán loạn, bên trong xe khí ấm mở rất đủ, Thẩm Mộ Thành đưa thắh để Cố Du đắp, cô không cảm thấy lạnh, nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh lẽo xâm nhập qua khe hở cửa sổ xe.

Sắc trời càng ngày càng mờ, hay vì trời đầy mây, Thẩm Mộ Thành đã mở đèn chiếu xa ra, ánh sáng trắng trong suốt bật chuyển, hàng cây hai bên đường lúc ẩn lúc hiện.

Cố Du vốn tưởng rằng sẽ phải sống trên xe đêm nay, vậy mà Thẩm Mộ Thành lại lái xe trên đường cao tốc, mãi đến trời đã hoàn toàn đen nhánh, cô vì mệt mỏi lần nữa rơi vào ngủ say.

Lần này kêu cô dậy là đói bụng.

Giống như ngủ cực kỳ lâu, cô mở mắt ra, xe đã dừng lại, cảnh tượng trước mắt đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng xa xa vẫn có thể nhìn thấy đường nét kiến trúc quen thuộc dưới ánh đèn.

Cố Du giậh giậh cứng ngắc cơ thể, muốn nhìn kỹ rõ ràng nơi này là chỗ nào.

"Cách quá xa, nhưng mà cũng có thể thấy rõ." Thẩm Mộ Thành bên cạnh đột nhiên mở

miệng, "Cô sẽ không quên ngay cả cái này chứ?"

Lúc hấn không nói lời nào an tĩnh giống như chưa bao giờ tồn tại, vừa mở miệng là có thể khiến Cổ Du rợn cả tóc gáy. Cô nhìn chăm chăm loại kiến trúc như con thú lớn trong bóng tối gió tuyết êm dịu rất lâu, run lên bần bật, kinh ngạc há miệng, nhưng một chữ cũng không nói ra.

Đây là đại học của cô, học viện công trình khí giới cầu quân nhân.

Chọn lựa trường Quân sự để tránh trung tâm thành phố phồn hoa, lui để tìm đường đi tiếp, lấy hoàn cảnh trường học luôn đóng kín hoặc là nửa đóng kín, đại học của cô ở gần thành phố Dương Cảng là chỗ ngủ đông bí mật không được để mắt, bình thường ngoài tiếng súng bắn bia và chim hót, không nghe âm thanh nào khác.

Cô không rõ nên nhìn Thẩm Mộ Thành, hấn tựa lưng vào ghế ngồi đáng vẻ thoải mái lười biếng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm kiến trúc nơi xa bên ngoài kính chắn gió.

"Vì sao dẫn tôi tới đây?" Cô cau mày hỏi.

"Cô có nhớ lịch sử quân sự khi đó hay không, giáo sư Ngô đã từng nói chuyện xưa, Khiếu Tham Tôn và Dalila?" Thẩm Mộ Thành cười quay đầu đi.

Cổ Du nhớ rõ mình có khóa học môn này, nhưng vì bắt buộc, đám sinh viên khoa học tự nhiên chán đến chết, cô không có nghe nghiêm túc, căn bản không nhớ nội dung gì mà giáo sư nói. Nhưng sao Thẩm Mộ Thành lại biết? Vì hấn đã từng làm thầy giáo ở trường học của mình? Nhưng một thầy giáo sẽ không biết nội dung học của thầy giáo khác?

"Tôi nghĩ cô đã quên mất," Thẩm Mộ Thành lơ đãng, trên mặt treo nụ cười nhạt như cũ, "Đây là chuyện xưa trong Thánh kinh, Thánh Tang đã viết ca kịch cùng tên, nói là anh hùng Hebrew Tham Tôn vô cùng khỏe mạnh, không sợ hãi, dắt người trong tộc đi đánh đâu thắng đó. Sau đó hấn yêu một cô gái tên là Dalila, không để ý mọi người phản đối cố chấp cưới cô ấy làm vợ. Sau một lần hoan hảo, Tham Tôn nói với Dalila về bí mật thần lực trời sanh của mình, thì ra là Thượng Đế ban cho hấn sợi tóc phụ có sức mạnh. Tham Tôn nghĩ sẽ là vợ nên nói hết tâm sự, nhưng không ngờ Dalila là gián điệp của nước thù địch. Đêm đó sau khi hấn ngủ say Dalila đã cắt xuống sợi tóc phụ có sức mạnh. Cuối cùng thần lực hoàn toàn biến mất hấn dễ dàng bị kẻ địch bắt sống."

Cổ Du mờ mịt nhìn Thẩm Mộ Thành, muốn chờ hấn nói tiếp, biết được này không giải thích được rốt cuộc có ý nghĩa gì.

"Lúc ấy giáo sư Ngô nói những điều này đơn giản là muốn nói về những nhược điểm bị lợi dụng trong lịch sử chiến tranh, thật ra thì trong cuộc sống, tất cả chúng ta đều là Tham Tôn, nhưng mà mọi người rất khó phát hiện." Thẩm Mộ Thành thò người ra giúp Cổ Du dịch dịch đắp chăn ở trên người, thấy cô cau mày né tránh, chỉ là cười cười, "Có lẽ bây giờ Từ Trạ có thể biết loại cảm giác này."

Nhắc tới Từ Trạ, Cổ Du rõ ràng cứng đờ, ý của Thẩm Mộ Thành chẳng lẽ là nói cô

chính là nhược điểm của Từ Trạm?

"Vì sao anh nhất định phải đưa chúng tôi vào chỗ chết?" Cố Du cảm thấy vấn đề này mấu chốt nhất, không ai sẽ vì chuyện không có nguyên do nào mà hao tổn tâm cơ tình nguyện thân bại danh liệt cũng không tiếc để đánh một trận.

"Không phải là các người, chỉ là Từ Trạm. Ở cửa hàng châu báu gặp cô là ngoài ý muốn, tôi mới bắt đầu đi tới Dương Cảng chính là vì hấn, lại không ngờ, người phụ nữ mà tôi đã ngày nhớ đêm mong đã gả cho người đàn ông ta muốn nhanh chóng loại trừ, nhiều châm chọc. Ngày đó cảnh sát tới sau đó tôi thấy các người ôm nhau trong đám người, thiếu chút nữa đã lựa chọn buông tha."

Ánh mắt Thẩm Mộ Thành sáng quắc, thấy thế hai vai Cố Du khẽ run, "Tôi chưa gặp anh." Cô nghe thấy mình khó khăn nặn ra mấy chữ này.

"Nhìn xem trường học này," Thẩm Mộ Thành sờ lên mặt của cô, không để ý Cố Du hết sức giãy giụa, vẫn cứ quay cầm của cô ép cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, "Cô quên nó sẽ không tồn tại sao?"

"Buông tay!" Cố Du hét đầu quát lớn, không thể nào tránh thoát.

"Hai chữ này đã nói quá muộn, " Thẩm Mộ Thành cười nói, "Đã không còn kịp rồi."

Chương 52

Cố Du dần dần tỉnh táo trong lúc hỗn loạn.

Cô không có cách nào chạy trốn, không có cách nào phản kháng, lựa chọn an toàn nhất là không muốn chọc giận Thẩm Mộ Thành. Nhưng Thẩm Mộ Thành vốn không hề vẻ mặt tức giận hoặc điên cuồng, lời nói hần bình thản, giờ tay nhắc chân trần định tự nhiên, chỉ có ánh mắt xao động gợn sóng rơi trên người cô.

"Chúng ta đã gặp nhau?" Cố Du hít sâu, "Tôi không có ấn tượng."

Thẩm Mộ Thành dừng lại một chỗ lâu, Từ Trạh sẽ dễ dàng tìm được bọn họ hơn, cô nhất định dốc sức kéo dài thời gian.

"Nếu đã biết chúng ta đã gặp nhau ở trường này một năm, sao không nhớ tới?" Tay Thẩm Mộ Thành xoa tóc mai của Cố Du, rơi trên gò má của cô.

Cố Du nghiêng đầu tránh né, "Quên mất, tôi không nhớ chuyện gần như nhớ không ra, cuối cùng anh là ai?"

"Đáng tiếc chúng ta đang chạy trốn trên đường, tôi không thể lái xe vào trong trường học, để tôi và cô tán gẫu trên ghế dài sẽ giúp cô nhớ lại." Thẩm Mộ Thành thu tay đặt lên tay lái, nụ cười hơi chua chát.

Cố Du vốn không cố phí sức nhớ lại, nếu Thẩm Mộ Thành đưa cô tới đây vậy thì nhất định có mục đích của hắn.

"Đi thôi," Anh chợt khởi động động cơ, "Chờ đến chỗ mục tiêu tôi sẽ nói cho cô biết."

Xe hơi chạy trong gió tuyết, mỗi khi đến chỗ đổ xăng mong muốn, Thẩm Mộ Thành đã dùng lượng Chloroform nhỏ để Cố Du mất cảm giác, chờ mười mấy phút đồng hồ sau cô tỉnh lại, xe đã đổ đầy xăng.

Ngoài Thẩm Mộ Thành cô không có cách nào trao đổi với bất kỳ ai khác, chứ đừng nhắc tới lưu lại đầu mối để Từ Trạh đuổi theo.

Mà cô lo lắng hơn là Chloroform có thể ảnh hưởng tới đứa nhỏ hay không.

Đến chạng vạng ngày hôm sau, cô nhìn chằm chằm cửa sổ xe không nói một lời, trong kính chiếu hậu sắc mặt của mình càng ngày càng tái nhợt.

Cô suy nghĩ lí lẽ rõ ràng, mục đích của Thẩm Mộ Thành có lẽ là bắt cô để uy hiếp, cuối cùng thoát khỏi biên giới. Nếu như vậy, cô phối hợp sẽ không có việc gì, sau khi hắn trốn ra ngoài cũng không dám trở về gây sóng gió nữa. Nhưng thật sự là đơn giản như vậy? Trong lời

nói của Thẩm Mộ Thành bên ngoài thấy hận ý rất sâu với Từ Trạh, cuối cùng hẳn có mưu đồ khác, hay là cùng đường bí lối chỉ mong chạy trốn?

Nghĩ đến Từ Trạh bây giờ chắc có nhiều lo lắng nhiều thống khổ, đáy lòng Cố Du giống như bị đạn nhỏ quét qua, sắc nhọn đau không chịu nổi. Nhưng cô càng như vậy càng phải kiên cường.

"Tôi điều tra tài liệu, lượng thuốc này không ảnh hưởng cho cô và đứa con của Từ Trạh."

Cố Du suy nghĩ thay đổi liên tục như bay lúc Thẩm Mộ Thành đang chuyên tâm lái xe chọt mở miệng.

"Hai con tin dù sao cũng tốt hơn một." Cố Du nhàn nhạt nói.

Thẩm Mộ Thành cười nhẹ, "Cô nghĩ tôi muốn làm chánh nhân quân tử lòng dạ rộng rãi, con của Từ Trạh vẫn trong bụng cô nguyên nhân chỉ có một, chính là tôi không muốn làm tổn thương cô."

Hắn dừng lại, thu hồi nụ cười, mắt nhìn phía trước trong mắt lại giống như không có ngắm nhìn, "Đáng tiếc, đây là cơ hội tốt khiến Từ Trạh sống không bằng chết."

...
"Trên camera đường cao tốc xe chỉ xuất hiện một đoạn đường, sau biến mất, tới bây giờ không có phát hiện..."

"Một camera gần trạm xăng dầu ngược lại chụp được chiếc xe này, nhưng người đi xuống chỉ có Thẩm Mộ Thành..."

"Từ Dương Cảng đến thành phố Hà Cổ, có thể cần ba ngày..."

Dọc theo đường đi, Từ Trạh chỉ lấy được tin tức tuyệt vọng.

Anh cả đêm không ngủ, cuối cùng là Vu Duệ cảnh cáo anh không thể quá mệt nhọc nên lái thay cho anh, Từ Trạh nhắm mắt mới ngủ ở sau xe. Nói là ngủ, nhưng anh vừa nhắm mắt, trong bóng tối hiện lên dáng vẻ của Cố Du.

Cô rất sợ, luôn luôn kêu tên của anh, giọng nói thấp mềm không có sức, khác hẳn hung hãn kiên cường ngày thường.

Từ Trạh cảm thấy trong xe còn hơi thở của cô, anh nằm trên chỗ ngồi phía sau, giống như lúc cơ thể cô trần trụi thờ gấp trong ngực anh trước bờ biển, cả hai thân thiết chung một chỗ, giống như không có gì có thể tách bọn họ ra.

Rạng sáng, Từ Trạh nhận được số điện thoại xa lạ.

"Hôm nay tôi học câu thành ngữ của Trung Quốc gọi lòng như lửa đốt, không biết bây giờ hình dung anh có thích hợp hay không?"

Giọng nói của Dieterich đặc biệt hài hước truyền qua trong điện thoại di động.

"Danh sách đã giao vào tay Lãnh sự quán nước R, anh cũng cảm giác được." Giọng Từ Trạm âm lãnh hiểm thấy, thậm chí không có lên xuống.

"Thẩm Mộ Thành sẽ bắt nhược điểm của anh uy hiếp anh, tôi thấy trình độ của anh không thấp, tốt tốt tốt, tôi tìm được tin tức, nói không chừng có ích cho anh." Mặc dù là bị uy hiếp, giọng nói Dieterich vẫn nhẹ nhõm.

"Nói."

"Tôi thông qua biên giới tra được, trước hai người Trung Quốc đem vật nguy hiểm nhập cảnh đã trở về, có người thấy bọn họ lên xe đường dài đến huyện Thất Hòa."

"Trên người bọn họ có vũ khí sao?"

"Cái này tôi không biết," Dieterich cười nói, "Danh sách anh tính toán đưa tôi thế nào?"

"Chờ tôi tìm được vợ của tôi." Từ Trạm nói.

"Vậy thì chúc các người sớm ngày đoàn tụ, còn có câu tiếng Trung nói thế nào? À, nói là, bạc đầu giai lão, sớm sinh..."

Không đợi Dieterich nói xong, Từ Trạm đã bấm tắt điện thoại. Danh sách trong tay anh là vô ý đoạt được, nhờ Thẩm Mộ Thành ban tặng, chuyện vũ khí quá cảnh dẫn tới khiếu nại của Lãnh sự quán nước R, nhưng mà trong nhiều năm sản nghiệp đen của công ty SH là dựa vào kiếm lợi nhuận lớn từ buôn lậu ở biên giới, chỉ có ít thành viên hội đồng quản trị của công ty SH tham dự vào kiếm lời phi pháp, danh sách này là chứng cứ do biên phòng Trung Quốc phá được vụ án rồi chỉnh lý lại suy luận ra chứng cứ chính xác, tên Dieterich ở đầu.

Lúc đầu Từ Trạm muốn giao nó cho quốc gia, nhưng Cố Du tạm thời gặp chuyện không may, anh nhất định thông qua tình báo của nước R để phân tích mục đích của Thẩm Mộ Thành.

"Đến huyện Thất Hòa." Từ Trạm nói với Vu Duệ đang lái xe, "Nói cho cảnh sát."

"Có thể tin được không?" Vu Duệ đã nghe nội dung điện thoại vừa rồi, "Đến đó sao chúng ta tìm được Thẩm Mộ Thành?"

"Chúng ta đi quốc lộ, nhất định sẽ tới trước, hai người kia nhất định đã hẹn trước địa điểm với Thẩm Mộ Thành, chỉ cần khống chế bọn họ sẽ không khó tìm đến."

Vu Duệ gật đầu.

Trận tuyết đầu tiên ở Dương Cảng đã dừng lại, ngoài cửa sổ lưu lại mảng trắng bạc chói mắt.

Từ Trạm nhớ Cố Du bị lạnh sẽ dán chặt anh buổi tối, không biết bây giờ cô có cảm thấy rét lạnh giống vậy hay không, lại không thể dựa.

Anh nhắm hai mắt thật chặt.

...

Nhất vừa bắt đầu, bọn họ vẫn đang chạy trên trên đường nhựa, không bao lâu xe đã bắt đầu lắc lư. Tuyết đã biến thành màu đen đọng từng cục loang lổ trên đường đất vàng, Cố Du biết Thẩm Mộ trở thành tránh né đuổi bắt nên đi đường vòng ngoằn ngoèo.

Cuối cùng, bọn họ đến huyện thành nhỏ nhất.

Cố Du bị Chloroform làm mất cảm giác sau đó đã thức tỉnh, mình đã nằm trên tấm ra giường bần thiêu trên giường nhỏ, dõi mắt nhìn lại phòng này không xê xích bao nhiêu với chỗ nghèo túng mình ở lúc trước, xem thiết bị thì không vào quán nhỏ ven đường.

"Thức ăn ở trên bàn," Thẩm Mộ Thành đi tới mép giường ngồi xuống gần cô, hẩn dường như đã tắm thay quần áo, tóc vẫn hơi ướt, trên người tỏa ra tắm sữa tắm nhàn nhạt mát mẻ, "Đói bụng không?"

Cố Du không khách khí, đeo còng tay cũng không chậm trễ nãi ăn cơm, cô cầm đũa bái mở hộp cơm ăn ngấu nghiến.

Cô ăn rồi mới phát giác, trước mặt trong hộp đồ ăn duy nhất đều là món ăn cô thích ăn thường ngày.

"Nhiều năm rồi tôi ngay cả những chi tiết này cũng không thể quên được, nhưng cô đã hoàn toàn quên tôi, Cố Du, thế giới này thật không công bình." Thẩm Mộ Thành nhìn ra cô kinh ngạc, cười nói.

"Anh nhắc tôi nhớ đi," Cố Du bình tĩnh ngược mắt nhìn hắn, "Tôi không nhớ được anh, nhưng có lẽ sẽ nhớ chuyện gì xảy ra."

"Giữa chúng ta không có phát sinh chuyện gì, tôi là thầy giáo cô là sinh viên, chúng ta nói chuyện vài lần, ăn cơm vài lần, không hơn." Thẩm Mộ Thành nói ra.

Cố Du không nhin được oán thâm, như vậy sao cô có thể nhớ! Nhưng cô hết sức kỳ quái, lúc trước biết được chuyện nhà của Thẩm Mộ Thành từ trong miệng Vu Duệ, trong nháy mắt cô suýt nữa muốn nhớ tới chuyện gì đó.

Mà chuyện này cô cảm thấy có liên quan tới cừu hận của Thẩm Mộ Thành. Cô muốn biết rõ chân tướng, bây giờ bất kỳ đầu mối nào đều là cọng cỏ cứu mạng giúp cô thoát khỏi thế lực hung ác để trở lại bên cạnh Từ Trạ.

"Anh... Có phải từng nói với tôi chuyện trong nhà của anh hay không?" Cố Du do dự sau đó mở miệng hỏi.

Trong nháy mắt, trong mắt Thẩm Mộ Thành ánh sáng thoáng hiện, rồi lại đột nhiên dập tắt, "Từ Trạ không có nhiều lời như vậy, là Vu Duệ nói cho cô biết?"

Ánh đèn phòng hơi mờ tối, đèn chân không kêu tiếng kéo kẹt, Cố Du nhìn Thẩm Mộ Thành

sâu không lường được, thức ăn nhét vào trong miệng cũng quên nhai.

"Nhiều năm như vậy, ngoài lập gia đình ở ngoài thì cô không thay đổi gì." Thẩm Mộ Thành gạt hạt cơm trên má Cố Du, "Lúc tôi mới giải ngũ, đã từng đi Mĩ tìm cô, sau đó trở về nước đã chú ý chuyện của cha cô, lúc ở bộ công an biết Lâm Viện, hẳn cảm thấy có lỗi với cha cô nên hy vọng có thể sửa án vô thời hạn, Cố Du, là tôi giúp đỡ để Lâm Viện giúp Phương Tranh, vì đó là cha của cô, khi đó tôi đang ở Bắc Kinh, toàn tâm toàn ý muốn điều về chỗ Dương Càng, là vì tìm được cô."

Cố Du không muốn nghe những thứ này, cô quay đầu tiếp tục lùa hộp cơm, bụng đói kêu vang khiến thể xác và tinh thần của cô mệt mỏi. Thẩm Mộ Thành luôn nói chuyện của hắn, không có câu nào là tin tức hữu dụng cô muốn lấy được.

"Cô nhớ rõ cái này sao?"

Thẩm Mộ Thành ở sau lưng hỏi cô, Cố Du quay đầu nhìn lại, cả người cứng đờ không dờn ánh mắt, là viên đạn 5. 8mm bình thường nằm ở lòng bàn tay hắn, là viên đạn phù hợp với kiểu súng tự động 95, không giống nhất là, trên viên đạn khắc hai chữ cong vẹo, cố gắng lên.

Đây là đồ trước khi Phương Nhân đi Mĩ du học đã đưa cho cô.

Lần này cô thật sự đã nhớ, viên đạn này cô vẫn mang trên người, sau khóa thiết kế không cẩn thận để lẫn vào trong đạn chánh quy, nửa đêm cô len lén chạy ra phòng vũ khí của sân tập bắn để tìm kiếm, bị một thầy giáo đi ngang qua bắt được, thiếu chút nữa bị đưa ra nơi kỷ luật.

Ở trường quân đội bị đưa ra nơi kỷ luật không phải đơn giản là viết kiểm điểm như vậy, Cố Du nhớ rõ mình đã sử dụng tất cả vốn liếng cầu xin, bày tỏ thật không phải là muốn trộm đạn làm xằng làm bậy, cuối cùng thầy giáo bỏ qua cho cô...

Cô nhìn Thẩm Mộ Thành, không có biện pháp nào hời hợt và lãng quên người nhìn đẹp mắt này, nhưng cô có thể xác định, kết nối với tin tức Vu Duệ nói cho cô biết, lúc trước bắt được thầy giáo của cô nhất định là người trước mắt này.

"Anh là..." Cô nhớ mình đã từng ăn vài bữa cơm với thầy giáo này, lúc ấy bạn cùng phòng hỏi cô có phải yêu đương với thầy giáo hay không, Cố Du chưa từng có ý định về phương diện này, dĩ nhiên là gạt bỏ, nhưng trường quân đội quản lý nghiêm khắc, có người cố ý báo tin tức cho chính trị viên của cô, cuối cùng cô thiếu chút nữa rơi bị xử phạt, nhưng đến lúc tốt nghiệp, cô vẫn tỉnh tỉnh mê mê không biết nguyên nhân.

Khi đó cô còn đơn thuần, không biết là người khác vì số người thực tập sở nghiên cứu mà âm thầm hãm hại cô, mà thầy giáo kia lại bị điều đi, cô không để ý.

Cố Du không kịp phản ứng, Thẩm Mộ Thành đến gần bên tai cô, thấp giọng nói: "Lúc đầu tôi giữ lại, chỉ là muốn tìm lại cô khiến nó có ý nghĩa không giống nhau như vậy, nhưng là bây giờ, tôi chỉ muốn nhìn viên đạn của cô xuyên qua cơ thể Từ Trạ thì sẽ là cảnh tượng gì."

Môi của hắn thổi qua vành tai Cố Du hơi run rẩy, cong thành độ cong đẹp mắt, "Bây giờ

sợ rằng hắn đã đến đi."

Chương 53

Bây giờ Cố Du mới hiểu được mục đích thực sự của Thẩm Mộ Thành.

Hắn vốn không phải muốn bắt cóc mình làm bùa hộ thân để trốn thoát khỏi biên giới, mà là dựa vào mình dẫn dụ Từ Trạm tới chỗ núi cao hoang để xa để ra tay lần nữa!

"Tại sao nhất định phải đối phó với Từ Trạm?" Cố Du nhìn thẳng đôi mắt Thẩm Mộ Thành, mặc dù khó nén sợ hãi trong đáy lòng, nhưng biểu hiện vẫn là không kêu ngạo không siểm nịnh. Cô không dám yếu thế, cũng không thể yếu thế.

"Điều bí mật này để cho tôi trì hoãn." Nói tới cừu hận, Thẩm Mộ Thành chỉ mỉm cười.

Đây là một trong những buổi tối chịu đựng khó khăn nhất trong cuộc đời của Cố Du, cô và Thẩm Mộ Thành nằm ở trên một cái giường, mặc dù cô cố gắng tới mép giường cách xa hắn, nhưng không chỗ nào là không có hơi thở nguy hiểm vững vàng bao phủ cô.

Hôm sau, bọn họ tiếp tục lên đường.

Càng về phía Bắc nhiệt độ càng thấp, Thẩm Mộ Thành cho Cố Du mặc trang phục leo núi đã chuẩn bị xong từ lâu, lúc cởi còng tay ra, Cố Du gần như cảm giác hai tay đã không thuộc về mình, cô thử cố sức muốn chạy trốn, lại bị Thẩm Mộ Thành nhẹ nhàng chế ngự.

Bàn về thể năng bàn về mưu trí, cô đều không phải đối thủ của người đàn ông trước mắt này.

Nhưng cô không cố làm gì như vậy mà cứ trơ mắt chờ Từ Trạm rơi vào cạm bẫy sao?

Khiến cô oán hận là, cơ thể dường như quen tiết tấu lái xe của Thẩm Mộ Thành, lúc trước vì mang thai mà phản ứng say xe kịch liệt đã biến mất không thấy, cô vốn định dùng cơ này trì hoãn thời gian, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào ra tay.

Đứa bé trong bụng của cô thật là không có ánh mắt đi hãm hại cha!

Trên đường thông thuận, Cố Du vốn tưởng rằng mục đích là bến cảng biên giới thành phố Hà Cổ, không ngờ bọn họ lại dừng lại lần nữa, trên bảng hướng dẫn kí hiệu là huyện Thất Hòa.

Đây không phải là đường đi thành phố Hà Cổ.

Cố Du nghi vấn đầy bụng nhìn Thẩm Mộ Thành, chỉ thấy hắn không biết từ đâu móc ra điện thoại di động mới tinh, bấm điện thoại.

"Tôi ở đường nhỏ sau xưởng gỗ." Hắn chỉ nói một câu liền cúp máy.

Còn có đồng lõa?

Tâm Cố Du lại trầm trầm.

"Tôi giữ lại khối lượng lớn ngòi nổ của Từ Trạm để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào," Thẩm Mộ Thành nhìn đôi mắt Cố Du tràn đầy sầu lo thấp giọng cười cười, "Đi thôi, thời gian của chúng ta rất gấp."

Lần đầu tiên cô thanh tỉnh bị dẫn xuống xe, gió lạnh thổi vào cổ, kích thích Cố Du rụt rụt cơ thể, hai tay cô mang còng tay bị Thẩm Mộ Thành nắm trong lòng bàn tay, rõ ràng thật ấm áp, nhưng cô tình nguyện để chúng nó phơi bày trong lạnh giá.

Đây là xưởng gỗ phun sơn đã ngừng làm việc, như vậy rừng rậm trải khắp phân xưởng gần biên giới nước R, phần lớn mùa đông không thể duy trì công việc bình thường. Máy chục cột cây phế thải còn trụi lủi trong góc sân, tuyết đọng ngang mắt cá chân, bầu trời xám tro giống như bị rét lạnh ngấm xâm chiếm nên ảm đạm không ánh sáng, ánh mặt trời cũng lạnh buốt không còn sinh khí, phối hợp với mùa đông hoang vu thê lương của trấn nhỏ Bắc Phương.

Đi qua sân của xưởng mấy bước Cố Du cảm giác mình nhanh chóng bị đông cứng, cuối cùng vào nhà xưởng trống không, gió lạnh không lạnh thấu xương nữa.

"Bên trong có một gian phòng trực ban," Thẩm Mộ Thành sờ sờ gò má đông cứng đỏ bừng của Cố Du, "Cô đi nghỉ ngơi trước."

Cố Du không khách khí với hắn, xoay người đi.

Trong phòng trực đúng là có giường, phía trên chỉ có đệm giường thật mỏng, không có mềm, Cố Du leo lên bàn làm việc dùng sức kẹp tay nắm cửa sổ, mới phát hiện đường chạy trốn duy nhất đã bị giá lạnh đông cứng.

Trên bàn làm việc có điện thoại, cầm lên không có âm thanh.

Cố Du chán nản ngã xuống giường, nghĩ thầm mình thật là dư thừa, Thẩm Mộ Thành là người thận trọng, sao để cô có cơ hội chạy trốn?

Vừa lạnh vừa đói lại mệt mỏi, Cố Du lại không ngủ được, bên ngoài không hề có tiếng động, cô không biết Thẩm Mộ Thành đang làm gì. Có lẽ là do mệt mỏi, nằm rất lâu cuối cùng cô hơi bối rối, lúc này hai tiếng súng vang khiến cô thức giấc trong mộng lung.

Phản ứng đầu tiên của Cố Du là Từ Trạm đến.

Cô không để ý tình huống cơ thể cố gắng xuống đất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng, Thẩm Mộ Thành đưa lưng về phía cô, sàn nhà xi-măng trước người hắn nằm hai thi thể, trên người mỗi người đều có vết máu đỏ tươi.

Đây Thẩm Mộ Thành ra, Cố Du đứng trước thi thể nhìn thoáng qua, cuối cùng thở phào nhẹ lòng.

Vóc người của hai người kia có thể nhìn ra không phải là Từ Trạm.

Sau lưng Thẩm Mộ Thành vẫn không lên tiếng, Cố Du quay đầu lại phát hiện trong tay hắn nắm kiêu súng lục 92, cảm xúc trong mắt bắt đầu dao động, con người đen nhánh như đêm.

"Còn chưa tới lúc cô chân chính lo lắng." Hắn nói xong bắt Cố Du vác lên, cầm lên túi vải mới vừa bên cạnh thi thể, đi vào phòng trực ban Cố Du vừa nghỉ ngơi.

Bị đặt trên giường, Cố Du đã tỉnh táo, cô thậm chí không có giây phút vô vị, trong đầu tất cả đều là nghi vấn về hai thi thể kia.

Nghĩ đến cuộc điện thoại của Tiểu Tước lúc trước, thêm đầu mối lẻ tẻ, hai người này phải là người vì lợi ích của Thẩm Mộ Thành mà đem quân hỏa của tập đoàn Bắc Phương qua biên giới. Nếu Thẩm Mộ Thành chỉ là lợi dụng hai người kia bán mạng cho hắn, trắng trợn giết người diệt khẩu như vậy đúng là hiếm thấy.

Có lẽ hắn muốn mạnh tay một trận, bắt kẻ hậu quả?

Cố Du nhìn chằm chằm động tác của Thẩm Mộ Thành, chỉ thấy hắn đặt túi vải bỏ xuống, nhưng lại đi tới cõng tay của cô.

Lúc cô chưa phản ứng kịp, không biết hắn lại móc ra một còng tay ở đâu.

Nhìn ra ý đồ của Thẩm Mộ Thành, Cố Du phản kháng theo bản năng, vung hụt quả đấm, đầu gối bị đánh nên né tránh nhanh, nhưng cô vốn không phải vì đánh trúng Thẩm Mộ Thành, bắt được khoảng trống khi hắn né tránh, Cố Du như mũi tên chạy vội ra ngoài.

Cô cố hết sức mình còn sót lại, vậy mà vừa bước ra cửa phòng liền lại bị chế trụ kéo trở lại.

Thẩm Mộ Thành thậm chí không có mở miệng nói chuyện hoặc là uy hiếp, hắn chỉ làm một động tác, một tay gắt gao đặt trên bụng của Cố Du.

Cô giống như là bị đứng hình, không dám lộn xộn, tuyệt vọng bị còng ở trên giường. Thẩm Mộ Thành hô hấp đều đặn, Cố Du thở thật cẩn thận tinh thần căng thẳng, bên trong căn phòng an tĩnh dị thường, tiếng sột soạt giống như sấm động.

Thuận lợi kéo khóa kéo xuống hết, Thẩm Mộ Thành lưu loát lột sạch sê trang phục leo núi của Cố Du, bên trong cô chỉ mặc áo dệt mềm mại, trong lúc giây phút vạt áo đã mở ra phần eo nhỏ nhắn tuyết trắng từ lâu.

Cố Du không biết vì rét lạnh hay vì sợ hãi mà run rẩy, nhưng chuyện xảy ra kế tiếp, khiến người hơn cô dự đoán.

Cô lơ đãng nhìn Thẩm Mộ Thành lấy ngón nõ đã xuyên thành chuỗi ra khỏi túi vải bạt, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng quần ngang hông của cô, cô định.

Kích thích ngón nõ dài ngắn bằng bút bi giống như là Phong Linh lay động trên eo tuyết trắng của cô, cuối cùng Thẩm Mộ Thành cố định sau thắt lưng của Cố Du, rồi sau đó hắn

không rút tay về, cứ vòng như vậy khiến Cố Du sợ cứng ngắc, dán chặt cơ thể cô khẽ run.

Cố Du đã không cách nào suy tư rằng Thẩm Mộ Thành và ngòi nổ cái nào nguy hiểm hơn, kiến thức chuyên nghiệp khiến cô rõ ràng hơn bất cứ ai, nhiều ngòi nổ như vậy một khi nổ tung, cả xưởng cưa cũng có thể san thành bình địa, chứ đừng nói là nổ tung mình.

"Lúc an bài Trịnh An Hà đi giết cô, tôi mấy ngày cũng không ngủ," Thẩm Mộ Thành nằm sấp trên người Cố Du, khẽ vuốt sau lưng cô, "Tôi đã hi vọng rất nhiều cô có thể nhớ tới tôi, để tôi giữ lại lý do không đi giết cô, nhưng cô là phụ nữ của Từ Trạh, ngày đó tôi nghĩ Trịnh An Hà sẽ trôi chảy, cảm giác như trút được gánh nặng thống khổ, tôi không bao giờ ... nữa thấy cô bồi bên cạnh Từ Trạh nữa. Quyết định cả đời này chỉ có thể có đúng khí làm một lần, khi lần thứ hai, chính tôi không biết có thể chịu được sự thật cô cứ biến mất ở trước mắt như vậy hay không, không bằng chúng ta thử nhìn xem."

Càng nguy hiểm, đầu óc Cố Du xoay chuyển càng nhanh, cô chợt ý thức được Thẩm Mộ Thành có chỗ sơ hở, không để ý sợ hãi, cô vội vàng hỏi tới, "Sao anh liên lạc được với Trịnh An Hà? Hẳn là tội phạm truy nã, cảnh sát cấp dưới của anh bắt được hẳn chẳng lẽ có thể trực tiếp đưa cho anh?"

"Ta và Trịnh An Hà biết cùng một người, trước lúc trở về Dương Cảng, ta chỉ gặp hắn." Thẩm Mộ Thành dường như không thêm để ý bí mật của mình, giống như đang từ biệt người trước khi chết, lần đầu tiên trực tiếp trả lời vấn đề của Cố Du.

"Lâm Viên?" Cố Du không tin, nhưng cô chỉ cảm thấy có khả năng này.

Thẩm Mộ Thành ngẩng đầu lên, ánh mắt cả hai lúc lên lúc xuống va chạm nhau, lần này hắn không cười, hai cánh mỏng môi đẹp mắt khẽ mở, nói ra một tên mà Cố Du nằm mơ cũng không nghĩ ra.

"Thượng Khôn."

"Anh là gì của hắn?" Cố Du vô cùng nhạy cảm với Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh, nhưng lúc trước Thẩm Mộ Thành đã biết cô nhưng chưa bao giờ nói tới chuyện Phương Tranh bị giết hại, Cố Du mơ hồ ý thức được, Thẩm Mộ Thành muốn giết Từ Trạh giống như loại chấp nhất nguồn gốc cuối cùng ở đâu mà cô đã từng quen biết.

"Tôi theo họ mẹ, Thượng Khôn là cha tôi." Thẩm Mộ Thành nói từng chữ.

"Tôi chưa từng nghe nói Thượng Khôn có con." Cố Du nhìn chằm chằm hai mắt của hắn.

"Bọn họ đã ly dị từ lâu, nhưng tôi có qua lại với ông ấy."

"Anh nghĩ là Từ Trạh hại chết Thượng Khôn?"

"Chẳng lẽ tôi đổ oan cho anh ta?" Thẩm Mộ Thành cao giọng nhếch môi cười cười, rất nhanh, hắn thu lại nụ cười, vì Cố Du nở nụ cười quỷ dị hơn.

"Anh nghĩ Từ Trạh đối phó Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh là vì cái gì? Vì sao anh ấy

phải chuyện không hề có liên quan? Chỉ vì giúp thư ký Đoàn lên chức? Hoặc là muốn được lợi ích gì người khác không nhận ra?" Cổ Du nhìn chăm chú vào Thẩm Mộ Thành, trong lúc nhất thời lý trí hoàn toàn không có, chỉ còn niềm vui tràn trề nhẹ nhàng, "Trước khi Trịnh An Hà chết nói mỗi người điều bị nắm trong tay hắn, tôi nghĩ là hắn đang nói tôi và Từ Trạ, bây giờ tôi mới biết, trong đó bao gồm cả anh! Hắn vốn không nói thật cho anh! Thẩm Mộ Thành, anh có khả năng thông minh như vậy, kết quả bị tên cặn bã trêu đùa!"

Lần đầu tiên ánh mắt Thẩm Mộ Thành trở nên giống như trời đông giá rét, hắn nhìn Cổ Du cười vô cùng tùy ý, hô hấp càng thở càng gấp, "Có ý gì?"

"Có ý gì? Trịnh An Hà luôn biết vì sao Từ Trạ muốn ra tay với Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh," cô hít sâu, cười nói, "Đó là vì tôi! Là tôi muốn bọn họ chết! cha anh hại tôi nhà tan cửa nát, anh và Lâm Viện giúp cha tôi sửa hình phạt vô thời hạn thì Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh liền ra tay hại chết ông ấy ở ngục giam, là tôi chấp nhận giả cho Từ Trạ nếu anh ấy nguyện ý báo thù cho tôi, nếu không phải là anh ấy ngăn cản, tôi đã tự tay bắn chết bọn họ từ lâu!"

Trong nhà yên tĩnh chỉ nghe tiếng hít thở đơn điệu.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Mộ Thành từ khiếp sợ đến phẫn nộ lúc này thì ảm đạm tro tàn, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm Cổ Du, mặt không biểu cảm, đáy mắt gợn sóng biến mất không thấy, thay vào đó là vùng nước lặn.

Tiếng thắng xe từ sân truyền tới, cả hai đều cả kinh nhìn ra ngoài cửa sổ, Cổ Du mở miệng kêu, lại bị Thẩm Mộ Thành bịt miệng. Hắn cười còng tay xuống cổ định hai tay Cổ Du ra trước người, sau đó dẫn cô quần đầy ngòi nổ đi ra phòng nhỏ.

Có lẽ vì quá lạnh, mặc dù hai người chết chảy nhiều máu như vậy, trong nhà xưởng vẫn không mùi máu tanh.

Cổ Du không dám lộn xộn, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi động tác của Thẩm Mộ Thành đi tới gần thi thể, lúc này cửa nhà xưởng mở ra lần nữa, bước chân lung tung càng dựa vào càng gần, cô ngẩng đầu lên, ngược sáng, thấy bóng dáng quen thuộc chạy đầu tiên.

Nước mắt không kèm được tuôn rơi lưu lại trên gương mặt, thở ra khí lạnh hỗn loạn không chịu nổi.

"Từ Trạ!" Cô kêu lên, "Mau rời khỏi đây!"

Sau đó, huyết thái dương chợt lạnh, bị nòng súng lạnh như băng vững vàng chĩa vào.

"Thẩm Mộ Thành, ngươi muốn ta có thể chết, thả cô ấy." Giọng nói Từ Trạ hơn hẳn ngày đông giá rét, ánh mắt hung ác nham hiểm, Cổ Du chưa từng thấy anh như vậy.

Vu Duệ và cảnh sát đứng sau lưng Từ Trạ, cảnh sát vừa định tiến lên trước, Thẩm Mộ Thành thấp giọng quát bảo ngưng lại, "Ngoài Từ Trạ, tất cả đều rời khỏi."

Dứt lời, hắn mở chốt an toàn trên súng.

Nếu như có thể, Cố Du chỉ muốn đồng quy vu tận với Thâm Mộ Thành, cô nhắm mắt lại tuyệt vọng nghĩ, nhưng bây giờ không được, ngòi nổ trên người cô đủ để nổ tung cả xương cưa, Từ Trạm tuyệt đối không thể không bị liên lụy.

Nước mắt nhanh chóng bị gió lạnh lẻo trên gương mặt, cô nhìn Từ Trạm, bất lực ghen ngào.

"Du Du, đừng sợ," lúc Từ Trạm nhìn cô trong mắt không còn âm trầm, âm áp có lực, "Tất cả đã có anh."

Cố Du ra sức gật đầu.

Giờ khắc này cô vô cùng tin chắc, người đàn ông của cô truy đuổi ngàn dặm, nhất định có thể đưa cô về nhà.

Chương 54

Gió Bắc thổi mạnh qua cửa sổ cũ nát, thổi trúng thất lung của Cố Du làm ngòi nổ lay động nhẹ nhàng.

Quần áo trước ngực của cô mở rộng, đông lạnh run rẩy, còng tay kè sát làn da nhưng vì nhiệt lưu của mạch đập mà dần dần không còn lạnh như băng. Cố Du nhìn chăm chăm đôi mắt của Từ Trạh, trong đầu thoáng qua hình ảnh hai người cố tìm đường sống trong chỗ chết trước đây, nhưng hôm nay bọn họ không còn là hai người, Từ Trạh có dám buông tay đánh một trận giống như vậy hay không?

Bất cứ giá nào! Anh không dám, cô dám!

Có can đảm để bắt cô và đứa bé của Từ Trạh, đoán chừng là không sợ chết!

Cố Du hạ quyết tâm, ngay cả sợ hãi cuối cùng cũng biến mất không còn, cô thở dốc một hơi, chậm rãi nói: "Từ Trạh, anh nói cho Thẩm Mộ Thành, vì sao Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh chết."

Cô không thấy được vẻ mặt của Thẩm Mộ Thành, nhưng có thể cảm thấy tần suất tim đập truyền sau lưng.

"Điều này không quan trọng."

Tuyệt đối không ngờ, Từ Trạh hời hợt, phớt qua.

"Thẩm Mộ Thành bị Trịnh An Hà lừa bỡn! Hấn..."

"Xem ra không chỉ mình tôi bị lừa gạt."

Giọng của Thẩm Mộ Thành xuyên thấu sống lưng, Cố Du không tự giác run lên, "Anh có ý gì?"

"Xem ra Từ Trạh đã sớm biết tôi có quan hệ với Thượng Khôn, cũng biết vì sao tôi đến, nhưng mà, hấn không nói cho cô biết mà thôi."

Bất chấp Thẩm Mộ Thành vui sướng khi người gặp họa, Cố Du kinh ngạc nhìn Từ Trạh, đầu óc trống rỗng, "Hấn nói sự thật? Anh điên rồi Từ Trạh! Chuyện quan trọng như vậy mà không nói với em!"

Trong lòng cô hiểu, Từ Trạh vì bảo vệ cô nên xem mình như thủ phạm đâm lao phải theo lao, nhưng bây giờ anh làm như vậy thì quá ích kỷ, mình bị lừa giỡn không hay biết gì, khi Thẩm Mộ Thành nói ra chân tướng cô mới biết toàn bộ.

Nhìn Cố Du thờ hốt hốt, Từ Trạm chỉ bình tĩnh bày tỏ cam chịu.

Trong nháy mắt, Cố Du thật muốn nặng nề té ngã để kích ngòi nổ đồng quy vu tận với mọi người.

"Dieterich thu thập tài liệu cậu liên kết với biên giới nước ngoài, tôi đã giao cho cục an ninh quốc gia, cậu thả cô ấy, tôi sẽ để cậu bình an xuất cảnh." Ánh mắt Từ Trạm từ Cố Du chuyển qua Thẩm Mộ Thành, giọng nói âm lãnh như khí hậu.

"Đây coi như vẹn toàn đôi bên?" Thẩm Mộ Thành cười nói, "Tôi không tin cậu sẽ bỏ qua cho tôi."

"Tôi xác thực không muốn bỏ qua cho cậu, nhưng tôi có lý do không thể không làm như vậy."

Trái tim Cố Du chấn động, biết vì sao Từ Trạm lui bước này, cô mô hiểu rõ chồng của mình, anh đuổi theo nhất định đã bố trí xong thiên la địa võng, Thẩm Mộ Thành chắc phải chết không thể nghi ngờ, nhưng thấy cô bị cái chết vòng quanh, Từ Trạm nhất định đã dao động sau đó mới thay đổi chủ ý tình nguyện để cô nhất thời an toàn, thả cộp về núi.

Thật là... Ngu!

Cố Du đột nhiên thay đổi chủ ý.

Vì sao lần nào bọn họ đều phải người chết ta sống? Vì sao bọn họ không nên không để ý mình chỉ lo lắng đối phương? Vì sao bọn họ nhất định chỉ có một người sống nên hy sinh ý nghĩ của mình?

Cố Du từng cảm thấy cuộc sống tùy ý tán mạn, nhưng trải qua tàn khốc nói cho cô biết cuộc sống là chịu khổ trăm điều, đau khổ vô tận, đến khi chân chính yêu nhau với Từ Trạm, cô mới chân chính có cuộc sống mong muốn, rõ ràng nhiều lần sống chết ngoài ý muốn, nhưng mỗi lần đều chấp niệm khát vọng thiên trường địa cửu.

Lần này, cô không hề giống như trước chỉ muốn hy sinh mình đổi bình an vô sự của anh, cô muốn cố gắng lớn nhất, chỉ vì lần này hai người bọn họ nhất định phải sống sót!

"Có cả nhà các người chôn chung, là kết cục tốt hơn cho tôi." Thẩm Mộ Thành giống như bất vi sở động.

Từ Trạm cũng bất động thanh sắc, đứng ngoài mấy bước giống như pho tượng điêu khắc sẽ không ngã xuống, "Xe trước bệnh viện là cậu lái ra, nếu như cậu thật muốn lưới rách cá chết, sẽ không nữa chuẩn bị chiếc dây xăng ở sau bệnh viện."

Rõ ràng cảm giác được cơ thể Thẩm Mộ Thành khẽ run rẩy, Cố Du quyết định không nói chuyện, giao cho Từ Trạm.

"Như vậy xem như buông tha cho tôi?" Thẩm Mộ Thành giận quá hóa cười.

Từ Trạm nhàn nhạt nói: "Ngoài tôi và Vu Duệ, không có ai biết, bao gồm cảnh sát bên ngoài, bây giờ cậu thả cô ấy thì có thể để cậu rời khỏi, Dieterich có nhược điểm ở trong tay tôi, hấn sẽ không làm khó để cậu ở nước ngoài."

Thẩm Mộ Thành lợi dụng mình dẫn Từ Trạm tới không phải là muốn báo thù, nhưng bây giờ hấn biết chân tướng, kẻ thù thật sự là mình, Cố Du không tin hấn sẽ không do dự, trả toàn bộ giá lớn để tìm kiếm kẻ thù nhưng mà chỉ là thay người làm việc, hấn báo thù giống như là do bị lừa gạt bắt đầu truyện cười.

"Tôi xác thực muốn rút lui toàn vẹn, nhưng quyền chủ động không ở trong tay cậu." Thẩm Mộ Thành khồng chế Cố Du tay trượt tới bên hông cô, đẩy ngòi nổ cực nhỏ giờ lên buông xuống, "Cài đặt tự động kích nổ cậu hiểu rõ hơn tôi."

Lời này cả kinh Cố Du và Từ Trạm đều là sửng sốt!

Nếu như ngòi nổ lắp đặt giờ tự động nổ, thời gian vừa đến chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ!

Ngòi nổ ngang hông Cố Du không phải là dân gian sử dụng để phá sập cũng không phải ngòi nổ kiểu điện khí, mà là ngòi nổ công thức hóa học chuyên nghiệp mà quân sự sử dụng! Loại ngòi nổ này khi kích hoạt, bom bên trong bao gồm ống tiêm sẽ tự động tan vỡ, lúc này a-xê-tôn bắt đầu thấm ướt ống tiêm và miếng chêm an toàn của ngòi nổ lúc đó, khi miếng chêm biến mất, chính là thời cơ ngòi nổ nổ tung.

Từ Trạm và Cố Du vô cùng rõ ràng uy lực của loại ngòi nổ này, Thẩm Mộ Thành lại mở khóa an toàn để cho ống tiêm tan vỡ trước đó! Miếng chêm bị tiêu hao hết thời gian có lẽ hấn đã tính toán xong từ lâu!

Trong lúc quân sự hành động gặp phải ngòi nổ kích hoạt hoặc là bom như vậy, công binh gỡ mìn ưu tú chỉ có thể một mặt cầu nguyện một mặt thi triển tất cả vốn liếng, mặc cho số phận.

Cố Du nhìn Từ Trạm, mới vừa quyết tâm lại bị kinh lời này đột nhiên xuất hiện đập tắt, cô không ngờ Thẩm Mộ Thành mạo hiểm làm ra chuyện điên cuồng để ngòi nổ tùy thời có thể nổ tung nguy hiểm như vậy!

Tuyệt vọng thoáng qua trong mắt cô bị từ Trạm bị bắt được, anh nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo cô không nên hốt hoảng, "Thời gian gỡ mìn chính là thời hạn em an toàn rời khỏi." Anh mím chặt môi, không hề khẩn trương và sợ hãi.

Từ Trạm không thể nào bỏ rơi Cố Du đang đeo bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào để đuổi bắt Thẩm Mộ Thành, anh dường như quyết định chủ ý này, mới muốn buông tay một lần. Thẩm Mộ Thành đã bảo đảm sau khi an toàn cuối cùng dao động, hấn từ từ, từ từ buông lỏng ra nhưng vẫn kiềm chế Cố Du.

Sau lưng rời khỏi lồng ngực nóng bỏng của hấn, Cố Du từng bước từng bước di chuyển đến Từ Trạm, lúc cô đi tới giữa hai người chợt đứng lại, nhanh chóng cởi quần áo ra cuộn lấy

ngồi nỏ ở bụng, tránh tạo thành chân động ngoài ý muốn khiến ngồi nỏ nổ tung.

Cô quay đầu lại nhìn Thẩm Mộ Thành, không biết vì sao, trong lòng lượn lờ bất an u ám.

Lúc này, Từ Trạh đưa tay ra trước người, bàn tay dày rộng mở ra trên không trung, cô không thể chờ đợi đặt tay của mình vào.

Từ Trạh lực chú ý tất cả trên người Cố Du, tiếng súng vang lên phía sau, Cố Du không kịp run rẩy đã bị Từ Trạh kéo ngã.

Thẩm Mộ Thành đúng là người không giữ chữ tín! Rốt cuộc hấn trăm phương ngàn kế bố trí rất nhiều, đến bước cuối cùng sẽ không buông tay, xem như giết chết Từ Trạh là sai lầm, hấn cũng muốn sai lầm đến cùng!

Cố Du không biết Từ Trạh có bị thương không, tiếng súng vừa rồi quá đột ngột, cô cố gắng ngẩng đầu, lại bị Từ Trạh hung hăng nhún vào trong ngực không thể động đậy.

Trên tay Từ Trạh không biết có khẩu súng lúc nào, Cố Du được anh bảo vệ rất tốt, nhưng tiếng súng ở mọi nơi, trong đầu ong ong chân động, đảo loạn tất cả suy nghĩ. Cô suy nghĩ nhiều mình cũng có khẩu súng, nhưng thực tế chỉ có thể là Từ Trạh che chở cô rút lui ra sau máy tiện cắt gỗ cỡ lớn.

Âm thanh thủy tinh bị phá nát truyền vào, tiếng súng dừng lại, Vu Duệ dẫn cảnh sát vừa xông tới cửa, bị Từ Trạh lớn tiếng quát: "Đuổi theo Thẩm Mộ Thành! Hướng Bắc!"

Cảnh sát tự nhiên xác định rõ mục tiêu xoay người rời khỏi, Vu Duệ do dự sau đó, chạy theo ra ngoài.

Lúc này Từ Trạh mới nhanh chóng buông Cố Du bị mình vò nát trước ngực ra, cả hai nhìn nhau không nói gì.

"Có dao sao?" Cố Du run giọng hỏi anh, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể đi con đường này.

Từ Trạh gật đầu, lấy ra con dao quân dụng sau hông đưa cho Cố Du, "Ông tiem A-xê-tôn và miếng chêm an toàn còn có tất cả đỉnh đốt lửa đã lắp trong hộp kích nổ."

Cố Du hiểu ý tứ của anh, muốn dỡ bỏ ngồi nỏ công thức hoá học, chỉ có biện pháp này.

Thời gian vừa đến sẽ phải chết không thể nghi ngờ, Vô ý va chạm chỗ nhỏ không đáng kể cũng phải chết không thể nghi ngờ, tháo dỡ trang bị đốt lửa dẫn nổ hấn phải chết không thể nghi ngờ...

Nhưng giữ lại đường sống duy nhất cho người phía sau.

Từ Trạh cởi áo khoác ngoài của mình xuống bao lấy người cô lạnh như băng, lưu luyến giống như ngày thường ở nhà, sờ sờ gò má của cô, "Anh giúp em."

Nước mắt rơi xuống, Cố Du ra sức gạt đầu, cởi quần áo bên hông ra.

Chuôi ngòi nổ hiện ra dưới ánh mắt của hai người.

Mới nói sau lưng Cố Du, cô cẩn thận chuyển nó ra trước, vừa vặn hộp mới nói dừng lại trên bụng cô.

Đó là chỗ cô đang mang sinh mạng, phía trên bây giờ đang treo thông Tử Thần quyết định vận mạng cả nhà.

Cố Du cực độ cẩn thận lột bao bọc bên ngoài, hiện ra hộp kích nổ bên trong.

Cô nhất định vặn phần cẩn thận, nâng đỉnh đốt lửa và miếng chêm yếu ớt, động tác chỉ cần hơi quá mức, hai người lập tức sẽ bị nổ thành mảnh vụn.

Mặc dù Tử Trầm hiểu nguyên lý, là người không có chuyên môn về tháo dỡ, Cố Du tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, anh chỉ có thể trở mắt nhìn những ngón tay nhỏ gầy đỏ lên của cô cầm lưỡi dao sắc bén, nhẹ nhàng đẩy mép hộp kích nổ ra. Cô quá kiên cường, kiên cường khiến anh áy náy, cô như vậy khiến anh vô cùng mê luyến. Anh yêu cô hoặc giả chỉ là gặp mặt vài lần trong quân doanh, nhưng chân chính không quên được là lần Vu Duệ gặp nạn, đáng về cô can đảm gỡ mình.

Cuộc sống của bọn họ tràn đầy nguy hiểm và kinh khủng, tử vong và kích thích, anh cảm kích nhất khi cùng nhau đi, là cô thủy chung không sợ hãi sống vai đứng chung chỗ với mình.

Lúc Cố Du động tình luôn nói là anh cứu vớt cô, nhưng Tử Trầm chưa từng nói, nếu như không có sự tồn tại của cô, cuộc sống của mình cũng chỉ là loại máy móc tĩnh mịch.

Anh khổ sở tìm ba năm rồi không từ thủ đoạn nào, chỉ lấy được đoạn thời gian không đơn thuần kinh tâm động phách và ngọt ngào, xem như phát hiện đang chờ đợi kết thúc chỉ là tử vong, anh vẫn cảm kích mình chưa từng buông tha.

Cũng tuyệt không hối hận.

Hai người ngồi chồm hổm đối diện, cuối cùng đã đến bước cuối cùng, Cố Du nắm dao, lưỡi dao tách mở hộp kích nổ và sợi điện tử, sống hay chết chỉ nhẹ nhàng.

Lúc này, cô ngẩng đầu lên, trong mắt đều là nước mắt, khóe miệng lại treo vui vẻ.

"Tử Trầm, em yêu anh."

Tử vong phía trước, anh không lộ vẻ mặt kinh ngạc như vậy, cuối cùng rung động biến thành mỉm cười, anh vuốt mặt của cô, cẩn thận như kiêu hành hương dâng lên nụ hôn mềm nhẹ, "Anh cũng yêu em."

Cố Du không có gì tiếc nuối nữa, nhắm mắt lại, chột nhú lại.

Thế gian vạn vật cũng yên lặng vào giờ khắc này, chỉ nghe âm thanh cùm cụp cùm cụp, hộp kích nổ giống như là viên đạn búng bình rơi xuống mặt đất xi-măng, lăn hai vòng sau đó bất động yên lặng.

Lần này, may mắn là vì chân thành bảo vệ che chở.

Chương 55

Cố Du há miệng thở, lồng ngực giống như ống bễ phập phồng kịch liệt, lần này không đợi cô phản ứng kịp khi tìm được đường sống trong chỗ chết, đã bị Từ Trạm ôm chặc vào lòng.

Cả hai giống như chưa từng cô sức ôm như vậy, sau lưng Cố Du bị siết đau lại thủy chung không có lên tiếng tựa lên vai Từ Trạm, cơ thể anh tỏa ra ấm áp vui vẻ hoà thuận, tim đập như lôi, khiến cô rung động thật sự.

Nói gì cũng dư thừa, Từ Trạm buông Cố Du ra ngậm môi của cô, cắn xé, chọc cho hàm răng va chạm rung động đến đáy lòng. Cố Du bị hôn như rơi vào trong sương mù, tùy tiện nắm quần áo của Từ Trạm mới không mềm nhũn xuống, chợt lòng bàn tay bị dính nhầy, cô ngẩn người, dồn sức đẩy Từ Trạm còn chưa thỏa mãn ra cúi đầu nhìn, lòng bàn tay dính đầy máu.

"Anh bị thương?" Cơ thể mới ấm áp trong nháy mắt rơi vào hàm băng, Cố Du nhìn chỗ mới sờ, quả nhiên trên áo sơ mi thấm đỏ.

"Xước da," Từ Trạm véo mặt của cô, khàn khàn cổ họng, "Để anh hôn em tiếp."

Nói xong cũng không chờ cô đồng ý, hôn lên.

Anh nhiệt tình nhiều như vậy, không giống như bị thương nặng, Cố Du nắm vai Từ Trạm cảm giác mình nhanh bị lật đi lật lại, nhưng mùi vị sống lại lần nữa khiến cố tham lam không muốn kháng cự.

Khi Vu Duệ và cảnh sát trở về, hai người đang hôn đến trời tối đen, một cảnh sát nhỏ mới tốt nghiệp trường cảnh sát thấy thế ánh mắt trợn ngược, sau đó giọng nói vô cùng uất ức nói với đội trưởng: "Lão Đại, trả điện thoại di động lại cho em đi, ra ngoài nhiều ngày như vậy vẫn chưa gọi điện thoại cho vợ..."

Đội trưởng trợn mắt nhìn hần, hung tợn nói: "Cậu có vợ!"

Vu Duệ nhặt hộp kích nổ trên đất lên nhìn, có thể đoán được vừa phát sinh chuyện gì, mặc dù nguy hiểm đã qua, nhưng mồ hôi lạnh vẫn không tự chủ được chảy ra.

Sau đó Cố Du phân chia ngòi nổ ra tháo xuống, mặc dù không có thiết bị kích nổ, nhưng ngòi nổ trong hộp chất ASA vẫn hữu hiệu, động tác phải cẩn thận. Thị trấn không có cảnh sát chống bạo động, chỉ có thể gọi điện thoại cho cảnh sát vũ trang gần rừng rậm đến xử lý, ngòi nổ phế bỏ trở thành chứng cứ đặt trong hộp phòng chấn động chuyên nghiệp do cảnh sát mang về Dương Cảng.

Cuối cùng có thể về nhà, Cố Du cảm thấy trong cái rủi có cái may, trở về phải gặp bác sĩ lần nữa, sớm lập ra các biện pháp an thai mà không kịp làm liền lại lần qua lần lại như vậy,

không biết đưa bé giữ được hay không.

Giống như nhận ra Cô Du lo lắng, Từ Trạm ngồi sau cô mềm giọng an ủi, thật ra thì đáy lòng cũng lo lắng không yên. Cô bị cưỡng ép bốn ba lao lực chua cay uất ức biến hóa không ngừng trong ngực Từ Trạm, mí mắt bắt đầu đánh nhau, vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng kết quả cô ngã đầu đã ngủ đến trời đất tối sầm.

Trước khi ngủ, cô cảm thấy Từ Trạm mềm nhẹ vuốt tóc của cô, mơ hồ truyền đến giọng nói của anh, sáng giọng nghiêm túc, hoàn toàn không giống lưu luyến nói nhỏ với mình lúc này.

"Lực lượng công an địa phương quá ít, Thẩm Mộ Thành có vũ khí nguy hiểm có tính sát thương, mặc dù trên đùi bị thương nhưng kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại phong phú, tốt nhất nên phối hợp với cảnh sát võ trang rừng rậm để tìm kiếm..."

Anh dường như đang gọi điện thoại, chẳng lẽ Thẩm Mộ Thành chạy thoát không bắt được?

Cô Du ý thức hơi mơ hồ, cô quá mệt mỏi, không thể nghĩ gì đó phức tạp như thế, nhưng mà lợi hại như Thẩm Mộ Thành, bị cảnh sát võ trang sau núi chặn đường cũng chỉ có đường chết, Từ Trạm thật là ngoan độc, ngoan độc khiến lòng cô tràn đầy hạnh phúc vui mừng không nói ra lời.

Cô dựa vào trên đùi anh dần dần ngủ, mấy ngày mệt mỏi nhanh chóng tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của cô, đợi đến khi cô mơ mơ màng màng đứng lên đã ở khách sạn trên con đường trong thành phố, căn phòng rộng rãi, ánh sáng duy nhất từ cửa sổ sát đất chiếu vào bóng đêm, u ám yên lặng.

Cô Du giật giật, cả người đau nhức, cánh tay mạnh mẽ quán ngang hông, lúc cô vừa có động tác liền phản xạ có điều kiện buộc chặt T.

"Thế nào?" Trong giọng nói của Từ Trạm không có bối rối, ngược lại đều là cảnh giác.

Cô Du co rụt trong ngực anh, hiếm khi thấy nhanh trí cọt xát, "Không có gì, ngủ đủ nên tỉnh."

"Một ngày nữa về nhà, anh dẫn em đi bệnh viện." Từ Trạm hài lòng vui đầu của cô vào cần cổ, hưởng thụ mùi hương của cô quanh quẩn ở chóp mũi.

"Ngủ lâu như vậy," Cô Du cảm khái, "Không trách được hơi đói."

"Muốn ăn gì?" Từ Trạm dịu dàng hỏi.

"Anh nấu cho em gói mì ăn liền là được." Cô Du dứt lời hừ lạnh, "Thẩm Mộ Thành thật sự không nhân đạo, trên đường chỉ nghiêm túc cho em ăn cơm một lần, còn lại đều ngâm mì ăn liền, hần ngâm được muốn bao nhiêu khó ăn thì bấy nhiêu, không cách nào so sánh với anh."

"Bây giờ không sao không thể ăn những thức ăn không có dinh dưỡng," Từ Trạm sờ sờ sau lưng cô, "Sao em gầy như vậy..."

"Đây không phải thuận tiện sao, hơn nửa đêm tôi gì phải dày vò, chấp nhận một hóp là được." Cố Du không có chú ý tới ư giọng nói thương tiếc của Từ Trạ, tùy tiện nói, "Mau đi đi, thật rất đói."

Cuối cùng Từ Trạ không nghe lời của cô, yêu cầu phục vụ phòng, nhưng đều là cháo trắng rau dưa, Cố Du quá đói nên không kén chọn, sau khi quét hết sạch vẫn chưa thỏa mãn.

"Anh làm ăn ngon hơn." Được tiện nghi, Cố Du còn không quên khoe mã.

Từ Trạ rõ ràng nghe xong như mở cò trong bụng, nhưng chỉ cười dè dặt, "Vậ mà em cũng ăn."

"Thời kỳ đặc biệt sao có thể chú trọng như vậy, có ăn đã không tệ." Cố Du kịp thời nói, mới vừa ăn no lại buồn ngủ, cô từ trên ghế ngồi xê dịch xuống dưới, bất ngờ không kịp phòng bị, bị Từ Trạ ôm ngang lên.

"Em đừng đi loạn," anh cau mày, vẻ mặt nghiêm túc, "Anh ôm em."

Cố Du biết anh sợ mình mang thai đứa nhỏ đi qua đi lại sau thân thể sẽ suy yếu, nhưng vẫn dờ khóc dờ cười, sao có thể yếu đuối như vậy, cô không dám nói cho Từ Trạ biết mình từng chạm tay với Thẩm Mộ Thành, sợ hấn thần kinh như vậy, buồn lo vô cớ sẽ giam cô lại.

Vết thương của Từ Trạ rất nhẹ, đạn cạ sát qua, chảy vài giọt máu, sau khi Cố Du ngủ anh đến bệnh viện xử lý vết thương, không có đáng ngại. Mặc dù Cố Du quan tâm vết thương của anh, nhưng nhìn tinh thần của anh trong trạng thái tốt như vậy, vì vậy không ngăn cản nữa, ngoan ngoãn nghe lời.

Từ lúc vào khách sạn, Từ Trạ đơn giản tắm rửa sạch sẽ cho Cố Du đang ngủ say khong tỉnh rồi mới ôm lên giường, bây giờ cả hai nằm trở lại lần nữa, Từ Trạ sợ cô cảm thấy lạnh vì vậy chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí rất cao, trên người mình đã toát ra lớp mồ hôi mỏng.

"Mấy ngày nay em có cảm thấy không thoải mái hay không?" Vừa nằm xuống, Từ Trạ bắt đầu tra hỏi.

"Không gặp anh là không thoải mái nhất." Cố Du câu cổ của anh, lời ngon tiếng ngọt bên tai.

Từ Trạ rõ ràng hưởng thụ vô cùng, nhưng giọng vẫn cứng rắn khiến trách cô, "Thật sự."

"Đương nhiên là thật, trước khi gặp nguy hiểm luôn cảm thấy anh sẽ đến cứu em, nhưng lần này đặc biệt sợ anh đến sẽ trúng bẫy của Thẩm Mộ Thành, vừa muốn gặp anh lại sợ gặp anh, anh nói cảm giác này có thể thoải mái sao?"

Mấy ngày không gặp, trình độ làm nũng của Cố Du từ vụn về đến kỹ thuật tinh xảo hoàn toàn bay vọt, Từ Trạ nghe như bị vuốt mèo cào lức phủ ngũ tạng, dừng lại mút môi của cô vào, lại không dám không kiêng kỵ, sợ rước lấy lửa nhỏ cháy lan ra đồng cỏ.

Cảm giác này thật hành hạ, mỗi lần hai người lê mê sau đó tiếp xúc đụng chạm vào nữa thì không thể vãn hồi, lẫn qua lẫn lại suốt cả đêm là chuyện đương nhiên, nhưng lần này trong bụng Cố Du có vật nhỏ chưa ra đời khiến cha mẹ vô cùng trở ngại bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ, rõ ràng hơi thở đã hô hấp dồn dập, nhưng hai tay Từ Trạm vẫn siết chặt sau lưng Cố Du, không hề lộn xộn.

Nhưng anh chỉ cảm thấy trong thân thể khí huyết tán loạn, cuối cùng tập trung cùng chỗ, Cố Du cảm thấy mười ngón tay của anh vẫn dán chặt sau lưng của mình, cũng biết anh đã nhẫn nại nhiều thống khoái khó nhịn.

Cô không động cũng không dám động, nghĩ thầm để anh sờ sờ cũng tốt, nhưng ai biết Từ Trạm nhưng bắt tay của cô kéo xuống dưới, cứng rắn đưa năm ngón tay cầm nóng bỏng khỏe mạnh của anh.

Xúc cảm kinh khủng kia khiến Cố Du né tránh theo bản năng, nhưng vốn không trốn thoát ràng buộc của Từ Trạm, chỉ có thể đỏ mặt giằng co. Nhớ lúc đầu nghĩ anh là một quân tử hai người đang hoàng nằm ở trên giường, nhưng chợt tỉnh lại lại phát hiện mình đã bị anh đỡ thêm thì xấu hổ và giận dữ, Cố Du càng cảm thấy tim đập rộn lên.

"Nhức nhích..." Từ Trạm thở dốc hơi thở nóng rực thúc giục bên tai cô, giọng khàn khàn giống như răng nhỏ lược bé thổi qua lòng của cô, mê hoặc nói không nên lời, cô giống như bị thôi miên khẽ động theo ý của anh, anh lập tức thốt ra kêu rên thỏa mãn.

Cả đêm cánh tay Cố Du đau nhức, hôm sau rõ ràng đã rửa tay, cô vẫn cảm thấy đầu ngón tay còn quanh quẩn mùi của anh.

Ban ngày mặt của cô luôn quý dị duy trì ửng đỏ.

Vì để Từ Trạm và Cố Du cơ hội dính nhau, trách nhiệm lái xe nặng nề tự nhiên rơi trên người của Vu Duệ.

"Nói như vậy Thẩm Mộ Thành đã chạy?" Trên đường trở về Dương Cảng, Cố Du nghe Vu Duệ tự thuật xong, không ngờ nỗ lực sống của Thẩm Mộ Thành thật đúng là ngoan cường.

Từ Trạm bắn trúng chân của hắn, sau đó hắn nhảy cửa sổ chạy trốn chết, lái xe chui vào núi rừng, cảnh sát lái xe đuổi theo lại bị bỏ rơi, cuối cùng đã thả cạp về rừng.

Nghĩ đến lúc trước Từ Trạm đã nói, bây giờ có rất nhiều cảnh sát võ trang đuổi bắt Thẩm Mộ Thành, hắn bị thương trên đùi, mùa đông ở Đông Bắc trong rừng rậm sợ rằng chỉ có đường cùng.

"Tiểu tử kia có hòa thượng chạy trốn nhưng miếu không thể trốn, bên này công an đã thông báo cho tổ chức Hình cảnh Quốc tế đa quốc gia truy nã." Vu Duệ vừa lái xe vừa nói.

"Công ty SH bên đó sao?" Cố Du hỏi Từ Trạm, "Bọn họ có liên quan chuyện này sao?"

"Bọn họ sẽ không nhúng tay." Từ Trạm nói tiếp.

Cố Du cảm giác mình buồn lo vô cớ, Từ Trạm kín đáo như vậy, nhất định sẽ an bài xong tất cả mọi chuyện. Cô muốn nói đề tài nhẹ nhõm, lại đột nhiên nhớ chuyện lúc trước, nhìn chằm chằm Từ Trạm hỏi: "Khi nào thì anh biết Thẩm Mộ Thành là con trai của Thượng Khôn?"

Quả nhiên, Từ Trạm như lương trước như vậy cười cười lấy lệ, "Chuyện đã qua, không cần suy nghĩ nhiều như vậy."

Cố Du hừ lạnh, có lẽ cô có thể đoán ra là mình bị Trịnh An Hà đâm bị thương sau đó Từ Trạm biết chuyện này, nếu không hẳn đã sớm cảnh cáo không chế mình, làm sao đưa tới nguy hiểm lớn như vậy. Nhưng không chế của hắn khiến người ta khó có thể tiếp nhận, rõ ràng vợ chồng có thể thương lượng mọi chuyện, làm sao anh giữ bí mật đây!

"Nếu có lần sau nữa, anh..."

"Không lần sau nữa," Từ Trạm lập tức cắt đứt lời của Cố Du, "Anh tuyệt đối không thất trách nữa."

"Thất trách?" Cố Du không có hiểu ý của anh.

"Trách nhiệm của người chồng, bảo vệ em, bảo vệ con của chúng ta." Từ Trạm vuốt mặt của cô thấp giọng nói.

Lần đầu tiên ánh mặt trời mùa đông ấm áp như vậy, ngoài Vu Duệ nổi da gà cả người, bên trong xe đầy tình cảm ấm áp như mùa xuân về.

Trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng đoàn người đã trở lại Dương Cảng, Cố Du vừa nghĩ mình được giải thoát mà chưa đứng vững gót chân, đã bị Từ Trạm đưa đến bệnh viện báo cho cô biết trước khi đứa bé sinh ra, cô đừng nghĩ muốn rời khỏi phạm vi giám thị của anh nửa bước.

Chương 56

Cố Du luôn dùng thái độ nghe vào tai trái ra tai phải với cảnh cáo của Từ Trạm, nhưng tự do thân thể thật không thể không bị anh hạn chế.

Sau đó Cố Du dần dần phát hiện, mặc dù Từ Trạm không hạn chế, cô cũng không thể tự nhiên hoạt động.

Đứa nhỏ trong bụng thật là yêu quái, thời gian cô mang thai phản ứng tương đối mãnh liệt, ngay cả chị dâu Nguyệt có kinh nghiệm phong phú tới chăm sóc cô cũng kinh ngạc.

Nôn nghén là phản ứng nhẹ, mỗi ngày Cố Du cơm nước xong gần như phải nôn ra những món đã ăn vào, sau đó đầu choáng váng buồn nôn, một ngày đã không dậy nổi khỏi giường, may mà có thai phản ứng theo tháng tăng cao rồi từ từ biến mất, nhưng khẩu vị lại càng kén chọn, không phải là món ăn Từ Trạm làm thì không ăn, vì vậy mỗi buổi trưa Từ Trạm phải từ tập đoàn chạy về tự mình nấu cơm cho cô.

Ngay cả Vu Duệ không nhịn được cảm khái, vốn là nuôi con dâu da dày thịt béo tốt nhất sao đột nhiên phiền toái muốn chết.

Cố Du không có mẹ, dĩ nhiên không biết phải làm mẹ thế nào, chị dâu Nguyệt để cô nghe nhạc dưỡng thai bản thân cô đã ngủ thiếp đi trước, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm gì đó Cố Du một mực không có hứng thú, cả ngày ở nhà cô lật lật tạp chí quân sự, TV cũng bị hạn chế không thể nhìn lâu.

Cho nên khi cô mang thai năm tháng, trong một ngày thời gian tốt nhất là buổi tối Từ Trạm bồi cô đi tản bộ.

Hai người không khó tìm đề tài nói chuyện giống như trước vậy, giống như sau khi trải qua sự kiện ngòi nổ, có gì đó đã thay đổi một cách vô tri vô giác, nhưng nếu như hỏi Cố Du, chính cô cũng không biết rốt cuộc là chỗ nào.

Có lẽ gọi là loại chuyện gì đó cuối cùng nở hoa kết quả, vào mùa tươi tốt nhất.

Đầu xuân Ở Dương Cảng luôn tới trễ hơn, thân thể của cha Từ không tốt muốn đi Phương Nam tịnh dưỡng, Từ Trạm lo lắng Cố Du không chịu nổi luồng khí lạnh, hỏi cô có muốn đi trước hay không, bị Cố Du cự tuyệt.

Anh lo lắng cũng cao hứng, vì mình ích kỷ cảm thấy xấu hổ hơn, anh đã không thể rời bỏ Cố Du từ lâu, dường như mùa xuân không thể tách rời gió nhẹ và cành liễu đâm chồi đầu tiên. Cho nên anh mới phải nhận được đáp án của Cố Du sau đó cảm thấy may mắn như vậy.

Cố Du không chú ý tới tâm lý hoạt động phức tạp của Từ Trạm, bởi vì tâm lý hoạt động

cô cũng đã quá sức.

Bụng càng lúc càng lớn, dần dần, bên trong có thể cảm giác được dấu hiệu của sinh mạng, có lúc cô đang đi bộ, bé gấu đang trong bụng thỉnh thoảng đạp cô.

"Đứa nhỏ này lớn lên nhất định không nghe lời," Cố Du đưa ra kết luận, lo lắng nhìn Từ Trạ, "Nhất định là con trai."

Từ Trạ vuốt sợi tóc mềm mại của cô an ủi: "Khi còn bé em cũng cực kỳ bướng bỉnh, không phải là bé gái."

Vì Cố Du tin vào lời đồn vẫn nghĩ con trai sẽ giống mẹ, cho nên rất sợ sinh ra đứa nhỏ giống mình khi còn bé như vậy, ngược lại nếu như con gái giống như Từ Trạ, vậy thì hoàn mỹ.

Kết luận này khiến Phương Nhân khịt mũi khinh bỉ, cô ngôn ngữ chính nghĩa nói cho chị gái, nếu như con gái giống như Từ Trạ đây mới thực sự là cơn ác mộng.

Ở Mĩ công việc của Phương Nhân thuận lợi, đã sắp xếp xong khi nghỉ đông sẽ trở về vào ngày sinh dự tính của Cố Du, cô không tham gia vào mấy vụ khiện tụng lớn của Sở Sự Vụ, mà là thi đậu Kiểm sát viên, tương đương nhân viên công tố ở Trung Quốc, lúc gọi điện thoại cố du thật cao hứng, nhưng lo lắng thân phận như vậy gây ra phiền toái cho Phương Nhân, từ nhỏ em gái muốn học luật pháp lại ghét ác như thù, sau này chỉ sợ cô đưa không ít người vào ngục giam.

"Ở bên kia em phải chú ý an toàn," Cố Du chỉ có thể nhắc nhở cô như vậy, "Nếu như có nguy hiểm thì nhanh chóng trở về."

"Chỉ cần còn sống sẽ gặp nguy hiểm," Phương Nhân nói rất phóng khoáng, "Làm chuyện mình thích mới quan trọng nhất."

Mặc dù Cố Du lo lắng nhưng không thể không đồng ý lời nói như thế, hai chữ nguy hiểm này cô rõ ràng hơn bất luận kẻ nào, ban đầu mình cũng khư khư cố chấp lấy du học làm nguy trang tiếp tục thích kiếp sống quân lữ, làm sao cô có thể chỉ trích Phương Nhân có hành động trung quy trung củ (phù hợp quy tắc phù hợp phép tắc) hơn cô gấp trăm lần.

"Mới nửa năm em đã đưa nhiều tội phạm vào như vậy, hiệu suất cũng quá cao." Cố Du chuyển đổi đề tài không nhận được trêu chọc.

"Điều này có gì khó," Phương Nhân cũng cười, "Đều là người cặn bả, không phải là em thì có những Kiểm sát viên khác."

"Chị có thể tưởng tượng dáng vẻ cằn ră,ng nghiêm lợi của em." Cố Du cười lên trong điện thoại, nhất thời khiến Phương Nhân cảm giác như trở lại khi còn bé, Cố Du yêu cười yêu nháo, cô luôn nhắm mắt theo đuôi sau lưng chị ấy, chị ấy cười mình sẽ cười, chị ấy chơi gì cô liền chơi theo. Không biết sao, Phương Nhân hơi thương cảm, giọng nói cũng thấp lại, "Em cằn ră,ng nghiêm lợi muốn đưa vào trong ngục giam nhất..."

"Cái gì?" Cố Du không có nghe, vội vàng hỏi.

"Không có gì," Phương Nhân phát hiện mình lỡ lời, vội vàng đền bù, "Chị, nếu chị muốn ly hôn em trở về nước giúp chị lên tòa án."

Cố Du cười đến sắp lạc giọng, "Tốt, nếu Từ Trạh thật không tốt với chị, chúng ta đưa đưa nhỏ đi."

Buổi tối, sau khi hai người thân thiết, Cố Du nói giỡn với Từ Trạh đến chuyện này, nghe anh cười cười trong bóng tối, nhưng không nói gì.

Chịu đựng qua mấy tháng đầu, cuối cùng cả hai có thể sinh hoạt vợ chồng bình thường, nhưng động tác của Từ Trạh luôn cẩn thận gấp đôi, từ lâu đã thành thói quen anh hung hãn Cố Du cảm thấy đặc biệt khó nhin, cầu khẩn mọi cách anh mới không chịu được nhanh hơn để cô thống khoái. Hai người càng lúc càng phù hợp về tinh thần và thân thể, nhưng nghĩ đến trong phòng sẽ xuất hiện thêm một sinh mạng thuộc về hai người, Cố Du hơi hoảng hốt.

Lúc này cô rút cuộc tìm được ký thác tinh thần của mình.

Ban ngày Từ Trạh không có ở đây, Cố Du bắt đầu vẽ bản thiết kế súng ống lần nữa, Từ Trạh sợ cô mệt nhọc, cô gạt Từ Trạh, đã học nhiều năm đến nỗi dùng kinh nghiệm để cô bắt đầu lại cũng không phải là rất khó, đây là mơ ước của cô trước nay, thiết kế một khẩu súng thuộc về mình, thiêng liêng giống như sinh mệnh chính mình thai nghén.

Sao Từ Trạh có thể không phát hiện?

Nhưng anh hiểu Cố Du hy sinh cho anh rất nhiều, hai người mấy lần cứu tử nhất sinh, anh sẽ không ích kỷ chỉ khát vọng cô làm bạn bên cạnh cả đời, dĩ nhiên anh hi vọng Cố Du có thể thật sự cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

truyện sắp hoàn chưa ed ời. để e nhảy hố Thời gian từng ly từng tý, từ kinh tâm động phách trở lại quỹ đạo âm áp, Cố Du nói sẽ kết thúc trước ngày sinh dự tính, Từ Trạh đang lập kế hoạch trang bị cho quý tới với người quân ủy, Nhan Tư Ninh gọi điện thoại, anh vô cùng khẩn cấp chạy hỏi phòng hợp, không biết vượt bao nhiêu đèn đỏ mới tới bệnh viện.

Không ai ngờ Cố Du máy thai trước ngày sinh dự tính, Từ Trạh cảm thấy khi đó, cô nhanh chóng cào nát khăn trải giường, cửa tử cung mới mở một khe hở mà thôi.

Từ Trạh chưa từng thấy Cố Du như vậy, cô bất lực như vậy thống khổ như vậy, tự nhiên gương năm ngón tay tới anh. Trái tim anh giống như bị lưỡi dao sắc bén cạo quá, hai bước chạy vội tới trước người của cô, cầm thật chắc tay cô đang run rẩy.

"Từ Trạh... Đau quá..." Cố Du đã phân không rõ trên mặt là mồ hôi hay là nước mắt, cô bị vô số vết thương lớn vết thương nhỏ, không có lần nào đau đớn thấu xương như thế này, cô giống như là bị dao cùn bổ ra, từng phát từng phát, không bằng chết thống khoái.

Trong trí nhớ của Từ Trạh, Cố Du chưa từng nói chữ đau, lúc ở Châu Phi cô gần như cả người là vết thương, thương tổn bầm tím cộng thêm đạn trầy da, thậm chí bị Trịnh An Hà đâm

một dao, cô cũng không làm nũng với anh, nói mình có nhiều đau đớn. Nhưng giờ phút này sắc mặt Cố Du tái nhợt, bất lực giãy dụa trong ngực anh, trong cổ họng phát ra nức nở nhỏ, kêu tên của anh, khóc nói cô đau quá. Anh chỉ hận chuyện mình từng nói muốn đứa nhỏ, mới bắt đầu cô không muốn đứa nhỏ, nếu như hai người vẫn luôn có biện pháp phòng tránh, cô sẽ không cần chịu những thứ thống khổ cùng dày vò.

"Anh ở đây, ngoan, anh ở đây." Từ Trạm thấp giọng an ủi cô, dùng sức cầm lại tay trắng bệch của Cố Du, hận không được chịu đựng tất cả thay cô.

Cửa tử cung của Cố Du mở rất chậm, bảy tám tiếng, người cô đã đau đến mệt lả, không thể nói hoàn chỉnh một câu, bác sĩ cau mày nói tiếp tục như vậy lúc sanh con không biết có còn khí lực hay không, Từ Trạm lập tức hỏi bác sĩ có thể sanh mổ hay không, lúc này Cố Du vẫn co rúc trong ngực anh đột nhiên mở miệng.

"Em không sao..." Cô cau mày, giống như là dùng khí lực rất lớn, lại nói rất rõ ràng, "Có thể..."

Từ Trạm vừa muốn mở miệng phản bác, trên mặt đột nhiên chợt lạnh, tay Cố Du không biết đặt lên mặt của anh lúc nào, "Từ Trạm, tin tưởng em..."

Bác sĩ nhìn Từ Trạm bị hành hạ khó cả đôi đường đến sắp sụp đổ, cũng khuyên giải: "Sanh con chính là như vậy, bác sĩ chúng tôi đã thấy nhiều, chủ tịch Từ không cần lo lắng, tố chất thân thể của bà xã anh tốt hơn nhiều các sản phụ khác, hoàn toàn có thể sinh sản tự nhiên."

Quả nhiên bác sĩ kinh nghiệm phong phú, không lâu lắm, Cửa tử cung của Cố Du rốt cục mở ra đến mức có thể sinh con, cô bị đẩy mạnh vào phòng sanh, Từ Trạm bị cản ở ngoài cửa.

Bệnh viện lớn có cơ sở thiết bị hoàn mỹ, bố cục hợp lý, ngoài phòng sanh cao cấp thậm chí không nghe được thanh âm bên trong, lòng Từ Trạm như lửa đốt, nửa tiếng trôi qua cũng không có động tĩnh, bây giờ anh không nhìn được, cuối cùng vọt vào.

Cả đời này Từ Trạm không có nóng nảy thống khổ như vậy, không có bác sĩ hay hộ sĩ có thể ngăn được anh, mới vừa đến cửa, anh đã nghe tiếng khóc la tê tâm liệt phé bên trong, quen thuộc khiến anh gần như sụp đổ.

Cố Du đang thời điểm nguy cấp, bác sĩ thúc giục cô dùng sức, đã có thể nhìn thấy đầu đứa bé, cô thống khổ phải hô to, đau đến đã mất đi thần trí, bác sĩ bên cạnh nói cho cô biết không cần kêu, tiết kiệm khí lực, cô cắn môi nuốt tiếng la trở vào.

Lúc này Từ Trạm vọt vào.

Cố Du vừa nhìn thấy Từ Trạm, nước mắt mãnh liệt không thể tự chế, nhưng rốt cuộc vẫn không có hét thành tiếng.

Từ Trạm vịn chắc vai cô trước giường sinh, cúi đầu nhẹ nói, "Du Du đừng sợ, anh ở đây, nào, cố gắng lên!"

Lần đầu tiên Cố Du thấy nước mắt của Từ Trạm.

Cô cắn chặt hàm răng, dùng sức gật đầu.

Trẻ con khóc kinh động giống như sấm nổ, cuối cùng Cố Du hết sức nằm trên giường há mồm thở dốc, Từ Trạm làm sao còn nhớ được đứa bé, thậm chí ngay cả bác sĩ đưa cho anh đứa bé đã bao bọc tốt anh cũng không đón nhận, tất cả tâm tư đều đặt trên người Cố Du đặc biệt, nắm chặt tay của cô, lần lượt nói bên tai cô những lời vừa triền miên vừa mạnh mẽ.

Cuối cùng bác sĩ không có biện pháp, ôm đứa bé ra ngoài, Vu Duệ nhận lấy đứa bé.

"Là con gái, rất khỏe mạnh," bác sĩ cười nói, "Ba mẹ đứa bé bên trong xem ra là không có thời gian quan tâm rồi."

Nhan Tư Ninh vừa nghe là con gái, lập tức hưng phấn, không ngừng nhìn vật nhỏ tròn nhiều nếp nhăn trong ngực Vu Duệ, "Con gái ngoan, nếu con lớn lên giống như mẹ, tính tình giống như ba ba, quá mức hoàn mỹ!"

"Em cũng quá lạc quan," Vu Duệ cười nói, "Nếu tính cách đứa nhỏ này có suy nghĩ mạnh mẽ giống mẹ bé lại dùng tốt giống ba bé, mặc kệ lớn lên giống người nào, vậy mới là thật kinh khủng."

Sự thật chứng minh, trên đời này rất nhiều nói luôn là tốt thì không linh hổng thì lại linh.

Chương 57

Cố Du mở mắt ra trong đau đớn, chỉ thấy Từ Trạ đang bên cạnh cô, tất cả một mả đảo qua sáng rồi sáng, cô nắm chặt tay của anh, thấp giọng hỏi: "Đứa bé đâu?"

"Ở chỗ đó." Từ Trạ khẽ nhếch cằm, khối bầu dục kiểu như kén tròn không nhúc nhích trên giường nhỏ gần cạnh giường lớn, không hề nhìn ra là đứa bé.

"Thật nhỏ..." Cố Du cảm khái thở dài.

"Cảm ơn em," Từ Trạ hôn lên trán Cố Du, "Cảm ơn em để cho anh được làm ba."

Cố Du chưa từng thấy Từ Trạ không chút nào khắc chế thâm tình chân thành như vậy, nhất thời khóe mắt ướt át, hơi ngượng ngùng, "Anh nói lời này giống như tự mình em sinh đứa nhỏ..."

"Một mình em chịu đựng thống khổ." Từ Trạ vốn không dám nhớ lại cảnh tượng một ngày trước.

"Sau này anh không thể chạy được," Cố Du cười nói, "Anh làm ba ba có trách nhiệm to lớn!"

Cô nói xong mới ý thức mình gần như quên chuyện gì quan trọng, "Đúng rồi, là con trai hay con gái?"

"Cô gái." Từ Trạ cười cười.

"Quá tuyệt vời!" Cố Du hưng phấn đưa hai cánh tay ôm cổ Từ Trạ, "Nhất định giống như anh!"

Từ Trạ chưa bao giờ có tâm nguyện thỏa mãn tràn đầy trái tim, cuối hè gió nóng thổi bay rèm cửa sổ lay động cả phòng hoà thuận vui vẻ, giờ phút này gia đình ba người nhưng vẫn là dáng vẻ của hai người, đứa bé chân chính thay đổi nhà này trong tương lai còn chưa mở mắt, như giấy trắng đang đắm chìm trong mộng.

"Tên? Tên gì tốt?" Cố Du hỏi Từ Trạ.

"Em đặt đi," Từ Trạ nói, "Lấy tên dễ nghe giống như em vậy."

"Nhà của chúng ta lấy tên đều là hai chữ," Cố Du suy nghĩ, ánh mắt sáng lên, "Hay là gọi Từ Từ đi! Hiền hoà an thuận, bình tâm hướng thiện." (Họ là Từ “徐” nghĩa là chậm chậm, tên là Từ “慈” nghĩa là hiền lành)

"Tốt." Từ Trạ cũng hi vọng con gái của bọn họ không giống mình và Cố Du, có thể

hưởng thụ ân cần và tình yêu, trải qua cả đời hưởng thụ an ổn.

Lúc cha mẹ đặt tên cho con đều dung vào mong đợi của mình trong đó, Từ Trạ và Cố Du đã trải qua sống chết mới biết sự bình an yên tĩnh mới đáng quý, tên Từ Từ này bao hàm ý đó bên trong.

Nhưng cả hai dường như đã quên, Trạ của Từ Trạ có ý là trong suốt trong veo, Du của Cố Du có ý là nhân nhĩ mẫn nguyện, tên của bọn họ hoàn toàn đi ngược lại những việc đã trải qua, không hề có liên quan.

Lúc Cố Du và Tiểu Từ Từ xuất viện cơ thể rất tốt, các mục kiểm tra không có bất cứ vấn đề gì, mặc dù vậy Từ Trạ cũng không yên lòng, để cô ở vài ngày mới đồng ý xuất viện.

Về đến nhà Cố Du mới phát hiện, Từ Trạ đã sắp xếp chuẩn bị xong căn phòng cho đứa nhỏ từ lâu, người đàn ông sản xuất vũ khí tính sát thương lớn nhất trong nước lại dịu dàng tinh tế vượt xa tưởng tượng của cô, trong phòng có đầy đủ mọi thứ thiết bị, thậm chí cả quần áo dài lớn của em bé cũng nhét cả tủ treo quần áo.

Tiểu Từ Từ nhu thuận ngoài dự đoán của mọi người, ngoài đói bụng hoặc là cần đổi tã đi tiểu mới khóc la, bình thường không ầm ĩ không nháo, Nguyệt tẩu đã nói đứa nhỏ này trong tương lai nhất định sẽ hiểu chuyện nghe lời.

Cố Du ở nhà ngay người không lâu đã bắt đầu khôi phục vận động, sáng mỗi ngày chạy bộ rèn luyện, lúc mang thai thiếu chút nữa nghẹn chết cô, không thể làm gì, không thể đi đâu, thật là như thể nghiệm địa ngục nhân gian, bây giờ cuối cùng cô lấy được tự do cơ thể, hơn nữa Từ Từ lại ngoan, sáng mỗi ngày chỉ cần Nguyệt tẩu bế đứa bé là tốt rồi, cô có thể lợi dụng thời gian cho mình.

Lúc Từ Từ mười một tháng có thể bắt đầu bật nói mấy chữ, nói ba mẹ vô cùng trôi chảy, hết sức khiến người yêu thích. Nhưng Cố Du đột nhiên phát hiện con của mình thật sự rất thú vị.

Bình thường Từ Từ thích tự người vịn đồ đạc đi trong phòng khách, Cố Du ở bên cạnh nhìn, khi bé ngã xuống, lập tức sẽ tự mình bò dậy, không khóc cũng không làm nũng, có khi nhìn Cố Du cười. Cố Du cảm động tốt cùng, đây thật sự là đứa bé của cô và Từ Trạ, vừa kiên cường vừa bình tĩnh.

Nhưng cô dần dần phát hiện, lúc Từ Trạ ở nhà, chuyện sẽ không phải là dạng này.

Nếu Từ Trạ ở nhà thì lúc Từ Từ ngã xuống, nhất định sẽ gào khóc rung trời, đến khi Từ Trạ vội vã chạy tới ôm lấy bé vừa hôn vừa dụ dỗ, bé mới thút tha thút thít, giọng hơi uất ức dừng lại.

Có lẽ đây là năng lực tranh thủ tình cảm trong truyền thuyết...

Cố Du chỉ có thể nghĩ như vậy.

Từ Trạ sợ nhất là con gái bảo bôi rơi nước mắt, hết lần này tới lần khác Tiểu Từ Từ đặc

biệt mướt lúc có ba bé, cơm nóng khóc, cơm lạnh khóc, ngã xuống khóc, đi lâu quá không ai để ý khóc, lên lầu không ai ôm cũng có thể bủi môi. Cố Du không có loại kinh nghiệm này, chỉ cảm thấy vừa mới lạ vừa chơi thật khá thú vị, giống như món đồ chơi thông minh.

Từ Từ ở chung chỗ với Cố Du vô cùng hiểu chuyện, vừa ngoan vừa non nớt, Cố Du rất hưởng thụ khoảng thời gian ở chung chỗ với đứa nhỏ, tốt giống như tất cả hơi thở tội lỗi lúc trước cùng biến mất.

Lúc Từ Từ hai tuổi đã mồm miệng lanh lợi, có vẻ thông minh hơn đứa nhỏ cùng tuổi, chỉ là không nhu thuận như trước kia nữa, hết sức bướng bỉnh. Thường len lén trốn trong phòng để Cố Du phải tìm đầu đầy mồ hôi, bình thường đi ra ngoài chơi cũng cũng tò mò mọi thứ, sờ sờ cái này nhìn nhìn cái đó, Cố Du phải lên tinh thần hoàn toàn nhìn chăm chăm bé, có lúc ánh mắt không chú ý tới, bé đang ở công viên chạy trốn thật xa, lúc tìm được bé trong tay thường bắt con trùng hay là bộ ngựa, cả người bần thủ.

Cố Du hiểu rõ, đứa bé lớn như vậy là lúc tò mò tất cả mọi thứ, để bé tiếp xúc nhiều mới có thể phát triển trí não tốt hơn, vì vậy chỉ cần Từ Trạm rảnh rỗi, bọn họ sẽ đưa Từ Từ đi công viên đại dương, viện bảo tàng, vườn bách thú.

Từ Từ vô cùng hứng thú với bất kỳ thứ gì năng động, một lần ở khu bò sát, bé chỉ vào con trăn cực lớn hỏi Từ Trạm, "Ba ba, cái này có thể ăn sao?"

Đầu tiên Từ Trạm và Cố Du sững sốt, sau lại bèn nhìn nhau cười.

"Ăn sống hơi cứng." Từ Trạm cười trả lời.

Có lẽ bọn họ là kiểu cha mẹ trả lời vấn đề này khác nhất.

Đáng sợ nhất là năng lực hành động của đứa nhỏ, có một ngày Từ Từ lục ra khẩu súng lục 92 trong tủ đầu giường của Từ Trạm và Cố Du, chờ Cố Du phát hiện, bé đang tháo rời từng viên đạn xuống, sau khi Nguyệt tẩu thấy bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, cảm thấy vợ chồng Cố Du và Từ Trạm quá nguy hiểm nên lập tức từ chức, bọn họ thật vất vả mới tìm được Nguyệt tẩu đáng tin đến chăm sóc Từ Từ.

Lúc Từ Từ gần sinh nhật ba tuổi, vì công sự nên Từ Trạm không thể không ra khỏi nước đến nước B Nam Á đàm phán, Cố Du vừa nghe nói liền nhớ lại ký ức không tốt, như lâm đại địch, Từ Trạm an ủi cô nói nước B là quốc gia hòa bình, sao giống như chuyến đi Châu Phi lần trước, hướng chỉ lần này buôn bán có liên quan với chánh phủ, các biện pháp bảo an tốt hơn lần trước nhiều.

Mặc dù Cố Du không yên lòng, nhưng không thể không để anh đi, chỉ là không nói ra được uất ức và thấp thỏm.

Buổi tối trước khi Từ Trạm đi, hai người triền miên ân ái qua đi, cuối cùng cô không nhịn được, rơi nước mắt. Từ Trạm ôm cánh tay của cô cứng đờ, sau khi Từ Từ sinh ra, đây là lần đầu tiên Cố Du khóc.

"Đừng sợ, chỉ có một tuần, anh sẽ lập tức trở về, yên tâm, lần này không có nguy hiểm gì."

Từ Trạm vuốt ve gương mặt ươn ướt của cô, trong âm điệu trộn lẫn áy náy.

"Người vừa đi công tác em liền lo lắng đề phòng," Cố Du hít mũi, "Luôn là không nhận được muốn đi với anh."

"Em đi thì Từ Từ làm sao bây giờ?"

"Để Từ Ninh giữ con một tuần, em không yên tâm một mình anh."

Cố Du nói nửa câu sau mềm mại khiến tâm Từ Trạm tab chảy hết.

"Từ Từ còn nhỏ, con nói với anh thích em chơi với con nhất, ngoan, chờ anh trở lại, anh không lừa em, tình huống nước B em cũng rõ ràng, không có vấn đề." Từ Trạm ôm Cố Du vào trong lòng vừa hôn vừa mút, càng không bỏ được càng phải an ủi.

Đúng vậy, có con, cô không có thể nói làm liên làm muốn đi thì đi giống như trước.

"Từ Trạm, em và Từ Từ không thể không có anh." Cố Du vui đầu nói nhỏ, giọng nói quyến luyến thay nhau nổi lên.

Trái tim Từ Trạm chấn động, cúi đầu nhìn cô con người lấp lánh trong bóng tối, ánh sáng lưu chuyển, không nói ra được vô hạn dịu dàng.

Anh bao phủ cô dưới người mình, lại đẩy lên tình cảm nhớ nhung, cả hai đắm chìm lẫn nữa, giống như phát tiết trước ly biệt ngăn ngừa, dây dưa chung chỗ mờ mờ ươn ướt nhể nhại trên tay chân, mười ngón tay Cố Du nhanh chóng bầu vào da thịt trên lưng Từ Trạm, không muốn tách ra với anh dù chỉ một chút.

Lúc đi tiễn Từ Trạm, dường như Từ Từ cũng biết ba ba muốn rời khỏi thời gian rất dài, nước mắt vẫn không dừng lại, chỉ cần được Từ Trạm ôm vào trong ngực bé sẽ không dừng dùng tay nhỏ bé của mình sờ mặt Từ Trạm, trong miệng mơ hồ không rõ nói thầm "Từ Từ ngoan, ba ba đừng đi." Cố Du thấy nếu không ôm con trở về, đoán chừng Từ Trạm thật lập tức từ chức không đi, vì vậy vội vàng đưa tay nhận lấy Từ Từ, an ủi ba ba bé sẽ nhanh trở về.

Trước khi lên máy bay Từ Trạm quay đầu lại thấy hai cặp mắt gần như giống nhau như đúc ánh mắt trong trẻo đỏ rực nhìn mình, nhất thời tim như bị đao cắt.

Sau khi về nhà Cố Du và Từ Từ cũng mệt mỏi, có lẽ đàn ông nhà người khác đi công tác sẽ không có loại cảm giác này, nhưng đi công tác lần trước để lại bóng ma to lớn cho Cố Du đến bây giờ, chỉ cần nhắc tới hai chữ xuất ngoại cô đều sợ sệt.

Đưa Từ Trạm đi, mỗi ngày Từ Từ đều hỏi lúc nào ba ba trở về, Cố Du gọi điện thoại để bé nghe giọng của Từ Trạm, bé nắm điện thoại di động không thả nghe được Từ Trạm nói chuyện liền bắt đầu khóc, khàn cả giọng giống như bé chịu toàn bộ uất ức trên thế giới.

Cuối cùng gần đến trước một ngày Từ Trạm trở về, mấy ngày nay tinh thần Cố Du vẫn không tốt, cô suy nghĩ khi Từ Trạm trở về không thể quá tiêu tụy, vì vậy sáng sớm rời giường để bảo mẫu trông chừng Từ Từ, đi ra ngoài chạy bộ vận động đến khi toàn thân đổ mồ hôi nét

mặt toả sáng rồi mới trở về nhà.

Đi tới cửa, Cố Du đang lật chìa khóa, chợt thấy cửa mở ra khe hở nhỏ.

Trái tim cô run mạnh, dự cảm xấu níu thật chặt lấy lục phủ ngũ tạng.

Cố Du nhanh chóng tỉnh táo lại, yên lặng không tiếng động đẩy cửa ra, nín thở giữ vững cửa mở phân nửa sau đó lên vào phòng giữ quần áo lấy súng bình thường đặt trong hộc tủ tường kép ra cầm trong tay.

Phòng khách sạch sẽ chỉnh tề, không khác ngày thường, trên đất mấy món đồ chơi tán lác, gió nhẹ lặng lẽ thổi qua cửa sổ mở ra, thấm lạnh người tập kích.

Trên người Cố Du tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cô lục soát lầu một, phát hiện đèn sáng rõ ở toilet, cuối cùng nhìn thấy, Nguyệt tẩu chị Trương đang nằm không nhúc nhích bên trong.

Cố Du vội vàng đưa tay, còn hơi thở chỉ là hôn mê.

Nóng nảy và sợ hãi khiến cô không thể kiềm chế, trong lòng cô chỉ còn dư lại an nguy của Từ Từ, mấy bước vọt tới trước cầu thang chạy lên lầu.

Tiếng cười non nớt quen thuộc từ trên lầu truyền đến.

Là Từ Từ!

Cố Du kéo chốt an toàn trên thân súng ra, chạy như điên về phía âm thanh.

Chương 58

Tiếng cười của Từ Từ như dao cắt qua tim Cố Du, cô đá văng cửa phòng ngủ khép hờ, tiếng cười im bất ngưng lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến tay cô cầm súng bắt đầu không chế không nổi run rẩy.

"Mẹ!" Từ Từ nhìn thấy Cố Du tự nhiên hoa chân múa tay muốn qua đây, nhưng bị hai bàn tay khác ngăn lại, vững vàng ôm vào trong ngực.

"Cố Du, đã lâu không gặp." Thẩm Mộ Thành cười nói.

Dáng vẻ của hắn gần như không thay đổi, chỉ là gầy gò hơn, có vẻ càng kiên cường hơn, một đôi mắt đen sâu xa rơi vào trên người Cố Du quan sát không chút kiêng kỵ, bên trong sóng ngầm bắt đầu khởi động, ngữ điệu lại bình thường giống như gặp lại bạn bè cũ.

Không đợi Cố Du mở miệng, hắn lại sờ tóc Từ Từ, "Con gái cô thật đáng yêu."

Lúc mình rơi vào trong tay Thẩm Mộ Thành thì Cố Du cũng không sợ hãi như vậy, cô hết sức không chế hòng súng vững vàng nhắm ngay hắn, ép buộc mình tĩnh táo, "Thẩm Mộ Thành, thả con gái của tôi."

"Tôi nghĩ cô rất tò mò sao tôi còn sống trở về, tôi xem như người đầu tiên còn sống khi đã nằm trong danh sách đen của Từ Trạ." Thẩm Mộ Thành cúi đầu nở nụ cười.

"Chú, người biết ba ba?" Từ Từ đột nhiên mở miệng, đôi mắt linh động khả ái vô cùng thuần khiết, hoàn toàn không chú ý không khí giương cung bạt kiếm trong phòng.

"Không chỉ biết," Thẩm Mộ Thành đưa tay vớt Từ Từ vào trong ngực hắn, "Chú và ba mẹ của con là bạn bè."

Cố Du chú ý trong tay hắn không có vũ khí, nhưng với bản lĩnh của Thẩm Mộ Thành, mặc dù vũ khí giấu trong ngực cũng có thể chết người trong nháy mắt.

"Anh muốn báo thù cứ việc tìm tôi, đừng tổn thương con gái của tôi." Cố Du nhìn hắn nói gần từng chữ.

"Đúng, tôi xác thực nên trả thù cô, hại chết cha tôi là cô mà không phải Từ Trạ, tôi đo với hắn lâu như vậy cũng chỉ để hắn chứng minh yêu cô nhiều mà thôi." Thẩm Mộ Thành mỉm cười chua chát, "Bây giờ Từ Trạ xa ở nước ngoài, hắn không thể cứu cô, cô cũng không thể nào cứu được con gái cô, không bằng ngồi xuống vui vẻ nói chuyện với tôi?"

Từ Từ tròn nhỏ trong ngực Thẩm Mộ Thành như vậy, thấy thế Cố Du giống như lửa đốt, sốt ruột đau đớn nóng rực, cô không nắm chắc điều gì nên bây giờ nổ súng bắn chết Thẩm Mộ

Thành có thể bảo đảm Từ Từ bình yên vô sự, nếu Thẩm Mộ Thành lưới rách cá chết, cô quyết không thể bất chấp nguy hiểm lấy con ra đánh cuộc.

Thẩm Mộ Thành dường như nhìn ra cô sợ ném chuột vỡ đồ, cũng hiểu rõ cô tình nguyện liều mạng cầu xin sẽ bảo toàn tính cách của người khác, nên lấy Từ Từ để uy hiếp.

Cố Du hận vô cùng nhưng không có biện pháp gì, chỉ có thể chậm rãi để súng xuống, nhìn Thẩm Mộ Thành.

"Cô chưa từng thay đổi," Thẩm Mộ Thành nhìn cô nhẹ giọng nói, "Rõ ràng đã qua nhiều năm như vậy, lúc tôi thấy cô luôn nghĩ là đang ở trường học, cô mặc quân phục cải trang không tuân thủ quân chế ban đêm chạy đi gặp phải tôi, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lúc đó thật tốt."

"Nếu không phải cha anh hãm hại, có lẽ ta xác thực còn ngây thơ ngu xuẩn không rành thế sự như xưa." Cố Du lạnh lùng nói.

Trong mắt Thẩm Mộ Thành lóe lên sự thương xót, cũng nhanh chóng biến thành cười tự giễu, "Những năm này tôi ở nước ngoài, mỗi lần nhớ chuyện này cũng cảm thấy là cha tôi có lỗi với cô."

"Vậy bây giờ anh bắt con gái của tôi làm uy hiếp? Thẩm Mộ Thành, nếu anh là đàn ông thì nhắm vào tôi!"

Có lẽ lời nói giọng điệu của Cố Du kịch liệt khiến Từ Từ cảm giác được mẹ khác thường, bé chột quay đầu nhìn chăm chăm Cố Du, trong ánh mắt hiện ra sợ hãi âm thầm, "Mẹ?"

Giọng nói con gái mềm mại gần như khiến Cố Du tan vỡ, nhưng ngoài bình tĩnh, cô không có bất kỳ lựa chọn gì.

"Nếu tôi muốn giết bé, cô nghĩ bây giờ bé còn có thể gọi cô?" Thẩm Mộ Thành cười khô buông tay ra.

Từ Từ quay đầu lại nhìn Thẩm Mộ Thành lại nhìn mẹ, từ trên giường đi tới bên cạnh Cố Du, ôm lấy cô, "Mẹ? Người làm sao vậy?"

Đứa bé trở lại trong tay, phản ứng đầu tiên của Cố Du là ôm chặt bé, giờ súng lên.

"Để súng xuống," Thẩm Mộ Thành nhìn Cố Du bình tĩnh nói, "Cô không phải đối thủ của tôi."

Hắn nói đúng, mặc dù Từ Từ trong tay mình, Cố Du không thể bảo đảm cả hai toàn thân rút lui trước mặt Thẩm Mộ Thành.

"Cuối cùng anh có mục đích gì?" Cố Du để súng xuống, nhú chặt chân mày.

"Lần này Từ Trạm đàm phán buôn bán hết sức thành công." Thẩm Mộ Thành nhàn nhạt nói.

Cố Du cảm thấy trong lời nói của hắn có ý, không giống như uy hiếp, "Tôi biết."

"Lúc trước công ty SH muốn diệt trừ hắn nên ra tay trên máy bay, nhưng lần này các biện pháp bảo an quá nghiêm, đàm phán buôn bán thành công Dieterich không có cơ hội ra tay, hắn nghĩ biện pháp trực tiếp hơn," Thẩm Mộ Thành nhìn Cố Du, thu hồi nụ cười, "Phá hủy Từ Trạ."

Cố Du nghe nhịp tim mình giống như đột nhiên ngừng chậm lại, sau đó tăng nhanh, "Anh nói... Bọn họ sẽ ra tay với tôi và Từ Từ?"

"Chỉ có như vậy mới có thể khiến Từ Trạ không để ý tới chuyện tập đoàn, công ty SH tự nhiên có cơ hội lợi dụng."

"Làm sao anh biết?" Cố Du đưa mắt nhìn Thẩm Mộ Thành, lạnh lùng hỏi.

"Dieterich có nhược điểm ở trong tay Từ Trạ, nhờ phúc của anh ta, những năm này tôi bị đuổi giết ở nước R, đến khi có một ngày bị tìm được tôi mới hiểu rõ, Dieterich hi vọng mượn thân phận của tôi trả thù Từ Trạ, như vậy công ty SH có thể không đếm xỉa đến, lần này tôi tới cũng là vì mình."

Thẩm Mộ Thành thẳng thắn vô tư nói xong, Cố Du hơi tin tưởng lời của hắn.

"Dĩ nhiên, tôi tới cũng là do Dieterich sai khiến, nhưng hắn sẽ không tin tưởng tôi, một lát có thể có những người khác tới, một mình cô dẫn theo đứa nhỏ vốn không có cơ hội còn sống đợi Từ Trạ trở về." Thẩm Mộ Thành vươn tay, "Đưa súng cho tôi."

Từ Từ không nói một lời nghe hai người nói chuyện, nháy mắt cái hiểu cái không, Cố Du liếc nhìn con gái, cuối cùng đưa súng trong tay cho Thẩm Mộ Thành.

Hắn nhận lấy súng kiểm tra đạn xong, không quay đầu lại đi ra ngoài phòng ngủ.

"Thẩm Mộ Thành," Cố Du ôm con gọi hắn, "Tại sao? Tại sao đột nhiên muốn giúp chúng tôi?"

Bóng lưng Mộ Thành hơi ngừng lại, rất lâu, mới truyền tiếng cười khẽ nói nhỏ, "Những năm này cuối cùng tôi có thể nhớ ban đầu vì báo thù thậm chí thiết kế hại chết cô, khi đó tôi sống thật sự không giống người, tôi cũng không phải là giúp Từ Trạ, nếu chỉ là anh ta chết tôi tuyệt đối sẽ khoan tay đứng nhìn, nhưng là cô, tôi không làm được."

Nói xong, bóng lưng của hắn biến mất trước mắt Cố Du.

Cố Du không có thời gian trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô để Từ Từ trên giường vội vàng đi lục lợi khẩu súng khác trong tủ năm đầu, lúc này Từ Từ đột nhiên mở miệng, "Mẹ, chú này có phải thích mẹ hay không?"

"Nói càn," Cố Du vừa lắp đạn vừa ứng phó đứa nhỏ, "Con biết cái gì."

"Con dĩ nhiên hiểu," Từ Từ hừ lạnh, mềm nhũn nói, "Chú nhìn ánh mắt của mẹ giống như

ba ba nhìn."

Bình thường Cố Du hết cách với Từ Từ, bây giờ không có tâm tư dụ dỗ đứa nhỏ, cô nhanh chóng vất băng đạn dự phòng ngang hông. Từ Từ thấy cô không nói lời nào, trái lại tự nói: "Lúc mẹ dẫn con đi chơi, ba ba thường nhìn mẹ như vậy giống như chú mới vừa rồi."

Thấy Cố Du không quan tâm mình, bé giống như rất uất ức, bĩu môi, "Mẹ, con muốn ba ba, lúc nào ba ba trở về?" Một câu nói mà khiến Cố Du tâm phiền ý loạn, cô ngẩng đầu lên, duỗi tay gắt gao ôm Từ Từ vào trong lòng, "Ngoan, ba ba sẽ nhanh trở về, chờ ba trở về chúng ta phạt ba không cho đi làm chỉ ở nhà chơi với chúng ta có được hay không?"

"Gạt người," đôi mắt Từ Từ đỏ lên, "Mẹ không đánh thẳng ba ba làm sao có thể phạt ba?"

"Ngoan ngoan nghe lời, lát nữa..."

Một tiếng súng vang xen lẫn tiếng va chạm đánh nhau hỗn loạn cắt đứt lời của Cố Du, cô hoảng sợ tiện tay kéo con vào tủ phòng quần áo, "Không cho phép lên tiếng, mẹ gọi thì con mới trở ra!" Nói xong cô đóng cửa thật chặt, giờ súng xuống lâu.

Lầu dưới hỗn độn, trên bàn trà thủy tinh gần như bể thành bụi phấn, người đàn ông nằm phía trên không nhúc nhích.

"Cô xuống làm gì? Lên lầu!" Thẩm Mộ Thành lấy tay lau máu ở khóe miệng, lạnh giọng nói với Cố Du.

"Đây là nhà tôi," Cố Du bình tĩnh nói, "Anh báo cảnh sát sao?"

"Để cho cảnh sát tới bắt Cục trưởng cục công an ngày xưa của bọn họ?" Thẩm Mộ Thành chột cười cười, "Chờ tôi đi cô hãy báo cảnh sát. Hơn nữa cảnh sát chưa chắc là đối thủ của những người này."

"Chỉ có một người?" Cố Du nhìn chăm chăm người trên đất hỏi.

Thẩm Mộ Thành lắc đầu.

Lúc này, người đàn ông cao lớn ứa vào cửa nhà, Cố Du phản xạ có điều kiện nổ súng bắn, cô luôn làm việc ở tập đoàn Bắc Phương, trong ngày thường xuyên thử súng, thuật bắn súng không giảm, một người ứng tiếng ngã xuống đất.

Lúc này một người khác đã đánh về phía Thẩm Mộ Thành, hấn phản ứng cực nhanh, nhưng hụt mấy súng, Cố Du đang muốn tiến lên giúp đỡ, người vừa ngã xuống đất không bị bắn trúng chỗ hiểm nên lại đứng lên.

Cố Du phản ứng không kịp nữa, chỉ thấy hòng súng ngăm đen nhắm ngay mình.

"Cố Du!" Thẩm Mộ Thành hét to, đã không còn kịp nữa.

Tiếng súng rung động, một giây đồng hồ giống như đêm tối khá dài, Cố Du lấy lại tinh thần ý thức được bản thân nhưng cộng lòng cũng không tổn thương, người đàn ông trước mắt đã té

trên mặt đất, anh đưa lưng về chỗ ngã xuống, bóng dáng cao ngất cao to quen thuộc.

Cố Du bước qua thi thể, nhào vào ôm Từ Trạ vào lòng.

Cô ôm chặt như vậy, giống như hơi buông tay sẽ mất đi, Từ Trạ một tay cầm súng như cũ một tay ôm lấy cổ mảnh khảnh của cô, "Anh đã trở về, ngoan, không sao."

Lời nói của anh dịu dàng giống như dụ dỗ Từ Từ vậy, Cố Du ném tất cả nguy hiểm sau ốt, chỉ cảm thấy ngoài uất ức và hốt hoảng, không có cảm nhận khác.

Thẩm Mộ Thành nhìn vợ chồng hai người thành đôi, trái tim đau nhói, chợt ý thức được giờ phút này mình thật sự dư thừa. Người vừa nhào tới đã thành thi thể, hã không để lại lý do.

Vừa muốn đi lên tạm biệt, ánh mắt Thẩm Mộ Thành vô ý quét qua cầu thang, lúc này hơi ngơ ngẩn.

Theo ánh mắt của hã, Từ Trạ cũng chợt sửng sốt, "Từ Từ?"

Không biết Từ Từ chạy xuống lúc nào, bé khoác tây trang màu đen thật to, vừa nhìn đã biết là lấy quần áo của Từ Trạ trong tủ quần áo, tây trang thật dài bao lại thân thể nhỏ của bé, giống như là ô dù to lớn, chỉ lộ ra trước người. Có lẽ Từ Từ cảm thấy, Từ Trạ không ở đây, nhưng quần áo của ba ba có thể bảo vệ bé. Mà giờ khắc này bé bị cảnh tượng trước mắt chấn động sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn người nằm trong vũng máu trên đất, thậm chí không trả lời Từ Trạ gọi.

Từ Trạ không ngờ Từ Từ lại thấy cảnh mình giết người! Cố Du ngẩng đầu lên trong ngực hã, trong nháy mắt đầu óc trống không, cô chạy nhanh lên trước ôm lấy đứa nhỏ, kéo tây trang xuống bao lại mặt của bé, " Từ Từ ngoan, không nhìn những thứ này."

"Mẹ..." Giọng nói của bé nhỏ mảnh giống như khóc vậy, nhưng đọc nhấn rõ từng chữ lại rất rõ ràng, "Có máu..."

Nhìn mặt Cố Du đau lòng ôm con, Từ Trạ nhất thời ngũ vị tạp trần, nhưng trên mặt không có biểu lộ, anh nhìn Thẩm Mộ Thành, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Ở nước B anh nhận được tin tức, lập tức sắp xếp những nhân viên khác tiếp tục làm việc, nguy trang thành anh ngồi máy bay chở hành khách. Mà lúc này anh đã ngồi chuyến bay quân dụng đến Bắc Kinh, rồi chuyển cơ Dương Cảng.

Thẩm Mộ Thành lộ vẻ cảm động, hã để súng xuống đi tới nói với Từ Trạ: "Báo cảnh sát đi."

Đây là lần cuối cùng Cố Du và Từ Trạ nhìn thấy Thẩm Mộ Thành.

Sau khi hã rời đi, Từ Trạ lập tức báo cảnh sát, Từ Từ run lẩy bẩy trong ngực Cố Du vô cùng đáng thương, nhìn thấy ba ba vội vàng treo trên cổ anh, vừa hôn vừa cọ, khiến Từ Trạ đau lòng không thôi.

...

Sau khi cảnh sát chạy tới nhà xem xét phong tỏa hiện trường, Từ Trạh phải dẫn Cố Du và Từ Từ đến khách sạn ở tạm, Từ Từ đang ngủ say vẫn co rúc ở chỗ ngồi sau xe, Từ Trạh lái xe cũng không quên kéo tay Cố Du.

Cố Du nói chuyện đã xảy ra bao gồm chuyện Thẩm Mộ Thành và đầu đuôi cho Từ Trạh, anh nghe qua sau đó chỉ là trầm mặc, không muốn cô nghĩ chuyện khác.

Đến khách sạn dàn xếp đũa bẻ xong, Cố Du theo sát phía sau Từ Trạh ôm thắt lưng mạnh mẽ của anh, Từ Trạh bao phủ hai tay mềm mại của cô thấp giọng nói, "Du Du, em nói có phải anh không xứng làm cha hay không?"

"Em sẽ nói cho Từ Từ anh vì cứu con mới làm như vậy," Cố Du nói chắc chắn, "Con còn nhỏ, sau khi lớn lên nhất định sẽ hiểu."

Hôm sau, Từ Trạh, Cố Du và Từ Từ nán lại khách sạn cả ngày, sau đó anh ngựa không ngừng vó bắt đầu tập trung hỏa lực đối phó SH.

Những năm này Cố Du đã hoàn toàn hiểu rõ Từ Trạh, có lúc anh vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, trước có thể vì cô làm việc hợp đêm mà hại chết Thượng Khôn và Tô Ngôn Khanh, lần này cũng vậy có thể vì cô và con báo thù Dieterich.

Cả hai người trở về biệt thự đã tu sửa lần nữa, Từ Từ thích căn phòng lớn hơn có thể lấy ra thám hiểm, Cố Du cảm khái đi dạo xung quanh, hai người lại trở về chỗ sống chung lúc ban đầu.

Ngược lại những khác hàng xóm chung quanh sau khi biết thì đi tố cáo với công ty quản lý khu vườn, nói không muốn làm hàng xóm với người nhà này, năm đó vợ chồng son gây gỗ ngay cả phòng ốc cũng nổ, thực không có cảm giác an toàn.

Sau khi Cố Du biết khó chịu vô cùng, ban đêm căn Từ Trạh không biết bao nhiêu lần, dư vị đi qua nằm trong ngực anh còn không nhìn được oán trách, "Khi đó anh cũng quá nhẫn tâm rồi."

Nói tới chuyện năm đó, cả hai đều là trẻ tuổi khí thịnh, một người ham muốn chiếm hữu không chế muốn mạnh đến mình không cách nào không chế, một người lòng dạ ngoan độc tay đen tối cố chấp quật cường đến tột đỉnh, cuối cùng Từ Trạh đau lòng Cố Du đi theo chịu nhiều đau khổ, dịu dàng nói, "Lòng anh ngoan độc, tay em cay, nhất định chúng ta là một đôi."

Ngày kỷ niệm 5 năm ngày cưới, Từ Trạh tặng quà cho Cố Du là tin Dieterich chết.

Anh âm thầm mưu đồ khơi ra chấn động nội bộ cấp cao bên trong công ty SH, cuối cùng Dieterich mất cả tiền đồ và tánh mạng, vì Cố Du và Từ Từ báo thù rửa hận.

Cố Du thật cảm động, từ lúc đầu hiểu lầm đến hôm nay giữ vững, hai người bọn họ từ trong trả giá mà học được trưởng thành.

Buổi tối, cô khó ngủ lặng lẽ đi tới căn phòng của Từ Từ, đứng trước giường nhìn con gái của mình và Từ Trạm vẻ mặt ngủ xinh đẹp, trong lòng cảm khái vô hạn.

"Con của chúng ta thật rất giống em."

Không biết Từ Trạm rón rén xuất hiện sau lưng cô lúc nào, nắm bả vai của cô nói nhỏ.

Cố Du không trả lời, chỉ là nghiêng người dựa vào lòng của anh.

"Du Du," anh thâm tình thở dài, hôn trán của cô, "Anh rất hạnh phúc."

Cố Du cũng muốn nói cô rất hạnh phúc, lại cảm thấy giờ phút này an tĩnh yên ản như vậy, cần gì phải làm điều thừa?

Bóng đêm ôn lạnh mềm mại, Từ Từ dường như đang nằm mơ, nỉ non lật người, lộ ra nụ cười an nhàn đầm đìa.

—— toàn văn hoàn ——

Truyện vẫn còn ngoại truyện nhé...mình sẽ tiếp tục cập nhật

Cám ơn mọi người ủng hộ mình, ủng hộ cảnh giới màu hồng phấn, kiên trì đến kết thúc, chúc tất cả mọi người giống như Cố Du và Từ Trạм, bất kể trải qua bao nhiêu nhấp nhô, cũng có thể tìm tới hạnh phúc của mình, hơn nữa còn là cả đời.

Lần đầu mình edit nên vẫn còn nhiều lỗi, cảm ơn Băng và Nhox tinh nghịch đã dẫn dắt e ngay từ những bước đầu, cảm ơn ss Quỳnh đã giúp mình những lúc mình gặp trở ngại.

Ngoại truyện 1:

Lúc Từ Từ học năm thứ ba tiểu học, bị chủ nhiệm lớp gọi vào phòng làm việc nghiêm khắc giáo huấn sau đó yêu cầu bé lập tức nghỉ học.

Còn mấy ngày sẽ được nghỉ hè, nhưng không khí nóng rực giống như đốt trần ngập sân trường, tiếng máy điều hòa không khí trong phòng làm việc của thầy giáo vẫn kêu ong ong, giống như muỗi hút máu nhất quyết không buông tha.

Từ Từ đứng cạnh tường, vẻ mặt không chút để ý, đặt sức nặng thân thể ở gót chân, đứng một chỗ đổi lại mũi chân, tới tới lui lui năm sáu lần, mới thấy ba ba vội vã đi tới.

Trong phút giây này, bé mới để trong lòng hiện vẻ sợ hãi.

Từ Trạм nhìn con gái của mình không nói gì, kéo tay của bé đi tới trước bàn làm việc của chủ nhiệm lớp.

"Từ tiên sinh, tôi dạy không được con gái của anh, anh nên tìm một trường học khác có thể nhận em ấy." Thầy giáo liếc xéo Từ Từ, lạnh lùng nói.

"Thầy giáo, Từ Từ phạm lỗi gì?" Từ Trạм chậm rãi hỏi, lúc này tay nhỏ bé trong lòng bàn tay chột động, gãi gãi.

Thấy thái độ của Từ Trạм rất tốt, thầy giáo hít sâu, điều chỉnh hạ giọng nói, "Em ấy đánh

mặt con người ta sung lên, Từ tiên sinh, anh chờ chút, tôi gọi đứa bé kia đến cho anh nhìn."

Trái tim Từ Trạm căng thẳng, gật đầu.

Lúc bé trai bị gọi vào phòng làm việc vừa nhìn thấy Từ Từ, lập tức rút cổ, đứng ngay ngắn sát chủ nhiệm lớp.

Quả nhiên, khoe mắt và khoe miệng cậu bé bị rách, trên cánh tay quần băng gạc, gương mặt sung lên thật cao.

Từ Từ nhỏ giọng lầu bầu, thầy giáo và cậu bé không nghe, chỉ có Từ Trạm nghe rõ bé nói là "Oắt con vô dụng" .

"Nói đi," Thầy giáo, huých cậu bé, "Nói chuyện đã xảy ra."

Cậu bé hơi co ro, lúc lâu mới ngáp ngừng mở miệng: "Từ Từ nói thích con... Gạt con đến khúc quanh sau tường... Đánh con một trận..."

Dường như trong lòng vẫn còn sợ hãi, khi nói đến chữ đánh, cậu bé bĩu môi, dáng vẻ giống như muốn khóc.

Thái độ thầy giáo hung dữ nhìn Từ Từ, rồi ngẩng đầu nhìn Từ Trạm, chờ anh mở miệng.

Trong phòng làm việc những thầy giáo khác không có lớp thậm chí dù bận vẫn ung dung, ở trường học Từ Từ nổi danh ngang tàng, bọn họ cũng muốn thấy cha mẹ của tiểu bá vương bị bọm này.

Từ Trạm trầm ngâm, cúi đầu nói với Từ Từ vẫn trầm mặc: "Vì sao? Vì sao muốn đánh bạn học?"

Mặc dù anh biết Từ Từ không tốt, nhưng tuyệt đối không tùy tiện lấy khi dễ người làm niềm vui.

Lúc Từ Từ nhìn Từ Trạm ánh mắt giống như Mai Hoa Lộc trong Chích sơn đã nhìn thấy thợ săn không chỗ có thể trốn, nháy mắt đáng thương, nhưng vừa nghiêng đầu trừng cậu bé, ánh mắt lập tức thành dao găm, "Vì sao cậu không nói vì sao?" Bé khí thế hung hăng, dọa cậu bé sợ hãi lui về sau.

Thầy giáo trừng mắt nhưng không hù được Từ Từ, bé nâng cằm tinh xảo xinh xắn lên, lạnh lùng nói "Sáng hôm nay lúc tổng vệ sinh, bạn ấy chặn cửa sau phòng học cầm sâu róm hù dọa bạn học, còn vén quần bạn nữ, còn cầm cây lau nhà đánh bạn học không muốn làm việc thay bạn ấy, bắt nạt kẻ yếu, oắt con vô dụng."

Cậu bé bị nói xong chột dạ, không ngừng liếc mắt về thầy giáo, bật khóc lên, thầy giáo dường như không ngờ Từ Từ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy, giận đến sắc mặt đỏ bừng, "Em đánh người mà có lý hả?"

Không đợi Từ Trạm giữ chặt Từ Từ, miệng của bé lập tức cãi lại, "Không thể duy trì trật

tự lớp học, thầy cũng được xem như thầy giáo! Sáng hôm nay bao nhiêu bạn học tới tìm thầy, thầy mặc kệ ra sao? Không phải là vì bạn ấy là con của thông gia của thầy!"

Có lẽ thầy giáo chưa từng bị đứa nhỏ nói toạc tâm sự, gần như giận sôi lên, lúc này Từ Trạm đột nhiên mở miệng nói: "Thầy giáo, nếu thầy có thể thay mặt lời của phụ huynh bạn học này, tôi thay mặt Từ Từ nói xin lỗi, tiền thuốc tôi sẽ phụ trách."

"Ba ba!" Từ Từ nói xong kích động, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Từ Trạm, trong mắt mơ hồ.

Từ Trạm ý bảo bé không nên mở miệng, tiếp tục nói: "Về chuyện chuyển trường, tôi lập tức đi ngay làm."

Nói xong, anh không hề nhìn thầy giáo trợn mắt hốc mồm nữa, kéo Từ Từ đi khỏi phòng làm việc.

Dọc đường đi ba ba không nói gì, Từ Từ không biết ba có phải cảm thấy mình làm sai hay không, ít nhất bé giống như là bị trường học khai trừ mà không phải chuyển trường, ánh nắng tươi sáng ngoài cửa xe, phong cảnh lui nhanh về phía sau, bé thấp thỏm bất an làm bộ ngấm phong cảnh, len lén liếc nhìn Từ Trạm.

Xe đột nhiên dừng lại.

"Đến." Từ Trạm gọi bé xuống xe, bé vội vàng chạy xuống, ngoan đến không ngờ.

Từ Từ nghĩ mình sẽ bị phê bình rất thảm, thành thật mà nói, chính bé cũng không biết làm như vậy là đúng hay sai, nhưng bé cảm thấy nếu mình không làm, nhất định sẽ hối hận. Nhưng Từ Trạm không phê bình ý tứ của bé, dáng vẻ hoàn toàn không giống như bé gây họa lúc trước, kết quả, anh chỉ là đưa bé đến quán kem thường xuyên đến với mẹ thường ngày, trước kia cả hai thường muốn đồ ngọt ngồi đối diện ở bàn trong góc, trong quán yên tĩnh, chỉ có âm thanh đi lại của nhân viên quán.

"Ba ba, con biết sai rồi." Từ Từ suy nghĩ, quyết định ngoan ngoãn.

"Con cảm thấy mình sai chỗ nào rồi?" Từ Trạm giương mắt nhìn con gái.

"Lần sau con nhất định không để cho bạn ấy nhìn thấy con làm." Từ Từ rất hối tiếc nói.

Từ Trạm thiếu chút nữa bị sặc.

Anh điều chỉnh tâm tình, cân nhắc câu nói sau đó mới nói với Từ Từ: "Con còn quá nhỏ, không hiểu trên thế giới này có hai loại đạo lý, một loại là thấy được có thể nói, một loại là không nhìn thấy cũng không cách nào nói ra được, nhóm người lớn tuân theo loại thứ nhất ở ngoài mặt, nhưng trong lòng phần lớn làm theo loại thứ hai, có một số việc chỉ có thể chờ con lớn lên mới từ từ hiểu, chuyện ngày hôm nay, ba không nói con đúng cũng không nói con sai, sau này con sẽ tự mình suy nghĩ cẩn thận, nhưng con phải biết, vô luận đúng sai, hậu quả không thể nào trốn tránh, trước khi lựa chọn nhất định phải suy đoán kỹ tình huống có thể xuất hiện, suy đoán kỹ năng lực của mình có thể ứng đối loại nào."

Từ Từ cái hiểu cái không, ra sức gật đầu.

"Ăn đi." Từ Trạm cười sờ sờ đầu của bé.

Lập tức tiêu diệt hết nửa ly kem, Từ Từ đang chuyên chú ăn, đột nhiên nhớ cái gì, ngẩng đầu nháy mắt, "Ba ba, có thể hỏi ba một vấn đề sao?"

Từ Trạm gật đầu.

Từ Từ suy nghĩ rồi mới mở miệng, "Ba ba, ba có vì mục đích đúng đắn mà làm sai chuyện hay không?"

Từ Trạm hơi ngẩn ra, trong nháy mắt không biết trả lời vấn đề của con gái ra sao.

"Ba cảm thấy chỉ cần mục đích đúng đắn, phương pháp có thể sai lầm," Từ Từ như có điều suy nghĩ nói, "Ví dụ như có người lớn xấu xa, con giết hấn và cảnh sát giết hấn kết quả giống nhau, hấn sẽ không hại... người nữa, nhưng vì sao một là phạm pháp một không phải vậy? Vì cảnh sát được phép giết người? Nhưng nếu như bọn họ không làm được, vậy vì sao không để người khác đi làm đây?"

Không đợi Từ Trạm trả lời, Từ Từ giống như bừng tỉnh hiểu ra, đột nhiên nói: "Con hiểu! Đây chính là không nhìn thấy đạo lý!"

"Có thể làm gì và đi làm gì là hai khái niệm." Từ Trạm kiên nhẫn nói, "Ví dụ như hôm nay cậu bé đó, bất cứ lúc nào con cũng có bản lĩnh đánh bạn ấy, nhưng vì sao nhất định hôm nay?"

"Bạn ấy vén quần của con," Từ Từ tức giận nói, "Còn níu đuôi sam của con!"

Bỗng nhiên, bé thu hồi vẻ mặt tức giận, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: "Con giống như hiểu..."

Sau đó, Từ Trạm và Vu Duệ nói đến chuyện này khi đó đầu đầu không dứt, Vu Duệ cười nói: "Hữu dũng hữu mưu, thật là con của hai người!"

Từ Từ trải qua nghỉ hè giống như bình thường, mẹ đưa bé đi du lịch, ba ba bận rộn xong công tác cũng đến Âu châu hội hợp với bé, người một nhà thật vui vẻ, giống như vĩnh viễn không có chuyện phiền lòng.

Học kỳ mới bắt đầu, bé lên năm tư thay đổi trường học, mấy tuần qua gió êm sóng lặng, dù sao thành tích của Từ Từ tốt, ngoài mặt thoát nhìn lại khiến người thích khéo léo nghe lời, chung sống với thầy giáo và bạn học cũng không tệ.

Một ngày xế chiều, trường học mỹ thuật chia tổ nhỏ để đi ngoại khóa đến công viên mùa thu đi dạo vẽ tranh, Từ Từ ngại nóng nên nhét toàn bộ tóc sóng vai vào trong nón người đánh cá, tay lỡ quần cụt, sạch sẽ như bé trai.

Nhiều đứa nhỏ địa phương luôn quá mức sôi nổi, bé cảm thấy hơi âm ỉ, đi tới tảng đá râm mát bên hồ ngồi xuống lấy bản vẽ ra, mới vừa vẽ vài nét bút liền nghe có tiếng bước chân,

quay đầu lại không nhìn thấy gì.

Đầu thu vẫn đang nóng, sân cỏ bị đập vang lên tiếng sa sa, Từ Từ đứng lên nhìn quanh, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, trước mũi ngửi thấy được mùi kỳ lạ, giấy giũa cũng không kịp liền ngắt đi.

Mở mắt ra lần nữa, xung quanh tối đen.

Tiếng vang rầu rĩ từ trên lầu truyền xuống, bé nghe được tiếng hai người đàn ông nói chuyện.

"Mẹ kiếp mày thật vô dụng! Mày nói mày làm được gì? Một nha đầu nhỏ rách có thể bán đi sao? Ai nào mua?" Ngay sau đó đùng đùng, la hét và kêu đau vô cùng chói tai.

"Đại ca, cách xa nhìn chính là tên tiểu tử, ai biết là một nha đầu! Đại ca đừng nóng giận! Em... Lần sau em sẽ chú ý!"

"Chú ý cái rắm! Mày đi đưa nha đầu kia đến Đoàn gia trường tử, còn có thể đổi tiền."

Từ Từ dựa vào tường, chỉ cảm thấy chóng mặt, cả người run rẩy.

Bé nhất định đã đụng phải bọn buôn người!

Vừa nghĩ tới sau này không được gặp ba và mẹ nữa, Từ Từ ôm bả vai của mình thật chắc, trong đôi mắt đều là nước mắt. Bé lần lượt gào thét trong lòng mình, oắt con vô dụng! Đừng khóc! Nhưng bé không không chế được.

Trong nháy mắt ánh sáng chiếu vào, bé cắn chặt hàm răng xông tới, tiếng gió gào thét bên tai, nước mắt khô khốc.

"Thuốc tê quá mạnh! Bắt được con bé!"

Bé dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ đứa bé, nhanh chóng bị chế ngự, tay bị quay ra sau lưng trói chặt, trong miệng bị nhét đầy.

Người đàn ông khiêng bé lên ném vào chỗ ngồi phía sau một chiếc xe tải màu xám, bé giãy giụa lần hai, bị sợi giây quần đau run lên, trước mắt chỉ có lưng ghế dựa bản thủ.

Ánh sáng của đèn nê ông sáng lạng khúc xạ xuyên qua thủy tinh lên mặt của Từ Từ, đôi mắt của bé đau nhói mờ ảo, bé tự nói với mình phải tỉnh táo, nhất định có cơ hội chạy trốn, nhất định.

Ba và mẹ nhất định gần như điên lên tìm bé, chỉ cần bé có cơ hội, nhất định có thể về đến nhà.

Xe sau khi dừng lại, Từ Từ loáng thoáng nghe ngoài xe có âm thanh cò kè mặc cả, trong lòng bé hồi hộp, không phải nói lừa gạt buôn bán trẻ con đều là lừa gạt vào trong núi lớn sao? Vì sao có thể gần như vậy? Bé kéo thẳng cổ muốn nghe đến cuối cùng, cửa xe soạt mở ra, mùi thuốc lá tràn vào, ngực của bé bị nghẹn đê nén lại ho khan không được.

"Tôi nói tất cả xinh đẹp, anh thêm ít tiền." Người đàn ông đưa bé tới thò người ra kéo bé ra ngoài xe níu lấy tóc ngưỡng mặt lên, "Nhìn mặt mày này, tương lai nhất định là mỹ nhân bại hoại."

Đang quan sát bé là người phụ nữ trung niên trang điểm đậm diêm dúa lòe loẹt, vóc người mập mạp, đôi môi dày ngậm thuốc lá, híp mắt không hề để ý nói: "Trưởng thành xinh đẹp cũng vô dụng, bây giờ thiếu hàng tươi mới non mềm, nha đầu này nhìn quá hoang dã, không dọn dẹp tốt, hai vạn ba là cao rồi."

Người đàn ông không cam lòng, lại phế một phen thần thiết, nhưng người phụ nữ kia khẳng khái giá tiền này, cuối cùng hắn vẫn thỏa hiệp.

Từ Từ chưa từng trải qua cảnh như vậy, bé giống như hàng hóa bị hai người cò kè mặc cả mua bán ngay trước mặt, mà cả người mình quán không biết bao nhiêu sợi dây, cử động liên tục cũng không nhúc nhích được.

Bé bị bắt lỗi đi qua hành lang sa hoa xinh đẹp, người phụ nữ mở cửa ra, khí lực quá lớn, giơ tay đẩy bé vào, "Chỉnh chu lại."

Nói xong bà ta liền đóng cửa lại.

Từ Từ mới vừa giãy giụa, tiếng ba, gương mặt nhất thời nóng bỏng sưng đau, bé ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người mặc áo sơ mi hoa trắng đen, người đàn ông đầu sáng bóng đứng trước mắt.

Gian phòng không lớn, bé nhìn chung quanh, bé gái lớn giống như bé như vậy.

Người đàn ông không lên tiếng, cởi sợi dây trói bé ra, Từ Từ đang muốn phản kích, động tác của hắn thật nhanh xách cổ áo của bé hung hăng ném ra. Cả người Từ Từ đụng vào trên tường, rơi xuống trên mặt đất.

Bé gái chung quanh hờ hững nhìn bé, không ai phát ra âm thanh.

Từ Từ bỗng nhiên ý thức được thực tế tàn khốc, ở đây, bé không có cơ hội chạy trốn.

Sợ hãi và tuyệt vọng không biết làm sao ngược lại khơi lên ý chí sinh tồn, bé chịu đựng đau đớn trên người, gạt bỏ kiềm chế trong mắt.

"Mày hãy đừng hoảng, tao không có thời gian chơi với mày." Người đàn ông đi tới đá hai chân bé, Từ Từ cắn răng gạt đầu, dáng vẻ diêm dạm đáng yêu.

Bé nhất định tìm được cơ hội khác.

Từ Từ không lộn xộn nữa, bé lui vào trong góc, đợi đến người đàn ông ra cửa, âm thanh khóa trái cửa đặc biệt chói tai.

Những bé gái trong phòng không có trao đổi, tất cả mọi người trầm mặc không nói, trong mắt tất cả đều giống như chết lặng. Từ Từ biết họ sẽ không giúp đỡ mình, cũng không ai sẽ

giúp đỡ mình, chỉ có mình bé mới là hi vọng duy nhất chạy khỏi.

Có lẽ quá mệt mỏi quá buồn ngủ, trên người đau đớn không ngừng, bé dựa vào tường nhưng lại ngủ thật say, trong mộng bé trở về khi còn bé, trùm quần áo của ba ba tự mình đứng trên cầu thang, trơ mắt nhìn một người toàn thân đều là máu, mềm nhũn ngã xuống, chết.

Thân thể vừa nghiêng, bé giống như đã chết ngã xuống, chợt mở mắt, thì ra là có người đá bé.

"Cho nó tắm, bản thiếu."

Từ Từ không phản kháng, bé ngoan ngoãn đi theo cô bé thoát nhìn không lớn hơn mình bao nhiêu vào gian phòng phía sau phòng tắm, không có nước nóng, nước lạnh dội lên thân thể kích thích bé muốn hét to, nhưng bé vẫn cắn chặt hàm răng, hung hăng nhìn được.

Sau đó, Từ Từ được thay chiếc váy liền màu trắng, bé ghét váy, nhưng không mặc không được, bé không biết những người này muốn dẫn bé làm gì, nhưng cảm giác nguy hiểm và kinh khủng không có sai.

Sau đó, bé cùng mấy bé gái bị mang rời khỏi phòng.

Từ Từ vừa khản trương vừa kích động, rốt cục bé tìm được cơ hội chạy trốn. Nhưng hành lang vừa hẹp vừa nhỏ, người đàn ông áo sơ mi hoa đưa các bé vòng mấy cua queo bé cũng không có cơ hội, đến khi có hi vọng, lối đi nhỏ thu hẹp biến thành thảm xanh vàng rực rỡ và rập treo phù điêu, bé đang chuẩn bị, người đàn ông đã đẩy cánh cửa ra, đẩy tất cả các bé vào.

Trong phòng có mùi thuốc lá rất nồng, ba ba không hút thuốc, bé không thích mùi này, thiếu chút nữa sặc ra nước mắt, trong phòng ngồi ba người đàn ông, có mười mấy người đứng, bé vì chạy trốn mà chuẩn bị qua loa do dự, phát hiện ngồi chính giữa là người đàn ông trẻ tuổi nhất gần như không thể điều tra được nhú mày.

"Hoan nghênh ông chủ Giản mới tới Dương Cảng," lão đầu mập ngồi bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi mở miệng, "Nhà của chúng tôi rất nổi tiếng ở đây, bên ngoài không chơi được hàng mới mẻ, coi như đón gió tẩy trần cho ông chủ Giản."

Tên mập nhanh cởi áo khoác tây phục, nếp nhăn trên mặt dãn lại, lộ ra nụ cười xấu xí.

Người đàn ông trẻ tuổi ở giữa đứng lên, mở miệng cười, "Chuyện phương diện làm ăn chúng ta bàn lại sau, làm phiền Cục trưởng Hồ." Nói xong muốn rời khỏi, sau lưng năm sáu người mặc âu phục đen đi theo sát.

"Ông chủ Giản thật là..." Mặt khác một người đàn ông sắc mặt không nhìn được, vội vàng đứng dậy chặn đường người đàn ông trẻ tuổi, "Đổi chỗ khác nói cũng là nói, tới đây, tôi liên lạc."

Ánh mắt Từ Từ nhìn chằm chằm cửa, trên bàn mâm đựng trái cây màu sắc sặc sỡ đặt ba đĩa bạc hoa lệ, bé thấy người đàn ông áo sơ mi hoa đang muốn mở cửa, đột nhiên giơ tay cầm

nĩa bạc lên, đang lúc ánh mắt mọi người kinh ngạc chạy về phía cửa.

Động tác của bé rất nhanh rất linh hoạt, người đàn ông áo sơ mi hoa giờ tay lại bị bé đâm trúng, cửa đã mở ra, chỉ thiếu chút nữa, bé lại bị cản lại, bị đá vào bụng, bé đau đến gần như bất tỉnh, trượt đến bàn trà mới dừng lại.

"Mẹ mày!" Người đàn ông áo sơ mi hoa mắng.

Từ Từ nhanh chóng mở mắt ra, bé bất chấp, chỉ cảm thấy bỏ qua cơ hội này sẽ không thể về nhà không gặp được ba mẹ nữa, dư quang thoáng qua ánh quang kim loại, bé thấy bên trong vật áo trang phục hè của người áo đen mới đi theo người đàn ông trẻ tuổi ra ngoài có giắt khẩu súng bên hông, đó là đồ bé vô cùng quen thuộc.

Không ai ngờ bé có thể đứng lên lại.

Vươn tay vừa đủ đến, Từ Từ sét đánh không kịp bưng tai đoạt lấy súng, nhắm ngay người đàn ông áo sơ mi hoa, lui về phía sau, bảo đảm sau lưng của mình là bức tường, không cho người khác có cơ hội đánh lén.

"Tránh ra." Bé nói với người đàn ông áo sơ mi hoa bị mình chia cầm súng vào, âm thanh không lớn, nhưng rõ ràng có lực.

Trong phòng rất nhiều người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lộ ra nụ cười, trong này người đàn ông áo sơ mi hoa cười khoa trương nhất, "Ôi? Tôi ở đây mà, súng cũng cầm không được nghĩ mình sẽ dùng?"

Từ Từ nhẹ tay khẽ run rẩy, không phải vì lần đầu tiên bé cầm súng, mà vì bé rất khản trương.

Súng này là Glock 21, vì nhỏ vừa nên bé cầm lên không tốn sức, nghe được áo sơ mi hoa nói vậy, Từ Từ sợ hãi không biết vì sao ngược lại trở thành hư không, bé ngừng đầu ngón tay run rẩy hít sâu, giống như trước ở bãi bắn bia ba và mẹ đã dạy như vậy, nhẹ nhàng mở chốt bảo hiểm, tay lên cò.

Lần này, nụ cười trên mặt mọi người đã ngưng kết.

"Tránh ra." Bé dùng giọng trẻ con non nớt nói lại.

Bên trong gian phòng trang hoàng hào hoa xa xỉ lớn như thế nhất thời cực kỳ an tĩnh.

Tiếng cười khẽ đánh vỡ yên lặng.

Người đàn ông trẻ tuổi được mọi người gọi là ông chủ Giản nhìn Từ Từ, cười hỏi: "Ai nào dạy cô?"

Từ Từ không trả lời, cũng không nhìn hắn, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm cửa.

"Cô trả khẩu súng lại cho thủ hạ của tôi, tôi dẫn cô đi ra ngoài." Người đàn ông vừa cười vừa nói, "Cô muốn về nhà? Cô là người ở đây?"

"Ông chủ... Này..." Người đàn ông áo sơ mi hoa hơi loạn, nhất thời không biết làm sao tốt bây giờ, "Đứa nhỏ này là mới tới buổi chiều..."

"Mở cửa." Người đàn ông giống như không nghe hắn nói gì, vẫn ra lệnh.

Người đàn ông áo sơ mi hoa vẫn không nhúc nhích.

"Ông chủ Giản đã nói mà động tác còn không nhanh lên!" Người đàn ông mặt cực kỳ, lúc đứng lên mỡ lay động, nếp nhăn trên mặt vì khẩn trương mà biến mất không ít.

Cuối cùng người đàn ông áo sơ mi hoa mở cửa phòng.

Từ Từ cầm súng, giống như nghe được tiếng ra lệnh, điên cuồng lao ra cửa.

Bé chạy thật nhanh, chạy đến hành lang lần lượt thay đổi chỗ cũng không biết nên quẹo đường nào, chỉ là muộn một giây, bé cảm thấy thân thể hơi nhẹ, sức nặng của khẩu súng trong tay bất tri bất giác biến mất, lấy lại tinh thần lần nữa, bé đã bị người đàn ông kia bế lên.

"Cô không đi theo tôi thì lát nữa bọn họ trở lại bắt cô thì sao bây giờ?"

Người đàn ông giành mở miệng trước khi bé phản kháng.

Từ Từ ngăn người, mím chặt đôi môi, không biết có nên ra tay hay không, không biết người đàn ông này rốt cuộc có phải là người xấu hay không.

Bé do dự thời gian, người đàn ông giắt khẩu súng vào sau thắt lưng mình, cứ như vậy ôm bé đi lên trước.

Mười mấy giây, bé đã thấy được cửa lớn.

"Tôi không có lừa cô đi?" Người đàn ông cười lên rất đẹp mắt, ánh mắt hơi cong, khoe môi gương nhẹ.

Từ Từ không lên tiếng, bé không dám xác định.

Đến khi người đàn ông đưa bé rời khỏi chỗ có vỏ bọc mặc dù hoa lệ lại khiến bé áp lực, bé mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó bé kinh ngạc phát hiện, xe của người đàn ông giống như đúc của ba ba.

"Thế nào? Cô biết xe này?" Người đàn ông nhìn chằm chằm ánh mắt của bé hỏi.

Từ Từ gật đầu, "Ba ba của tôi lái."

"Ông là tài xế?" Người đàn ông lại hỏi.

"Là tài xế của tôi và mẹ tôi."

Người đàn ông mở cửa xe, ôm bé chui vào, ngồi vững vàng sau đó ý bảo tài xế lái xe, ngay sau đó hỏi bé: "Nhà cô ở đâu?"

"Thành Tây Lộ Sa Lô Á." Nàng vội vàng nói.

Người đàn ông hơi ngần ra, "Nhà cô ở khu biệt thự đó? Cô tên là gì?"

Từ Từ nhất thời cảnh giác, không lên tiếng nữa.

Xe từ từ chạy, bé thấy mình rời khỏi mảnh đất nguy hiểm càng ngày càng xa, tâm căng thẳng mới chánh thức ổn lại.

"Cảm ơn chú." Từ Từ lễ phép đứng lên còn thật biết điều.

"Bây giờ có thể nói tên sao?" Hấn cười hỏi.

Từ Từ do dự, quay đầu nói: "Ba mẹ cũng gọi tôi là Từ Từ."

Người đàn ông cười rồi mới nói: "Cái nào Từ?"

Từ từ vuốt thẳng bàn tay dày rộng của anh, lần lượt thay đổi lòng bàn tay viết xuống tên của mình trên đường vân.

"Tên rất hay, đáng tiếc tên không hợp thực tế." Người đàn ông cười vò vò tóc của cô vì vừa kịch liệt chạy mà hỗn loạn.

Trên đường, người đàn ông nhận ba bốn cuộc điện thoại, anh đổi thoại Từ Từ nghe không hiểu, nhưng nghe giống như là làm ăn, nhưng khác biệt trời vực với nội dung cuộc điện thoại của ba mình.

Lòng hiếu kỳ của bé rất nặng, nghiêng lỗ tai muốn hiểu rõ, người đàn ông không ngại, để bé dựa vào lòng ngực mình, nghe tất cả điện thoại.

"Có gì không hiểu sao?" Anh cúp điện thoại cười nói.

"Cái gì gọi là Đô-la? Cái gì gọi là treo sương?" Từ Từ lập tức hỏi, "Cái gì gọi là đổi bàn? Cái gì gọi là da đen?"

Tài xế lái xe trước mặt luôn yên lặng cũng cười ra tiếng, "Ông chủ, người dạy hư con gái của người ta."

"Cô ấy không cần tôi dạy," người đàn ông cười nói, "Vừa rồi nếu tôi không ngăn cản, cô ấy đã nổ súng ăn mặn rồi."

"Cái gì là ăn mặn?" Từ Từ hiểu nổ súng, nhưng không hiểu từ này.

"Em gái nhỏ, về đến nhà em!" Tài xế cười quay đầu lại nói, xe từ từ ngừng lại.

Từ Từ ghé đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, quả nhiên là cửa lớn ngoài tiểu khu nhà mình!

Bé kích động mở cửa xe đang muốn xuống xe, giống như nhớ điều gì, chậm rãi quay đầu lại, "Chú, có thể hỏi chú vấn đề sao?"

Không biết vì sao, bé đột nhiên cảm nhận được chính mình mê muội có thể lấy được đáp án trên người người này.

"Những điều vừa rồi đó tôi sẽ không nói." Người đàn ông cười cười, "Giống tên của cô, đó là bí mật của tôi."

Từ Từ lắc đầu, "Tôi muốn hỏi chú là, vì mục đích đúng đắn gây ra chuyện sai lầm rồi cuộc là đúng hay sai?"

Bé thấy người đàn ông ngẩn người, đôi tròng mắt đen sâu thẳm như đêm.

"Chỉ cần là chuyện cô muốn làm, thì không nên phân biệt đúng sai."

Anh nhìn bé, nụ cười viết trên mặt lần nữa.

Từ Từ hoảng hốt chớp mắt, chợt lộ ra nụ cười rục rờ, "Cảm ơn chú."

Bé còn ngại ngoài miệng cảm kích không đủ chân thành, vì vậy giống bình thường nói xong "Cảm ơn ba ba" như vậy rướn cổ lên, hôn lên gương mặt người đàn ông, sau đó không quay đầu lại chạy vào cửa lớn.

...

Sau khi Từ Từ về nhà có thể nghĩ là biết sẽ khơi ra gió tanh mưa máu gà bay chó sủa, một tháng sau, phong ba mới dần dần yên ổn.

Đêm hôm đó Từ Từ và Cố Du ngồi trên ghế sofa xem tivi, trong tin tức địa phương đầu năm mới đưa tin buổi dạ tiệc của các xí nghiệp ưu tú ở thành phố Dương Cảng xuất hiện bóng dáng Từ Trầm, Từ Từ vừa định nói ba ba thật là đẹp trai, lại thấy bóng dáng quen thuộc lúc chụp ảnh chung đã xuất hiện bên cạnh Từ Trầm.

"Ôi chào?" Bé làm bầm lâu bầu, "Con giống như đã gặp người này."

"Con đã gặp ở đâu?" Cố Du cười sờ sờ đầu con gái.

"Không nhớ ra," Từ Từ cố sức tìm kiếm trí nhớ nhưng không nhớ ra đâu mỗi, bé nhìn chằm chằm người đàn ông cười lên vô cùng đẹp mắt trên tivi chán nản nói, "Hoàn toàn quên mất."

====*=====

Ngoại truyện 2

Đại học Dương Cảng là trường học nổi tiếng số một số hai cả nước, Khoa kỹ thuật vật lý càng nổi tiếng gần xa hơn. Lúc Từ Từ ghi danh cha mẹ đều đồng ý, khi nộp phiếu nguyện vọng, Từ Từ nắm chắc thời gian, len lén đổi nguyện vọng thứ nhất từ chuyên ngành kiến trúc thành chuyên ngành địa chất.

Lúc nhận được thư thông báo trong nhà biến thành địa ngục, Từ Từ thiếu chút nữa bị đẩy qua Mĩ, tham gia kỳ thi tốt nghiệp trung học ở Mĩ một lần nữa.

Cuối cùng, cô vẫn kiên trì với thể tấn công hung mãnh nhất của cha mẹ, lấy được cơ hội thực hiện ước mơ tha thiết của mình —— rời nhà.

Trước khi cô học trung học cơ sở là sinh sống ở Dương Cảng, nhưng về sau cha bị quốc gia cất cử đảm nhiệm chủ tịch của Tập đoàn Nam Phương, cả nhà cũng dời xa chỗ này. Lần thi này trở lại cô không phải nhớ chuyện xưa, mà vì chuyên ngành địa chất ở đại học Dương Cảng xếp hàng thứ nhất cả nước.

Ngành kiến trúc cũng xếp hàng thứ nhất, dĩ nhiên, đây chỉ là Từ Từ lựa chọn nguy trang, có thể đã thành công lừa gạt người nhà.

Cuối tháng chín khí trời còn nóng, nóng còn dư lại vẫn chưa tiêu, ban đêm cũng có luồng nóng cháy như ban ngày.

Lớp 1 chuyên ngành địa chất có ba mươi học sinh tụ họp nâng ly cạn chén trong phòng bao của một hội sở, trò chuyện về trường học mới thầy giáo mới, bất tri bất giác đã qua một hai giờ.

Mọi người uống rất vui vẻ chơi vui vẻ, Từ Từ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Bạn bè của cô không nhiều lắm, đại học cho cô những việc chưa từng trải qua trước kia, giống như cuối cùng mình có thể bay đến bầu trời của chính mình.

Chất lỏng trong ly rượu màu hổ phách lưu chuyển dưới ánh đèn sặc sỡ động lòng người, Từ Từ đổ sức sức thua bạn cùng phòng Cảnh Na, nên phải uống một hơi cạn sạch, cay đến cổ họng sinh đau.

"Tối nay sao ba mẹ cậu không kiểm tra phòng?" Dáng đáp của Cảnh Na khéo léo khả ái, người cũng chân thành tinh quái, là bạn bè đầu tiên Từ Từ biết có thể gọi là khuê mật, buổi tối mỗi ngày cha mẹ sẽ gọi điện thoại xác nhận cô ở phòng ngủ, nhưng tối nay, Từ Từ nói mình quá mệt mỏi nên ngủ sớm, trước khi ra cửa đã lừa dối vượt qua kiểm tra. Cười nói xong chuyện, Từ Từ vỗ vai Cảnh Na, "Nếu để ba mẹ tôi biết, sẽ cướp máy bay đến thu thập tôi."

"Ba mẹ tôi không khác Lắm, thật giống như mình tôi ra cửa nhất định sẽ gặp bắt trắc thê thảm." Cảnh Na lắc đầu cảm thán.

Lúc này, trong lớp có người vỗ tay, "Tới tới tới! Chúng ta đổi kiểu khác."

Nói xong cậu cực kỳ thần bí lấy túi ny lon màu đen trong túi xách ra, "Lúc vừa vào cửa tôi đã mua, mọi người thử xem."

"Thuốc bắc?" Có người nhận ta đây là gì, nhất thời kinh ngạc.

Từ Từ nhú mảy.

Sinh viên đại học năm nhất luôn buông thả hết tinh lực, hơn nữa bị mọi người giựt giây, phần lớn mọi người nhận lấy chuẩn bị ném thử, đưa vào trong tay của Từ Từ, cô lại bình tĩnh từ chối.

“Đừng không nề mặt!” Bạn học có mặt mũi không nên được giận, “Thử chút sẽ biết.”

“Không được,” Từ Từ cự tuyệt hơi gương gạo, “Tôi...”

Lời còn chưa dứt, cửa bị đá văng ra.

“Tất cả đừng nhúc nhích!”

Một nhóm người mặc đồng phục cảnh sát vọt vào.

Từ Từ âm thầm mắng, không thể không đưa hai tay ôm đầu, ngồi chồm hỏm trên mặt đất.

Cô không sợ bị trường học ghi lỗi xử phạt, nhưng nghĩ đến cha mẹ biết tin tức này, Từ Từ không rét mà run. Huống chi cô thật là oan uổng muốn chết, Từ Từ không ngừng thè trong đáy lòng, đời sau không ra ngoài chơi với nhóm bạn heo này, muốn chơi gan lớn mà không biết lên lên lút lút hoạt động bí mật, thật là oát con vô dụng!

Dường như là bắt được quá nhiều người, cảnh sát gọi mấy xe minibus để đưa tất cả về đồn công an, vừa nhìn mấy người là đáng dấp học sinh, tất cả cảnh sát đều là vẻ mặt chỉ tiết rên sắt không thành thép, không có mang còng tay, trực tiếp đưa ra bên ngoài.

“Một lát tôi nói chạy, cậu chạy theo phố Nam, đừng quay đầu lại, chúng ta gặp mặt ở cửa tàu điện ngầm.” Từ Từ thấp giọng, nói với Cảnh Na.

Từ nhỏ Cảnh Na không sợ trời không sợ đất, nghe cô nói xong chỉ là sừng sốt, chột gật đầu.

Trong chớp mắt bị đưa lên xe cảnh sát, Từ Từ tung chân đá cảnh sát bên cạnh ra, quát to, “Chạy!” Sau đó không quay đầu lại xông chạy như điên hướng phố Đông.

Nội thành thành phố Dương Cảng là trung tâm sống về đêm, quán rượu cao cấp đêm không xuể, lối đi bộ đều là hào xe hào phú lui tới, sau khi Từ Từ băng ngang qua đường tránh thoát mấy chiếc xe, lại không kịp tránh né chiếc xe sát phía sau.

Mắt thấy sẽ bị đụng, xe đột nhiên thắng gấp, cô thuận thế nằm úp xấp trên nắp động cơ để giảm xóc, không tổn thương cộng lông.

Kính chắn gió trước xe hơi tối đen như đêm, không nhìn thấy bên trong, không biết tài xế có bị hù dọa hay không, không có nhân kèn thúc giục.

“Từ Từ!” Chạy ra thật xa Cảnh Na kêu một tiếng, Từ Từ nóng lòng, thấy cảnh sát vừa hô vừa chạy tới mình, cô vội vàng đứng dậy, không quay đầu lại xông vào đường nhỏ.

Cảnh sát đã bị bỏ rơi ở đâu từ lâu. Từ Từ dựa vào bức tường của hẻm nhỏ bên cạnh trạm xe lửa không chớp mắt, nhìn chăm chăm kiến trúc đối diện ẩn hiện dưới mây cầu vồng.

Tên này cô rất quen thuộc.

“Đã tám năm, vẫn chưa đóng cửa...” Cô cười lạnh, lầm bầm lầu bầu.

Bên cạnh ngựa xe như nước, xa hoa trụy lạc, váy của Từ Từ không bằng đầu gối, lộ ra đôi chân tuyết trắng cân xứng, vì mới chạy trốn quá nhanh, giày cao gót 5 cm khiến cổ chân của cô mơ hồ đau nhức, cô không ngừng thay đổi trọng tâm, đến khi nhìn thấy Cảnh Na hấp tấp chạy tới đây mới nở nụ cười.

“Cậu thật ngạo mạn.” Cảnh Na mệt mỏi dựa vào người cô thở dốc, “Ngay cả cảnh sát cũng dám đánh.”

“Không chạy chẳng lẽ chờ thông báo trường học dẫn người? Từ Từ vỗ sau lưng cô, “Nên ra tay thì ra tay, đừng quản nhiều như vậy.”

“Cậu nói sao xui xẻo như vậy? Đám người này vừa nhìn đã biết lần đầu tiên chơi những thứ này, liền bị cảnh sát bắt được.” Cảnh Na lắc đầu nói.

“Tôi cũng đã quen rồi.” Từ Từ than thở.

“Thói quen gì?”

“Xui xẻo! Từ nhỏ tôi vô cùng xui xẻo, lên tiểu học thiếu chút nữa bị bán, lúc lên trung học cơ sở đi ra ngoài du lịch gặp phải đảo chính của quốc gia người ta, lên trung học phổ thông, lúc đi leo núi kết quả gặp nạn hồng thủy trên núi...” Từ Từ bắt đầu kể ngắc đầu, bảng hiệu đèn nê ông hơi cũ nát chiếu vào mi mắt, cô giống như nhớ tới điều gì, ánh mắt yên lặng rơi vào mấy chữ không ngừng biến đổi màu sắc.

“Vậy cậu cũng quá thần kỳ...” Cảnh Na rất lâu mới kìm nén ra mấy chữ này.

“Cậu nói... Cậu có trải qua như vậy hay không?” Mắt hạnh xinh đẹp của Từ Từ híp lại thành đường hẹp dài, chăm chú nhìn công vào buổi chiếu phim tối ở đối diện, “Cậu rõ ràng nhớ một người đã nói tất cả chuyện đã làm, nhưng không nhớ dáng dấp hình dáng của hắn là gì?”

“Trí nhớ của tôi tốt, bây giờ ngay cả gặp lại bạn học tiểu học cũng có thể nhớ, không thể so với cậu, tuần trước cậu đã vào phòng học trễ nhìn thầy giáo Trần rất lâu, lập tức mặt thầy giáo Trần cũng xanh biếc.” Cảnh Na nói xong cười ngửa tới ngửa lui.

Từ Từ cũng cười cười, xoay người nói: “Đi thôi!”

Ban đêm, hai bóng dáng trẻ tuổi lặng lẽ xuyên qua khu vực xa hoa đòi trụ dẫn đến mấy người ăn chơi trác táng đến gần, hai người không để ý, trực tiếp vòng qua chỗ tương đối nhiều xe taxi, xe thuê trở về trường học.

Không tới một tuần, đã có buổi lễ trao giải học bổng nhập học được cử hành đúng kỳ hạn.

Ở đại học Dương Cầm mỗi hệ bộ môn nhập học thành tích đứng nhất thì có thể nhận được tiền thưởng, tới trao giải thưởng thường là bạn học nổi danh, rất có sức ảnh hưởng trong xã hội. Từ Từ tất nhiên là tên hạng nhất của chuyên ngành địa chất, vì vậy có vinh hạnh đặc biệt được lên đài nhận thưởng.

Tiền thưởng và giải thưởng không có ý nghĩa gì với cô, nhưng hạng nhất này khiến trong lòng của cô thật cao hứng, vì vậy mặc dù phải mặc đồng phục ngốc nghếch của trường học phát cô cũng chấp nhận.

Đồng phục học sinh của đại học Dương Cầm khiến người ta có cảm giác giống như học sinh trung học phổ thông, trên quần áo thể thao màu trắng có mấy đường ngang màu xanh đậm, Từ Từ cột tóc đuôi ngựa để mặt mộc mặc quần áo này thật sự giống như học sinh trung học phổ thông đi nhầm trường, Cảnh Na khen cô khuôn mặt như họa, thanh tú bức người, cô chỉ cảm thấy toàn thân màu trắng mang về ký ức không tốt, khiến cô vô cùng không thoải mái.

Đến phiên học viện các cô lên đài nhận thưởng, buổi lễ đã tiến hành hơn phân nửa, hội trường lớn như thế cả giáo viên và học sinh đều buồn ngủ, chỉ có người điều khiển chương trình giống như đánh máu gà gọi từng tên.

"Đạt được học bổng nhập học hệ địa chất là bạn học Từ Từ, bây giờ xin mời sinh viên tốt nghiệp ưu tú của trường ta, đang đảm nhiệm chức chủ tịch tập đoàn Khải Thái Giảm Tắc lên trao thưởng cho em ấy."

Tiếng vỗ tay lớn hơn vừa rồi, tập đoàn Khải Thái là trước mười tên công ty nổi danh cả nước, tám năm trước tiến vào chiếm giữ Dương Cầm, rất nhiều người cũng tò mò rướn cổ lên nhìn bạn học trong truyền thuyết này, có người hâm mộ nhìn Từ Từ không yên lòng trên đài, sau đó ở dưới xì xào bàn tán.

Từ Từ chờ đợi hơi không kiên nhẫn, một đôi tay xuất hiện trong tầm mắt, cô cúi đầu đưa tay đón chỉ phiếu và giấy khen, lễ phép nói tiếng, "Cảm ơn."

Vậy mà cầm chỉ phiếu và giấy khen, nhưng người nọ không có ý buông tay, Từ Từ nhú mày ngẩng đầu lên, đối diện gương mặt hé ra gần trong gang tấc.

Trí nhớ giống như có gì bị nụ cười này quấy nhiễu, nhưng chỉ là rung động liền bình tĩnh lại, Từ Từ nhìn trên khuôn mặt người đàn ông tuấn dật khóe mắt hơi cong mà sững sốt, lập tức thêm câu cảm ơn.

Giảm Tắc không giống những người khác đường hoàng nói gì muốn gì phải đọc sách thật tốt vì cống hiến cho xã hội như vậy, mà anh chỉ là gật đầu cười, buông lỏng tay ra.

Người điều khiển chương trình bắt đầu gọi học sinh được thưởng phía dưới, lúc này hội trường sau một trận xô xáo, mười mấy người tay cầm cây gậy kêu la xông tới, an ninh bị đánh ngã xuống đất, trên đài dưới đài đều hỗn loạn.

Những người này có cả nữ và nam, giống như có chuẩn bị chạy thẳng tới bàn người chủ trì, Từ Từ chỉ nghe bọn họ kêu linh tinh loại khẩu hiệu vườn nhà của chúng tôi, nhưng lại chạy thẳng tới chỗ mình.

Cô nhớ mấy ngày trước nghe Cảnh na nói trường học vì xây trường học mới mà phá hủy không ít nhà xây trái pháp luật ở gần đây, chẳng lẽ là những người này tới gây chuyện?

Không đợi ngẫm nghĩ, những người đó đã vọt tới ngay trước hội trường, người trên đài nhất thời không có dự liệu được tình huống như thế nên bị dọa sợ không biết làm sao mới tốt. Một người tới gây chuyện móc bình thức uống trong lòng ngực ra, điên cuồng vung vẩy trên đài.

Từ Từ vừa lúc đứng chỗ đối diện cách đài rất gần.

Trước mắt chợt tối sầm lại, cổ bị đè, Từ Từ chợt ý thức được mình bị Giản Tắc vững vàng ôm vào trong ngực gần như đồng thời, mùi xăng gay mũi tứ tán ra.

Cô phản ứng cực nhanh, lập tức hiểu dụng ý của những người này, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, phản ứng theo bản năng, cô kéo cổ áo Tây phục của Giản Tắc, nhảy ra khỏi ngực của anh, sau đó dùng sức tùm kéo, “Mau tránh ra!”

Tình huống nguy cấp, giọng nói của cô nhẹ nhàng phát run, Giản Tắc rõ ràng sửng sốt, thuận theo cô ra sức ôm ngang Từ Từ, vọt ra sau đài.

Từ Từ không ngờ mình sẽ bị ôm lấy, cô không đợi Giản Tắc dừng lại liền nhảy xuống, ra sức lôi kéo Tây phục của anh, “Rời khỏi! Nhanh lên!”

Ánh lửa trước màn sân khấu bắt đầu bốc lên cùng với khói đen, Giản Tắc đã cởi áo khoác xuống, dưới tình thế cấp bách Từ Từ túm áo sơ mi trắng tinh của anh, khiến anh lão đảo vịn vai của cô mới không nhào lên trước.

Trên áo sơ mi cũng có mùi xăng nồng đậm, bị cởi hết áo Giản Tắc ra sức ném, áo khoác, áo sơ mi và cà vạt đều bị ngọn lửa tán loạn nuốt hết.

Thời gian này Từ Từ không có nhàn rồi, cô cầm nước suối để bày trên đài chủ tịch trong thùng bên cạnh, cắn mở nắp không nói hai lời, tất cả đều xối lên trên đầu trên người của Giản Tắc, xối khoảng ba bình. Cô đang đi lấy bình thứ tư, Giản Tắc đột nhiên ngăn cô lại, cười nói: “Đủ rồi, không sao.”

Xăng cũng không nhiều, bảo an không chế cục diện, hội trường chuẩn bị đầy đủ bình chữa cháy, trước mắt lửa đã tắt. Từ Từ cầm bình nước thứ tư nhìn người đàn ông trước mắt mình bị cởi trần phân nửa, dòng nước chặt chẽ mạnh mẽ chảy xuống đường cong bẽn lẽn trên người

của anh, tập hợp như ẩn như hiện.

Mặt vọt lên giống như lửa đốt, nhịp tim tăng thật nhanh, cô không tự chủ lui về sau từng bước, do ngại không đủ, lui thêm bước nữa.

Lúc này, Giản Tắc lại vươn tay kéo cô gần mình, ánh mắt cong thành độ cung đẹp mắt, “Em gái nhỏ, em có khăn mặt sao?”

Anh thấp giọng nói bên tai cô.

Bên ngoài lửa không đốt thành, nhưng trên mặt Từ Từ lửa đã thuận lợi đốt tới bên tai, cô giơ tay lên muốn đẩy cơ thể trước mắt ra, nhưng vì không dám đụng vào mà giơ giữa không trung, lúng túng cực kỳ.

Từ nhỏ Từ Từ bị cha cố thủ canh phòng nghiêm ngặt, đừng nói bạn trai, ngay cả bạn nam giới cũng không có, gặp qua loại hấp dẫn này, nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần ra sức gạt đầu, lần nữa lui ra sau rút lui khỏi khu vực hormone phái nam tản ra nguy hiểm.

“Ồ ký túc xá, tôi đi lấy cho anh.”

Nói xong cô đã hồi hận, từ hội trường đến ký túc xá của cô, phải đi nửa tiếng.

“Đi cùng nhau.” Giản Tắc đến gần cô lần nữa, “Anh lái xe.”

Cô chỉ có thể gạt đầu.

Đường xe rõ ràng không xa, Từ Từ giống như đau khổ chỉ dám nhìn cửa sổ xe, cô thầm chửi mình oắt con vô dụng, đây là từ cô ghét nhất, nhưng mà chỉ là đàn ông, có đầy đường, đến mức không dám nhìn sao?

Nhưng cô không dám nhìn.

Đến dưới lầu ký túc xá, cô lao xuống xe chạy lên lầu, thở hổn hển rất lâu rồi rửa mặt, xác định mình tỉnh táo lại sau, mới cầm khăn tắm và khăn lông đang phơi nắng bình tĩnh đi xuống lầu.

Ngồi vào ghế lái phụ, mặt cô bình tĩnh, giống như người vừa rời đi là hai người, “Cho”

Giản Tắc nhìn khăn tắm nhưng san hô được đưa tới, chỉ trên họa tiết màu đỏ chói vẽ mặt nháy mắt hiện ra hồ ly gian ác, anh cười nhận lấy khoác lên người, thấp giọng hỏi: “Của em?”

Từ Từ gạt đầu, đưa khăn lông Doraemon tới.

Giản Tắc thủy chung vẫn cười, cười đến trong lòng cô hốt hoảng muốn chạy, nhưng người khác xả thân cứu giúp, cô không thể không lễ phép như vậy nói đi là đi, chỉ đành phải nhìn anh từ từ dùng khăn tắm của mình lau giọt nước trên người.

Đánh vỡ trầm mặc chính là tiếng chuông điện thoại di động dồn dập

Giản Tắc cầm điện thoại di động lên đầu tiên là trầm mặc, sau đó nhàn nhạt nói: “Không

sao, ngoài ý muốn.”

Từ Từ lơ mờ nghe thấy người đàn ông bên kia hơi nóng nảy, nói giống như là vừa vận phát sinh chuyện, nhưng Giản Tắc hoàn toàn không quan tâm, giọng nói bình thản, không có phập phồng, ngược lại giống như ba ba của mình.

Khi cô đang mơ màng so sánh, Giản Tắc đột nhiên nhìn cô, bất ngờ không kịp đề phòng, Từ Từ không kịp rút ánh mắt về, lúng túng vừa đỏ mặt vừa tim đập.

Lần này cô không để ý tới lễ phép, đưa tay kéo cửa xe, không muốn dừng lại một giây nào nữa, ai ngờ cổ áo chợt buộc chặt, cả người bị lực kéo lại ngã trở về chỗ ngồi, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua cô, đóng chặt cửa xe mới vừa có cơ hội mở ra khe hở.

Giản Tắc đã cúp điện thoại, anh phản ứng cực nhanh còn nhanh hơn Từ Từ, không đợi cô ra tay đánh liền kéo cô lên chân của mình, vững vàng áp chế.

“Khi còn bé em rất thích nghe anh gọi điện thoại, Từ Từ”

Anh nhẹ nhàng bên tai cô, rung động nói, giọng nói giống như thăm dò nhỏ nhẹ lọt vào trong tai, vừa nóng vừa nhột, khiến trí nhớ quay cuồng, giống như lửa đốt.

Từ Từ ghé gương mặt trong trí nhớ và trước mắt này, cuối cùng lấy được đáp án mà cô vẫn muốn.

Kinh ngạc thay thế giãy giụa, cô ngơ ngác nhìn ôm người đàn ông của mình, tám năm trước cô cũng ngồi tư thế giống như vậy ở trong ngực người đàn ông, toàn thân quần áo trắng.

Giản Tắc đưa tay sờ mặt cô, ánh mắt si mê lưu luyến mỗi chỗ đầu ngón tay anh đụng vào, “Mấy ngày trước em lại gây tai họa gì? Cảnh sát đều đuổi theo em, em lại hết lần này tới lần khác thiếu chút nữa đụng vào xe của anh.”

Từ Từ đột nhiên nhớ chuyện chạy trốn ngày hôm đó, nhất thời không cách nào mở miệng.

“Cảnh sát không đuổi kịp em, là ta không tuân theo quy định dẫn đầu đụng vào xe khác cản đường bọn họ, em nói em muốn cảm ơn anh thế nào?”

“Thì.... Cảm ơn anh lái....” Từ Từ nhanh mồm nhanh miệng không ngờ có ngày mình nói chuyện sẽ trở nên cứng ngắc, Giản Tắc dựa vào rất gần, nói quá nhiều, khiến cô lập tức rất khó tiếp nhận nhiều tin tức như vậy, chỉ có nhịp tim đập nhanh đáp lại hành động của anh.

“Khi còn bé em nói cảm ơn còn biết dùng hành động bày tỏ.” Giản Tắc cong khóe môi, gần từng chữ.

Nhớ tới đã từng hôn mặt Giản Tắc, Từ Từ giống như bị ném vào chảo nóng, càng lúc càng dày vò.

Vậy mà Giản Tắc giống như rất hưởng thụ cô quần bách trầm mặc giờ phút này, chậm rãi tiến lên trước, khàn khàn nói: “Lần này không cần em chủ động nói cảm ơn anh, tự anh tới

nhận.”

Nói xong, anh nhẹ nhàng hôn lên.

----- lần này thật xong rồi nga!-----

Hoàn